

Căn Phòng Nhung Nhớ

Contents

Căn Phòng Nhung Nhớ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	36
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	50
13. Chương 13	54
14. Chương 14	56
15. Chương 15	62
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	75
19. Chương 19	82
20. Chương 20	87
21. Chương 21	90
22. Chương 22	94
23. Chương 23	97
24. Chương 24	102
25. Chương 25	108
26. Chương 26	112
27. Chương 27	117
28. Chương 28	124
29. Chương 29	130
30. Chương 30	135
31. Chương 31	140
32. Chương 32	146
33. Chương 33: Ngoại truyện 1: Giang Hải	150
34. Chương 34: Ngoại truyện 2	154

Căn Phòng Nhung Nhớ

Giới thiệu

Căn phòng nhưng nhớ là một câu chuyện đan xen giữa hiện tại và quá khứ, hồi ức và hiện thực, tìm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-phong-nhung-nho>

1. Chương 1

Rất nhiều năm qua đi, cô vẫn nhớ rất rõ dáng vẻ của cả hai trong lần đầu gặp gỡ.

Cuối năm thứ tư, Thái Mãn Tâm đến Đan Hóa.

Trước đó cô đã xuất sắc vượt qua hàng trăm đối thủ, giành được cơ hội đến ngân hàng thế giới thực tập hai tháng. Khi cô trở về từ Washington^[1] cũng là lúc cách lễ tốt nghiệp hơn một tháng. Cô đã sớm tìm được một công việc khiến người khác phải vô cùng ngưỡng mộ. Vì có nhiều thời gian rảnh rỗi, lại không có việc gì làm nên trong lòng cô cảm thấy khó chịu, chán ghét cuộc sống không có gì thay đổi. Nên cô muốn đi du lịch, khao khát đi du lịch giống như khao khát nhảy múa, để cho những nhân tố không an phận trong huyết quản sinh sôi nảy nở trong môi trường xa lạ.

[1] Là thủ đô của Hoa Kỳ, được thành lập vào năm 1790, tên chính thức District of Columbia (viết tắt D.C).

Lúc đầu cô muốn tìm người đi cùng, thế nên đã nói với Hà Lạc - cô bạn thân: “Đợi cậu lấy được visa, chúng mình cùng đi Đồng Cầm, thế nào? Một đồng nghiệp ở Mỹ đã giới thiệu ỉnh đây. Nói ra thật xấu hổ, rất nhiều nơi thú vị ở Trung Quốc đều là do Tây ba lô phát hiện ra trước. Nhưng như thế cũng tốt, sẽ không khai thác bừa bãi”.

Hà Lạc lắc đầu: “Chẳng may visa lần đầu của mình không được thông qua thì sao?”

“Làm gì có nhiều visa không được thông qua như thế?”. Thái Mãn Tâm hăm hứ: “Tỷ lệ thông qua của ngành các cậu cao như vậy, hơn nữa cậu được học bổng toàn phần, tiếng Anh lưu loát. Đừng có tin vào những lời đồn thổi trên mạng. Mình đã đến đại sứ quán, người cấp visa cũng là người có hai mắt một mũi, có gì đáng sợ? Bọn mình nói chuyện rất vui vẻ, cuối cùng ông ta còn cười ha hả, ỉnh qua”.

“Mình vẫn chuẩn bị visa lần hai, lần ba cho chắc”.

“Nếu visa lần một không được thông qua, visa lần hai cũng phải đợi gần một tháng, thế thì đi ra ngoài thư giãn! Đi hóng gió, ngắm biển, phơi nắng, bơi, ăn hoa quả và hải sản, còn hơn là ở lì ở đây”. Cô tiếp tục nói, còn Hà Lạc thì tìm mọi cách từ chối.

“À...mình hiểu rồi”. Thái Mãn Tâm đập tay lên trán: “Hình như hai hôm trước bạn Chương đến Bắc Kinh, đúng không?”.

Hà Lạc không nói gì, chỉ im lặng.

Chương Viên là bạn học cấp ba của Hà Lạc. Mối tình đầu đáng chất của hai người kết thúc vào mùa đông năm thứ hai, sau đó cứ duy trì mối quan hệ không rõ ràng như gần mà lại như xa. Hà Lạc giải thích điều này là: Tình cảm giống như kinh doanh thua lỗ, không nhất định vì đối phương làm gì cũng giỏi mà là bản thân đã đầu tư quá nhiều, không thể lấy lại được.

Thái Mẫn Tâm cảm thấy bất bình thay cho cô bạn thân. Cô cũng không hiểu vì sao cô ấy lại có quyết tâm giống như con thiêu thân lao vào lửa. Bây giờ thấy cô ấy không nói gì, khó tránh khỏi lo lắng trong lòng: “Cậu thật sự muốn gặp lại anh tasao? Mau mau rời xa cái nơi đau khổ ấy đi!”.

Hà Lạc gương cười: “Rời xa? Mình lập tức biến khỏi đây đây. Một lần đau đớn, chết chodứt khoát, tránh sau này ra nước ngoài rồi vẫn còn ảo tưởng”.

“Cậu muốn nói vốn dĩ mình vẫn còn ảo tưởng về Chương Viễn ư?”.

“Đâu có”. Hà Lạc lắc đầu: “Nhưng có lẽ mình nghĩ tới chuyện trước đây, sẽ vẫn nhớ”.

Từ trước tới nay Thái Mẫn Tâm vốn rất dứt khoát, không thích dây dưa lằng nhằng. Cô không thể hiểu được vì sao cô bạn thân thường ngày vốn thông minh lanh lợi lại rơi vào ngõ cụt không thể thoát thân. Đến tận bây giờ lúc đi dạo phố thỉnh thoảng vẫn còn thất thần. Nhân viên bán hàng không ngừng giới thiệu áo phong in hình E.T[2], rất nhiều kiểu dáng, đều có áo đôi dành cho nam và nữ. Hà Lạc liếc nhìn, nhân viên bán hàng không bỏ lỡ cơ hội chọn cho cô ấy một cặp, nói mẫu này bán rất chạy, mỗi số chỉ còn một chiếc.

[2] The Extra - Terrestrial có nghĩa là người ngoài hành tinh.

“Tiểu thư à, đừng xem áo đôi nữa!”. Thái Mẫn Tâm giơ tay ra hiệu trước mặt cô bạn: “Ồ Mỹ có rất nhiều áo phong, đều là hàng hiệu giá rẻ. Quan trọng hơn là cậu không cần những thứ này”. Để tránh bạn thân bước ra vài bước rồi lại quay lại, cô kiên quyết mua nốt chiếc cuối: “Hai chúng ta mặc cùng size, cậu sẽ không tranh giành chiếc này với mình chứ?”.

Thái Mẫn Tâm tìm đi tìm lại mà vẫn không tìm được người bạn đồng hành như ý. Không có người bạn thân tâm đầu ý hợp, chỉ bằng đi một mình. Một mình đến chân trời góc biển là một chuyện vô cùng lãng mạn đầy mê hoặc, nhưng cũng rất mạo hiểm. Từ thành phố ồn ào đến miền quê yên tĩnh, đi lại tự do không cần bận tâm đến “đèn xanh đèn đỏ”, thật thoải mái biết bao.

Điểm đến trong chuyến đi lần này của cô là Đồng Cảng - một thị trấn nhỏ ven biển. Ở đây không có máy bay, cũng không có bến tàu hỏa, chỉ có thể bắt xe khách đường dài hoặc đi tàu thủy. Thái Mẫn Tâm đi máy bay đến thành phố gần nhất là Đàm Hóa, dự định bắt xe khách đến Đồng Cảng. Nhìn trên bản đồ, khoảng cách theo đường thẳng giữa hai nơi chưa đầy ba mươi kilômét, nhưng ở giữa bị ngăn cách bởi biển nội địa hình bán nguyệt, con đường rẽ ngoặt phía sau Lam Bình Sơn, đi xe mất batiếng.

Chỗ ngồi hạng phổ thông của chuyến bay này vô cùng chật chội, đầu gối Thái Mẫn Tâm ghì sát vào hàng ghế trước, không thể duỗi chân ra được. Nhưng cô vẫn tự tìm niềm vui, nhìn hai du khách tóc vàng cao lớn ở hàng ghế trước cười thầm. Trộm nghĩ những anh chàng này trải qua sự giày vò suốt hơn ba tiếng, liệu có lộ ra thói xấu nào không. Khi lên đường, cô bỗng phấn khích hẳn lên. Cô quên hết những bận rộn lúc mua sắm đồ dùng cần thiết và nỗi lo lắng bất an khi thu thập được quá ít thông tin trên mạng trước khi đi.

Đến bến xe đường dài Đàm Hóa thì phát hiện hơn một tiếng nữa chuyến xe đến Đồng Cảng mới khởi hành. Chiếc quạt điện cũ kỹ kêu ù ù trong phòng chờ, hoàn toàn không thể xua đi mùi ẩm mốc của cái nóng oi ả. Thái Mẫn Tâm không muốn ngồi chờ trong căn phòng ảm đạm gần như có thể mọc nấm nên đã ngồi khoanh chân cạnh đường dành cho người đi bộ. Cơn gió ẩm ướt của vùng nhiệt đới thổi tới, ngược mắt là có thể nhìn thấy cây cọ cao lớn. Cô cảm cốc nước mía vừa mới mua, đồ đầy đá, mát lạnh, thơm ngọt sáng khoái. Gần đến giữa trưa, ánh nắng mặt trời trở nên gay gắt, da có cảm giác nóng rát. Thái Mẫn Tâm rất ít khi che ô, cho rằng như thế quá điệu đà. Thế nên cô mua một chiếc mũ tròn bên đường. Hai lớp vải khó có thể chắn được ánh nắng chói mắt. Cô không kim được gờ tay, chắc chắn chiếc mũ vẫn ở trên đầu.

Cô có làn da trắng muốt, rất dễ gây chú ý giữa đám hành khách da ngăm đen trong vùng.

Do vậy có ánh mắt thăm dò hướng về phía cô, cổ tình, vô ý, tò mò, ngưỡng mộ, đen tối, xảo quyết... đủ cả. Thái Mẫn Tâm nhìn xung quanh, có người mỉm cười thân thiện với cô, cũng có người lại gần bắt chuyện, dáng vẻ kỳ quặc hỏi cô đi du lịch một mình à, đến Đồng Cảng có cần giúp đỡ không. Thái Mẫn Tâm lắc đầu tránh đi, nghiêng người nhìn ra biển nhưng vẫn liếc thấy anh ta bước lại gần không chịu từ bỏ.

Cô nhú mày, lùi lại một bước, suýt chút nữa thì giẫm vào chân người thanh niên đứng sau.

Thái Mẫn Tâm vội vàng quay lại: “Xin lỗi”.

“Không cần cảm ơn”. Giọng nói trầm lắng, điềm tĩnh.

Thái Mẫn Tâm nghi ngờ đôi tai của mình: “Anh nên cảm ơn tôi!”. Cô phản bác: “Đột nhiên anh xuất hiện sau lưng tôi, nếu tôi không kịp thời phát hiện thì đã giẫm vào chân anh rồi”.

“VẬY SAO?”. Anh ta nhếch môi như cười: “Tôi cố tình đứng ở đây?”. Mặc dù khóe miệng nhếch lên nhưng ánh mắt vẫn toát lên sự xa cách và lạnh lùng.

Thật sự rất muốn lườm anh ta một cái! Thái Mẫn Tâm vốn kiêu ngạo, không kìm được muốn nói lại vài câu.

Công ty thơ như vậy, buồn vui bộc lộ hết trên khuôn mặt, nhìn một cái là biết ngay.

“SUYT, CÔ NÓI TO QUÁ ĐẤY”. Lúc nói chuyện, anh kéo mũ xuống.

Thái Mẫn Tâm chợt hiểu ra. Anh ta đi dép thể thao màu nâu nhạt, quần ngắn kaki ống rộng, chiếc mũ cùng loại, chiếc áo phông trong mẫu áo đôi in hình E.T, cách ăn mặc của anh ta giống hệt cô, dáng người cũng cao và thanh mảnh, lại cùng đứng sánh đôi, ai nhìn vào cũng tưởng là một cặp trai tài gái sắc.

Anh ta khoanh tay đứng đó với khuôn mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn xung quanh. Kể bám đuôi hèn hạ dừng lại, hậm hực quay người bỏ đi. Thái Mẫn Tâm vô tình bắt gặp ánh mắt của anh ta. Cô không khỏi rùng mình, nhớ lại Hà Lạc đã từng nói ở quê cô ấy, mùa đông năm nào cũng có người rơi xuống sông băng, có lẽ chính là cái cảm giác này, bỗng chốc lạnh buốt, cái lạnh đóng băng từ trong ra ngoài.

Chỉ một giây sau, Thái Mẫn Tâm bắt đầu cười khoan khoái. Anh ta đứng về phía mình, nên anh giờ vuốt, trông giữ nhà cửa. Cách ví von này khiến cô cười tươi hơn.

Thái Mẫn Tâm lao lên xe khách đường dài trước, chọn một hàng ghế sạch sẽ, chiếm chỗ ngồi gần cửa sổ rồi đập tay vào chỗ ngồi bên cạnh mình, ý muốn nói kẻ mạo danh tình nhân kia ngồi xuống. Anh ta liếc nhìn cô.

Màu vàng nhạt vốn có của gỗ đã nhuộm màu nâu đen, hai bên mài nhẵn bóng.

Thái Mẫn Tâm tưởng anh ta đang do dự, lau đi lau lại chỗ ngồi và nói: “Này, bây giờ thì được rồi chứ? Nếu còn không ngồi xuống, tôi sẽ kẻ xác anh!”.

Con đường cao tốc ngoằn ngoèo vòng quanh đồi núi, đi qua những cánh đồng xanh mướt. Ở lưng chừng núi bắt đầu có sương giăng mù mịt, màu xanh bao trùm khắp nơi, tô đậm làn sương ẩm ướt một màu xanh nhàn nhạt.

Cái lạnh trên đỉnh núi và cơn gió ẩm áp từ biển hòa trộn với nhau, sương mù mây trắng ngàn năm không tan. Vì thế mới gọi là Lam Bình Sơn. Trước khi xuất phát cô đã đọc rất nhiều trang web. Cô nói cho người bạn bên cạnh nghe, anh ta không đáp lại, thậm chí còn lấy MP3 bịt tai. Cô cảm thấy rất nhàm chán, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ một lúc rồi ngáp. Cô vỗ vào vai trái của anh ta: “Cho tôi mượn một lúc!”.

Không chờ anh ta đồng ý, cô nghiêng đầu ngã xuống rồi nhắm mắt ngủ.

Anh ta không thèm nhìn mà giờ tay phải đẩy đầu Thái Mẫn Tâm ra: “Cô có thể dựa vào cửa”.

“Như thế cứng lắm”. Cô lẩm bẩm một câu rồi phụng phịu ngã sang bên kia, lấy mũ che mặt.

Con đường vòng qua núi, xe khách ngoặt một cái, Thái Mẫn Tâm đổ sang bên kia, gối vào vai anh ta. Anh ta khẽ đẩy người cô, cô không tỉnh dậy, thậm chí còn xoay đi xoay lại, chọn một tư thế dễ chịu hơn.

Nhịp thở đều đặn khoan khoái, một lần, hai lần... anh ta không tránh, người cứng đờ. Lâu dần đầu và vai bắt đầu đau nhức, tay phải bóp cánh tay trái, chỉ sợ máu không lưu thông, lát nữa tê cứng không nhấc lên được.

“Haha, tê rồi chứ gì? Lúc này kiêu căng hống hách, để xem tí nữa vai anh có như thế không”. Cô mơ hồ cười thầm đắc chí, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ yên tĩnh ngây thơ như trẻ con. Một cô gái trẻ trung xinh đẹp, yếu ớt đáng thương, ai nở từ chối? Thái Mẫn Tâm hiểu rằng hầu hết con trai đều thích mềm, không thích cứng.

Bỗng nhiên phía trước tối sầm, ánh sáng biến mất.

Bị mù rồi sao? Cô ngồi bật dậy, trợn tròn hai mắt. Những chiếc đèn tường bên ngoài cửa sổ vụt bay.

“Đườnghầm thôi mà”. Giọng nói của anh ta đầy vẻ giấu cợt, dường như đang nói tôi đã sớm biết cô giả vờ ngủ.

TháiMãn Tâm chun mũi với anh ta: “Anh tưởng vai của anh dễ chịu lắm sao? Cứng chếtđi được”. Câu nói này có chút gượng gạo. Vai của đối phương rộng lớn rắn chắc,thực ra cô có thể ngủ rất ngon lành.

Phía trước có một điểm sáng, giống như quả bóng golf nhỏ màu trắng, từ từ mở rộngra. Ánh sáng ủa vào, nhanh chóng lấp đầy tầm mắt. Một vùng sáng trắng khiến người ta chói mắt.

Khoảnhkhắc sau đó là màu xanh đậm nhạt khiến người ta nín thở. Mặt biển lấp lánh ánhvàng bên đường, trong vắt tới mức có thể nhìn thấy rặng san hô sặc sỡ dưới đáy.Sóng biển cơ hồ có thể sóng sánh tràn lên đường.

Chưabao giờ cô nhìn thấy biển đẹp như thế này, sạch sẽ thuần khiết đến nỗi khiếnngười ta muốn tan chảy vào đó.

Đâychính là nơi mà tôi muốn đến! Thái Mãn Tâm vô cùng xúc động. Cô hét lên rồi đứngbật dậy, ấn tay vào hàng ghế trước, phấn khích nhìn xung quanh. Từng hàng cây vớinhững chùm hoa đua nở ủa vào tầm mắt, hoa đại màu trắng, hoa giấy màu tím nhạt,hoa phượng đỏ rực, những bụi cây vàng tươi, hồng phấn. Thỉnh thoảng lại có nhữngetcây cọ và dừa thẳng tắp, điểm xuyết giữa biển xanh cát trắng, ngàn hoa. Xuyênqua tán lá hình cánh quạt to lớn, những đám mây hội tụ rồi lại tan ra, gặp nhau phía chân trời, thấp đến nỗi dường như có thể chạm tay vào được.

Haimười hai năm qua đúng là sống uống, Thái Mãn Tâm không tìm được thăm than.

Ở cữanam của Đồng Cảng, một chàng trai khoảng hai mươi tuổi lại gần, mắt liếc nhanh,cười lớn và gọi: “Anh Hải!”. Sau đó chỉ vào Thái Mãn Tâm đi theo sau: “Này, đâylà... bạn gái anh?”.

“Khôngquen cô ta”. Anh ta lạnh lùng nói.

“Tôi là Thái Mãn Tâm, anh tên là gì?”. Cô giơ tay ra: “Chúng ta quen nhau rồi nhé”.

Anhchàng được gọi là “Anh Hải” quay người bỏ đi.

Chàngtrai vội vàng chạy lại bắt tay Thái Mãn Tâm, cười nói: “Tôi là Lục Sinh Tuấn, từlúc sinh ra đã tuần tú, cứ gọi tôi là A Tuấn”. Anh ta cười tinh nghịch, bắt tayrất nồng nhiệt. Thái Mãn Tâm không tìm được cười và nói: “Được, được, A Tuấn”.

“A Tuấn”.Anh chàng đi trước dừng bước: “Chúng ta đang vội”.

“Ngườiđẹp, tôi đi đây! Chỗ này không lớn lắm, hôm khác gặp nhé!” Anh ta chạy đi,không ngừng quay đầu vẫy tay: “Nhất định nhé!”.

“Còntôi...”. Thái Mãn Tâm sững người, trời đã xế chiều, lại nhớ đến những ánh mắtkhông an phận trước đó. Cô nắm chặt quai ba lô, đi lững thững phía sau hai người.

“Côđang làm gì đấy?”. Anh ta tức giận, bất chợt ngoảnh đầu lại.

“Này,anh...”. Thái Mãn Tâm thở hổn hển: “Cái anh Hải gì kia, giúp thì giúp cho trót chứ”.

“Tôikhông có nghĩa vụ hộ tống cô, nhân lúc trời còn sáng hãy đến nơi mà cô muốn đến”.

“Tôiđi đâu bây giờ? Tôi vẫn chưa đặt khách sạn?”. Cô nói: “Trên mạng nói ở đây khắpnơi đều là nhà trọ của dân, ở đâu vậy?”.

“Trênmạng”. Anh ta hăm hứ, tiếp tục rảo bước đi về phía trước, còn không quên kéo A Tuấn. A Tuấn quay đầu lại, A Tuấn quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt đồng cảm rồinhún vai thở dài.

TháiMãn Tâm tức giận nhưng không biết phải đi đâu, chỉ có thể cúi đầu, hậm hực đisau hai người, đi qua đường phố chật hẹp. Họ càng đi càng nhanh, bỏ lại cô ởphía sau.

Bụngbắt đầu kêu la, Thái Mãn Tâm mua một bát phở bò, cùng với những người dân trongvùng ngồi bên đường hút súp soap. Khách du lịch không nhiều, thỉnh thoảng cóvài người đeo ba lô bụi bặm, hỏi thăm nhau bằng nụ cười và ánh mắt.

Thái Mẫn Tâm đứng dậy bước lại gần, muốn hỏi xem họ trọ ở đâu. Bỗng nhiên cô bị ai đó kéo tay, ngoảnh đầu lại thì thấy A Tuấn cười tíu tít: “Hi hi, tôi lên chuồn ra ngoài đây, nào, đi theo tôi, bà tôi mở một quán trọ”.

Cô do dự một lúc.

“Nhanh lên, nếu anh Hải biết tôi nhiều chuyện thì sẽ lại mắng tôi”. A Tuấn thúc giục.

Có cái gì đáng sợ cơ chứ? Thái Mẫn Tâm hất đầu, mỉm cười đi theo anh ta.

2. Chương 2

Đây chính là cái gì gọi là hiệu ứng cánh bướm[1]. Cứ rẽ ngoặt nho nhỏ có lẽ sẽ dẫn tương lai đến một lịch trình hoàn toàn khác.

[1] Tiếng Anh butterfly effect là một khái niệm cho rằng những sự kiện nhỏ có thể gây ra những hệ quả rộng lớn.

Bà Lục làm cơm nắm, gạo trắng trộn lẫn với gạo nếp, bột đậu xanh, rất thơm và mềm, còn có mùi hương ngọt mát. Món ăn kèm là cá khô tự làm, cuốn với rau xà lách, nước từ lá hòa vào vị mặn của cá, rất vừa miệng.

Thái Mẫn Tâm chỉ uống một cốc nước cam trên máy bay. Mặc dù vừa ăn phở bò nhưng vẫn ăn một mạch hết hai nắm cơm, một bát cá khô, một đĩa rau. A Tuấn thốt lên vị khách lần này là “người tốt bụng”, không kiếm được chút lời nào. Bà Lục cười đến nỗi các nếp nhăn hằn lên, để lộ hàm răng thiếu hai, ba chiếc.

Thái Mẫn Tâm ngủ rất ngon, sáng sớm vác máy ảnh ra bờ biển. Gió biển mát lạnh, nước trong, cát trắng. Những chú cua nhỏ giờ càng hốt hoảng đuổi theo bước chân của biển. Cô đi khắp nơi suốt cả ngày, chiều tối ngồi dưới gốc cây dừa, vừa ăn thạch vừa viết du ký. Đứa nhỏ nhà bên cạnh đang đánh cầu lông, không may để cầu mắc trên cây, nhảy lên lấy vợt đập cầu nhưng vẫn không với tới. Thái Mẫn Tâm đứng dậy, phui bụi trên quần, chạy lại, ném cuốn sổ dày cộp trên tay lên khiến cành cây rung lên bần bật.

Quả cầu rơi xuống, kéo theo rất nhiều lá khô và côn trùng.

Cô hét một tiếng, nhảy lên phui chúng đi.

Cô khoanh lưng nhặt cuốn sổ, nhìn thấy một cái bóng dài đổ xuống dưới chân mình. Anh ta khoanh tay, khuôn mặt không chút biểu cảm. Cô nghiêng người đứng trong gió, tay cầm cuốn sổ, không tránh ánh mắt đó. Anh lạnh lùng, tối càng buốt giá.

Nhìn khoảng nửa phút, A Tuấn gõ bát, nói: “Ăn cơm, ăn cơm nào!”

“Thằng bé này, đi ăn xin à?”. Giọng nói già yếu của Bà Lục vang lên: “Nói cháu bao nhiêu lần rồi mà không chịu sửa. A Hải, cháu cũng phải nói nó đấy”.

Buổi tối ăn cua hấp, ngoài chút gừng, chẳng có gia vị gì cả nhưng ngon tới mức khiến người ta nuốt chút nữa thì ăn cả lưỡi của mình. Thái Mẫn Tâm nói: “Buổi sáng bên bờ biển, tôi đã nghĩ ra vì sao cua bò ngang”.

“Cần gì biết vì sao, có cái ăn chẳng phải là tốt rồi ư?”. A Tuấn cười.

Thái Mẫn Tâm ha một tiếng: “Nhiều chân như vậy, đi thẳng nhất định sẽ giẫm vào chân của mình!”. Cháu nội nhà họ Lục bật cười.

Giang Hải không cho là như vậy: “Chẳng phải rất nhiều chân hơn sao?”.

Thái Mẫn Tâm không thêm bận tâm đến anh ta: “Bà đã trông rảnh rồi à?”. Cô hỏi.

“Ừ, buổi chiều A Hải đưa bà đi”. Bà lão bỏ rằng giả xuống như trẻ con: “Nhìn này, giống như thật vậy. Trước đây những người giàu cũng chỉ trông rảnh vàng, làm sao đẹp bằng cái này được”.

“Anh thật nhiệt tình”. Thái Mẫn Tâm cười nhạo.

“A Hải ngoan nhất, hơn thằng ranh nhà tôi gấp trăm lần”.

Thái Mãn Tâm và đứa cháu nội cười đùa với nhau. Nét mặt của Giang Hải dần trở nên ôn hòa, thỉnh thoảng cũng mỉm cười. Gió bay qua khu vườn, mang theo hương hoa cỏ thơm mát.

Ở vùng vịnh này có thể nhìn thấy hoàng hôn rực rỡ. Rừng dừa bạt ngàn phía chân núi càng tô điểm màu xanh của cây cối trước mắt. Mây đen từ phía ngọn núi gặp ánh chiều trên biển, màu đen hòa quyện với màu hồng phấn, dần dần tan vào nhau. Nước biển tối sâu dần, ngọn hải đăng lập lờ phía xa.

Thái Mãn Tâm chạy đến cây cầu dài. Những chiếc tàu đánh cá đứng thành hàng trên mặt biển, lặng lẽ dập dềnh theo sóng.

Đây là bầu trời đẹp nhất mà tôi đã từng nhìn thấy! Cô đứng ở đầu cầu dang hai cánh tay như muốn nói điều này với ai đó.

Cô nhấc tay nới hững, dang tay giữa trời biển, tháo giày, nhảy xuống bãi cát làm vài tư thế yoga: cây, mặt trời, chiến sĩ một, chiến sĩ hai... từng tư thế lần lượt hiện ra. Lúc này tâm hồn cô rất thư thái, có thể nghe thấy rất rõ tiếng thủy triều đập vào cột gỗ dưới chân cầu rồi lại rút xuống, chảy róc rách qua những khe hở đóra biển.

Toàn thân sảng khoái, cô tỏ ra vô cùng thích thú. Vừa quay người, lại nhìn thấy người ấy: “Vì sao lúc nào anh cũng len lút như vậy?”. Cô vênh mặt chất vấn.

“Tôi muốn nhìn xem lúc nào thì cô bị thủy triều dâng cao nhấn chìm”. Anh chế nhạo.

Thái Mãn Tâm bốc một nắm cát ướm ném về phía anh ta. Anh ta nghiêng người, dễ dàng tránh được.

Ánh nắng cuối cùng ở phía chân trời chiếu tới, trời đất cùng một màu vàng cam mờ nhạt.

“Nghe nói nước biển bên kia trong hơn”. Thái Mãn Tâm chỉ về phía hòn đảo nhỏ giữa biển. Chiếc đập nối liền với lục địa bị thủy triều che lấp, trông càng xa vời, càng cô đơn.

“Bên ấy cũng hẻo lánh hơn”. Anh ta nói: “Không phải là nơi những cô gái độc thân nên đi”.

“Nhưng tôi rất muốn đến đó”. Thái Mãn Tâm nói: “Bà Lục nói, hòn đảo ấy tên là đảo Lệ. Hồi trước chồng của bà bị đưa sang Đài Loan, bà và các chị em đã khóc cạn nước mắt”.

“Sở dĩ gọi là đảo Lệ là bởi trước đây có một văn nhân bị giáng chức đến đó. Ông ta nói hòn đảo này khiến người ta đau buồn rơi lệ”. Anh ta nói: “Những người từ lục địa đến một nơi không có đường nào để đi, chỉ có biển rộng mênh mông như thế này rất dễ bị quan chán đời”.

“Sao có thể thế được”. Thái Mãn Tâm rất hăm hở: “Bên ấy biển trời rộng lớn hơn mà!”.

“Trời đất mênh mông nhưng không có nhiều chỗ để đi”.

“Này, không phải anh bị quan chán đời nên chạy đến đây đây chứ?”. Thái Mãn Tâm nói: “Đừng có tìm đến cái chết, thời đại này không còn nhiều người đẹp trai nữa đâu”.

“Như thế có được coi là khen không?”. Anh ta mỉm cười.

“À, từ trước tới nay tôi rất giỏi an ủi người khác, đen cũng có thể nói thành trắng”. Thái Mãn Tâm bật cười rồi hỏi: “Này, rốt cuộc anh tên gì, không thể suốt ngày gọi anh là anh này anh kia được”.

“Giang Hải”. Anh ta nói: “Giang Hà Hồ Hải”.

Thái Mãn Tâm vẫn muốn tìm một ngư dân, thuê anh ta chèo thuyền đưa mình sang đảo Lệ. Nghe nói bên đó còn có những giáo đường và chiến hào cũ nát, tìm đường ra trong đồng đổ nát, bốn bề đều thông nhau, bốn bề lại đều là lối đi. Cô nghĩ mà thấy tâm trạng kích động hẳn lên, tưởng tượng mình là Lara [2] thứ hai của phim Bí mật đảo hoang.

[2] Lara Croft, nữ chính trong phim Bí mật ngôi mộ cổ (Tomb rider).

Đang mặc cả thì nhìn thấy hình bóng của Giang Hải xuất hiện trên cầu. “Tôi biết ngay là cô không chịu nghe lời khuyên”. Anh ta hăm hử một tiếng: “Nhà mọc cây mọc, có gì đáng xem”.

“Mặc kệ tôi!”. Thái Mãn Tâm lè lưỡi: “Người chán đời nhìn cái gì cũng đổ nát, tôi nhìn cái gì cũng là thiên đường”.

“Hứ, thiên đường!”. Anh ta cười nhạo: “Để tôi đưa cô đi”.

“Đi bằng cách nào? Bơi sang?”.

“Cô có thể bơi, nếu có thể đuổi kịp ca nô của tôi”. Giang Hải dẫn cô nhảy qua mấy con thuyền nhỏ, gần cảng có một chiếc ca nô nhỏ. “Nắm chặt lan can”. Anh ta nói.

Động cơ chạy ầm ầm, rẽ sóng lướt đi, nhảy nhót trên đầu sóng giống cá chuồn, cá heo. Thái Mãn Tâm mặc áo phao màu cam đứng ở đầu tàu, dang tay hò hét. Chiếc ca nô nghiêng một cái, suýt chút nữa thì cô rơi xuống nước. Giang Hải nhanh tay nhanh mắt, một tay lái thuyền, một tay nắm lấy cổ tay cô.

“Ngồi xuống đuôi tàu!”. Giang Hải lớn tiếng quát.

Giọng nói liền bị gió biển át đi, Thái Mãn Tâm không nghe thấy. Cô bật cười, mái tóc bay lượn trong gió.

Giữa đảo Lệ giống như một rừng mưa. Chiếc thuyền nhỏ gần như bị chôn vùi trong bụi cây rậm rạp. Giang Hải cầm dao mở đường. Thái Mãn Tâm theo sau, cánh tay bị gãi xước nhưng cô cố nhịn không kêu lên, chỉ sợ bị người dẫn đường chê cười. Đi quanh cồn ở giữa đảo Lệ, một thảm cỏ công anh ở khu đất trống giữa rừng xuất hiện trước mắt. Thân cây xanh mướt, những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt, trùng trùng điệp điệp lan ra tận biển. Thái Mãn Tâm chạy lại, không tìm được hết lên: “A...”.

“Tôi rất muốn sống ở đây cả đời”. Cô than thở: “Xây một ngôi nhà bằng đá, ngày nào cũng có thể nhìn ra biển”.

“Thật sao? Cái đó có gì khó”. Giang Hải không tìm được bấu víu: “Làm người gác hải đăng, còn có thể nhận được tiền lương”.

Thái Mãn Tâm lườm anh ta rồi ngửa mặt nằm giữa biển hoa.

Từng bông cỏ công anh giống như qua cầu nhỏ, gió thổi đến, những hạt màu trắng bay khắp trời, bay qua trước mắt cô, bay đến tận chân trời. Những đám mây trông thật thấp, cảm giác những sợi bông trắng muốt như phủ lên người.

“Dậy đi, tôi đưa cô đến nơi thú vị hơn”. Giang Hải đá chân cô.

Hai người đi vòng qua bãi đá lởm chởm trên bờ biển, nhìn thấy trên sườn núi có những bậc thang gần như hoang phế, bên cạnh là những bụi cỏ dại cao thấp. Thái Mãn Tâm vốn nghĩ rằng nơi đây hoang vu hẻo lánh, nhưng khi lên tới đỉnh, bỗng nhìn thấy một ngôi nhà gỗ nhỏ, xây trên những phiến đá nhô ra với bức tường bên ngoài màu nâu sẫm, cánh cửa màu xanh đậm. Giang Hải mở cửa, đập vào mắt là mặt biển khiến người ta nín thở. Biển như đang ở ngay dưới chân, màu xanh trong vắt, lấp lánh bao trùm tầm mắt.

Thái Mãn Tâm không tìm được bước lên trước một bước nhưng bị Giang Hải kéo lại: “Nhìn kỹ đi, sàn nhà vẫn chưa làm xong”.

“Đây là... nhà của anh?”. Cô nhìn xung quanh, thấy gỗ và đồ nghề chất một bên.

Giang Hải gạt đầu: “Một tháng nữa sẽ hoàn thành”.

Anh chỉ vào cái bóng màu xanh dưới mặt nước xanh thẳm, nói dưới đó có rất nhiều san hô, khi thủy triều xuống có thể nhìn thấy những đàn cá theo sóng biển bơi đến vùng nước sâu hơn. Anh nói ở trên đảo có thể nhìn thấy rắn bốn chân màu xanh, ốc sên to hơn ốc sên ở Bắc Kinh rất nhiều. Núi Lam Bình có hai loại khỉ, một loại là khỉ ăn lá, hoạt động theo đàn, im lặng ngồi trên cây ăn lá, một loại nữa là khỉ Macaca^[3] nghịch ngợm. Có lần chúng đã cướp bữa trưa của Giang Hải. Anh phải chạy xuống nước mới thoát khỏi sự truy đuổi của chúng.

^[3]Macaca là một chi khỉ thuộc họ Khỉ cự thế giới hay họ Khỉ đuôi dài (Cercopithecidae), là chi linh trưởng phân bố rộng rãi nhất trên thế giới.

Thái Mãn Tâm chăm chú lắng nghe, cảm giác những cây cỏ dại ngổn ngang bên đường cũng thêm chút thi vị. Cô đã sớm quên đi ấn tượng ban đầu nơi này hoang tàn đổ nát thế nào.

Những năm tháng sau này, có lúc Thái Mãn Tâm lại nghĩ đến năm ấy không đến Washington thực tập, không nghe nói đến thị trấn nhỏ tên là Đồng Cảng. Nếu Hà Lạc không từ chối, hai người cùng đi du lịch. Nếu đọc

nhiều thông tin trên mạng hơn, đặt trước nhà nghỉ. Thậm chí nếu không tranh giành chiếc áo phông E.T khi đi dạo phố... Vậy thì có phải sẽ không đến quán trọ nhà bà Lục, sẽ không ở lại Đồng Cầm lâu như vậy, sẽ không nghỉ ngơi điều mà mình cho là có ý nghĩa chân chính, sẽ không cố gắng để tìm ra cái gì mới là ước mơ.

Đây chính là cái gọi là hiệu ứng cánh bướm. Một cái rẽ ngoặt nhỏ nhỏ có lẽ sẽ dẫn tương lai đến một lịch trình hoàn toàn khác.

3. Chương 3

Ban đêm sau, vì một lời hứa chưa từng nói ra, Tề Dực cũng lên đường.

Mặt trời lười liềm in bóng xuống mặt biển xanh ngắt. Đám Họa và Đồng Cầm ở hai góc nhọn của vầng trăng. Nhìn trên bản đồ, khoảng cách theo đường thẳng giữa hai nơi chưa tới ba mươi kilômét nhưng đi xe khách phải mất ba tiếng.

Đồng Cầm không có tàu hỏa, cũng không có sân bay, nhưng lại trở thành thế giới thần tiên của những vị khách thích đi du lịch. Hai, ba năm gần đây, những ngư dân trong vùng thay nhau vứt bỏ chiếc lưới đánh cá đã lưu truyền từ đời này sang đời khác, mở nhà nghỉ quán trọ. Các quán trọ mọc lên như nấm, trải khắp các sườn núi ở Đồng Cầm.

Tề Dực vừa bước ra từ cửa nam của Đồng Cầm, lập tức bị những người dân trong vùng vây quanh, nhiệt tình giới thiệu quán trọ của nhà mình. Anh xua tay, không nói một lời nào, nghiêng người lách qua đám đông. Tiếng chào đón ồn ào nhiệt tình chuyển sang du khách khác. Chỉ có một người đàn ông mặt đỏ, gầy nhỏ thấp bé, không chen được lên phía trước, thế nên mỉm cười lấy lòng, đi phía sau Tề Dực. “Chẳng phải là đã hẹn trước rồi sao? Vậy tôi đưa anh qua đó nhé!”. Người đó đuổi theo anh suốt quãng đường.

“Biết chỗ này không?” Tề Dực dừng bước, lấy ra một tờ giấy A4.

“Ồ, là ‘Căn phòng nhung nhợ’ sao! Biết, biết!”. Người đó hỏi: “Cô em mở nhà nghỉ làng người ngoại tỉnh, rất xinh xắn. Nhà nghỉ này ở trên đảo Lạ, tôi lấy xe máy chở anh ra cảng”.

Tề Dực và lái xe trả giá xong, chiếc xe máy phóng vút đi, bụi cuốn mù mịt. Bên đường là những khóm dâm bụt màu hồng phấn, thỉnh thoảng có vài khóm màu vàng, màu trắng xen lẫn, rực rỡ và kiêu hãnh. Lái xe không kìm được giới thiệu: “Có một vài loài hoa có thể nhào bột rồi rán, cũng rất ngon. Có cơ hội anh thử xem sao. Hồi còn nhỏ tôi thường hái ăn, có điều bây giờ bọn trẻ con nhà tôi chỉ thích ăn kem”. Trong lúc nói chuyện, chiếc xe máy leo lên một sườn dốc thoải, ở trên đỉnh dốc phóng mắt nhìn ra, mặt biển xanh ngọc nghiêng nghiêng trước mắt. Trên sườn núi có rất nhiều căn nhà bằng gỗ màu trắng, tô điểm rừng núi xanh non sau lưng, giống như những chú chim hải âu tung cánh bay lượn. Lúc đi xuống dốc, gió biển ập ập tấp vào mặt, mang theo vị tanh tanh mặn mặn tươi mát, thổi bay chiếc sơ mi của Tề Dực, vạt áo kêu phập phật trong gió. Anh tham lam hít sâu một hơi, đôi lông mày nhíu lại dần dần giãn ra.

Chiếc xe máy dừng lại ở chỗ rẽ trên con đường ven biển. Lái xe chỉ về phía hòn đảo nhỏ màu xanh ở phía trước: “Này, chính là chỗ đó. Bây giờ thủy triều rút rồi, có một con đập cát có thể đi thẳng lên đảo. Đi thuyền cũng được, phía trước có cảng. Lên đảo rồi rẽ trái rẽ phải đều được, chỉ cần vòng sang bên kia hòn đảo, đi về phía hướng ra biển thì sẽ tìm thấy căn nhà anh muốn tìm”.

Tề Dực ngồi trên xe suốt ba tiếng, rất muốn đi bộ. Anh cảm ơn rồi đi đến bờ biển, chỉ thấy một dải cát quanh co trên mặt biển, giống như một dải lụa màu trắng ngà bồng bềnh trên mặt nước xanh biếc. Lúc này thủy triều đã rút mới nổi trên mặt nước. Tề Dực cởi đôi giày vải, đi chân đất men theo dải cát về phía đảo. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, chẳng mấy chốc trán đã lấm tấm mồ hôi, chiếc ba lô trên lưng cũng bắt đầu có cảm giác ẩm ướt. Tề Dực cúi đầu, cái bóng dưới chân thu nhỏ thành một đốm tròn. Giữa bãi cát chói mắt chỉ có một mình anh.

Đảo Lạ rộng hơn mười kilômét vuông, ở giữa là gò đồi nối liền nhau. Lúc này đang là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, cây cối tươi tốt, trăm hoa đua nở, cây xoài tỏa hương thơm hấp dẫn. Trên bãi cỏ mênh mông giữa rừng thấp thoáng những bông bồ công anh màu vàng. Phía hướng ra biển có một vách núi, ở dưới là bãi cát trắng chạy dài, chỉ có vài biệt thự nghỉ dưỡng thưa thớt và những nhà nghỉ bình dân nằm một bên.

Tuynhiên, nơi có phong cảnh đẹp nhất trong khu biệt thự là một nhà nghỉ thu phí rấtthấp: Căn phòng nhưng nhỏ.

Tề Dựckhông mất nhiều công sức đã tìm thấy tòa nhà ba tầng gần đường. Lúc này đã làbuổi trưa, ánh nắng mặt trời vùng nhiệt đới chiếu thẳng xuống, thời tiết oi bức.Đường phố vắng vẻ, quầy lễ tân ở tầng một không có ai, vừa bước vào là thấyphòng khách với sàn màu tối, nối liền khu vườn hoa cỏ tươi tốt, sân chạy thẳngđến phần ăn ra biển. Trên đó có các loài hoa đủ loại màu sắc. Bên vách đá cạnhbờ biển có một căn nhà gỗ hai tầng có ban công, mái nhà nghiêng nghiêng mọc đầy cỏ giống như một tấm thảm xanh mướt, những thân cây leo bò kín vách tường rồi lại rủ xuống bậc cầu thang. Con đường đá màu xanh trước cửa nối liền với nhà nghỉ,phía trên dùng đá cuội màu trắng ốp một dòng chữ tiếng Anh. Tề Dực nghiêng người nhìn, thì ra là “House of Missing U”.

“Này!Anh đến ở trọ à? Có đặt trước không?”. Một giọng nói lạnh lạnh vang lên saulưng.

Tề Dựcngoảnh đầu, một cô gái tay chống hông, đứng giữa đại sảnh.

“Ồ, không...”.

“Biếtngay là không mà, sao anh lại tự tiện lên vào đây?”. Cô gái bước ra từ chỗ râm,khuôn mặt đầy vẻ tức giận: “Chỗ chúng tôi không phải là nơi tham quan. Muốn ởtrọ thì phải đặt trước, không đón tiếp những du khách tự tiện xông vào!”.

Côgái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đôi mắt to, đen, có thần, làn da bánh mậtkhỏe khoắn. Cô ấy mặc một chiếc váy màu trắng, phía trên có những bông hoa nhộmàu vàng, chiếc thắt lưng cùng màu ở eo dính một chiếc nơ.

“Chẳngphải là có người trốn việc sao?”. Không đợi Tề Dực mở miệng, tiếng cửa cọt kẹttừ tầng trên vang lên: “Đào Đào, chẳng phải cô trông quầy lễ tân sao? Lại để mộtnhững người cao lớn lên vào, còn nữa, thái độ của cô với khách thật quá quắt, đợi tôitrở thành ông chủ ở đây, nhất định sẽ đuổi việc cô!”.

“HàThiên Vĩ, anh mơ à!”. Đào Đào quay người, chỉ vào ngực anh ta: “Chẳng phải làtôi còn bận chuẩn bị bữa trưa cho con lợn nào đó ở lì không chịu đi sao? Đuổiviệc tôi? Hừ, chị Mãn Tâm còn lâu mới đuổi việc tôi!”.

“Đợiđến khi tôi trở thành ông chủ, cũng khó nói lắm”. Hà Thiên Vĩ chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai ngoài hai mươi tuổi, chiếc áo phông thùng thình che một nữachiếc quần ngắn kaki.

“Hừ,đồ cóc ghẻ, chị Mãn Tâm còn lâu mới lấy anh! Anh đến đây hai năm rồi, đúng là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch!”.

“Côm muốn nói là chưa đến Hoàng Hà thì chưa chịu thôi sao?”. Hà Thiên Vĩ vuốt máitóc màu nâu rối bời: “Đồ nhóc ABC[1] kia, muốn dùng vốn tiếng Trung vợ vắn củamình để đấu với tôi sao?”.

[1]American bom Chinese, lúc đầu chỉ người Hoa sinh ra ở Mỹ, hiện chỉ chung ngườiHoa sinh ở nước ngoài.

ĐàoĐào nhăn mặt, tức giận lè lưỡi. Bỗng cô dừng lại, khịt mũi rồi hét toáng lên:“Trời ơi, cơm của tôi”. Nói xong cô co cẳng chạy vào bếp, không quên lườm HàThiên Vĩ và Tề Dực.

HàThiên Vĩ xòe tay, nhún vai: “Hình như bữa trưa của tôi xong rồi. Nói một cáchcông bằng ông anh cũng phải chịu trách nhiệm”.

Tề Dựcmỉm cười: “Nghe giọng thì cậu cũng là ABC?”.

“Đểtôi nấu cho, ăn cái gì? Californian Roll[2], Tuna Sandwich[3]?”.

[2]California roll là loại sushi cuốn lợn lá rong biển vào trong. Đây là món ăn rấtdễ chế biến và thích hợp cho các bữa ăn nhẹ.

[3]Sandwich cá ngừ.

“Điềukiến người ta chảy nước miếng... có điều... nhìn anh là biết”.

Mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, chỉ có một ít gia vị. Đào Đào nhăn nhó, phụng phịuđứng cạnh nồi cơm khô, thấy hai người đàn ông bước vào, cô lại lườm họ: “Hômqua chị Mãn Tâm nói rồi, trong nhà có thêm

một con lợn nên hết thức ăn, sáng nay phải đi Đồng Cảng mua sắm. Tối qua đồ lợn còn chất chứa biết bao tâm sự, nhận lời sẽ giúp...”.

“Thôi đi, đừng có thêm mắm dặm muối nữa, Mãn Tâm đâu có nói là có thêm một con lợn”. Hà Thiên Vĩ vội càng điều chỉnh: “Còn nữa, bà cô à, là thề thốt...”.

“Đồ con lợn còn thề thốt là sẽ giúp, kết quả sáng nay ngủ như lợn chết, muốn ăn cơm? Không có đâu, hai bát gạo cuối cùng đều ở trong nồi”.

“Thế thì cô cho thêm ít nước, cho dù nấu thành cháo cũng không bị khô, đúng là đồ tiểu thư!”. Hà Thiên Vĩ lắc đầu ngao ngán.

“Lần trước tôi nấu cháo, ai nói đó là bữa sáng, buổi trưa nấu cháo là lười?”.

Hai người vẫn còn đang cãi nhau, Tề Dực bỏ ba lô xuống, xắn áo rửa tay. Anh mở vung, lật cơm, bỏ phần bị cháy đen, đơm phần cơm màu vàng ra đĩa: “Nếu có hành rắc lên thì có thể khử được mùi khê”. Lúc nói chuyện, anh trộn dầu ăn, muối, bột mì và hạt tiêu vào cơm, sau đó trải một lớp màng bọc thực phẩm lên bàn, múc cơm lên đó rồi cán mỏng, thái nhỏ rồi cho vào chiên. Động tác của anh rất nhanh, chỉ một lúc mùi khê nồng nặc trong bếp đã bị mùi cháy thơm phức che lấp.

“Oa, thật không ngờ ông chú rách rưới này là cao thủ!”. Đào Đào huých tay vào người Hà Thiên Vĩ.

“Đúng vậy, nếu không có chú thì hôm nay tôi sẽ ăn quả đào là cô!”. Hà Thiên Vĩ túm bím tóc của Đào Đào.

Chú? Tề Dực sờ mặt, đúng là râu đã mọc lởm chởm, không thích hợp để đến xin việc.

Bên kia Hà Thiên Vĩ và Đào Đào đã bắt đầu cuộc đấu khẩu mới, không gì khác ngoài tranh giành quyền sở hữu đĩa cơm cháy.

“Vớ dĩ là bữa trưa của tôi, đưa cho tôi!”. Hà Thiên Vĩ giật đĩa.

“Một mình anh ăn hết nhiều thế này sao? Của hai chúng ta! Còn phải để phần cho chị Mãn Tâm!”.

“Ha, nói hay nhỉ, chắc chắn là để phần trong bụng cô, tốt nhất là để tôi bảo quản, cô cũng nên giảm béo đi. Dĩ nhiên là tôi ăn hết được, ai mà biết được khi nào chú sẽ lại đến?”.

Tề Dực giữ tay hai người: “Tôi đến xin việc, tạm thời sẽ không đi”.

“Xin việc?”. Hai người cùng nhìn anh. Đào Đào nuốt nước bọt: “Mặc dù tay nghề của chú rất giỏi, nhưng bình thường đều là chị Mãn Tâm nấu ăn, rất ngon, chúng tôi không cần đầu bếp”.

“Ồ”. Tề Dực lấy trong ba lô một tờ giấy A4 cũ kỹ, trên đó là quảng cáo trên mạng được in ra, chính là thông báo tuyển việc của “Căn phòng nhưng nhớ” mấy tháng trước.

“Hình như là có chuyện này. Hình như có tuyển một người vì Mãn Tâm sắp đi xa”. Hà Thiên Vĩ nghi ngờ: “Nhưng người ta thấy chỗ này không phát triển nên quay về thành phố rồi. Vì thế trong khoảng thời gian Mãn Tâm không ở đây đã đóng cửa nhà ăn. Đó là chuyện trước khi tôi đến đây vào mùa hè”. Anh ta nhìn Tề Dực: “Ở đây tiền lương rất khá, cuộc sống cũng rất nhàn nhã nhưng cũng có người cảm thấy sống lâu rồi tẻ nhạt vô vị. Chú không định xây nhà sinh sống ở trên đảo này chứ?”.

“Nhà?”. Tề Dực nhìn ba lô sau lưng: “Đi đến đâu, đó là nhà”.

“Chỉ đến khi nghỉ hè cùng mẹ đi nghỉ cháu mới đến đây”. Đào Đào nói: “Đồ lợn này cũng mới được nghỉ hè, cứ quán lấy chị Mãn Tâm. Chú không biết chứ mùa hè ở trên đảo chán lắm, còn có bão!”.

“Không giống với hai người trẻ tuổi các cháu, chú không thích ồn ào”. Tề Dực mỉm cười, cố tình nhấn mạnh chữ “chú”.

“Thế thì cháu không ý kiến gì”. Đào Đào nói: “Đồ lợn, còn anh thì sao?”.

“Đồ lợn cô không có ý kiến, tôi cũng không có ý kiến, chắc là tài nghệ nấu nướng của chú rất giỏi”. Hà Thiên Vĩ cười khì khì và nói: “Có điều còn phải chờ Mãn Tâm quyết định, bây giờ cô ấy về rồi, có lẽ cũng không cần thuê người nữa”.

“Tôi cũng không có ý kiến, thử việc một tháng, sau đó bàn chuyện tiền lương sau, bao ăn ở, không có vấn đề gì chứ?”. Thái Mãn Tâm vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm phức. Cô bảo người mang thức ăn đến xách túi lớn túi nhỏ vào bếp: “Tôi là bà chủ đây, Thái Mãn Tâm”.

“Tề Dực”.

Hai người bắt tay nhau.

“Oa, đúng là một cái tên kỳ lạ”. Đào Đào cười khanh khách.

“Này, bắt tay đủ rồi chứ”. Hà Thiên Vĩ chạy lại đánh vào tay Tề Dực: “Chú biết ý một chút, chưa nhìn thấy mỹ nhân sao?”. Sau đó anh ta quay người nói với Thái Mãn Tâm: “Hay là đừng nhận người này, nhìn không yên tâm!”.

“Tiểu Vĩ, đừng đùa nữa, đưa anh Tề đi chọn phòng đi, tôi đi tắm. Mấy người ăn cơm trước đi, chắc là đói lắm rồi, vì thế tôi mua mì ăn liền về ấy người”. Thái Mãn Tâm bỏ mũ, vẫy tay rồi đi về phía căn phòng gỗ ở phía sau.

Qua cửa sổ phòng bếp, Tề Dực có thể nhìn thấy hình bóng của cô, mái tóc đen nhánh bay bay trong gió, trông thật sự tự tại nhưng cô đơn giữa trời biển.

“Nhìn ánh mắt của anh ta, rõ ràng là tôi đã dụ sói vào hang!”. Hà Thiên Vĩ tức giận nói: “Đào Đào, phải nhắc nhở Mãn Tâm đấy!”. Anh ta ngoảnh đầu, nhìn thấy Đào Đào nhét cháy đầy miệng, ậm ừ gặm đầu.

“Cô để lại cho tôi một ít!”. Nghĩ đến việc ngoài món cháo chỉ có mì ăn liền để ăn, anh ta lại thấy đau lòng.

4. Chương 4

Thái Mãn Tâm, có phải em vẫn nhớ đến người ấy?

Tề Dực quen đây sớm, lúc anh bỏ bánh vào lò nướng, màn sương mờ ảo trên biển vẫn chưa tan hết.

Đi qua khu vườn phía sau, bên cạnh căn nhà có một cầu thang gỗ thông xuống bãi biển dưới vách đá nhô ra biển. Sườn núi không cao nhưng cầu thang men theo vách núi ngoằn ngoèo, lan ra rất xa.

Tề Dực cũng không vội, bước theo từng bậc thang. Những giọt sương sớm long lanh trên lá cỏ làm ướt giày anh. Lúc này gió biển thổi tới, có chút se lạnh. Bờ cát mềm mịn trải dưới chân có màu trắng của vỏ sò sạch sẽ trải dài đến giữa biển xanh biếc. Nước biển gần đó trong đến nỗi giống như bầu trời xanh mênh mông không một gợn mây, thỉnh thoảng xen lẫn màu xanh trong suốt như phi thủy, đó là rặng san hô dưới nước. Mây mù giăng phủ trên đường giao giữa trời và biển. Mặt trời rọi chiếu ánh nắng ban mai phía sau rặng núi, nhuộm đỏ trời xanh mây trắng.

Có một thân cây khô nằm ngang trên bờ cát sát biển, Thái Mãn Tâm mặc áo dài váy dài rộng thùng thình, mặt hướng ra biển, ôm gối ngồi trên thân cây.

“Mãn Tâm, chào buổi sáng”. Tề Dực bước lên trước chào cô.

“Chào anh Tề”. Thái Mãn Tâm ngoảnh đầu lại, bỗng cô sững người, mỉm cười nói: “Anh thế này trông trẻ hơn rất nhiều, có lẽ tôi không nên gọi anh là anh”.

“Vậy sao?”. Tề Dực ngồi xuống cạnh cô: “Dáng vẻ của tôi ngày hôm qua rất luộm thuộm đúng không, Đào Đào và Thiên Vĩ đều gọi tôi là chú”.

Anh ca rô, để lộ chiếc cằm với những đường nét rõ ràng, điềm đạm trầm tĩnh, không còn vẻ mệt mỏi, từng trải của ngày hôm qua.

“Lại ường, ngủ có quen không? Còn nữa, tối qua gió lớn, cho dù là mùa hè cũng đừng tham mà mở cửa sổ”. Thái Mãn Tâm thấy anh không ngừng cử động vai, khom lưng ngất một bông hoa nho nhỏ: “Rễ của nó có thể chữa phong thấp và viêm khớp, anh thử xem sao?”.

Tề Dực cầm bông hoa ngắm nghía, màu hồng, giống chiếc phễu, trông giống một bông bìm bịp nhưng lá dày hơn nhiều. “Mùa hè bên bờ biển có rất nhiều”.

“Đúng vậy, cả một dãy”. Thái Mãn Tâm chỉ: “Đây là rau muống biển, rễ của nó có thể cắm sâu trong cát”.

“Cô biết rất nhiều, là người bản địa à? Nghe giọng không giống”.

“Không phải, chẳng qua là tôi sống ở đây ba năm rồi, ở cạnh bãi cát này, không có việc gì làm nên nghiên cứu hoa cỏ”.

“Đến lâu vậy à, đúng là người ở lâu biết nhiều, nghe nói trước đây ở đây không có nhiều du khách”.

Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc, không bỏ lỡ, không coi là muộn”. Cô đứng dậy: “Tôi lên trước đây, anh cứ ngắm đi, hoa rau muống biển không nở quá trưa, hai đứa trẻ lười kia rất hiếm khi nhìn thấy”.

“Tôi cũng về, bữa sáng sắp xong rồi”.

Nhà nghỉ có hai nhà bếp, tầng hai dành cho du khách tự nấu, tầng một dành cho nhân viên. Một số thanh niên ở trọ đã chuẩn bị lên đường, nhưng lúc này lại đứng ở đại sảnh khịt mũi hít hà. Thấy Mãn Tâm về liền vây quanh cô và hỏi: “Mãn Tâm, sáng nay có món gì ngon, thơm quá, sau này cho chúng tôi gia nhập nhóm được không?”.

“Phải hỏi đầu bếp Tề Dực”. Thái Mãn Tâm mỉm cười giới thiệu: “Anh ấy là nhân viên mới của chúng tôi, xem ra sau này là bếp trưởng”.

“Oa, đầu bếp đẹp trai quá!”. Một cô gái thốt lên: “Chỉ ở trong bếp thì thật đáng tiếc. Chị Mãn Tâm, làm một nhà bếp có cửa sổ sát mặt đất, thế nào? Như kiểu ở khu ăn uống cũng có thể nhìn thấy đầu bếp ấy”.

“Em háo sắc, vừa nhìn vừa chảy nước miếng, có để bọn anh ăn không?”. Anh chàng đi cùng huých bạn gái: “Đi thôi, để lúc nữa sẽ nắng lắm”.

“Hừ, rõ ràng là không muốn người ta ngắm trai đẹp, đúng là đồ thiếu tự tin”.

“Người ta không muốn ngắm em, Mãn Tâm, còn có Đào Đào nữa, người nào không xinh hơn em?”.

“Ha, anh giấu em ngắm gái đẹp...”.

Hai người trẻ tuổi mắng yêu nhau, đuổi theo đám bạn đã đi xa. Thái Mãn Tâm cười và nói: “Mỗi tháng tôi trả thêm cho anh năm trăm tệ nhé. Anh phụ trách mỉm cười với tất cả các cô gái”.

“Thế thì tôi thà làm đầu bếp”. Tề Dực đeo đôi bao tay dày, lấy khay trong lò nướng.

Trong khay thủy tinh, chiếc bánh màu vàng sữa tỏa ra mùi hương hấp dẫn. Mùi vị của hạnh đào và hoa quả hòa trộn với vị sữa đậm đà.

Thái Mãn Tâm nhìn chiếc bánh. Lớp trên cùng là lớp đường màu nâu đậm mỏng hòa trộn với lạc nhân giòn tan. Qua lớp thủy tinh có thể lờ mờ nhìn thấy những lát dưa vàng óng ở dưới đáy.

“Bánh dưa úp ngược, đúng không?”. Thái Mãn Tâm hít một hơi thật sâu: “Ăn kèm với một cốc trà trái cây? Có điều vì muốn ăn ngay một miếng nên pha trà túi là được rồi. Chỗ tôi có trà Earl Grey, trà quế, trà Cranberry, anh uống loại nào?”.

“Cảm ơn, có điều bữa sáng tôi thích ăn cháo với rau”. Tề Dực đặt khay lên giá sắt, quay người mở nắp chiếc niêu trên bếp. Mùi thơm của cháo lan tỏa khắp phòng. Anh múc một bát cháo đặt lên bàn: “Cháo trắng nấu nhừ, thêm chút ruốc và dưa chuột muối, đó là bữa sáng ngon nhất”. Anh đưa cho cô một con dao: “Bây giờ khay cũng không còn nóng nữa, cô muốn thử không?”.

“Được thôi! Tôi cũng thấy bạn tôi làm rồi”. Thái Mãn Tâm rất thích thú, trước tiên dùng dao gạt một vòng quanh khay bánh, lấy một chiếc khay lớn úp lên trên, sau đó đếm một, hai, ba, úp ngược chiếc khay lại.

Đang định nhắc khay bánh ra Tề Dực ngăn cô lại: “Đừng vội, vỗ vỗ dưới đáy cho dưa rơi xuống”.

Thái Mãn Tâm làm theo, khi nhắc khay bánh ra, từng lát dưa vàng óng hiện lên trước mắt. Nước dưa sánh lại, bám vào từng lát dưa, màu sắc thật hấp dẫn.

Tề Dực cắt một miếng: “Thử xem có gì khác với bánh dưa cô đã từng ăn”.

Đặt miếng bánh vào miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt của dứa lan tỏa. Bánh mềm xốp nhưng không ngấy, ăn rất ngon. Ở giữa có một lớp nhân. Ném kỹ mới thấy có mùi thơm của trứng gà, vị thơm ngon của bơ, trung hòa vị chua của dứa. Còn có những loại quả khác, hòa trộn với nhau nhảy múa trong miệng.

“Cảm giác thế nào?”. Tề Dực cười, hỏi.

“Rất ngon... ừm... mùa hè đến rồi”. Thái Mãn Tâm nhắm mắt, gió bên bờ biển thổi qua hàng dứa và rừng chuối. Ánh nắng mặt trời chói chang của vùng nhiệt đới chiếu vào người.

“Ừm, không sai, nhân kẹp ở giữa có trứng gà, sữa, nước cốt dứa, còn có chuối xay”. Tề Dực đếm: “Quan trọng nhất là vừa phải, không được át đi vị đặc trưng của bánh dứa”.

“Những nguyên liệu này rất vừa vặn. Hóng gió, ngắm biển, ăn chiếc bánh như thế này phải có thêm một cốc trà chanh mát lạnh”. Thái Mãn Tâm gật đầu: “Có điều, tôi thấy không ngấy như lần trước tôi ăn”.

“Bởi vì là bữa sáng, vì thế bột lọc không kỹ, bữa sáng phải ăn thỏa thích, trà chiều mới từ từ thưởng thức, đúng không?”.

Thái Mãn Tâm giơ ngón tay cái: “Miễn cho anh thời gian thử việc một tháng”.

“Thơm quá, ai lại phá hoại kế hoạch giảm béo của tôi...”. Đào Đào vừa lẩm bẫm vừa bước xuống cầu thang, khịt mũi, nhảy nhót chạy lại, xông thẳng tới bàn ăn, giơ tay lấy một miếng dứa: “Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho cái miệng tham ăn của con”.

“Này nhóc, cô giáo mầm non không nói với nhóc sao, phải rửa tay trước khi ăn”. Tề Dực đập tay cô.

“Chú kỳ lạ, đừng có nghiêm khắc như thế mà”. Đào Đào nhét miếng dứa vào miệng, ngoảnh đầu lại, mắt tròn tròn: “Oa, chú kỳ lạ, là chú sao?”. Cô lấy tay vẽ hình râu dưới cằm Tề Dực.

“Là tôi”. Tề Dực cup mắt xuống tỏ vẻ mệt mỏi.

“Hay quá, hay quá!”. Đào Đào nhảy lên ôm chầm lấy Tề Dực như một con bạch tuộc: “Một anh chàng đẹp trai biết làm những món ăn ngon! Đúng là người trong mộng! Đừng giống như con lợn nào đó, chỉ biết ăn không biết làm!”. Nói rồi cô ngoảnh đầu lườm Hà Thiên Vĩ.

Lúc ăn sáng, sắc mặt của bốn người đều rất kỳ lạ.

Đào Đào khoác tay Tề Dực, ngả vào vai anh, cầm một miếng bánh dứa đưa lên miệng, chốc chốc lại cười khanh khách.

Tề Dực cắn cháo, nhìn Thái Mãn Tâm như đang cầu cứu.

Thái Mãn Tâm nhin cười, nhún vai tỏ ý không biết làm thế nào.

Hà Thiên Vĩ sa sầm mặt xuống, không tìm được đáp trả: “Các người, đừng có liếc mắt đưa tình nữa”.

“Đồ thần kinh”. Đào Đào lườm anh ta.

“Ainói cô?”. Hà Thiên Vĩ hăm hứ một tiếng: “Một người đàn ông mà biết làm những thứ của đàn bà, đâu được coi là có bản lĩnh. Chỉ có một đứa trẻ con như cô, hôm nay muốn lấy đầu bếp món Tây, ngày mai nghĩ đến chủ cửa hàng kem, Mãn Tâm còn lâu mới ấu trĩ như cô”.

“Thế thì cũng chẳng liên quan gì đến anh”. Đào Đào nhảy lên.

“Aichò anh ta ra vẻ?”

“Hừ, anh ấy không thể hiện thì chị Mãn Tâm cũng không thèm nhìn anh”. Đào Đào cười ha ha rồi chạy đi: “Trừ khi anh dậy muộn, chị ấy đi gọi anh dậy”.

Hà Thiên Vĩ giơ nanh nhe vuốt đuôi theo, hai đứa trẻ chạy từ vườn sau ra bờ biển.

“Tuổi trẻ thật thú vị”. Tề Dực nói rồi cúi đầu ăn cháo.

“Sao anh không ăn bánh ngọt, bên kia vẫn còn bánh mì Pháp hôm qua mua”.

“Tôi thích ăn đồ ăn Trung Quốc. Hai năm nay sống ở nước ngoài, có lúc làm việc trong cửa hàng bánh ngọt, ngày nào cũng phải ăn bánh thừa. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy ngấy”. Tề Dực nhíu mày.

“Thì là vậy, mấy năm nay anh đi khắp nơi, vừa du lịch vừa làm việc à? Trước đây anh làm gì?”. Thái Mãn Tâm hỏi.

“Thế còn cô? Vì sao lại xa người thân, mở nhà nghỉ này. Chứ ít thì cô cũng tốt nghiệp đại học rồi, đúng không?”. Tề Dực hỏi lại: “Cô học chuyên ngành gì?”.

Thái Mãn Tâm sững người, cười và nói: “Học xác suất. Đây này, trùng xổ số là có thể không cần đi làm, chỉ làm việc mình thích nhất, anh có tin không?”.

Tề Dực cúi đầu ăn cháo.

Hai người không nói gì. Thái Mãn Tâm thu dọn bàn ăn, quay người bưng ra bồn rửa bát: “Thực ra, mỗi người đều có quá khứ không thể nói dễ dàng, chỉ bằng không nhắc đến”.

Tề Dực đi theo: “Cô rửa, tôi giúp cô tráng”.

“Cẩn thận, nếu làm vỡ đồ sứ quý báu, tôi sẽ trừ lương của anh”.

“Nghề tôi cũng làm rồi”. Tề Dực ngắm nghía chiếc đĩa sứ màu xanh: “Hàng của Hà Nội, cô cũng đến Việt Nam rồi à?”.

“Bạn bè tặng. Tôi thích nên lấy hai bộ”.

“Con gái đều thích những thứ này”. Tề Dực nhìn ra ngoài cửa, nét mặt trở nên ôn hòa, ngón trở nhẹ nhàng gõ vào bồn nước. Anh khẽ hát theo nhịp:

Hương cà phê lan tỏa khắp phòng.

Nhắc cho anh biết em ở một nơi xa xôi trong tâm hồn.

Không còn thuộc về anh, liệu em còn nhớ đến anh không?

Người ấy có tốt với em không? Thực ra anh vẫn ổn

...

Anh nghĩ nó có nỗi đau của riêng mình,

Vì thế mới đi giữa trời mưa.

Hello baby dog, có phải mày giống tao không? She is gone

I am living in the house of missing you.

Cause I am living in the house of missing you.[1]

[1] Lời bài hát Căn phòng nhưng nhớ của ca sĩ Trần Thăng.

Từng giọt từng giọt nước chảy từ vòi xuống bồn. Thái Mãn Tâm ngược nhìn ra biển, ánh nắng mặt trời nhảy múa trên mặt nước mênh mông, sóng nước dập dềnh, khiến người ta chói mắt.

“Thì nhà nghỉ rất quan trọng, dĩ nhiên là càng sạch mát càng tốt”. Cô vịn chặt vòi: “Lẽ nào thực sự ở hòn đảo này chờ đợi ai đó tám năm, mười năm sao?”.

“Cái gì?”. Hà Thiên Vĩ chạy vào, đẩy Tề Dực ra, cúi người nhìn Thái Mãn Tâm: “Thế lúc anh không có ở đây, có thể gọi là House of Missing Mark không?”.

“Xin người, tôi không muốn nhà nghỉ của mình sập tiệm nhanh như thế đâu”. Thái Mãn Tâm cốc vào đầu anh ta: “Cậu nhìn này, chạy từ bãi cát vào cát bắn đầy sàn nhà, mau quét sạch cho tôi”.

“Đừng mà...”. Hà Thiên Vĩ kêu lên: “Dù sao thì anh cũng là khách”.

“Đúng, khách không trả tiền phòng, lại còn free meal”.

Thái Mãn Tâm gật đầu: “Được thôi, không quét cũng được, sau này cậu sẽ trả tiền giống như những người khác, chỉ phục vụ bữa sáng, bánh mì, sữa, lạc”.

“Anh đùa mà”. Hà Thiên Vĩ nhanh chóng đi lấy chổi: “Việc Mãn Tâm giao cho, anh nhất định sẽ chăm chỉ hoàn thành!”.

“Tôi giao cho cậu rất nhiều việc, cầu thang gỗ có một bậc bị hỏng, cậu đã sửa xong chưa?”.

“Vẫn chưa... à, lúc này Đào Đào nói bị trật chân, không phải là...”.

“Đào Đào đâu?”. Thái Mãn Tâm thở dài một tiếng: “Có hai người, chỗ của tôi đứng là nhà trẻ”. Cô bước ra vườn sau, từ xa đã nhìn thấy Đào Đào ngồi khóc trên bậc thang.

Mặt cô đỏ bừng, vẫn còn những vệt nước mắt: “Người ta đã nói là bị trật chân mà vẫn bỏ mặc người ta ở đây”.

“Đâu, tôi tưởng túm tóc cô, cô sẽ trả thù mà”. Hà Thiên Vĩ đưa tay ra: “Tôi đỡ cô dậy, điếu quá!”.

“Này, dám nói tôi điếu, anh thử trật một cái xem!”. Đào Đào đánh anh ta.

“Được rồi được rồi, để chị đỡ em!”. Thái Mãn Tâm giảng hòa.

“Đến tôi, cao thế này cô ấy không thể nhảy một chân lên được”. Tề Dực ngồi xuống: “Nào, Đào Đào, tôi công cô lên”.

“Anh Tề, anh tốt quá!”. Đào Đào cười khì khì, nằm trên lưng Tề Dực: “Em thích anh hơn”. Cô ôm vai Tề Dực, cúi người hôn vào má anh.

“Này, trẻ con không được nhìn!”. Hà Thiên Vĩ nói rồi nhanh chóng đưa tay che mắt Thái Mãn Tâm: “Đúng là bại hoại thuần phong mỹ tục, Mãn Tâm, em để mặc cho họ làm như vậy trong nhà nghỉ sao?”.

“Tôi đang ngắm hải âu, không nhìn thấy gì cả”. Thái Mãn Tâm dứt tay vào túi quần, ngẩng lên huyết sáo.

Tề Dực đưa Đào Đào về phòng. Thái Mãn Tâm bôi thuốc cho cô. Đào Đào kéo tay Tề Dực, đòi anh kể về chuyến đi của mình.

“Không thể chịu được nữa”. Hà Thiên Vĩ giậm chân: “Tôi đi bơi, hai người cứ từ từ mà tình cảm với nhau”.

“Tôi ra quây lý tán”. Thái Mãn Tâm nhìn dáng vẻ tức tối của Hà Thiên Vĩ, cười thầm trong bụng, cùng anh ta ra khỏi phòng.

“Mãn Tâm, anh để cho bọn họ một nam một nữ ở trong phòng như thế sao? Quá nguy hiểm!”. Hà Thiên Vĩ ấn vai cô: “Anh không muốn nhà nghỉ của anh xảy ra chuyện gì, em mau quay lại xem sao”.

“Có thể xảy ra chuyện gì?”.

“Đó, đó... Em nhìn cô ta, ánh mắt đa tình của cô ta khi nhìn Tề Dực. Trời ơi, cô ta là trẻ vị thành niên! Nếu xảy ra chuyện gì hồ đồ thì nhân viên của em cũng bị tố cáo”.

Thái Mãn Tâm nghiêng đầu: “Đào Đào đã qua mười sáu tuổi rồi, tôi sợ gì?”.

“Em! Quan tâm bị hiểu lầm”. Hà Thiên Vĩ bị chặn họng không nói được lời nào: “Anh đi lướt sóng”.

“Không phải là đi bơi sao?”. Thái Mãn Tâm cố làm ra vẻ mơ hồ, cố nhịn cười.

Khó khăn lắm Tề Dực mới kể được vài chuyện thú vị trong chuyến đi, lấy cố phải chuẩn bị cho việc khai trương nhà bếp nên mới thoát thân. Lúc đi xuống không tìm thấy Thái Mãn Tâm, hình như ngoài cửa có một góc tay áo màu trắng, anh bước lại gần, sờ nhà bằng gỗ màu nâu sậm phát ra tiếng cọt kẹt.

Cành dừa rung rinh trong gió, dưới bóng mát có một chiếc ghế mây màu đồng, Thái Mãn Tâm nằm ngửa trên đó.

Một bông hoa râm bụt màu hồng phấn bị gió thổi bay, rơi xuống người cô. Cánh hoa mềm mại nằm trên lớp vải màu trắng, nhụy hoa dài và mảnh giống như một nét vẽ tinh xảo. Cô buông tay, một cuốn sách rơi xuống cạnh chân.

Tề Dực nhặt lên, là truyện tranh My life as McDull[2].

[2] McDull là tên một chú heo con màu hồng mắt nâu của hai tác giả Brian Tse và Alice Mak được chuyển thể thành phim hoạt hình, hiện đang là nhân vật hoạt hình được yêu thích nhất Hồng Kông.

Trên trang bìa có viết một hàng chữ thanh tú: “Cuộc sống có thể đơn giản như thế không.”

Anh cúi người ngắm Thái Mãn Tâm đang ngủ say. Đã gần ba năm rồi, cô chăm chút nhà nghỉ này đâu ra đấy, nhìn thì có vẻ là một cô gái có nhiều tâm sự nhưng có chút dừng đứng. Rốt cuộc cô đã cất giữ những chuyện đã qua với tâm trạng như thế nào?

Thái Mãn Tâm, có phải em vẫn còn nhớ đến người ấy?

Tề Dực suy ngẫm, không để ý Thái Mãn Tâm đã thức dậy, anh vội vàng quay mặt đi.

“Ôi, tôi ngủ quên mất, không có kẻ trộm lên vào chứ?”. Cô nhìn xung quanh.

“Cô cũng thích My Life as McDull à?”. Tề Dực giở cuốn sách trên tay lên rồi ngồi xuống bậc thang: “Trong số bạn bè tôi cũng có người rất thích. Có điều cậu ấy không thích cuộc sống đơn giản”.

“Ồ”, Thái Mãn Tâm nhấc một chân, nghiêng người dựa vào tay vịn của ghế mây: “Vốn dĩ tôi cũng thích cuộc sống có nhiều thăng trầm. Nhưng giống như đi tàu trượt, đến đỉnh điểm rồi thì nhất định sẽ rơi xuống. Nhiều tuổi rồi, không chịu được kích thích ấy”.

“Đó là vì cô đã giàu có”. Tề Dực cười: “Cô thích cuộc sống đơn giản nhưng không phải là cuộc sống giản dị. Cô có nhà nghỉ này, vườn hoa, bãi biển. Đó đã là tất cả mơ ước của phần lớn các cô gái trẻ”.

“Anh hiểu ước mơ của các cô gái trẻ sao?”. Thái Mãn Tâm chống cằm, khẽ rung chân: “Phần lớn ước mơ mà họ theo đuổi không phải là những thứ có thể vật chất hóa”.

“Là một mối tình lãng mạn và người yêu hoàn mỹ. Nhất định là cô muốn nói đến điều đó, đúng không?”. Tề Dực xòe tay, để lộ những đường vân sâu và những vết chai dày: “Cùng họ dần dần già đi, ngồi dưới ánh trăng nghe tiếng hoa nở”.

“Rất lãng mạn”. Thái Mãn Tâm gật đầu: “Một cô gái nào đó đã từng nói như vậy à?”.

“Chuyện trước đây rồi”.

“Dĩ nhiên là trước đây, bởi sau này anh ở đây, vì thế không có gì để hỏi”.

“Đúng vậy”. Tề Dực đứng dậy: “Một câu chuyện rất lan man đúng không? Cũng chẳng có gì đáng oán trách cả, bởi vì không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy”.

“Hạnh phúc? Hạnh phúc không có nghĩa là vui vẻ”. Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Không nói chủ đề này nữa. À đúng rồi, Đào Đào thế nào?”.

“Cô ấy ngủ rồi. Đào Đào cũng không phải là người bản địa, đúng không?”.

“Không phải, nhà cô ấy vốn ở Đồng Cảng, về sau mẹ cô ấy di cư sang Mỹ. Cô ấy là một học ABC. Mùa hè năm nào cũng vậy, cứ lúc nào bạn là cô ấy lại đến giúp. Tôi và cô ấy rất hợp nhau”. Thái Mãn Tâm nháy mắt: “Một cô gái rất đáng yêu đúng không? Gia đình cũng giàu có, đáng để anh suy nghĩ đấy”.

“Tôi lớn hơn cô ấy cả chục tuổi, cô nghĩ Đào Đào thiếu tình yêu của cha sao?”. Tề Dực cười: “Lúc đầu cô ấy còn gọi tôi là chú. Còn cô, Hà Vĩ Thiên chẳng phải cũng có tình cảm sâu đậm với cô, là một chàng trai rất được sao?”.

“Tôi không thích phi công trẻ, ở bên nhau ai chăm sóc ai đây? Cậu ta là em họ một người bạn thân của tôi. Hơn nữa trẻ con thường rất tò mò, chẳng qua cậu ta tưởng rằng mình bước vào một câu chuyện, thực ra trong lòng...”. Thái Mãn Tâm che miệng cười: “Cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì”.

“Câu chuyện?”. Tề Dực hỏi.

Thái Mãn Tâm cầm bông hoa râm bụt, khẽ đung đưa, mỉm cười.

“Phật dạy, không thể nói được”.

5. Chương 5

Một cuộc tình thà rằng ngăn ngửi nhưng rực rỡ, hay trước tiên nên hỏi nó có tương lai hay không?

“Còn điều gì chúng ta hy vọng có được ở thế giới thần tiên mà không tìm thấy ở Đồng Cánh không?”

Thái Mẫn Tâm viết một hàng chữ ở mặt sau tấm thiệp, viết địa chỉ của mình rồi lấy một tấm thiệp khác, viết tên Hà Lạc, suy nghĩ một lúc nhưng không biết viết gì.

“Không đi cùng mình là điều đáng hối hận nhất trong bốn năm học của cậu”.

“Hy vọng cậu sẽ bay cao bay xa, thoát khỏi mọi trói buộc”.

Nghĩ được hai câu nhưng không hài lòng lắm. Cô ngồi khoanh chân trên ban công của quán trọ nhà họ Lục, nghiêng đầu nhìn mặt biển sóng sánh dập dềnh, chống bút dưới cằm.

Tiếng guitar ngất quãng sau lưng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Thái Mẫn Tâm không tìm được xoay người, nhích lại gần Lục Sinh Tuấn: “A Tuấn, cậu đã chơi một tiếng rồi, từ đầu đến cuối chỉ có mấy nhịp này, có thể nghỉ một lúc được rồi”.

A Tuấn lắc cổ tay: “Quả thực rất mỏi, tê liệt rồi. Người đẹp, xoa bóp cho tôi đi”.

“Ha, cậu còn tặng công!” Thái Mẫn Tâm gõ vào trán cậu ta: “Đồ nhóc, định lừa con gái nhà ai hả?”.

“Đâu có...”.

Mẫn Tâm bĩu môi: “Ở trường cũng có rất nhiều nam sinh học guitar, tôi gặp rất nhiều, biết được vài hợp âm là đến bãi cỏ gầy đi gầy lại, hát hai bài dân ca, chẳng phải là để lừa những cô gái ngây thơ sao?”.

“Tôi học guitar thật sự là vì thích”.

“Là bởi vì sẽ có nhiều cô gái thích cậu, vì thế cậu thích nó chứ gì?”. Mẫn Tâm lấy cây guitar trên tay A Tuấn rồi gảy vài nhịp.

“Này, cẩn thận, đây là vật báu của anh Hải, nếu làm hỏng thì anh ấy sẽ ăn thịt cô”.

“m sắc cũng bình thường mà”. Mẫn Tâm lại gảy vài nhịp, nhìn vào lỗ thoát âm, cô hét lên như phát hiện ra châu lục mới: “Ha, thì ra là sản xuất ở Bắc Kinh”. Cô lớn tiếng gọi Giang Hải đang sửa quạt trong phòng: “Này, đây là tín vật cô gái nào tặng anh vậy?”.

Giang Hải rút một tờ giấy ăn lau dầu mỡ dính trên tay rồi vo tròn ném vào đầu Thái Mẫn Tâm. Cô lè lưỡi. Giang Hải cầm đầu đàn, rút cây guitar từ trên tay cô, quay trục lên dây đàn, điều chỉnh lại dây đàn, sau đó đeo dây, dựng cây guitar nghiêng nghiêng trước người.

Anh mỉm cười, nét mặt ngây thơ nghiêm túc. Lúc cúi đầu, mái tóc ngắn gọn gàng trông rất dày. Nhìn từ phía trước, những đường nét rất rõ ràng, mạnh mẽ chạy từ lông mày đến chiếc mũi thẳng. Nhìn thì có vẻ như thư thái lướt qua phím đàn nhưng những ngón tay thật đẹp, giai điệu giống như những giọt mưa róc rách rơi từ mái hiên xuống con đường đá xanh. Giang Hải cúi mặt xuống, lông mi của anh thật dài, dường như che lấp tất cả mọi tâm sự. Nét mặt của anh thư thái, nhìn có vẻ rất điềm nhiên nhưng giai điệu như nước chảy tuôn ra từ những sợi đàn giống như gió thổi lướt qua cánh rừng, cành cây đung đưa, những chiếc lá rậm rạp rung lên xào xạc, những vệt nắng tròn loang lổ lọt qua những phiến lá xanh rì.

Tiếng đàn bỗng trở nên gấp gáp, giống như cơn gió thổi bay những giọt sương đọng trên lá, lướt qua mặt hồ yên ả. Giang Hải vỗ nhịp, khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt chăm chú, hai tay buông khỏi dây đàn, vỗ vào thân đàn, giống như những đứa trẻ nghịch ngợm vui vẻ chạy đùa trong gió, để lại tiếng bước chân gấp gáp. Sau một hồi chơi nhạc say sưa, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng của anh trở nên hòa nhã. Anh nở một nụ cười thư thái.

Giai điệu dần dần chậm lại, khi chuyển hợp âm, thỉnh thoảng lại có âm bội vang lên. Giống như gió lặng mưa dừng, giữa đất trời mù mịt, chiếc bóng mờ nhạt càng lúc càng xa dần.

Bản nhạc đã kết thúc nhưng dư âm còn vang bên tai. Thái Mẫn Tâm vỗ tay: “Thì ra đây mới là cao thủ. Bản gì vậy, hay quá, chơi lại đi!”.

Giang Hải liếc mắt nhìn: “Tôi không phải là đài phát thanh, có thể tùy ý chọn bài”.

“Thật không ngờ khả năng cảm thụ âm nhạc của anh rất tốt”. Thái Mãn Tâm khen ngợi.

“Trăm hay không bằng tay quen”. A Tuấn cướp lời, rồi lại chỉ về phía Giang Hải: “Anh Hải nói như vậy. Vì thế cô thấy đây, không phải tất cả mọi người đều chỉ biết vài hợp âm lừa con gái”.

Cô bật cười, ngồi dịch về phía Giang Hải: “Này anh, không phải là vài, là bao nhiêu?”.

“Cô muốn nói là guitar có tất cả bao nhiêu hợp âm?”.

“Không, anh lừa bao nhiêu cô gái rồi?”.

Giang Hải đẩy cái trán ghé sát của cô ra: “Có rất nhiều cô gái thích tôi. Lần sau nếu dẫn thêm nhiều bạn đến đây, tôi đã chán ngấy cuộc sống độc thân rồi”.

“Cô gái như thế nào?”.

“Nữ tính một chút, đừng có tự cao tự đại, thích giở trò như cô”.

“Này”. Thái Mãn Tâm phì cười: “Cái đề tự xưng là có rất nhiều cô gái thích mình kia, rốt cuộc ai tự cao tự đại hơn?”.

Bước ra từ quán trọ nhà họ Lục, đi qua hai con đường là đến chợ nông sản náo nhiệt nhất Đồng Cảng. Từ sau lần cùng bà Lục đi mua thức ăn, nhìn thấy vài, đu đủ và xoài ở những sạp hàng ven đường, giá rẻ như cỏ thảo bán đầy chợ ở Bắc Kinh vào mùa thu, Thái Mãn Tâm bèn liệch nơi đây vào một trong những khu chợ nông sản mà cô thích nhất. Không có việc gì làm, Mãn Tâm lại lấy ví tiền đi chợ, không quên mua một quả dưa, uống nước dưa ngọt mát, mút ống hút chùn chụt. Cô không cưỡng lại được sự chào mời nhiệt tình của người bán hàng, chọn hết bên này đến bên kia, mua hơn năm cân hoa quả.

Giang Hải đi ngang qua cổng chợ, đúng lúc chạm mặt Thái Mãn Tâm. Mồ hôi lấm tấm trên mũi cô, ngón tay bị mấy túi nilon siết chặt đến tím tái nhưng đôi mắt sáng long lanh vì phấn khích. Cô héch càm, coi như là chào hỏi.

Anh gật đầu, đi lướt qua người cô rồi lại đứng lại, quay người gọi cô: “Này, mua cho tôi bao thuốc, tôi xách hộ cô”.

“Hay là tặng anh hai quả xoài”.

“Loại quả này đầy trên cây, ăn cũng không hết”.

“Không, phản đối hút thuốc!”. Cô ngẩng cao đầu: “Tôi tự xách về được rồi, coi như là vận động giảm cân”.

“Cô giảm cân?”. Giang Hải bật cười: “Cô muốn gây giở xương sao?”. Anh đỡ hai chiếc túi trên tay cô.

Thái Mãn Tâm nói: “Hôm nay phải cảm ơn anh, tôi mời anh ăn hải sản nhé. Trên mạng giới thiệu một chỗ vừa ngon vừa rẻ”. Cô rút một mẩu giấy nhỏ, trên đó có viết địa chỉ và số điện thoại của chủ quán.

“Tôi biết chỗ này”. Giang Hải dẫn cô đi lòng vòng, đến đầu con đê thì nhìn thấy một nhà hàng nhộn nhịp, không có biển hiệu nhưng rất đông khách.

Thái Mãn Tâm gọi hai con cua, nửa cân tôm, nửa cân ngao, lần lượt cho vào hấp, sau đó lại gọi thêm hào và chanh. Tổng cộng hết một trăm linh năm tệ. “Rẻ chưa?”. Thái Mãn Tâm vô cùng đắc chí. Cô hỏi nhân viên: “Có thể bớt số lẻ được không? Chúng tôi gọi nhiều vậy mà”.

“Cái này tôi phải hỏi ông chủ”.

Ông chủ là một người đàn ông bản địa với khuôn mặt rám nắng. Anh ta mỉm cười chạy lại: “Được, được, sau này thường xuyên đến chỗ chúng tôi”.

Giang Hải nhìn Thái Mãn Tâm: “Trên đời luôn có bữa tối miễn phí”. Sau đó quay sang: “Đúng không, anh Thành?”.

“Đúng, đúng!”. Ông chủ tỏ vẻ vui mừng: “A Hải, đến cũng không chào một tiếng. Cậu đang bận gì? Cửa hàng cũng bỏ mặc”.

“Cố anh Thành ở đây, em còn có gì không yên tâm?”. Giang Hải nói: “Anh thấy đấy, khách hàng ở thủ đô cũng nghe danh tìm đến”.

“À, thật không ngờ”. Thái Mãn Tâm ngạc nhiên: “Thì ra anh mở nhà hàng hải sản, chẳng trách có ca nô. Có phải là có thể lái ra biển câu cá lớn?”.

Giang Hải lại bảo anh Thành hấp một con cá mú, hai người ăn no căng bụng.

“Tôi mang đầu cá thừa về nhé!”. Thái Mãn Tâm nói: “Cạnh nhà bà Lục có một con mèo hoang, rất đáng thương”.

“Quy luật tiến hóa mà”. Giang Hải nói: “Quy định của giới tự nhiên là vậy, không có không gian sinh tồn và tài nguyên cho kẻ yếu”.

“Thôi đi!”. Thái Mãn Tâm xua tay: “Anh nói như thế thì người nghèo đáng bị chết đói à”. Cô đứng xương vào hai hộp nhựa, nắc suốt đường đi về nhà nghỉ. Cô quỳ một chân dưới đất, dịu dàng gọi: “Meo meo, meo meo meo”.

Chú mèo với bộ lông nhũn trắng vàng thò đầu, chui từ phía sau bụi cây, kêu “meo” một tiếng, từ từ đi về phía Thái Mãn Tâm. Ngửi thấy mùi tanh nó liền chạy tới, cúi đầu xuống ăn lấy ăn để.

Giang Hải không khoanh tay đứng nhìn nữa mà ngồi xuống quan sát. Anh nói: “Nó có chữ ài”.

“Sao anh biết?”.

“Tôi lớn lên ở đồng ruộng, biết nhiều về động vật hơn cô”. Anh lại giở cái giọng điệu trêu đùa nhưng vẻ mặt thì rất dịu dàng.

Thái Mãn Tâm không tranh cãi với anh. Cô nhún vai, xoa đầu mèo: “Bò Bò, ăn nhiều một chút, mầy sắp làm mẹ rồi”.

“Bò Bò?”.

“Đúng vậy, nhìn màu lông trên người nó, có giống bò công anh không? Vàng là nở hoa, trắng là kết hạt”.

“Thế mà cô cũng nghĩ ra được, để tôi xem mấy tháng rồi”. Giang Hải bế mèo lên. Miệng anh có mùi tôm cua, con mèo ngửi thấy, khịt khịt mũi rồi thè lưỡi liếm cằm anh.

Thái Mãn Tâm bật cười.

Giang Hải sững người, nhún mày. Tuy nhiên anh cũng cười, nụ cười tự nhiên, chân thành.

Một người đàn ông với bờ vai rộng lớn, khuôn mặt lạnh lùng, bỗng nhiên nở nụ cười say đắm như một đứa trẻ. Đó vốn không phải là nét biểu cảm của anh nhưng lại tự nhiên tới mức khiến người khác ngạc nhiên. Giống như lúc anh chăm chú chơi guitar, vẻ mặt nghiêm nghị bỗng nở nụ cười khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Bỗng nhiên cô thấy lòng ấm áp, cảm giác vui sướng mơ hồ căng đầy trong lồng ngực, khiến người ta không kìm được muốn thở dài. Anh rất khôi ngô, lúc không cười thì tuấn tú, lúc cười càng cuốn hút. Không so đo tính toán với khuôn mặt lạnh lùng của anh lúc im lặng, đó đều là lớp mặt nạ có thể bị tan chảy. Hoặc có lẽ trong lòng mình, ấn tượng về anh luôn ấm áp như thế. Để mặc cho anh lựa chọn nét biểu cảm như thế nào cũng đều không hề có sự khác biệt. Cái ngày lần đầu tiên đặt chân đến đây, đi theo A Tuấn đến quán trọ nhà bà Lục không chút do dự, trong tiềm thức có lẽ là vì muốn được nhìn thấy anh, muốn gặp lại anh.

Làm thế nào để biết mình đã yêu một người? Cô đã từng hỏi cô bạn thân Hà Lạc.

“Khi tình yêu đến, nó khiến cậu trở nên ngốc nghếch, nhút nhát”. Hà Lạc nói: “Khi ở bên cạnh anh ấy không dám thở, nói năng lộn xộn, hoàn toàn không phải là mình”.

Thái Mãn Tâm thở phào: “May quá may quá, mình không bị mất phương hướng, mình nghĩ sau này cũng không. Không có gì quan trọng hơn bản thân mình”.

“Sooner or later”. Hà Lạc không nghĩ như vậy: “Khi tình yêu chưa đến, nói cái gì cũng là nói suông”.

Sooner or later.

Conmưa bắt chợt đến giữa tháng sáu chói chang, niềm vui này đến quá nhanh, khiếnThái Mãn Tâm không kịp trở tay.

Tâmtrạng tháng sáu trước khi mùa hè đến lúc nắng lúc mưa

Đến rấtnhanh nhưng đi cũng vội vã, tâm trạng u buồn của thiếu nữ

Anhđoán xem trong lòng tháng sáu ngậy thơ ẩn chứa câu chuyện như thế nào

Khôngquên được chàng trai ấy và bộ râu lởm chởm của anh [1]

...

[1] Lờibài hát Tháng sáu của ca sĩ Trần Thăng.

TháiMãn Tâm ngân nga, vui vẻ phơi quần áo. A Tuấn ghé sát lại, nói: “Người đẹp gầnđây thần sắc rất tốt, càng ngày càng xinh đẹp. Haizz, làm bạn gái thứ 281 củatôi, được không?”.

“Thế mà cậu cũng nhớ được”. Cô lấy mắc áo đánh anh ta, cổ tình sa sầm mặt xuống: “Không biết trên dưới gì cả”.

“Tôidảm bảo sẽ không có người thứ 282!”. A Tuấn chấp tay: “Điều kiện gì? Cô nói đi,muốn có sao trên trời tôi cũng hái cho cô!”.

“Đượcthôi!”. Thái Mãn Tâm bật cười: “Tôi muốn đi xe máy, đi quanh biển một ngày”.

“Saokhông nói sớm!”. A Tuấn búng tay: “Để tôi đi mượn anh Hải, xe máy của anh ấy rấtngầu”.

“Khôngđược”. Giang Hải sa sầm mặt xuống: “Cậu quá bộp chộp, đi đường cười cười nóinói, không an toàn”.

“NhưngMãn Tâm muốn đi”. Cách gọi thật thân thiết: “Cô ấy muốn ngắm hoàng hôn ở nơithoáng đảng”.

“Ngắmhoàng hôn cùng A Tuấn, cho dù ở đâu cũng đẹp”. Giang Hải mỉm cười.

“Tôimuốn đến con đường cạnh núi mà, thật sự rất đẹp”. Cô chưa bao giờ nói không nhẽnhư vậy, mình nghe cũng thấy rùng mình. Cô lấy hết dũng khí, nhắm mắt, dứtkhoát nói: “Hay là anh đưa tôi đi?”.

Im lặngmột hồi lâu.

GiangHải ném chiếc mũ bảo hiểm: “Sống chết do trời, tôi không chịu trách nhiệm”.

Conđường ngoằn ngoèo không có điểm đến. Chiếc xe leo lên ngọn đồi rồi lao xuống.Hai bên đường là các loại hoa đủ màu sắc, con tim cũng âm áp hẫng lên cùng vớithời tiết.

Gióthổi rất mạnh, gần như có thể mượn sức gió bay lên tận mây xanh. Chiếc áo sơ mikê của Giang Hải bay phấp phật. Thái Mãn Tâm buộc vạt áo tung bay sau lưng anhrồi nhấc lên trùm lên đỉnh đầu anh. Cô bật cười, nói: “Taliban!”.

“Cônói cái gì?”. Anh lớn tiếng hỏi.

TháiMãn Tâm bám vào vai anh, ghé sát tai, nói: “Em thích anh”.

Câunói thì thâm bị chiếc xe máy phóng như bay bỏ lại phía sau.

“Cáigi?!”.

“Tôinói...”. Thái Mãn Tâm kéo cổ anh và nói: “I, AM, KING, OF, THE, WORLD!”.

Côđang hai tay, bay, bay đi!

Youmake me wanna try

You'reking of the world

WereI the queen

6. Chương 6

Ở ngã rẽ vô số lần đi đi lại lại, cuối cùng cô không nở rời đi như vậy, lựa chọn cách để mặc cảm xúc và tâm trạng của mình.

Cuối cùng Thái Mãn Tâm nhắc bút, viết lên tấm thiệp gửi Hà Lạc: Cuộc sống luôn tươi đẹp hơn chúng ta tưởng tượng.

A Tuấn chạy lên ban công, hét lên một tiếng “a” bên tai cô: “Sao vẫn còn viết thiệp?”.

“Tôi nhân duyên tốt, nhiều bạn bè, chẳng biết làm thế nào”. Thái Mãn Tâm vươn vai: “Lại đến thời gian ăn hoa quả rồi, tôi phải đi mua quả dứa!”.

“Dừa cần phải mua sao?”. A Tuấn kéo cô ra bãi cát sau nhà, ôm một cây dứa thân lỗ chỗ, hai tay hai chân đan nhau, chẳng mấy chốc đã leo lên ngọn, hái hai quả ném xuống: “Đủ chưa?”.

“Chưa đủ, chưa đủ!”. Thái Mãn Tâm bật cười lắc đầu.

A Tuấn bảo cô tránh ra rồi ném mấy quả xuống. Quả dứa lăn long lóc sang một bên. Thái Mãn Tâm rất vui, gom chúng vào thành đống. Chỉ nghe thấy “phịch” một tiếng, ngẩng đầu lên thì A Tuấn đã phúi tay đứng trên bãi cát.

“Cậu nhảy xuống à?”. Cô không dám tin.

A Tuấn gật đầu.

“Tôi cũng muốn thử!”. Thái Mãn Tâm xoa tay, tìm một cây dứa có độ nghiêng lớn nhất, bám vào vết lõm trên thân cây, nhảy lên trên, nhưng chỉ ôm thân cây hờ hợt, không thể leo lên được.

“Tôi chịu tôi chịu”. Cô chọn quả to nhất: “Chúng ta ăn quả này”.

“Có bạn tổ chức sinh nhật, tôi phải để bụng để ăn tiệc!”. A Tuấn cho guitar vào hộp, vác trên lưng: “Cô có muốn đi cùng không?”.

Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Người ta đâu có mời tôi”.

“Người đẹp mà, lúc nào cũng được đón tiếp”.

“Thôi, tôi không quen ai cả”.

“Ai bảo thế? Tổ chức ở nhà hàng của anh Thành, chẳng phải cô đã đến đó rồi sao? À, có cảnh Hải nữa. Cô thấy đấy, ít nhất có ba người cô quen”.

Lúc này nếu buộc miệng nói: “Cho tôi đi với” thì dường như là vì anh ta. Cô thấy chột dạ, rõ ràng biết là có thể thoải mái nhận lời mời của A Tuấn nhưng vẫn bẽn lẽn ngập ngừng.

A Tuấn không chờ được: “Tôi đi trước, lát nữa cô đến đó nhé”.

Thái Mãn Tâm tắm xong, đứng trên ban công thở thẩn chải đầu. Ánh tà dương dịu dàng ngắm nhìn cô. Mặt biển nhảy nhót lúc này đã lặng sóng, không còn màu xanh dương rực rỡ mà nhuộm màu đỏ say đắm lòng người. Những chiếc thuyền nhỏ trở về, để lại những gợn sóng dài phía sau.

Mười, hai mươi phút nữa là thời khắc hoàng hôn rực rỡ nhất. Nhớ đến lời chế nhạo của Giang Hải: “Cùng A Tuấn ngắm hoàng hôn, cho dù ở đâu cũng đẹp”. Câu nói này bỗng nhiên khiến cô nhận ra rằng ngắm hoàng hôn cùng với ai thực ra rất quan trọng.

Cô vội vàng buộc tóc, thay bộ váy màu xanh nhạt có thắt lưng, đi đôi dép tông màu vàng rồi chạy xuống dưới. Trước khi ra khỏi cửa, nhìn thấy mấy quả dứa ở hành lang, không kìm được vác một quả, chạy đến nhà hàng ven biển.

Không thể đến muộn, phải chạy đua với hoàng hôn. Thái Mãn Tâm vác quả dứa to, người ướt đầm mồ hôi.

Giang Hải và các bạn đã ngồi xuống bàn, từ xa đã nhìn thấy cô giẫm lên bãi cát mềm, chân cao chân thấp, lảo đảo chạy lại gần, ném quả dứa trên tay xuống bàn, kéo một chiếc ghế ngồi xuống. Cô không nói lời nào, chỉ thở hổn hển.

‘Quả dứa ở đâu đấy? Thật không nhỏ chút nào’. Anh Thành hỏi.

“Lấy ở quán trọ”.

“Ồ”. Giang Hải hiểu ý gật đầu: “Lấy ở chỗ A Tuấn”.

“Đúng vậy, cậu ta đúng là con khỉ”. Thái Mãn Tâm chỉ vào cái cây sau lưng: “Cao hơn cây này nhiều, tôi chưa nhìn rõ mà cậu ta đã nhảy xuống rồi”.

“Chắc chắn là cô chưa nhìn thấy anh Hải trèo cây”. A Tuấn lấy một con dao trong bếp, vung một cái chặt vỏ dứa, cầm ống hút: “Đó mới gọi là đỉnh”.

“Anh ta?”. Thái Mãn Tâm nhìn A Tuấn nhảy nhót rồi lại nhìn Giang Hải ít nói: “Này, thật sao?”. Cô nằm xuống bàn, tươi cười quay sang nhìn anh.

“Trước đây thôi, hồi còn nhỏ hơn cậu ta bây giờ”. Giang Hải dập tắt điếu thuốc trên tay: “Bây giờ không làm những chuyện nghịch ngợm như thế nữa”.

Thái Mãn Tâm gật đầu. Anh Thành hỏi cô có uống bia không, cô lắc đầu: “Không phải là lúc ăn hải sản không được uống bia sao? Nếu không sẽ bị ngộ độc?”.

Anh Thành bật cười: “Cô nghe ở đâu vậy?”.

“Trên mạng nói thế”.

“Lại là trên mạng”. Giang Hải liếc nhìn cô: “Cô sống trên mạng à? Nhện à?”.

Thái Mãn Tâm bê quả dứa, muốn ném vào đầu anh.

Giang Hải nhú mày, sa sầm mặt xuống: “Toàn là nước, rất nhớt”. Khóe miệng nhếch lên, một nụ cười đều thân thiện.

Anh Thành nói: “Cho dù cô sống ở Bắc Kinh thì cũng nghe nói đến bia Thanh Đảo rồi chứ? Nếu lúc ăn hải sản không được uống bia, vậy người ở đó sống thế nào?”.

Thái Mãn Tâm nghĩ cũng thấy có lý: “Tôi cũng không thích đồ uống có cồn. Tôi thích nước hoa quả hoặc là sinh tố nhiều màu”. Cô ôm quả dứa, ngậm ống hút hút một hơi.

Chỗ này là vịnh, sườn núi ở phía xa kéo dài đến tận đường ranh giới giữa trời và biển. Viên mặt trời đã nấp sau núi, ánh hào quang rực rỡ nhuộm hồng những đám mây, cảnh tượng thật mờ ảo. Mọi người uống bia, nói đến cao hứng liền quên mất sự tồn tại của Thái Mãn Tâm, thi nhau nói tiếng địa phương mà cô không hiểu. Thế là cô có được phút yên tĩnh hiếm có. Ánh mặt trời vàng ươm áp tô điểm những đường nét trên khuôn mặt cô, đôi lông mi dài, cái mũi tròn khểnh lên, cho dù là lúc tức giận kiêu kỳ trong lần đầu gặp mặt cũng toát lên vẻ trẻ con trong sáng. Không biết vì chạy lâu hay vì không khí bị ráng chiều nhuộm đỏ mà mặt cô hồng hào. Vóc một lớp mồ hôi mà càng thêm bóng mịn.

Cô cảm giác có người đang nhìn mình bèn quay sang, dường như nhìn thấy Giang Hải quay đi. Anh ngẩng nhìn đảo Lệ ở phía trước, dường như chỉ là vô tình liếc nhìn cô.

Thái Mãn Tâm cúi đầu, tiếp tục uống nước dứa.

“Hoàng hôn bên đó đẹp hơn”. Giang Hải nói.

“Thật sao?”.

“Ở đây bị núi che khuất, không nhìn thấy toàn cảnh hoàng hôn, đặc biệt là chiều tối có sương, không nhìn rõ”.

“Ồ, đúng vậy, ở đảo Lệ có thể nhìn thấy mặt trời lặn xuống biển, nhất định là rất trắng lệ”.

“Ừm, gần như ngày nào cũng thấy”.

Những ngày sau đó, cùng Giang Hải ngắm hoàng hôn gần như đã trở thành thói quen không thể thiếu của Thái Mãn Tâm. Cũng không cần nói gì, chỉ yên lặng ngồi ở đó, có lúc nói vài câu với những người đi ngang qua. Phần lớn thời gian anh nói chuyện với người khác hoặc cầm cây guitar luyện tập.

Những ngày tháng sau khi rời khỏi Đồng Cảng, Thái Mãn Tâm một lần nữa nhìn thấy hoàng hôn rực rỡ trước đài tưởng niệm Washington, ráng chiều tràn ngập đất trời khiến cô bỗng thấy lòng thất lại, tim như ngừng thở.

Giang Hải chưa từng đưa cô tới đảo Lẻ ngắm hoàng hôn. Nơi đó mặt biển rộng lớn, đường chân trời trải dài, có thể nhìn thấy mặt trời đỏ rực từ từ chìm xuống biển, rực rỡ trắng lợt. Tuy nhiên ở Washington, Thái Mãn Tâm không nhìn thấy cảnh tượng mặt trời chìm xuống biển. Chỉ có thể đi đến quán bar trong gió lạnh, hỏi người pha rượu có thể pha một cốc tequila sunset. Anh ta lắc đầu, nói chỉ có tequila sunrise. Điều đó không quan trọng, bạn có thể coi ly cocktail đó là sunset, giống như bạn tưởng rằng vòng tay của người khác cũng ấm áp giống như anh.

Ở ngoài vô số lần đi đi lại lại, cuối cùng cô không nỡ rời đi như vậy, lựa chọn cách để mặc cảm xúc và tâm trạng của mình.

Đúng như câu tự chuốc vạ vào thân.

7. Chương 7

Có lẽ đây chỉ là một ngã rẽ trong hành trình của cuộc đời, phong cảnh tươi đẹp nhưng không có lối ra.

Cua hấp được bung lên, đầy ắp như một ngọn núi nhỏ trên chiếc đĩa. Hai con cá hấp được tẩm dầu hào, mùi thơm của gừng và hành càng làm dậy lên vị tươi ngon của cá biển. Còn có rất nhiều loại hải sản mà Thái Mãn Tâm không biết tên, bày kín cả một bàn. Cua biển bóng đỏ khiến cô thêm thương, giờ ngón tay sờ sờ, hình như vẫn còn rất nóng, vội rút tay lại.

Giang Hải liếc nhìn cô, nhắc một con cua biển lắt lắt rồi lại đặt xuống, chọn một con khác, đặt trước mặt Thái Mãn Tâm. Cô cầm càng cua thối thối, như thể làm như vậy sẽ có thể giảm nhiệt ở vỏ cua, rồi lại lấy một viên đá trong âu đá, cọ cọ vào bụng cua, bóc mai thoăn thoắt, lẩm nhẩm: “Tắm hơi có đá để hạ nhiệt, đây là dịch vụ ở tuổi nước nóng Bắc Hải”.

Mặc dù không phải là mùa cua biển nhưng con cua này rất ngon, rất béo. Giang Hải và mọi người ăn rất nhẹ nhàng, thư thả. Thái Mãn Tâm thì thắm hại hơn, mười ngón tay cùng “ra trận”, lại lười lấy giấy ăn trong túi lau tay, chỉ rút ra như trẻ con.

Mọi người uống rượu hình như không có điểm dừng, nói chuyện pha lẫn tiếng địa phương. Mặc dù Thái Mãn Tâm không hiểu họ đang nói gì nhưng khoảng thời gian thư thái tự nhiên thế này đã đủ khiến cô cảm thấy rất vui. Ngẩng đầu nhìn quăm mái che mưa của nhà hàng thấy một bầu trời đầy sao, trải dài ra tận biển.

Hồi ở Mỹ, cô đã từng xuýt xoa vì nhìn thấy bầu trời đêm mà Bắc Kinh không nhìn thấy. Nhưng về rực rỡ của bầu trời sao lúc này còn đẹp hơn, ngay cả những chòm sao thường ngày đã quen thuộc cũng ẩn chứa vô số điều mới lạ mà cô không nhìn thấy.

Thái Mãn Tâm không kịp được bước ra khỏi nhà hàng, đi thẳng đến bãi cát. Trong bóng tối, gợn sóng dập dềnh, một dòng trắng bạc trào lên bãi cát, nhẹ nhàng ngập quăm cá chân của cô. Rời xa ánh đèn, cô bước đến vùng nước đến bụng chân, quay người ngồi lên một con thuyền nhỏ.

“Alo, thì ra lục đẳng tinh^[1] thật sự có thể nhìn bằng mắt thường”. Cô gọi điện thoại cho Hà Lạc, mở đầu rất mơ hồ.

[1] Các nhà thiên văn học đã dựa theo độ sáng của các sao tự phát sáng và phát nhiệt để chia các hằng tinh ra làm sáu cấp độ. Trong đó sáng nhất là cấp một, hằng tinh cấp sáu là tối nhất.

May mà cô bạn thân đã quen với phong cách đó của cô nên không lấy làm lạ. Hà Lạc nói: “Bắc Kinh ô nhiễm ánh đèn, hôm nay kinh đẳng tinh (hằng tinh cấp sáu không) cũng không nhìn thấy”.

“Ừm, đến khi cậu nhìn thấy mới tin sự tồn tại của nó”.

Giống như những thứ tình cảm đã từng bị coi là ảo tưởng, nực cười trong mắt cô.

“Cậu đi du lịch chỉ là để nói với mình sao rất đẹp sao?”. Hà Lạc hỏi.

“Visadi Mỹ của cậu thế nào rồi?”.

“Xin được ngay, rất thuận lợi”.

“Ha, thế mà cũng không báo cáo với mình. Có điều mình đã nói là cậu không vấn đề mà!”. Thái Mãn Tâm cười: “Mình gọi điện là vì muốn hỏi cậu có hối hận vì không đi chơi với mình không?”.

Hà Lạc cười, giọng nói có chút buồn phiền: “Cậu biết mà, mình chẳng có tâm trạng nào”.

“Lại bị mình đoán trúng rồi, cậu gặp Chương Viễn rồi?”.

“Ừm, anh ấy đến đại sứ quán đón mình. Trên đường về anh ấy còn trèo lên tường của một ngôi trường. Có đứa trẻ nói: ‘Anh mau xuống đi, nếu không chị sẽ lo lắng đấy’”.

“Trong mắt người khác hai người vẫn là một đôi. Nghĩ đến những chuyện đó, có phải là lạ thấy lòng rối bời?”.

Hà Lạc mỉm cười, coi như là thừa nhận.

“Cậu có hy vọng anh ta sẽ níu kéo cậu lần nữa không?”.

Tiếp tục im lặng.

“Nếu anh ta nói với cậu là hãy ở lại, liệu cậu có dao động không?”.

“Chắc chắn là có”. Hà Lạc không nghĩ ngợi gì: “Ha ha, cậu lại sắp mắng mình là ảo tưởng chứ gì”.

“Visao mình lại mắng cậu?”.

“Chẳng phải lúc nào cậu cũng nói mối tình này khiến mình đánh mất chính mình, trở nên ngu ngốc, không kiên cường, chỉ bằng từ bỏ, rời xa cái nơi đau khổ này sao?”.

“Có phải là... mình hơi tuyệt tình không?”. Thái Mãn Tâm ngẫm nghĩ lại lời nói của mình: “Có lẽ đúng như cậu nói tình cảm giống như kinh doanh thua lỗ, đầu tư rồi thì sẽ không lấy lại được?”.

“Thật sự mình rất mệt, rất sợ. Anh ấy lúc nào cũng tưởng rằng một mình mình có thể gánh vác tất cả tương lai nhưng gặp khó khăn thì lại từ bỏ mình. Như thế mà là bảo vệ ư? Mình không trách anh ấy, nhưng cứ đi từ hy vọng đến thất vọng như thế, thật sự mình mệt mỏi lắm rồi. Mình không biết phải đối mặt như thế nào với nỗi đau khi mất anh ấy một lần nữa”.

“Nhưng cậu cũng chưa bao giờ hối hận, đúng không?”.

“Cậu nói xem?”. Hà Lạc thở dài ngao ngán: “Cho dù mình đã sớm biết sau này sẽ buồn nhiều như thế nào thì lúc đầu mình vẫn sẽ chọn anh ấy”.

Bao nhiêu năm đã qua, lần đầu tiên Thái Mãn Tâm cảm thấy mình có thể hiểu được tâm trạng của cô bạn thân. Mặc dù không đau đến xé nát tâm can như thế nhưng cảm giác mơ hồ về tương lai, nỗi u buồn giống như màn sương màu xanh nhạt giăng trong tim.

Lục đẳng tinh với ánh sáng yếu ớt thật sự tồn tại.

Thái Mãn Tâm nằm ngửa trên thuyền, bầu trời lấp lánh ánh sao, dải ngân hà tuyệt đẹp giữa bầu trời khiến cô cảm thấy mình như tan vào trong cái màu xanh đậm mênh mông ấy.

Mấy ngày hôm nay cô cứ trần trọc không yên vì nỗi băn khoăn ngọt ngào dịu dàng trong lòng mình, nửa đêm thường ngồi trên ban công ngắm trăng. Trong những năm tháng trước đây, không phải cô chưa từng có cảm tình với con trai, tuy nhiên không có ai thật sự để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong cuộc đời cô. Cô tin rằng mỗi một cuộc tình khi mới bắt đầu đều tràn đầy cảm giác mới lạ khiến người ta lưu luyến nhưng lâu dần có lẽ sẽ nhàm chán, thất vọng. Cô không hiểu vì sao thế giới bao la tươi đẹp như vậy mà lại có người chỉ muốn nắm chặt mối tình đã qua, không tin rằng ngày mai tất cả mọi thứ sẽ tươi đẹp hơn.

Từ trước đến nay Thái Mãn Tâm luôn tự tin vì mình có đầu óc lý trí tỉnh táo bên trong cái vẻ ngoài vui vẻ phóng khoáng. Nhưng bây giờ, khi mà con tim không ngừng căng lên trong gió biển, những nỗi mong ngóng và lưu luyến cứ căng đầy trong lồng ngực không thể kìm nén được, gần như sắp tràn ra ngoài.

Có lẽ đây chỉ là một ngã rẽ trong hành trình của cuộc đời, phong cảnh tươi đẹp nhưng không có lối ra.

“Liệu có phải nên trở về với cuộc sống bình thường của mày không?”. Cô khẽ tự hỏi: “Trước khi tất cả thay đổi, khi tất cả mọi ký ức đều tươi đẹp, đáng để hồi tưởng lại”.

Có lẽ lúc ấy Thái Mẫn Tâm đã ý thức được rằng có thứ gì đó đang thay đổi.

Nhưng cô có một niềm tin mù quáng, tưởng rằng mình là cô gái lý trí, có thể để tất cả mọi thứ thuận theo tự nhiên. Kết quả tồi tệ nhất, cùng lắm là trở về điểm xuất phát, chỉ ít thì đã từng có một chuyến đi tuyệt diệu.

“Mẫn Tâm, cô ở đâu?”. A Tuấn chạy ra bãi cát gọi cô.

“Ở đây!”. Cô giơ tay lên, cảm giác mình giống như ma cà rồng Dracula [2] tỉnh dậy giữa đêm, bật cười “ha” một tiếng, mọi nỗi buồn thương sầu cảm sẽ tan biến như mây khói.

[2] Ma cà rồng là một loại sinh vật trong huyền thoại, tồn tại bằng cách hút máu sinh vật sống.

“Mau về đây, tôi sắp hát rồi!”.

“Mẫn Tâm, đi đâu vậy?”. Anh Thành hỏi.

“Đingá sao”. Cô chỉ tay lên trên.

“Em nói đúng chứ?”. A Tuấn giơ hai ngón tay: “Đêm nào cô ấy cũng chạy ra ban công đingá sao, cũng chẳng sợ lạnh”.

“Đồ quỷ, cái gì cậu cũng biết”. Thái Mẫn Tâm đập vào gáy anh ta.

“Tôi không kém cô mấy tuổi đâu”. A Tuấn xoa đầu: “Sao cô không tin tôi thật lòng? Bài hát sau đây là bài hát tôi tặng Mẫn Tâm, vẫn chưa luyện kỹ, mong mọi người thông cảm!”. Anh ta lấy giọng rồi chơi guitar.

Anh không thể quên lần đầu gặp em, đôi mắt đắm say

Hình bóng của em in đậm trong tâm trí của anh

Nắm bàn tay em cảm nhận sự dịu dàng của em, thật sự khiến anh không thể thở được

Anh muốn trân trọng sự ngây thơ của em. Nhìn thấy em ám ức anh sẽ đau lòng.

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, không dám để mình lại gần

Sợ rằng anh không có gì cho em, yêu em cũng cần dũng khí rất lớn

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, có lẽ một ngày sẽ không tìm lòng được

Nhưng chỉ làm khổ mình, yêu em anh không thể cưỡng lại được

...

Hát được hai lần, anh ta dừng lại gỡ đầu và hỏi: “Hợp âm phía sau đánh như thế nào?”.

Anh Thành lắc đầu: “Anh chưa nghe bao giờ, bọn trẻ các em toàn nghe những bài hát mới”.

A Tuấn nhìn Giang Hải bằng ánh mắt cầu cứu. Anh Thành cũng đưa cây guitar của mình. Khoảnh khắc ấy anh có chút ngập ngừng nhưng vẫn cầm cây đàn: “Đánh theo anh”.

A Tuấn nghiêng người nhìn Giang Hải rồi tiếp tục hát:

Vì lý do gì mà anh gặp lại em

Anh thật sự thật sự không muốn rơi vào cạm bẫy của tình yêu như thế

Giang Hải cũng khẽ ngân nga giai điệu:

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, không dám để mình lại gần

Sợ rằng anh không có gì cho em, yêu em cũng cần dũng khí rất lớn

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, có lẽ một ngày sẽ không tìm lòng được

Nhónghung chỉ làm khổ mình, yêu em anh không thể cưỡng lại được

...

TháiMãn Tâm không tìm được gior điện thoại lên. Đúng lúc ấy Giang Hải ngẩng đầu,nhìn về phía cô. Cô thấy lòng nhói buốt, thầm nghĩ: “Phải chăng đây cũng là bài hát anh muốn hát tặng em? Phải chăng anh cũng sợ rằng nhớ nhưng chỉ tự làm khổmình?”.

Ánh mắtcủa Giang Hải chỉ lướt qua cô rồi lại quay về với cây đàn.

TháiMãn Tâm không tìm được tự cười bản thân mình, đúng là tự mình đa tình.

A Tuấn hát xong một bài hát, phấn khích ngồi xuống cạnh Thái Mãn Tâm, chạm cốc với cô.

AnhThành nói: “Vẫn chưa được nghe Mãn Tâm hát, em có thuộc những bài hát cũ không?Chọn một bài anh biết chơi, em hát Ánh trăng nói hộ lòng em, được không?”.

TháiMãn Tâm gật đầu, trong tiếng đàn du dương, cô khẽ hát: “Anh hỏi em yêu anh sâuđậm như thế nào? Em yêu anh được bao nhiêu...”.

Hát xong, anh Thành gảy đàn và nói: “Em đã học qua thanh nhạc?”.

“Hòinhỏ tham gia đoàn hợp xướng thiếu nhi trong khu”.

“Đúngvậy, đúng là một ca sĩ hát hay”. Mọi người thi nhau phụ họa.

“Khôngngờ giọng lại trầm như vậy”. Anh Thành hỏi: “Em bao nhiêu tuổi, ngoài hai mươituổi?”.

“Haimười hai”.

“Tôidã nói cô không hơn tôi bao nhiêu, có ba tuổi mà!”. A Tuấn hét lên.

“Ha,nếu em ba mươi hai tuổi, anh cũng sẽ theo đuổi em”. Anh Thành cười: “Có điều,chắc chắn Mãn Tâm đã có bạn trai rồi đúng không?”.

Cô lắcđầu.

“Làem yêu cầu quá nhiều?”.

“Chỉmột điều”.

“Mộtđiều”.

“Vâng,em hy vọng anh ấy giỏi hơn em về mọi mặt”. Thái Mãn Tâm do dự một lúc: “Có lẽchỉ là cái có, khi chưa gặp được người thích hợp”.

AnhThành cười: “Thế thì khó lắm. Nghe nói em đã từng thực tập ở Mỹ, sau khi tốtngiệp lại làm việc cho doanh nghiệp đa quốc gia. Em vừa thông minh vừa xinh đẹp,chả trách yêu cầu cao như vậy, có điều quả thực không thể để mình phải chịu thiệtthời được”.

“Cũngkhông phải hoàn toàn như thế”. Cô bĩu môi: “Bây giờ em tin rằng đó là một cảmgiác đặc biệt, do duyên số thôi”.

Nhânviên nhà hàng lại mang lên một đĩa hào nướng. Vừa ăn được một con, điện thoại củaGiang Hải đổ chuông, anh đứng dậy và nói: “Mọi người cứ ăn tự nhiên, tôi có việcnên về trước”.

TháiMãn Tâm có chút hụt hẫng nhưng không tiện đuổi theo anh cùng về. Món hào sau đóăn cũng có chút vô vị.

Mọingười lại uống rất nhiều, say đến nỗi đổ nghiêng đổ ngã. A Tuấn kiên quyết đòiđưa Thái Mãn Tâm về nhưng lại chạy vào nhà vệ sinh hết lần này đến lần khác.Nhân lúc anh Thành bận chăm sóc A Tuấn, cô lặng lẽ chuẩn ra bãi cát. Lúc ấy mớinhớ ra lúc đến chạy gấp quá, dép mắc trong cát, bị văng lên trên thân dừa nằmngang trên bãi cát. Thế là cô đi chân đất, đi men theo bờ cát về nhà.

Điqua một nhà nghỉ khá to, trên cửa có treo những chùm đèn nhỏ vàng rực. Cô dừnglại nhìn, bỗng nhiên hai con chó trong vườn sủa ầm lên. Chúng không bị xích, nhảyqua hàng rào đuổi theo. Thái Mãn Tâm có

chút sợ hãi, không dám đứng tại chỗ, lặnhớ ra nếu chạy thì sẽ bị chúng tấn công. Thế nên không biết nên chạy hay đứnglại.

“Nào!”. Có người lớn tiếng quát, ném một vỏ lon, trúng đầu con chó trước mặt. Nó ăng ănghai tiếng rồi quay người chạy, con phía sau cũng chạy đi.

“Sao cô lại đi một mình?”. Giang Hải bước ra từ bóng tối.

“A Tuấnuống nhiều quá”. Thái Mãn Tâm không kìm được mỉm cười: “Sao anh lại quay lại?”.

“Tôinhặt được cái này”. Anh giơ đôi dép trên tay: “Phía trước có một đoạn đường đá, không biết cô định bò qua như thế nào”.

“Tôidể bên đường đá cơ mà. Cứ tưởng chỗ này người dân sống thật thà chất phác, sẽkhông có người tiện tay dắt dê”. Cô cười rồi nhảy lên, cướp lấy đôi dép: “Đuatôi, anh có đi được đâu”.

“Anhnhìn những ngọn đèn kia, nhìn từ xa có giống đom đóm không?”. Cô hỏi.

GiangHải liếc nhìn, lạnh lùng nói: “Không giống”.

“Tưởngtượng đi mà! Nghe nói bên bờ biển có rừng ngập mặn, ban đêm có rất nhiều đomđóm, giống như cây thông Noel”.

“Muốnxem rừng ngập mặn, tốt nhất là ở sông, chỗ có nước ngọt”.

“Ởđâu”.

“Khôngxa đâu, trên đường ra sân bay Đam Hóa, có con đường thông sang thị trấn BạchSa, ở đó có cửa sông, vì trên núi có rất nhiều thác nước”.

“Anhnhìn thấy rồi?”.

“Tôisinh ra ở đó, học tiểu học ở đó, học cấp hai ở Đồng Cảng, ở đây không có cấp banên mới đến Đam Hóa”.

Hai người nói chuyện với nhau.

“Cô sắpđi rồi, đúng không?”. Giọng nói của Giang Hải rất trầm lắng.

TháiMãn Tâm có chút rầu rĩ: “Vẫn còn hai ba ngày”.

“Cònmuốn đi đâu nữa?”. Anh hỏi: “Trước khi về tôi đưa cô đi”.

“Ừm”. Cô gật đầu.

Rấtmuốn nắm tay anh, cùng anh sánh vai đi giữa đêm tối sóng biển dịu dàng, dưới bầutrời muôn ngàn vì sao lấp lánh. Nó sẽ ngọt ngào như thế nào nhỉ, ngọt ngào đếnmức khiến người ta run rẩy.

Bãicát trắng trải dài mênh mông, cô mặc chiếc váy màu xanh nhạt có thắt lưng, điđôi dép xỏ ngón màu vàng, cúi đầu theo sau Giang Hải. Mỗi bước đều giẫm lên vếtchân của anh. Anh cao như vậy, chân dài như vậy, cô phải nhảy bước nhỏ.

Nhảy,nhảy, nhảy.

Bỗngnhiên anh dừng lại, cái bóng im lặng chắn tất cả mọi thứ trước mắt. Cô không kịprút chân lại, đúng lúc đó anh quay người, thế là cô ùa vào vòng tay ấm áp, rănchắc của anh. Tay anh đặt lên vai cô, mang đến hơi ấm khiến người ta an lòng.

GiangHải vốn định đỡ cô nhưng cô gái này đã gục đầu trước ngực anh, mái tóc dài đenhánh uơn ướn, thoang thoảng mùi hương của dầu gội đầu. Hình như cô đang runnhưng hai tay thì ôm chặt lấy anh, má áp sát vào ngực anh.

Khônghề xấu hổ, không hề do dự, Thái Mãn Tâm ngạc nhiên vì sự phóng túng của mình, nhưng lại cảm thấy tất cả đều rất tự nhiên. Hai tay cô xiết chặt sau lưng GiangHải, như thể buông tay ra anh sẽ biến mất.

Anhlà trời. Anh là tất cả.

“Đừng có đề cả người lên người tôi như vậy, sắp không đứng vững rồi”. Giang Hải cười, giọng nói trầm lắng, nồng hậu, rung lên trong lồng ngực, truyền vào tai cô. Mặt trăng xuất hiện, rọi sáng một vùng trời phía sau cây cọ. Những đám mây dày và nặng được nạm viền bạc, giống như những gợn sóng cuộn dâng trên biển.

Cô ngẩng đầu, thoáng chút thương cảm, đôi mắt trong veo phủ một màn sương, hai má bóng mịn dưới ánh trăng.

Không biết ai chủ động hôn ai. Anh hôn cô, nồng nàn say đắm. Cô cũng hôn lại, đằm thắm nhưng nồng nhiệt.

Rung động đầu tiên dành cho anh, cái ôm đầu tiên dành cho anh.

Cái nhìn đầu tiên, trái tim đầu tiên, đôi môi đầu tiên, tất cả đều dành cho anh.

Trên đỉnh đầu là bầu trời đen thẫm, bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, lột phốt vài giọt mưa.

Không biết đi đâu, không biết về đâu.

Nhưng, đúng vậy, sắp phải đi rồi, Một mùa oi bức, thoáng cái đã đến Hạ Chí.

8. Chương 8

Thà rằng quên đi chuyện cũ, thà rằng không nhớ tất cả.

Đến bữa trưa Đào Đào vẫn chưa dậy, Thái Mãn Tâm đi gọi cô bé. Cô bé uể oải xoay người rồi nói: “Chị Mãn Tâm, em ngủ thêm lúc nữa, tắt đèn đi được không?”.

Tắt đèn? Thái Mãn Tâm nhìn xung quanh, đâu có bật đèn, chẳng qua là ánh nắng mặt trời giữa buổi trưa chiếu thẳng vào giường mà thôi.

“Đúng là cô bé lười, mặt trời chiếu đến tận mông rồi mà vẫn còn ngủ nướng”. Thái Mãn Tâm lắc đầu, lại gần kéo rèm xuống. Bên ngoài cửa sổ, Tề Dực đang vác thùng đồng hồ, xuyên qua bãi cỏ đi về phía cầu thang bên vách núi.

Cô đi theo: “Ăn cơm trước đã, lát nữa rồi sửa”.

“Sắp xong rồi, nếu không sẽ có khách bị thương”.

“Được...Này, sao anh vẫn đeo ba lô?”.

“À, tôi muốn đi vòng quanh đảo”. Tề Dực kiểm tra những chỗ nối khác trên cầu thang, chỉ vào ba lô, trông có vẻ rất nặng. Anh đập đập rồi mở ra, chỉ có một chiếc máy ảnh: “Có thể nghỉ nửa ngày phép được không?”. Anh hỏi.

“Không được!”. Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Có vườn hoa và bãi biển của người khác, anh không đi vòng được đâu”.

Tề Dực cũng cười, nhấc vài dụng cụ kiểm tra lại cầu thang gỗ một lượt, chẳng mấy chốc người ướt đầm mồ hôi. Chiếc áo phông in hình chữ V ướt đầm dính vào lưng anh.

“Đang giữa trưa mà làm việc như vậy, cẩn thận bị say nắng. Tôi đi pha cốc trà mát”. Thái Mãn Tâm nói: “Buổi chiều tôi đưa anh đi loanh quanh, ánh nắng gần biển rất độc, chỉ bằng đi ngắm phong cảnh ở chỗ râm mát sau núi”.

“Cô không cần trông nhà nghỉ sao?”.

“Chắc là Tiểu Vĩ về rồi, cậu ta có bướng bỉnh thế nào thì cũng không thể có lỗi với cái bụng của mình”. Thái Mãn Tâm không hề nghi ngờ về điều đó.

Quản viên, Hà Thiên Vĩ xách ván lướt sóng, hăm hăm đứng ở cửa: “Hai người đi đâu đấy? Cũng không sợ có kẻ trộm”.

“Lại còn hỏi, cậu chỉ biết đi chơi, anh Tề đã sửa xong cầu thang rồi. Chúng ta đi ăn cơm thôi, buổi chiều cậu ngoan ngoãn trông nhà nghỉ, tôi đưa Tề Dực đi loanh quanh”.

“Cô trông đi, chạy đi chạy lại rất mệt, cứ giao cho tôi là được”.

“Không sao, hôm trước tôi mua chút đồ cho bà Lục, nhân tiện buổi chiều mang sang”.

Hà Thiên Vĩ định nói thêm điều gì đó, thấy Tề Dực đứng cạnh mỉm cười liếc nhìn chằm chằm, không nói nữa.

Ăn trưa xong, Thái Mãn Tâm sắp xếp đồ mang đến cho bà Lục. Hà Thiên Vĩ đứng ở quầy lễ tân vẫy tay: “Mãn Tâm, cô lại đây, mật mã của hệ thống đăng ký của nhà nghỉ này là bao nhiêu?”.

“Chẳng phải hai hôm trước vừa nói rồi sao, sao lần nào cậu cũng hỏi?”.

“Thế sau khi đăng nhập thì thế nào, làm thế nào để xác định khách đặt phòng?”.

“Trínhớ như vậy mà đòi học đại học?”. Thái Mãn Tâm lắc đầu, lại gần và nói: “Tôi làm lại một lần cho cậu xem!”.

“Dĩ nhiên là tôi biết rồi”. Hà Thiên Vĩ khoác tay lên vai cô, ghé sát vào tai cô và nói: “Nhắc nhở cô cẩn thận với tay Tề Dực kia”.

“Tiểu Vĩ, sao lần nào cậu cũng coi người khác là sói thế?”.

“Sao cô biết anh ta không phải? Cô nhìn thấy lưng anh ta chưa?”.

Thái Mãn Tâm liếc nhìn anh ta: “Cậu nói xem?”.

“Oa, một vết sẹo dài, trông rất đáng sợ! Đừng có nói với tôi đó là vết thương khi chế biến thức ăn đấy”.

“Sao cậu biết”.

“Lúc này anh ta thay quần áo, tôi vô tình nhìn thấy”.

Hà Thiên Vĩ và Tề Dực ở hai phòng cạnh nhau, Thái Mãn Tâm đoán lời nói của anh ta không phải là nói khoác. Cô suy nghĩ một lúc: “Thế thì đã sao? Điều đó cũng không có nghĩa là anh ta đã từng chém người”.

“Có khi anh ta là phần tử của bang phái nào, một đầu bếp cần phải luyện cơ bụng sáu múi làm gì?”.

“Cậu quan sát kỹ quá đấy!”. Thái Mãn Tâm không nhịn được cười, huých khuỷu tay vào bụng Hà Thiên Vĩ: “Sao? Dạo này cậu ham ăn lười làm, ngưỡng mộ cơ bụng của người khác hả?”.

“Cô cũng nói tôi ham ăn lười làm! Đúng là lòng tốt bị hiểu lầm! Cứ cho là anh ta không đi chém người, nhờ may bị kẻ thù truy sát, chúng ta cũng bị vạ lây! Cô không biết người của những bang nhóm đó...”. Hà Thiên Vĩ đau lòng phát hiện ra rằng từ khi Tề Dực đến, lòng tốt của mình toàn bị xem thường, hết lần này đến lần khác.

“Được rồi được rồi”. Thái Mãn Tâm ngăn anh ta: “Cậu tưởng mình đang viết tiểu thuyết sao? Nếu anh ta là phần tử của bang phái nào đó, những đại ca xã hội đen tôi cũng gặp nhiều rồi”.

“Cô mới viết tiểu thuyết ấy. Cô gặp ở đâu?”.

“Teddyboy[1], còn có Bản sắc anh hùng[2] nữa!”. Thái Mãn Tâm không nói nhiều với anh ta, mỉm cười vẫy tay: “Ngoan ngoan trông nhà nghỉ, tôi mang bánh chưng bà Lục gói về cho cậu ăn”.

[1] Bộ truyện tranh nổi tiếng Hồng Kông.

[2] Bộ phim Hồng Kông xoay quanh Tổng Tử Hào - một đại ca làm tiền giả trong xã hội đen quyết trở thành người tốt và em trai Tổng Tử Kiệt - một cảnh sát năng nổ căm thù xã hội đen.

“Lúc nào cũng coi tôi là trẻ con”. Hà Thiên Vĩ bất mãn lau bầu, giờ nắm đấm sau lưng Tề Dực.

Bầu trời quang đãng, ánh nắng mặt trời nóng rực, may thay cây cối trên đảo rậm rạp, qua những chiếc lá màu xanh đậm nhạt, thấp thoáng có thể nhìn thấy mặt biển xanh dương với sóng biển nhảy nhót. Đi được một lúc, con đường nhỏ chia thành hai ngã, ngã chính tiếp tục đi vòng quanh đảo, ngã rẽ đi sâu vào trong đảo.

“Trướcmặt đều là biệt thự tư nhân”. Thái Mãn Tâm chỉ tay lên tấm biển có viết chữ“Hàm Châu” cạnh đường chính: “Đừng có đi bừa bãi, có mấy nhà không có tường baoquanh, trồng ít cây cối để phân chia ranh giới. Cần thận đi nhằm chó sẽ xông racắn anh đấy!”.

Tề Dựccười: “Bây giờ hòn đảo này cũng gọi là đảo Hàm Châu?”.

“Đúngvậy, hai năm trước phát triển ngành du lịch, lúc quảng cáo nghĩ rằng cái tên đảoLệ quá buồn, vì thế thay một cái tên mới, có nghĩa là một viên minh châu trongbiển hình trăng lưỡi liềm”. Thái Mãn Tâm giải thích: “Thực ra nếu không phải vì bộ phim nổi tiếng khắp giang sơn nam bắc, tôi thích cái tên ‘Hoàn Châu’ hơn”.

“Bởi vì ‘Hoàn quân minh châu song lệ thùy, hận bất tương phùng vị giá thi[3]’ ”.

[3]Hai câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của nhà thơ đời Đường Trương Tịch, dịchthơ:

Trăngọc chàng, lệ như mưa

Giậnkhông gặp gỡ khi chưa có chồng.

(NgôTất Tổ dịch)

“Không”.Cô khẽ lắc đầu: “Anh đã nghe câu chuyện Châu về Hợp Phố chưa?”.

“Cũngbiết đại khái”.

“Tươngtruyền thời Đông Hán, quận Hợp Phố vùng Lưỡng Quảng sản xuất ngọc trai. Dưới sựđàn áp của quan lại, người dân phải đi bắt rất nhiều trai, dần dần vùng biểnnày không còn trai nữa. Về sau một người tên là Mạnh Thường đến nhậm chức thái thú, ngăn cấm hành vi bắt trai bừa bãi, một thời gian sau, trai lại sinh sôi nảy nở, ngành bắt trai lấy ngọc mới trở lại như trước đây”.

Tề Dựcngắc đầu: “Không vì lợi ích trước mắt mà xem nhẹ lợi ích lâu dài, từ xưa ngườiTrung Quốc đã hiểu được đạo lý này”.

“Ừm,lúc này kể là ghi chép trong Hậu Hán thư. Thực ra tôi thích một truyền thuyếtdân gian khác hơn”. Thái Mãn Tâm nói: “Tương truyền ở biển Bạch Long gần Hợp Phốcó một viên ngọc hiếm có. Hoàng đế sai thái giám đến cướp, ra lệnh cho nhữngngười bắt trai ở đó lặn xuống biển lấy ngọc, nhân dân lầm than. Nhờ sự giúp đỡcủa công chúa Trân Châu, Hải Sinh lấy được ngọc quý, đưa cho thái giám, cứu vớtngười dân đã chịu biết bao thương vong. Nhưng cứ đến núi Dương Mai cách thànhbà dăm thì mặt biển lại nổi sóng, viên ngọc vẫn quay về biển Bạch Long. Về sauthái giám rạch chân của mình, cho viên ngọc vào đó rồi khâu lại, tưởng rằng nhưthế là có thể mang nó về kinh thành. Nhưng không ngờ khi qua núi Dương Mai, trờinổi sấm chớp, mặt biển lóe sáng, viên minh châu ấy lại một lần nữa biến mất.Thái giám không thể giao ngọc, vì quá lo lắng nên vết thương phát tác mà chết”.

“Nóinhư vậy, đảo Hoàn Châu cũng là một cái tên rất hay”.

“Châuvề Hợp Phố có nghĩa là vật về chủ cũ, mất đi rồi lại có được; hoặc là người nàodó khó rời xa quê hương, đi rồi lại quay trở về”. Thái Mãn Tâm nheo mắt, thởdài một tiếng: “Thuộc về nơi này thì sẽ không bao giờ rời xa”.

Cô ngắngđầu, rừng cây nhiệt đới cao lớn thẳng tắp, dường như có thể xuyên qua những đám mây bay là là trên đỉnh đầu. Những vệt nắng loang lổ trên mặt cô, ánh nắng oi ả mang đến cảm giác tồn tại mãnh liệt, giống như ngón tay của ai đó lướt qua má cô.

“Mấynăm nay cô sống thế nào?”.

Câu hỏicủa Tề Dực khiến cô sững người, dường như tiếng than thở khe khẽ trào dângtrong tim bị anh phát hiện.

“Tôimuốn nói là, cô rời quê hương, sống ở đây có quen không? Những tháng ngày nhưthế này nhìn thì có vẻ rất thư thái nhưng lâu rồi có cảm thấy chán không? Chắcchắn là du khách rất ngưỡng mộ cô, nhưng bản thân cô có vui không?”. Thấy cô ngậpngừng, Tề Dực nói tiếp.

“Nhịp sống ở đây rất chậm”. Thái Mãn Tâm mỉm cười chào hỏi những người trồng cây ăn quả đi ngang qua: “Anh nhìn họ, có người thích theo đuổi sự nghiệp, có người thì thỏa mãn với việc mỗi ngày chỉ đưa mấy gánh rau quả cho những người sống trên đảo, thu nhập không nhiều nhưng đủ để nuôi gia đình. Buổi chiều thì đến quán trà ven đường uống trà nói chuyện. Có lẽ có người nói họ không chăm chỉ, chậm tiến, nhưng đây là nơi có thể khiến con người ta cảm thấy thư thái. Tôi rất thích nơi đây, bởi vì mỗi ngày đều như thế, thời gian dường như ngừng trôi”. Cô mỉm cười: “Như thế tôi sẽ không già đi, dĩ nhiên là rất vui!”.

Hai người nói chuyện, đi qua cánh đồng bồ công anh ở giữa đảo, đi một đoạn xuống sườn dốc, xuyên qua rừng chuối hương thơm ngào ngạt, trên khu đất trống bằng phẳng có một nhà thờ nhỏ cổ kính.

“Nhà thờ này được người Pháp đến truyền đạo xây vào thế kỷ trước, về sau gần như tan hoang đổ nát. Những năm gần đây phát triển du lịch lại sửa sang lại đôi chút, cũng có tín đồ lần lượt đến đây sống, phụ trách trông coi hàng ngày. Đồng thời họ cũng tổ chức hoạt động tình nghĩa, chăm sóc những người già không có người thân bên cạnh. Bà Lục có một quán trọ nhỏ ở Đồng Cánh, bây giờ cho người khách thuê, lên đảo sinh sống, nấu cơm ọ người. Như thế cũng tốt, tôi cũng dễ dàng chăm sóc hơn”.

“Bà Lục không có người thân à?”.

“Có một đứa cháu nội, tên là A Tuấn. Cậu ta buôn bán ở vùng biên giới, nói là phải kiếm thật nhiều tiền cho bà dưỡng lão. Về sau lại đăng ký học tại một trường đại học ngoại ngữ ở Hà Nội, vì thế không thường xuyên về nhà. May mà bà Lục vẫn còn khỏe, chỉ là...”.

Cô ấy chỉ vào trán của mình: “Trí nhớ không tốt”.

Thái Mãn Tâm đi vòng ra sau nhà thờ tìm bà Lục. Tề Dực lấy máy ảnh trong túi, tìm điểm chụp ảnh thích hợp quanh nhà thờ. “Lát nữa rồi chụp!”. Cô lại quay lại, đứng ở cuối đường, nói.

“Ừm, bây giờ ánh sáng chói quá”.

“Haha, lát nữa bà sẽ gói bánh chưng, còn hầm móng giò, buổi tối có món mì sốt móng giò. Sau này nhà bếp của ‘Missing you’ sẽ giao cho anh quản lý, còn không mau học tập”. Thái Mãn Tâm cười khì khì, nói: “Tài nghệ của bà Lục tuyệt lắm đó”.

Cô quay người biến mất sau nhà thờ. Tề Dực thấp thoáng ngửi thấy mùi thịt hầm thơm phức, lần theo mùi thơm đến căn nhà gỗ ở phía sau.

Bà Lục đã bước sang cái tuổi xưa nay hiếm nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh. Bà đang vo gạo nếp: “Không cần mua điện thoại mới đâu, bà không biết dùng, cũng không nhớ là để ở đâu”.

“Lần này cháu mua một chiếc điện thoại rất dễ sử dụng, chỉ cần ấn vào nút nghe màu xanh là được. Như thế A Tuấn gọi điện thoại về cũng tiện hơn”.

“Chẳng phải A Tuấn ở trường sao? Lại trốn học rồi à?”. Bà Lục lắc đầu: “Những lời thầy giáo chủ nhiệm của nó nói bà cũng không hiểu, phải chờ A Hải về, A Tuấn chẳng nghe lời nó thôi”.

Lúc nói chuyện, Tề Dực đứng ở cửa. Ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào bóng hình cao lớn của anh. Bà Lục nhìn về phía anh, nheo mắt, có chút ngập ngừng: “A Hải?”.

“Không ạ, không phải Giang Hải”. Thái Mãn Tâm đáp lại: “Anh ấy tên là Tề Dực, vừa mới đến chỗ cháu, vì thế cháu muốn đưa anh ấy sang học tập bà”.

“Đúng là có tuổi rồi, mắt mũi kém quá!”. Bà Lục nghiêng đầu suy ngẫm: “A Hải vẫn chưa ghỉ hè à?”.

“Chắc là sắp rồi ạ”. Thái Mãn Tâm rửa tay: “Cháu gói cùng bà nhé!”.

“Tôi làm gì?”. Tề Dực hỏi.

“Chặt thịt gà thành từng miếng”.

Bà Lục cười: “A Hải rất thích bánh chưng bà làm, nhưng lại không có đủ kiên nhẫn để làm những việc khác, lần nào giúp cũng chặt thịt gà. Trước đây khi học cấp ba ở Đam Hóa, còn mang đến trường, nói các bạn đều thích ăn. Nhưng món nó thích ăn nhất vẫn là bún ốc”.

Thái Mẫn Tâm bóc từng hạt để đã luộc chín: “Cháu cũng rất thích ăn. Lúc đầu ăn không quen, cảm thấy hơi tanh, bây giờ thấy món canh ấy đúng là rất tươi ngon”.

“Món canh ngon nhất Đồng Cảng là ở Chu Ký, lần sau bảo A Hải đưa cháu đi”.

“Chúng cháu đi rồi, quả thực rất ngon”.

“Cháu phải ăn nhiều một chút, dạo này lại gầy rồi, cần nhón thế kia”.

Nhân lúc bà Lục đi lấy lá chuối gói bánh chưng, Thái Mẫn Tâm nhún vai: “Tôi trong ấn tượng của bà vẫn là ba năm về trước, lúc ấy mặt tròn xoe”.

Trần đầy sức trẻ, khuôn mặt trắng mịn, giống như học sinh mô tả trong bài làm văn, trắng hồng như quả táo.

Tề Dục hỏi: “Bà Lục bị suy giảm trí nhớ?”.

“Có lẽ vậy, có triệu chứng giống với bệnh Alzheimer. Nếu không phải tôi thường xuyên đến thăm bà, chắc hẳn bà sẽ không nhận ra tôi. Bà không nhớ mình đã từng nói gì, thường xuyên lặp lại những lời trước đó đã nói rất nhiều lần”.

“Tôi hiểu”. Tề Dục gật đầu: “Yên tâm, tôi rất hiểu, sẽ không khó chịu”.

“Thực ra tôi rất thích nói chuyện với bà”. Mẫn Tâm cười: “Những chuyện mới xảy ra rất hỗn loạn, những chuyện càng xảy ra lâu thì càng nhớ rõ”.

Trời đã về chiều, Tề Dục và Thái Mẫn Tâm vẫn chưa về. Hà Thiên Vĩ có chút bồn chồn bất an, lúc chườm đá cho Đào Đào cũng không chú ý, đặt túi đá lên chân bên kia.

Đào Đào hét lên: “Đầu lợn, anh muốn tôi đông đá à?”.

“Tự đi mà làm!”. Hà Thiên Vĩ nhét túi đá vào tay cô: “Thà cô ngủ đi còn hơn, cứ đây là bao nhiêu tật”.

“Lúc này anh đi lên đi xuống cầu thang, ồn chết đi, ai mà ngủ được?”.

“Tôi muốn xem vì sao cô nàng kia vẫn chưa về”.

“Anh Tề và chị Mẫn Tâm đi thăm bà Lục, không về nhanh thế đâu”. Đào Đào nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: “Lần nào chị Mẫn Tâm đi thăm bà Lục cũng rất lâu”.

Từ nhỏ A Hải đã rất hiểu chuyện. Bố nó mất sớm, mẹ thì ốm yếu, nó vừa đi học vừa chăm sóc vườn hoa quả. Nhưng từ nhỏ nó đã buôn bán rất giỏi. Lần nào đi chợ, xoài của nó bao giờ cũng bán hết đầu tiên”.

“Đúng vậy, lần nào cháu nói muốn mua xoài, anh ấy đều tỏ ra rất khinh thường, nói là xoài mà cũng phải mua sao”.

Bà Lục miết lá chuối sang trái sang phải, vừa gói bánh chưng vừa nói: “Hồi ấy nó vẫn là thủ lĩnh của bọn trẻ, lúc nào cũng có một đám trẻ con đi theo nó trèo cây hái dứa, xuống biển bắt hàu. A Tuấn cũng thế. Về sau A Tuấn học tiểu học, bị bạn lớp trên bắt nạt, A Hải còn đánh nhau với người ta. Thằng bé rất trọng nghĩa khí, bà luôn coi nó như con cháu trong nhà”.

“A Tuấn là cháu nội của bà Lục”. Thái Mẫn Tâm nói với Tề Dục.

“Trong ấn tượng của bà, hai đứa chúng nó đều là những đứa trẻ nghịch ngợm, mới đó mà đã lớn rồi. Hồi A Hải học cấp hai, trên thị trấn có mấy đứa con gái thích nó, có đứa thường xuyên mua xoài của nó, có lúc còn làm măng, bánh đậu xanh cho nó, nhưng đều bị A Tuấn ăn hết”.

“Có người nào cháu quen không?”. Thái Mẫn Tâm phần khích hỏi: “Có điều chắc là trong số họ có rất nhiều người nếu không còn đi học thì đều lấy chồng rồi, chắc là con lớn lắm rồi”.

“Gần đây có hai ba đứa lấy chồng”. Bà Lục vòng mấy vòng dây vào tay, bắt đầu bóc bánh: “Về sau A Hải ra Đạm Hóa học cấp ba, bây giờ lại lên Bắc Kinh học đại học. Nhưng khi nhớ đến nó, bà vẫn nhớ dáng vẻ nghịch ngợm hồi nhỏ của nó”.

Bánh chưng đã gói xong, hình vuông, dày bằng nửa nắm tay. Giữa lớp gạo nếp là một lớp nhân được hòa trộn giữa bột đậu xanh với nước cốt dừa, bên trong còn gói hạt dẻ và thịt gà, cùng với thịt chân giò béo ngậy.

“Anh chưa ăn bánh chưng vuông như thế này bao giờ đúng không?”. Thái Mẫn Tâm nhắc một chiếc lên: “Phải hấp một lúc, ăn lúc nóng, rất thơm, rất béo nhưng không ngấy”.

“Đã rất nhiều năm không được ăn rồi”. Tề Dực cầm chiếc bánh: “Ồ, đây là bánh chưng vuông của Việt Nam. Hồi đi du lịch ở đó tôi đã nhìn thấy”.

“Ừm, bà Lục là người Hoa gốc Việt, anh chị em của bà vẫn có người ở Việt Nam”.

“Tôi cùng chị Mẫn Tâm đi thăm bà Lục hai lần. Bà thường nói đi nói lại một chuyện rất nhiều lần, cái gì mà cháu của bà và bạn nghịch ngợm như thế nào”. Đào Đào chống cằm: “Tôi nghe nhiều lần chỉ muốn ngáp. Chị Mẫn Tâm đúng là kiên nhẫn”.

“Không phải chuyện đó, tôi thấy cái tay Tề Dực ấy cứ lạ lạ thế nào ấy”. Hà Thiên Vĩ lắc đầu: “Nhìn thấy hẳn là chướng mắt”.

Đào Đào vỗ tay cười: “Ha ha, anh ghen tỵ! Thế thì đuổi theo họ đi”.

“Tưởng là tôi không muốn sao?”. Hà Thiên Vĩ gườm gườm nhìn cô: “Ai đổ vạ cho tôi, nói là tôi làm cho chân cô ta bị thương, sai tôi chạy đi chạy lại, lúc thì khát lúc thì đói, vừa đòi uống nước vừa đòi ăn mì!”.

“Anh tưởng anh nấu ngon lắm sao, chỉ biết nấu mì ăn liền!”.

“Ai bảo cô buổi trưa chỉ biết ngủ, không dậy ăn bữa trưa, bây giờ mới mấy giờ mà đã kêu đói!”.

“Ai đói vậy? Tôi mang bánh chưng ngon về đây”. Tề Dực dựa vào cửa, xách mấy chiếc bánh chưng vuông: “Mau lại đây ăn cho nóng”.

“Mẫn Tâm đâu?”. Hà Thiên Vĩ hỏi.

“Cô ấy muốn ở lại với bà Lục một lúc. Tôi lo hai người không có gì ăn nên về trước”.

“Vậy tôi đi đón cô ấy”.

“Không cần đâu, có lẽ Mẫn Tâm ở lại đó”.

“Vậy, nhân lúc Mẫn Tâm không có ở đây, tôi cảnh cáo anh, đừng có ý đồ gì với cô ấy!”.

Tề Dực đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Tôi chỉ vừa đi du lịch vừa làm việc, không có gì khác”.

Hà Thiên Vĩ hấp hứ: “Ha ha, ai cũng nói như vậy, hai năm trước cũng có người nói là đi ngang qua nhưng cứ cách một thời gian lại quay lại, bám lấy Mẫn Tâm”.

Đào Đào khề nói xen vào: “Đầu lợn, anh đang nói mình sao?”.

“Cô không nói không ai bảo cô bị câm đâu...”. Hà Thiên Vĩ đánh vào đầu cô.

Đào Đào kêu oai oái: “Này, chẳng thế là gì, anh cũng không có hy vọng gì đâu, người chị Mẫn Tâm thích đẹp trai hơn anh nhiều!”.

Hà Thiên Vĩ không bận tâm: “Ha, tin cô mới lạ, cô đã gặp đâu”.

“Dĩ nhiên là tôi gặp rồi”. Đào Đào không phục: “Năm ngoái, mấy ngày sau khi anh đi, nhà nghỉ không có khách trọ nào, chỉ có hai người chúng tôi. Có người nửa đêm đến tìm chị Mẫn Tâm. Vốn dĩ tôi đã ngủ say rồi, nhưng bị tiếng đàn guitar trong vườn đánh thức, tiếng đàn cứ dứt quãng, sau đó chị Mẫn Tâm bắt đầu khóc. Người đàn ông đó liền ôm chị ấy, hai người khiêu vũ dưới ánh trăng. Chị Mẫn Tâm cứ khóc mãi, chưa bao giờ thấy chị ấy khóc thảm thiết như thế”.

“Đêm hôm khuya khoắt, cô đâu có nhìn rõ anh ta thế nào?”. Hà Thiên Vĩ chất vấn.

Đào Đào nhảy lên, ôm lấy Tề Dực, áp má vào ngực anh: “Này, họ như thế này này. Ánh trăng rất sáng, mắt tôi rất tinh, nhìn thấy khuôn mặt của anh chàng đó, rất đẹp trai. Tôi không nhìn lầm đâu”.

“Thế thì cũng không cần ôm anh ta!”. Hà Thiên Vĩ túm bím tóc của Đào Đào, kéo cô ra khỏi người Tề Dực, sa sầm mặt xuống hỏi: “Mãn Tâm có nói người đó là ai không?”.

“Không”. Đào Đào nhún vai: “Hơn nữa lúc đó chị ấy nước mắt đầm đầm...”.

“Nước mắt đầm đầm”. Hà Thiên Vĩ bực tức sửa lại.

“Ồ, nước mắt đầm đầm”. Đào Đào nói tiếp: “Ngày hôm sau tôi không dám hỏi”.

Hà Thiên Vĩ có chút thất vọng nhưng lại hấp hứ: “Làm cho Mãn Tâm khóc rồi bỏ đi, loại đàn ông gì không biết”.

Móng giò ướp xì dầu chiên vàng trong nồi, thêm chút gia vị hầm nhừ, đặt lên bát mì dai, thêm muối canh nóng, rắc chút hành, trông rất hấp dẫn.

“Người đi cùng với cháu đâu?”.

“Tề Dực nói anh ấy về trước, sợ Đào Đào và Thiên Vĩ đói. Cháu đã bảo anh ấy đợi một lúc là có mì móng giò, đúng là số không được ăn”.

“Đào Đào và Thiên Vĩ là ai?”. Bà không nhớ: “À, người lúc này tên là Tề Dực”.

Thái Mãn Tâm lại kiên nhẫn giải thích thân phận của Đào Đào và Hà Thiên Vĩ.

Bà Lục đã có tuổi, chân không còn linh hoạt, bận rộn cả một buổi chiều, chân bắt đầu tê nhức. Thái Mãn Tâm kê chiếc ghế nhỏ ngồi trước giường bà, giúp bà xoa bóp hai chân. Hai người nói chuyện, lại nói đến chuyện Giang Hải đánh nhau với người khác vì A Tuấn nên bị thương. Bỗng nhiên bà dừng lại.

Mãn Tâm không nghe thấy đoạn sau, cúi đầu hỏi: “Sau đó thế nào ạ?”.

“Mãn Tâm, cháu thích A Hải đúng không?”.

Mãn Tâm bất chợt ngẩng đầu, bắt gặp nụ cười hiền từ của bà.

Thái Mãn Tâm kinh ngạc: “Bà, bà vẫn nhớ...”.

“Nhớ cái gì?”. Bà lại nhìn cô giống như đứa trẻ vô tội: “Lần nào nói đến chuyện của A Hải, cháu cũng chăm chú nghe. Chỗ này bà mơ hồ, bà chỉ vào đầu mình rồi lại đập tay vào ngực, nhưng chỗ này thì không”.

Thái Mãn Tâm không nói gì, khoanh tay nằm nhoài ra giường: “A Tuấn gọi điện, nói làm mấy hôm nữa sẽ về”.

“Ừ”. Bà gật đầu: “A Hải nói thế nào? Bà không nhớ là có tin tức của nó không nữa. Bà nhớ nó”.

“Cháu cũng rất nhớ anh ấy”. Thái Mãn Tâm lẩm nhẩm, nước mắt rơi xuống, lăn trên má buốt lạnh rồi rơi xuống tay.

Trong đêm tối, nghe thấy tiếng gió luồn qua rừng cây. m thanh xào xạc giống như tiếng gọi nối tiếp nhau.

Cô vội mở cửa. Là anh, anh đã về sao?

Nhưng bên ngoài cửa sổ không có tiếng sóng dịu dàng, tiếng sóng biển quen thuộc khiến cô cảm thấy an lòng bị ngăn cách sau bụi cây. Cô ngồi xuống sàn nhà, ôm gối dưới ánh trăng, không gian tĩnh lặng đến nỗi chỉ nghe thấy hơi thở của mình. Thấp thoáng có tiếng hát lướt qua màu đêm như nước, đó là mình và tiếng đàn guitar của anh Thành.

Một nụ hôn nhẹ, đã làm rung động trái tim em.

Một mối tình sâu đậm, em sẽ nhớ đến trọn đời.

Dường như lại nghe thấy tiếng cười của mình: “Anh có thể giả vờ thích em không? Em cảm thấy mình khá xinh đẹp”.

Anh lạnh lùng nói: “Tôi không thích cô, không thể giả vờ”.

“Thế trước khi đi có thể hôn em một lần nữa được không?”.

Đôi môi của anh gần như vậy, cô chỉ cần kiễng chân là có thể chạm tới.

Nhưng cuối cùng anh đã đẩy cô ra: “Xin lỗi, đó là tình cảm khác”.

Vậy thì cho dù sau khi có nhau vẫn là tình cảm khác sao?

Thà rằng quên đi chuyện cũ, thà rằng không nhớ tất cả.

Ngón tay cắm vào lòng bàn tay, Thái Mẫn Tâm cảm thấy mình đang sụt sịt. Cô vòng tay ôm vai, giữa mùa hè oi bức của vùng nhiệt đới, hai tay cô buốt lạnh.

9. Chương 9

Hồi ấy cô tưởng rằng mùa hè oi bức này đã kết thúc nhưng không biết rằng vẫn còn cách rất xa rất xa.

“Mình sa vào lưới tình rồi”. Thái Mẫn Tâm nhắn tin cho Hà Lạc.

“Ai vậy?”

Nói câu cũng không biết, Thái Mẫn Tâm nghĩ bụng, thế nên lỡ đi câu hỏi này mà nhắn tiếp: “We kissed”.

“A, nụ hôn đầu của cậu... tiến triển quá nhanh đấy”.

Lẽ nào phải đợi vài năm giống cậu và Chương Viễn, nói đi cũng phải nói lại, ai bảo các cậu yêu sớm? Cô cười thầm, đáp lại: “Để lại làm gì? Không thể tặng giá được”.

Buổi chiều lặng gió, cô đứng trên ban công đọc sách chờ anh, lật đi lật lại đều là một cuốn Hoàng Tử Bé^[1].

[1] Hoàng Tử Bé (Le Petit Prince), được xuất bản năm 1943, là tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nhà văn và phi công Pháp Antoine de Saint-Exupéry.

“Cô thấy thú vị?” Giang Hải cúi đầu nhìn: “Trước đây tôi đã từng đọc, cốt tích không giống cốt tích, ngụ ngôn không giống ngụ ngôn”.

“Em thích đọc con cáo ấy”. Thái Mẫn Tâm cầm cuốn sách và đọc:

“Chắc là rất kiên nhẫn”. Cáo đáp, “Lúc đầu cậu ngồi trên bãi cỏ như thế này, cách tôi xa một chút. Tôi liếc nhìn cậu, cậu đừng nói gì cả. Lời nói là nguồn gốc của sự hiểu lầm. Nhưng mỗi ngày cậu có thể ngồi xích lại gần một chút...”.

Dưới ánh chiều tà cô gỡ cuốn sách, Giang Hải chơi đàn sau lưng cô, hai người đều có chút lơ đãng. Mấy trang sách bị gió lật ngược lại, những nốt nhạc lặp lại bay vào tai.

Đọc đến khô cổ, Mẫn Tâm nhìn thấy một cốc nước hoa quả trên bàn, bên ngoài cốc nhựa là một lớp nước lạnh, không khỏi liếm mép, thử hỏi: “Đây là nước của khách nào? Lúc này không nhìn thấy”.

“Tôi mua trên đường, khát nước, nhưng chỉ uống một ngụm, thấy quá ngọt”, Giang Hải hồ hởi nói: “Cô muốn uống thì lấy đi”.

Chẳng phải là từ trước đến nay anh không thích nước hoa quả? Hay là anh nhớ đó là món yêu thích của em? Thái Mẫn Tâm vui vẻ cầm cốc nước, nhìn đáng vẻ cổ tỏ ra thờ ơ của anh, không kìm được nheo mắt cười.

“Mèo con tham ăn, có cần phải vui như vậy không?”, Anh hằm hằm nhìn cô, một lúc sau không kìm được mỉm cười, vỗ vào đầu cô: “Nào, đến chỗ anh Thành chơi”.

“Meo meo, ok”. Cô học tiếng mèo kêu, nghịch ngợm nháy mắt.

Chỗ anh Thành có cua vừa mới đánh về, đã chọn ra mấy con to nhất thả trong chậu nước. Cua giờ càng, trông rất oai phong. Thái Mẫn Tâm tò mò, lấy chiếc đũa chọc vào con cua, lập tức bị kẹp chặt. Cô nhanh chóng vỗ vào mai cua.

“Đang làm gì đấy?”. Giang Hải bước lại gần: “Mẹ không bảo cô là không được lấy thức ăn làm đồ chơi sao?”.

Thái Mẫn Tâm bĩu môi nhìn anh.

GiangHải cười: “Hơn nữa, không phải chơi như thế”. Đang lúc nói, anh giơ tay bóp haicàng trước của một con cua khác, nhấc nó lên, đưa ra trước mặt cô. Mẫn Tâm sợ quá hét toáng lên, sau đó nhảy lên đòi thử, giơ ta ra cầm.

“Côkhông được, tốc độ không đủ nhanh”. Giang Hải lắc đầu: “Sẽ mất ngón tay”.

“Đừngcó coi thường em, cho em thử”. Thái Mẫn Tâm nhảy lên cướp. Giang Hải nghiêngngười, cô bắt trượt. Anh giơ cao, cô liền kéo tay anh rồi nhảy lên nhưng vẫnkhông tới. Thế là mắt cô lóe lên, thò tay cù anh. Giang Hải bật cười, hạ tay xuống,kẹp cổ tay cô.

“Sắpgãy rồi, sắp gãy rồi!”. Mẫn Tâm hét lên: “Anh tuổi cua à?”.

GiangHải buông tay cô ra, Mẫn Tâm tức giận: “Không cướp nữa, em không cần con này nữa”.

“Khôngđược, con này là của cô”.

“Visao?”.

GiangHải đặt con cua lên bàn chế biến, lấy chiếc bút, men theo phần lõi lõm của maicua vẽ một đường ngoằn ngoèo, nối thành hình trái tim. Anh vẽ hai ba nét được mộtcây cải thảo ở giữa: “Cô nhìn này, trong tim có một cây rau, là ai?”

TháiMẫn Tâm cười khanh khách, ghé sát lại gần: “Này, mắt em nhỏ vậy sao?”[2].

[2]Trong tiếng Trung, phiên âm và âm Hán Việt của từ rau đồng âm với họ của MẫnTâm.

Cô đặtRau Mẫn Tâm lên bàn, cầm đũa chặn đường đi của nó. Cua nghe thấy tiếng sóng, lảo đảo bò về phía biển, kiên định cố chấp, bao nhiêu khó khăn cũng không dừng bước.Bỗng nhiên Thái Mẫn Tâm thấy thương nó, đặt nó vào cái chậu nhỏ, chạy ra bảicát. Nước biển ngập qua mắt cá chân. Cô cúi người đặt “Rau Mẫn Tâm” xuống nước:“Đi đi, lần sau không may mắn gặp được tao như thế này đâu”.

GiangHải nhìn thấy, khoanh tay đứng trên bậc thềm: “Những con khác bán hết rồi, anhThành để lại cho chúng ta mỗi người một con, cô đã thả phần của mình rồi”.

Cônhún vai, tỏ vẻ bất cần.

Khaycua bốc khói nghi ngút thơm lừng được bưng lên. Thái Mẫn Tâm không tìm được nhóđến “Rau Mẫn Tâm”. Cô gấp mấy con tôm vào đĩa nhưng mắt thì không tìm được lưuluyện nhìn khay cua hấp.

GiangHải đứng cạnh cô, cúi người chọn con to nhất, bóc mai, chia con cua làm hai phần,nhét một nửa vào tay cô. Đôi chân dài bước qua ghế, uể oải ngồi xuống cạnh cô,một tay đặt lên thành ghế sau lưng cô. Anh lại gấp một miếng cá ở sống lưng củacon cá mú, đặt vào đĩa của Mẫn Tâm: “Chỗ này ngon hơn phần bụng”.

Mọingười ngạc nhiên nhìn hai người ngồi sánh vai bên nhau, sau đó “ồ” một tiếngnhư chột nhận ra điều gì đó.

“Cuachia cho cô rồi, nhưng không phải là cho không đâu đấy”. Giang Hải không bậnâm đến tiếng thốt lên kinh ngạc của mọi người: “Tỷ nữa phải giúp rửa bát”.

TháiMẫn Tâm vui vẻ đứng trong bếp rửa đồng bát đĩa trước mặt, không tìm được ngănnga. Qua cánh cửa sổ đang mở, cô nhìn thấy Giang Hải và các bạn ngồi quây quầncùng chơi đàn. Anh khẽ gật đầu theo nhịp, đến đoạn solo thì hết sức chăm chú.Lúc ngừng đầu, bắt gặp ánh mắt của cô, thế là lơ nhịp, liền dừng lại, mỉm cườilắc đầu.

Bỗngnhiên Thái Mẫn Tâm cảm thấy mình rất sợ sự chia ly sắp tới. Cô muốn sống thậtlâu trong bầu không khí này. Lý trí mách bảo cô, đây chẳng qua chỉ là rung độngnhất thời. Đây là một ngã rẽ với phong cảnh tươi đẹp trên con đường mà cô đã vạchsẵn. Nhưng lúc này đây, cô không hề muốn trói buộc tình cảm của mình.

Khôngthể trói buộc.

Rũatay bước ra ngoài, Giang Hải đang chơi một bài hát cô chưa từng nghe. Anh huýtáo, mấy nốt nhạc du dương, sau đó gây tiếng đàn giống như mây bay nước chảy.

Khách chần ở mấy bàn bên cạnh bị thu hút, cũng tụ tập lại.

Thái Mẫn Tâm ngồi bên chiếc bàn ở trong góc nhà hàng, tay chống cằm, lặng lẽ nhìn Giang Hải, trong lòng trào dâng cảm giác sung sướng. Khoảnh khắc tươi đẹp này như kéo dài mãi mãi nhưng nỗi sung sướng ấy lại không ngừng nhắc nhở cô về sự tồn tại của thời gian.

“Mẫn Tâm, đừng ngồi xa như thế”. Anh Thành gọi cô.

“Em rất thích đoạn thối sáo lúc này, muốn ngồi xuống nghe thật kỹ”. Thái Mẫn Tâm đứng dậy đi về phía anh.

“Thật là hay!”. Khách hàng ở bàn bên cạnh thò đầu sang và hỏi: “Tên là gì vậy?”.

Wind of Change^[3] của Scorpions. Anh Thành đáp: “Ban nhạc này ấn tượng nhất là guitar đôi. Em xem DVD live show, vô cùng sôi động. Có điều khả năng của anh có hạn, thường là A Hải phụ trách giai điệu, anh phụ trách hợp âm”.

[3] Wind of Change là một bản power ballad ra mắt năm 1990 của Klaus Meine, thành viên ban nhạc Scorpions.

“Thật sự em rất thích bài này, nhưng em thích bài hôm ấy anh chơi hơn”. Thái Mẫn Tâm chỉ về phía Giang Hải: “Anh ấy đã chứng tỏ cho em thấy sự lợi hại của mình”.

“Bà nào?”. Anh Thành hỏi.

“Không biết tên”. Mẫn Tâm nhún vai.

“Mỗi ngày tôi chơi mấy chục bài, sao mà nhớ được?”. Giang Hải đánh một đoạn của bài Mật ngọt rồi hỏi: “Là bài này?”. Sau đó lại chơi hai âm tiết của Câu chuyện thành phố nhỏ và hỏi: “Hay là bài này?”.

Thái Mẫn Tâm chống cằm, lườm anh một cái.

“Yên lặng một chút, ngồi xuống”. Giang Hải chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình rồi ôm cây đàn, hút một hơi thuốc, sau đó dập lửa: “Chơi một bài cô chưa nghe”.

Anh nhẹ nhàng đập lên dây đàn, trong tiếng rung ong ong, giai điệu từ từ tuôn ra, giống như những đường nét của rặng núi thấp thoáng phía sau màn sương mỏng manh. Các nốt nhạc nối tiếp nhau bay xa, giống như dãy núi xanh rì chạy ngoằn ngoèo giữa không trung, hơi nước bốc lên. Anh lướt nhanh qua những sợi đàn, sau đó là một đoạn rộn ràng ở khu vực âm cao, tiếp đó là những âm liền nối tiếp nhau. Những ngón tay bên trái di chuyển linh hoạt, giống như những tia nắng mặt trời đang nhảy nhót trên sóng biển dập dềnh. Nhưng giai điệu chính được tạo nên từ những nốt nhạc nối tiếp lại rất chậm rãi, chỉ là âm sắc giống như mấy cây guitar cùng tấu lên. Những tâm trạng tinh tế, phức tạp ấy đang trào dâng bên trong vẻ bề ngoài bình thản.

Giang Hải lại huýt một đoạn sáo, kèm theo hàng loạt những trọng âm, vang dội căng đầy nhưng lại là một bài sơn ca của dân tộc thiểu số trong vùng. Điệu hát bình lặng, giống như ánh nắng vàng óng dịu dàng, chiếu sáng ngón tay của anh, thấp thoáng giống như ánh mắt của anh khi vô tình lướt nhìn cô.

Mọi người hết lời ca ngợi, Thái Mẫn Tâm vỗ tay: “Chơi lại lần nữa đi!”.

“Không được chọn bài”. Giang Hải xua ngón tay: “Tôi đâu có hát thuê, tôi chơi guitar cũng không phải để lấy lòng con gái”. Thái Mẫn Tâm biết anh đang chế nhạo những lời mình đã nói trước đây nên gờ tay huých vào người anh.

Giang Hải cười: “Đừng đùa, bản nhạc này vẫn còn rất thô ráp, chơi rất cứng, rất nhiều chi tiết cần phải điều chỉnh”.

“Mới sáng tác à?”. Anh Thành hỏi: “Định đặt tên là gì?”.

“Trở về hoặc Hành trình về quê hương”. Giang Hải nhìn Mẫn Tâm, trong đôi mắt của anh ẩn chứa cảm xúc gì đó cô không hiểu được. Anh đặt cây guitar xuống: “Trên đường về em đã nghĩ ra nó”.

Những con đường ngoằn ngoèo đã cùng anh đi qua, Lam Bình Sơn chìm trong sương mù, mặt biển trong xanh gợn sóng, hoa thơm ngào ngạt, mây trôi lơ lửng. Thái Mẫn Tâm xúc động trong lòng, lễ tốt nghiệp, ảnh

chụp tập thể tất cả đều gạt sang một bên. Cô không muốn hai ba ngày nữa sẽ phải rời khỏi đây. Cô không muốn tất cả kết thúc quá nhanh.

Giang Hải đứng dậy, Thái Mãn Tâm đuổi theo ra tận phía sau.

“Vẫn chưa đến lúc đi đâu”. Anh bĩu môi, bảo cô quay về.

“Em...muốn đi theo anh”.

“Haha, không được hồi hận đâu đấy”. Giang Hải lại gần nắm tay cô: “Tôi đi vệ sinh”.

“Không nói sớm”. Cô hét lên: “Vậy em đợi anh ở đây, muốn nói với anh hai câu”.

“Chuyện gì?”.

“Vondĩ, ngày kia em sẽ đi...”.

Anh lặng lẽ gạt đầu.

Thái Mãn Tâm nghiêng người, bĩu môi rất trẻ con: “Nhưng bây giờ em muốn trả lại chiếc váy ấy”.

Démèn kêu rả rích, cô ngẩng mặt dưới ánh đèn đường, nghĩ rằng liệu anh có bật cười dang rộng cánh tay ôm mình vào lòng thật chặt.

Nhưng sự im lặng của anh sâu thẳm như biển trong bóng đêm. Thời gian như ngừng trôi, Thái Mãn Tâm chờ đợi trong nỗi bất an, hai tay nắm chặt rồi lại buông ra. Không nhìn thấy dáng vẻ vui tươi như chim sẻ của anh trong tưởng tượng, thậm chí một từ “ồ” như tỏ ý biết rồi cũng không có.

“A Hải, em nói, em...”.

“Cô đang hỏi ý kiến của tôi?”. Một lúc sau Giang Hải mới nhìn cô. Anh đứng cạnh cô, hai tay đút trong túi áo, lặng lẽ nhìn cô.

Dĩ nhiên, anh tưởng em vì cái gì mà ở lại? Thái Mãn Tâm thầm nghĩ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh rồi gạt đầu thật mạnh.

“Đây là chuyện của cô, phải do cô quyết định”. Giọng nói của anh rất bình thản. Trong hoàn cảnh này, câu trả lời không mang một chút cảm xúc nào như thế này còn lạnh lùng hơn giọng điệu chế nhạo lúc mới quen.

Sự bình tĩnh và lạnh lùng của anh khiến Thái Mãn Tâm lúng túng, khi quay lại với mọi người vẫn có chút không vui. Không đợi cô lấy lại tinh thần từ sự ngỡ ngàng, anh Thành đã kéo cô đến giữa đám đông hát cùng mọi người.

“Hát hát hay”. Khách ở bàn bên vỗ tay: “Mọi người cùng chụp ảnh nhé”.

Thái Mãn Tâm bước lại, đứng cạnh anh Thành: “Chờ A Hải”. Anh nói.

Giang Hải đáp một tiếng, bước lại đứng giữa hai người, khoác vai hai người. Anh mặc một chiếc áo có mũ màu đen, chiếc áo khoác màu trắng của Thái Mãn Tâm cũng có một chiếc mũ nhỏ màu trắng. Anh đội mũ của cả hai lên rồi nói: “Bây giờ thì được rồi”.

Anh Thành nghiêng người: “Hai người rất xứng đôi, không cần chụp tôi nữa”.

Thái Mãn Tâm ngược mắt nhìn Giang Hải. Anh mỉm cười với ống kính, vẻ mặt tự nhiên, dường như người ngoài cửa lúc này không phải là anh. Thái độ hồ hững này thật bất ngờ, khiến cô có chút thất vọng.

Anh thật sự nghĩ như vậy sao? Lúc em muốn từ bỏ thứ gì đó để ở lại bên anh lâu hơn thì anh lại nói với em rằng tất cả là tùy em. Lẽ nào anh thật sự không lưu luyến chút nào sao?

Cô không tìm được nghĩ đến những khúc mắc giữa cô bạn thân Hà Lạc và mối tình đầu Chương Viễn. Lẽ nào một câu nói kéo khó đến vậy sao? Tâm trạng của Thái Mãn Tâm bỗng chốc suy sụp, muốn hỏi Giang Hải thêm vài câu gì đó nhưng anh lại cùng các bạn cụng ly chúc tụng, hết chai này đến chai khác được bày lên bàn.

Trên đường về, anh lái xe như bay. Thái Mãn Tâm ôm vai Giang Hải, gục đầu lên lưng anh nhưng lần đầu tiên cảm thấy sự xa cách giữa hai người.

Một mình cô đi tới bờ biển trong đêm tối tĩnh lặng. Sóng biển trắng xóa dịu dàng xô vào đường bờ biển ngoằn ngoèo. Thái Mãn Tâm đứng trên bãi cát, để mặc cho nước biển ầm ập tràn qua chân mình. Cô xách đôi dép xỏ ngón màu vàng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng bạc giữa màn trời xanh thẳm.

Lấy MP3 trong túi áo, lúc này khi Giang Hải nói sẽ chơi một bản nhạc cô chưa nghe, Thái Mãn Tâm đã ấn nút thu âm. Lúc này tai nghe tái hiện lại cảnh tượng vui vẻ lúc ấy, tiếng đàn guitar nghe có vẻ hơi rè, còn có tiếng nói chuyện, tiếng cười của mọi người và tiếng kéo ghế ken két.

Bỗng nhiên cô thấy lòng tĩnh lại, cảm thấy những câu hỏi ấy có thể không hỏi. Ngay từ lúc đầu cô đã hiểu rất rõ mối tình này không có nền móng, không nhìn thấy tương lai. Anh níu kéo cũng được, lạnh lùng cũng được, cho dù cô dành toàn bộ thời gian của mùa hè này cho Đồng Cảng thì chẳng qua cũng chỉ có thêm một chút hạnh phúc hão huyền. Khi cô trở về với cuộc sống bình thường, tất cả sẽ tan biến như mây khói.

Một chàng trai lạnh lùng như thế cũng có thể thần nhiên kể chuyện cười khiến người ta ôm bụng cười. Có chút ngang bướng nhưng cũng có thể nở nụ cười chân thành, thân thiện giống như trẻ con với bạn bè. Chưa từng nói những lời đường mật nhưng lại vô tình trao những ánh mắt quan tâm. Bao nhiêu ngày qua cô ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là mỗi người ngồi một góc trên ban công, nhắm mắt không nói gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cách sâu sắc niềm hạnh phúc tràn trề mà anh mang tới.

Ở thiên đường trần gian khiến người ta quên đi muộn phiền này khó tránh khỏi rung động.

Cô nhắc nhở bản thân: Mày nên hiểu rằng đây chỉ là sự rung động nhất thời. Mày nên hiểu rằng nó không thật. Mày nên hiểu rằng nó không lâu dài. Mày có nhận ra rằng cái gọi là ngọt ngào và lãng mạn chẳng qua chỉ là đốm lửa trên hành trình của mày, không thể tồn tại trong cuộc sống hiện thực.

Dừng lại ở đây, nói tạm biệt thực ra là điều tốt nhất, đúng không?

Tất cả mọi đạo lý cô đều hiểu nhưng không thể khẳng khái khuyên nhủ bản thân giống như khuyên nhủ bạn bè.

Trong cuộc chiến giữa lý trí và tình cảm, tình cảm đã chiếm ưu thế.

Không cần bất cứ ai níu kéo, cô đã chọn ở lại.

Thái Mãn Tâm thì thầm với chiếc MP3, mỉm cười và nói: “You’re insane, mày điên rồi, đúng là điên rồi!”.

Trong những ngày sau đó, cô không có dũng khí nghe lại đoạn ghi âm này. Con bé điện thoại lúc ấy thật đơn thuần, cổ chấp khiến cô đổ kỵ. Những cái gọi là suy nghĩ, bàng hoàng về tương lai ấy thực ra không nghiêm túc như thế. Suy nghĩ hết lần này đến lần khác cũng không hề lay động và càng lưu luyến hơn.

Đêm ấy gần như không ngủ. Sáng sớm hôm sau, Thái Mãn Tâm chạy đến trước cửa nhà Giang Hải. Tấm màn treo ngoài cửa toàn là thư pháp hành thảo.

Không có ai mở cửa.

Thái Mãn Tâm đi lòng vòng trên đường, ăn một bát bún ốc, men theo bãi biển đi đến cửa hàng của anh Thành nhưng phát hiện Giang Hải nằm trên chiếc võng ở góc nhà hàng ngủ ngon lành. Đã có nhân viên bắt đầu chuẩn bị mở hàng buổi trưa, đổ cá và các loại sò vào hồ nước ngoài cửa.

Anh Thành vừa ngáp vừa đi vòng ra từ căn phòng phía sau: “Chào buổi sáng, Mãn Tâm cũng đến rồi à. Ày, ai lại chăm chỉ mới sáng sớm đã nhập hàng rồi? Tôi tưởng mọi người uống nhiều như tôi, ngủ mê mệt rồi. Xem ra người trẻ tuổi sức khỏe tốt”.

“Không phải chúng tôi, là anh Hải”. Có người chỉ về phía chiếc võng ở góc.

“Sao Hải lại ngủ ở đây?”. Anh Thành và Mãn Tâm bước lại gần: “Anh nhớ tối qua nó ở cùng em mà!”.

Thái Mãn Tâm ngượng ngùng: “Có lẽ sau khi đưa em về anh ấy lại quay lại”.

Anh Thành thò tay ra phía sau cô, dịu dàng vuốt ve má Giang Hải. Anh mơ hồ mở mắt, nhìn thấy Thái Mãn Tâm đứng trước mặt mình, liền kéo cô ra, vung tay đập một cái thật mạnh vào tay anh Thành.

“Ha, bị phát hiện rồi”. Anh Thành cười: “Để cậu ta ngủ tiếp, anh đưa em đi ăn sáng”.

“Em ăn rồi”. Mẫn Tâm nói: “Em ăn bún ốc bên đường”.

“A Hải đưa em đi? Thằng nhóc này thích nhất là bún ốc”.

Thái Mẫn Tâm gật đầu.

“Lần sau để nó chỉ cho em xem ở Đồng Cảng quán bún ốc nào mùi vị như thế nào. Nó biết rõ hơn ai hết”. Anh Thành cười: “Em xem nó đã hai mươi tám tuổi rồi nhưng vẫn giống đứa trẻ nghịch ngợm”.

Thái Mẫn Tâm ngồi xuống, mỉm cười và nói: “Em cũng thấy thế”.

Giang Hải nghiêng người nằm úp trên võng, đung đưa đung đưa, dùng khuỷu tay đẩy vào võng cô. Thái Mẫn Tâm cúi người tránh anh, cũng không ngoảnh đầu, nghiêng người dùng vai đỡ. Hai người đung đưa đung đưa, đến tận khi Giang Hải bảo dừng. “Chóng mặt quá, tôi dậy vậy”. Anh nói.

“Hôm nay muốn đi đâu?”. Anh hỏi.

“Đảo Lệ, cùng anh xây nhà”.

Giang Hải im lặng một lúc nhưng không từ chối.

Hồi ấy cô tưởng rằng mùa hè oi bức này đã kết thúc nhưng không ai biết rằng vẫn còn cách rất xa rất xa.

10. Chương 10

Lúc này đây em chỉ muốn có được trái tim chân thành của anh. Yêu cầu này có được coi là quá nhiều không?

Thái Mẫn Tâm ngồi sau xe máy của Giang Hải, những căn nhà màu trắng thấp bé bên cạnh con đường chật hẹp nhanh chóng bị bỏ lại ở phía sau, giống như chú hải âu dang cánh bay. Anh đưa cô đi uống chè mát và ăn thạch do chính những người già trong vùng làm. Còn có nước cốt dừa tươi ngon ở bên đường, cùi dừa trắng muốt được xay nhuyễn, pha thêm nước dừa và sữa bò, vừa thơm vừa mát.

Giang Hải ném một vài dụng cụ lên ca nô, sau đó giơ tay kéo Thái Mẫn Tâm lên: “Buộc chặt dây an toàn, mang theo hộ chiếu, chúng ta xuất phát!”.

“Visa phải mang hộ chiếu?”.

“Đi từ bên này, hai tiếng là sẽ đến Việt Nam”.

Thái Mẫn Tâm bật cười. Giang Hải phóng ca nô như bay. Cô bám chặt vào tay anh. Giang Hải nắm tay cô, không nói lời nào.

Cây cối mọc um tùm trong tiết trời oi bức ẩm ướt. Con đường nhỏ mà lần trước Giang Hải đi qua giờ đã bị dây leo và cành lá mọc rậm rì che phủ: “Vì sao không có ai sống trên hòn đảo này?”. Thái Mẫn Tâm hỏi.

“Đã từng có vài đề án khai thác, nhưng vì không thể cân bằng được lợi ích của các bên nên cứ bị gác lại”. Giang Hải nói: “Còn người trong vùng chỉ lúc đánh cá mới thỉnh thoảng đến nghỉ chân, bởi vì người ta đồn là sống ở đây sẽ cô độc suốt đời”.

“Thế vì sao anh lại đến đây?”.

“Cô đã từng nói là tôi bị quan chán đời mà”. Giang Hải hỏi lại: “Thế vì sao cô muốn đến?”.

“Rất tự do, cảm giác như có cả trời đất”.

“Cô đã có rất nhiều rồi, đừng có tham lam quá”.

Lúc này đây em chỉ muốn có được trái tim chân thành của anh. Yêu cầu này có được coi là quá nhiều không?

Giang Hải bắt đầu rải nền, Thái Mẫn Tâm giúp anh giữ thước dây, đưa cưa, thực ra cũng không giúp được mấy. Cô đi men theo những mỏm đá nhấp nhô bên cạnh phần ăn rồi nhảy xuống bãi cát, hí hửng mang về, giống như nhặt được vật báu hiếm có.

“Tặng anh cái này, được không?”. Cô lắc lắc vỏ ốc, phát ra tiếng xạo xạo.

“Để làm gì?”.

“Tùy anh, nuôi cá, trồng hoa, làm gì cũng được”.

“Công nghệ là tôi cần tự mình nuôi cá, trồng hoa sao?”. Giang Hải chỉ tay về phía những bụi hoa dại rực rỡ trên sườn núi. Anh cầm vỏ ốc lắc lắc: “Làm gạt tàn thuốc lác cũng hay”.

Thái Mẫn Tâm giơ tay cướp lại, úp ngược vỏ ốc, cát biển trắng muốt chảy xuống, giống như tơ lụa. Cô ngồi trên thềm gỗ rung chân, thư thả nói: “Ngày mai em không đi nữa, không về tham dự lễ tốt nghiệp nữa”.

Giang Hải “ồ” lên một tiếng rồi hỏi: “Thế thủ tục ra trường thì sao?”.

“Bạn em sẽ làm giúp. Có điều việc đến công ty đăng ký thì người khác không làm thay được”.

“Lúc nào phải đến?”.

“Nhiều nhất là nửa tháng nữa, bởi vì là công ty có vốn đầu tư của Mỹ nên nửa năm đầu em phải đến tổng công ty để được đào tạo”. Cô nghiêng người, một tay chống cằm: “Họ có chi nhánh ở Hồng Kông và Thẩm Quyển, đợi sau khi hết đợt đào tạo, em có thể xin đến miền nam làm việc”.

“Cô nên quay về Bắc Kinh, ở gần bố mẹ một chút”. Giang Hải nói: “Chẳng phải cô là con một sao?”.

Thái Mẫn Tâm bực tức: “Anh không biết em đang nghĩ gì sao?”.

“Cô biết tôi đang nghĩ gì sao?”. Giang Hải hỏi lại.

Cô gạt đầu rồi lại bối rối lắc đầu: “Em vốn tưởng rằng mình biết sự lo lắng của anh nhưng em không hiểu thái độ của anh”.

“Tôi không có gì phải lo lắng cả, nhưng lời nói của cô khiến tôi cảm thấy rất áp lực”. Giang Hải đặt đồ nghề xuống, ngồi duỗi chân trên ban công, vì ngược sáng nên không nhìn rõ nét mặt của anh: “Tôi có thể làm bạn thân của cô, làm đàn anh của cô, đưa cô đi chơi khắp nơi nhưng không phải là thân phận mà cô muốn, hiểu chưa?”.

Thái Mẫn Tâm mím chặt môi, cúi đầu không nói gì. Nụ hôn nồng nàn dưới ánh trăng ấy với anh và em chỉ là một trò chơi, một giấc mộng sao?

Dường như Giang Hải hiểu được tâm sự của cô: “Quả thực cô rất đáng yêu, ở bên cô tôi cũng rất vui. Nhưng cô mong muốn quá nhiều khiến tôi rất căng thẳng. Cô không hề hiểu tôi, 0,1% cũng không. Nếu cô hiểu tôi là người thế nào thì cô sẽ thất vọng”.

“Có lẽ đã hiểu rồi”. Thái Mẫn Tâm cố gượng cười, cố gắng để giọng điệu thật nhẹ nhàng: “Này, nếu anh đã muốn đưa em đi chơi khắp nơi, vậy thì anh có thể giả vờ thích em được không? Em thấy mình khá là xinh đẹp”.

Anh lạnh lùng lắc đầu: “Tôi không thích cô, không thể giả vờ được”.

Trên đường về, Giang Hải bước rất dài, Thái Mẫn Tâm chạy theo sau, muốn nắm tay anh nhưng bị anh gạt đi.

Sau khi quay về Đồng Cảng, có lẽ dáng vẻ của cô quá ỉu rũ nên anh Thành vỗ vai cô: “Em không sao chứ? Đi, anh đi mua gia vị, nhân tiện mua cho em ít kẹo, em cần phải ăn chút đồ ngọt”.

Hai người nhặt rất nhiều lọ gia vị trong bách hóa, Thái Mẫn Tâm ngậm một chiếc kẹo mút chocolate, tay xách một hộp bánh đậu xanh.

“Em không sao chứ?”. Anh Thành lại hỏi.

Cô nhún vai: “Không sao, không sao. Anh Thành, hôm nay anh đã hỏi em không dưới mười lần rồi đấy”.

“Nhưng trông em không ổn chút nào, chẳng cười gì cả. A Tuấn còn nói nó rất thích nụ cười của em, rất ngây thơ”.

“Thế... A Hải có nói gì về em không?”. Thái Mẫn Tâm không kìm được hỏi.

“Nó rất ít bình luận về người khác, cũng không nói mình đang nghĩ gì”. Anh Thành lắc đầu: “Anh không biết hai đứa làm sao”.

“Chính họ cũng không biết”.

“Anh có thể nhận ra tôi qua em muốn nói với nó điều gì đó nhưng hình như nó không muốn nói chuyện. Em đang chờ nó, nhưng nó không muốn mọi người đi nên đã gọi một kết bạn, rồi lại gọi thêm một kết nữa. Nó có chút sợ hãi”.

Anh ta sợ cái gì? Thái Mẫn Tâm hấp hứ, lẽ nào sợ mọi người đi rồi mình sẽ làm ghen ta? Đúng là không thể hiểu nổi!

“Lúc này em nói với bọn anh em quyết định sẽ ở lại thêm, anh rất vui, A Tuấn cũng rất vui. Nhưng anh không biết A Hải nghĩ thế nào. Hơn nữa bọn anh cũng không thể giữ em ở lại đây mãi được. Bố mẹ, bạn bè của em chắc chắn là rất tự hào về em. Đối với họ mà nói em quá quý giá, còn cuộc sống của bọn anh với cuộc sống của em là hai thế giới hoàn toàn khác nhau”.

“Có lẽ em không nên nghĩ quá xa, chỉ cần hai ngày này vui vẻ là được”.

“Như thế là tốt nhất, vì sao không cùng đánh bóng chuyền với hội A Hải?”. Anh Thành chỉ tay về phía đám người trên bãi cát: “Còn có A Tuấn, đều là những người em quen. Trước đây A Hải ở trong đội bóng của trường, chơi bóng rất hay”.

Thái Mẫn Tâm nhếch mép, lắc đầu, nói: “Em thấy hơi mệt. Hơn nữa bây giờ em không muốn làm như lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh anh ấy. Anh ấy có cuộc sống riêng của mình”.

“Anh hiểu”. Anh Thành gật đầu: “Em không muốn làm phiền cuộc sống của cậu ấy”.

Nhưng chính ai đã phá hỏng cuộc sống yên bình và ước mơ kiên định của tôi, khiến tôi nghi ngờ rốt cuộc phải lựa chọn ngã rẽ nào cho cuộc đời?

Thái Mẫn Tâm đặt gia vị xuống, cũng không ở lại ăn tối mà đi về nhà trọ. Bà Lục nấu canh xương lợn với đầu cá luộc lấy nước, sau đó cho gạo, nắm hương nấu cháo, sau đó thái cá thành lát mỏng, nhúng vào cháo, rất mềm và thơm ngon. Thái Mẫn Tâm không muốn ăn, những khách trọ khác ăn sạch trơn bát cháo cá nóng. Bát của cô vẫn còn đầy nguyên, những hạt gạo dính vào nhau.

“Không ăn thì lãng phí”. A Tuấn chạy hùng hục lên tầng, nhìn thấy Thái Mẫn Tâm ngồi ngẩn ngơ liền lấy bát cháo trước mặt cô, ăn vài ba miếng hết sạch.

“Sao lại về?”.

“Đánh bóng bắn quá, về nhà tắm một cái. Buổi tối đi uống rượu, không biết mấy giờ về”.

“Còn uống rượu? Chẳng phải tối hôm qua mới uống bao nhiêu rồi sao?”.

“Không biết, anh Hải mời, cô không đi sao? Anh ấy đang ở đó nói chuyện với mọi người, hình như dạo này rất vui”.

“Có chuyện gì đáng vui cơ chứ?”. Thái Mẫn Tâm chau mày.

“Còn phải hỏi?”. A Tuấn ngồi khoanh chân trước mặt cô: “Nếu cô là bạn gái của tôi, tôi cũng vui như thế”.

“Tôi không cho rằng mình có bạn trai ở đây”. Thái Mẫn Tâm nhếch mép: “Mau đi tắm đi, người cậu toàn mùi mồ hôi”.

Cô lấy cảm nang du lịch mua ở Đạm Hóa, trên đó không có thông tin gì về thị trấn Bạch Sa. May mà ở phía sau có bản đồ hành chính ở khu vực này, nằm trên đường nối liền giữa Đồng Cảng và Đạm Hóa, một đường rất mảnh, giống như một dấu chấm nhỏ bé trên bản đồ với tỉ lệ thu nhỏ hàng triệu lần, phía trên có ghi dòng chữ nhỏ bé, thị trấn Bạch Sa.

Lúc này trên đường về Thái Mẫn Tâm đã hỏi thăm, giữa Đồng Cảng và thị trấn Bạch Sa không có xe khách đường dài, phải xuống xe ở một ngôi làng trên đường, sau đó bắt xe ba bánh hoặc xe máy đến thị trấn Bạch Sa. Mỗi ngày chỉ có một chuyến xe khách dừng đỗ, cô đã mua sẵn vé tàu sáng mai xuất phát.

Cô lấy những đồ dùng cần thiết trong va li, xếp vào ba lô. A Tuấn hát ngoài hành lang, lớn tiếng hỏi Mẫn Tâm có muốn cùng đến nhà hàng của anh Thành không. “Tôi muốn đi ngủ sớm, cậu đi chơi đi, đừng uống nhiều”. Cô hét lên.

Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, tiếng hát xa dần, không gian dần trở nên yên tĩnh.

Thái Mẫn Tâm nằm bò trên lan can ở ban công, nhìn lá dừa đung đưa theo gió dưới nền trời đỏ rực. Mặt biển dưới ánh chiều tà cũng nhuộm màu đỏ dịu dàng. Cô lại nhớ đến buổi chiều tối cùng anh ngắm hoàng hôn, nhớ đến ánh trăng và tiếng sóng biển đêm hôm ấy. Chỉ là cảnh tượng của vài ngày trước nhưng đã tan biến như mây khói, khiến cô rơi từ trên mây xuống đất.

Cô nhớ đến đoạn đối thoại của hai người về thị trấn Bạch Sa. Đó là quê hương của anh, trên núi có rất nhiều thác nước. Ở cửa sông nước mặn ngọt hòa vào nhau, rừng ngập mặn rậm rạp, buổi tối có rất nhiều đom đóm, giống như cây thông Noel. Đã từng mơ tưởng cùng anh chèo một chiếc thuyền nhỏ, đi qua rừng ngập mặn trong đêm tối tĩnh lặng. Nhưng e rằng bây giờ chỉ có một mình mình thực hiện ước mơ này.

Thái Mẫn Tâm dậy sớm, để lại mẫu giấy cho bà Lục rồi rón rén đẩy cửa.

Chuyến xe này ngược với chuyến xe khách đường dài lúc cô đi từ Đạm Hóa đến Đồng Cảng. Cô chọn chỗ ngồi giống như lúc đến, ngồi xuống gần cửa sổ, không kìm được bất giác sờ tay xuống chỗ ngồi bên cạnh. Nếu có thể chọn lại, cô hy vọng tất cả vẫn xảy ra như vậy hay thà rằng chưa bao giờ quen biết Giang Hải?

Thái Mẫn Tâm nhận ra đây là một câu hỏi ngớ ngẩn. Thay vì đặt ra giả thiết cho quá khứ, chi bằng nỗ lực giành lấy tương lai. Nhưng tương lai như thế nào, dường như giữa hai người không tồn tại lời giải đáp trọn vẹn. Cô nằm bò bên cửa sổ, thở dài ngao ngán.

Chiếc xe khởi động, lướt qua người đi đường. Bỗng nhiên Thái Mẫn Tâm nghe thấy giọng nói của A Tuấn, anh lớn tiếng gọi tên cô. Cô thò đầu ra khỏi cửa sổ, vẫy vẫy chiếc mũ: “Một hai ngày nữa tôi sẽ về, đừng lo lắng”. Giọng nói bị tiếng xe át đi. Một trận gió thổi tới, cô không bám chặt, chiếc mũ kaki bị lật rơi xuống đường. A Tuấn chạy được nửa con đường, cuối cùng bị chiếc xe bỏ lại phía sau, buồn rầu nhặt chiếc mũ, vẫy hai tay theo xe.

May mà đây không phải là sự chia xa thực sự, Thái Mẫn Tâm thầm nghĩ.

Đi qua đường phố ở Đồng Cảng, những căn nhà màu trắng hướng về biển trên sườn núi xanh thẫm thức dậy trong màn sương mờ ảo dưới ánh mặt trời. Các cửa hàng trên đường đã mở cửa, tôm cá và hoa quả tươi ngon bên đường bày trên các sạp hàng. Có người nhóm bếp bên đường bán bún canh. Hoa phượng đỏ rực và hoa râm bụt màu hồng phấn vẫn còn đọng lại những hạt sương đêm, trông thật rực rỡ, lá cây xanh mượt vươn mình dưới màn trời đang dần dần rực sáng. Vì sự tồn tại của anh mà thị trấn nhỏ bé này trở nên ấm áp lạ thường, khiến người ta lưu luyến không rời.

Đây chỉ là sự xa cách tạm thời, Thái Mẫn Tâm không thể tưởng tượng được đến ngày phải thực sự nói lời tạm biệt thì tâm trạng sẽ như thế nào.

11. Chương 11

Lúc ấy cô không hiểu rằng khi mình dịu dàng thương yêu, xót xa một người khác thì cũng là lúc mình cam tâm tình nguyện, chuẩn bị sẵn sàng bị người đó làm tổn thương.

Thị trấn Bạch Sa không lớn lắm, chỉ có bốn, năm con đường ngang dọc. Thái Mẫn Tâm nhanh chóng đi hết một vòng. Ở thị trấn chỉ có một ngôi trường tiểu học, lúc cô đến đó, bọn trẻ đang học thể dục.

Trường học không có tường bao xung quanh, sân chơi và đường dành cho người đi bộ được ngăn cách bằng bồn hoa. Thái Mẫn Tâm đi vòng phía dưới mái hiên, chụp ảnh tầng hai màu be. Có mấy đứa trẻ phát hiện ra cô, không ngừng thò đầu nhìn, tinh nghịch làm mặt xấu. Thái Mẫn Tâm nhún vai, học theo tư thế của chúng. Đây là bài tập thể dục mới nhất cô chưa từng học, khó tránh khỏi có sai lệch với động tác chuẩn. Mấy cậu nhóc không kìm được bật cười, bị giáo viên đứng trước hàng lườm ột cái.

Thái Mẫn Tâm lè lưỡi, lấy ba lô rồi chuẩn bị đi.

“Tôi sinh ra ở đó, học tiểu học ở đó, học cấp hai ở Đồng Cầm”. Anh nói.

Giang Hải hồi ấy là một cậu bé như thế nào, nghịch ngợm hay ít nói? Chắc là rất thông minh nhưng cũng chưa bao giờ tuân thủ kỷ luật.

Thái Mẫn Tâm muốn ngắm nhìn thật kỹ quê hương của anh. Cô đi hết con đường này đến con đường khác, không biết nhà anh ở đâu. Rất nhiều căn nhà cũ kỹ, chất gỗ màu nâu đã ngả màu loang lổ, trên bức tường trắng lưu lại dấu vết của những vết màu đen sau cơn mưa. Những cây hoa mọc phía dưới chân tường, từng bông hoa bướm nở trong gió.

Cô cứ đi men theo đường chính qua trung tâm thị trấn. Nhà cửa hai bên đường thưa thớt dần, xuất hiện những cánh đồng và vườn hoa quả rộng lớn. Đi thêm mười phút nữa thì thấy một dòng sông bên đường, nước sông màu vàng đục. Nếu không phải trên bãi bồi ở giữa sông có cỏ trôi dạt theo dòng nước thì gần như không thể nhìn thấy hướng chảy của nó. Bờ bên kia xuất hiện những bụi cây rậm rạp cắm sâu dưới nước, rễ cây mọc thành bụi, từ trên mặt nước có thể nhìn thấy những chiếc rễ chính chằng chéo ngang dọc.

Thái Mẫn Tâm bỗng thấy xúc động, chạy men theo con đường, một lúc sau tới cuối đường, nhảy qua luống đất, một bãi bồi lầy lội ngăn cách mặt biển trước tầm mắt. Lưng cô đã ướt đầm mồ hôi, trán lấm tấm những giọt mồ hôi lấp lánh.

So với Đồng Cầm gió biển mát lạnh thì nơi đây có chút ẩm ướt, nóng bức. Mùi vị trong không khí không giống nhau lắm, khiến cô nhớ tới vòng tay của Giang Hải. Đây là quê hương của anh, hương vị tuổi thơ của anh, tất cả liên quan đến anh, cô muốn biết nhiều hơn nữa, cô muốn đi qua từng ngõ ngách nơi anh đã sinh sống.

Trở về thị trấn mới thấy khát. Thái Mẫn Tâm đứng trước một quán trà, rút điện thoại xem giờ. Liếc nhìn mới thấy không có một chút sóng nào. Cô vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu lên thì thấy trên bức tường trắng bên cạnh có viết sáu chữ màu xanh rất to - Thần Châu Hành, Hành Thần Châu. Thái Mẫn Tâm không tìm được bật cười. Bỗng nhiên rau bên ngoài quán trà cũng ngẩng đầu, mỉm cười thân thiện với cô.

Cô ngồi trong phòng có quạt máy, gọi một cốc trà mát. Tốp năm tốp ba khách hàng bước vào đều nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ. Có người bê ấm trà ngồi xuống bàn đối diện, ngắm nghía một hồi lâu rồi dùng giọng phổ thông khó nghe dò hỏi: “Cô từ đâu đến?”.

“Bắc Kinh. Vốn dĩ đến Đồng Cầm du lịch, nghe nói ở đây có rừng ngập mặn và thác nước nên muốn đến đây xem thế nào”.

Có mấy người xúm lại, mồm năm miệng mười giới thiệu về phong cảnh thị trấn. Thái Mẫn Tâm không hiểu tiếng địa phương mà họ nói nhưng cũng có thể nhận ra họ tranh nhau muốn đưa cô đi ngắm thác nên khó tránh khỏi vừa mừng vừa sợ, ngượng ngùng ngửa người ra sau, sắp dính vào tường.

“Các người đừng có dọa người ta!”. Một phụ nữ bế con nhỏ lớn tiếng nói: “Đợi lát nữa tan học, bảo A Hải đưa cô ấy đi”. Sau đó cô ấy quay sang an ủi Thái Mẫn Tâm: “Đừng sợ, họ không có ác ý đâu, rất ít người ở nơi khác đến thị trấn Bạch Sa du lịch. Mọi người ở đây đều rất nhiệt tình”.

Uống trà xong, một cậu bé chạy nhanh như bay vào quán trà, ném cặp sách xuống góc phòng, bưng cốc trà giữa cổ tu ừng ực. Cậu bé tên là A Hải bị người phụ nữ kiamắng vài câu, nhanh chóng ăn một bát phở rồi lau mép, nghiêng đầu nhìn Thái Mẫn Tâm.

“Chị em nói chị muốn đi ngắm thác?”.

“Ừ”. Cô ngẩng đầu, nghiêng đầu giống cậu bé ấy: “Có thể đưa chị đi được không? Chị mời ăn kem”.

Cậu bé bị lời hứa này mua chuộc, lập tức nhiệt tình với Mẫn Tâm, còn chạy ra khu vườn sau nhà hái cho cô hai quả xoài.

“Em tên là gì?”. Trên đường đi, Thái Mẫn Tâm hỏi cậu bé nhảy nhót trước mặt mình.

“Trần Đình Hải”. Cậu trả lời rất to: “Còn chị?”.

“Cứ gọi là chị”.

“Ặc, chị cũng phải có tên chứ”.

“Ồ, em tên là Định Hải, chị tên là Thần Chân”. Thái Mẫn Tâm cười: “Này, tên ở nhà của em là Gậy như ý à?”.

“Ha!”. Định Hải học dáng vẻ gãi mặt gãi tai của chú khỉ: “Bọn họ đều gọi em là A Hải”.

“Chị có thể gọi em là A Hải không?”. Cô hỏi.

“Thế chị nói cho em biết tên của chị”.

“Chị tên là Thái Mẫn Tâm”.

“A Tâm”.

“Không, nghe rất kỳ quặc, Mẫn Tâm là được”.

“Mẫn Tâm, Mẫn Tâm, Mẫn Tâm!”. Cậu bé nhắc lại mấy lần: “Em nhớ rồi!”.

“Chị cũng nhớ em rồi, A Hải”. Thái Mẫn Tâm cười.

Cùng Định Hải rẽ vào con đường nhỏ bên đường, băng qua một rừng cây, lội ngược dòng suối trong vắt. Cô bước hụt ngã xuống nước, bị rách đầu gối, ống quần vạt áo đều ướt sũng. Nước suối mát lạnh xua đi hơi nóng của mùa hè. Cô không kìm được bật cười khanh khách.

Quay trở về thị trấn thì đã bỏ lỡ chuyến xe về Đồng Cảng ngày hôm ấy. Trong vùng không có quán trọ nào. Chị dâu của Định Hải là chị Phương mời Mẫn Tâm ở lại nhà. Chị nói ngày hôm sau là phiên chợ mỗi tháng một lần, chị bằng ở lại đến đó xem.

“Visao muốn đến thị trấn Bạch Sa?”. Ăn tối xong, chị Phương hỏi: “Chị chỉ biết bây giờ người đến Đồng Cảng du lịch càng ngày càng nhiều. Rất nhiều người ở đây đều làm việc ở Đồng Cảng và Đạm Hóa”.

“Em muốn xem đom đóm, một người bạn của em sống ở thị trấn Bạch Sa nói là ở đây có rừng ngập mặn”.

“Nhưng bây giờ không thể nhìn thấy đom đóm”. Chị Phương lắc đầu: “Bởi vì quay biển nuôi trồng, rất nhiều rừng cây đã bị chặt. Nhưng thủy hải sản ở đây tiêu thụ không được tốt, một số hồ nuôi trồng cũng biến thành đầm lầy bỏ hoang. Hồi chị còn nhỏ, đúng là bên sông có rất nhiều đom đóm. Hồi ấy không thấy đẹp, bây giờ thì rất nhớ chúng”.

“Người bạn ấy cũng nghĩ là em nói quá”.

“Ha ha! Đúng rồi, người bạn mà em nói tên là gì? Những người trẻ tuổi trong thị trấn có lẽ đều biết nhau”.

“Giang Hải”.

“Là A Hải”. Chị Phương bật cười: “Cậu ấy, chị và chồng chị A Đức là bạn học hồi tiểu học. Chị còn ngồi cùng bàn với cậu ấy. Cậu ấy lúc nào cũng không làm xong bài tập, sáng nào cũng cướp vở của chị chép bài. Hồi nhỏ cậu ấy nghịch lắm, không có bạn nữ nào muốn ngồi cùng bàn với cậu ấy”.

“Nhìn dáng vẻ lăm lăm ít nói của anh ấy bây giờ thật là không thể ngờ được”. Thái Mẫn Tâm có chút hứng thú, chống cằm nghe.

“Cậu ấy lăm lăm? Ha ha!”. Chị Phương lại bật cười: “Lúc ở trên lớp cậu ấy nói nhiều nhất. Thầy cô đứng trên bục giảng giảng bài, cậu ấy ngồi dưới nói, còn cho chị xem lũng cậu ấy bắt được, rất nhiều lần bị thầy cô phạt đứng xó, lại còn hỏi cậu ấy: “Có phải em bị chứng hiếu động không?””.

“Lần sau em sẽ hỏi anh ấy, còn có chuyện ấy cơ à?”.

“Có điều...”. Chị Phương thở dài: “Từ khi bố A Hải mất, cậu ấy ít nói hẳn. Hồi ấy sức khỏe của mẹ cậu ấy cũng không tốt. Đến cấp hai, vườn hoa quả trong nhà đều do một mình A Hải lo liệu. Trường cấp hai lại ở Đồng Cảng, khi nào bận thì ngày nào cậu ấy cũng đạp xe về. Hồi ấy cậu ấy vừa đen vừa gầy. Nhưng cậu ấy rất thông minh. Trong số bọn chị, chỉ có cậu ấy thi đỗ đại học. Như bọn chị tốt nghiệp cấp hai xong không học tiếp, bây giờ con cái đông đủ cả rồi”.

Thái Mẫn Tâm cười: “Chỉ là con đường khác nhau mà thôi. Cho dù anh ấy đỗ đại học, bây giờ cũng quay về Đồng Cảng”.

“Hồi cậu ấy học năm thứ tư thì mẹ mất, hình như phía trường học cũng gặp vấn đề gì đó, nói chung là không được như ý”. Chị Phương lắc đầu: “Chị cũng không biết rõ lắm. A Hải rất ít khi nói về chuyện của mình, giống như em nói đây, về sau cậu ấy làm lì thật. Ai mà ngờ được trước đây là một cậu bé nghịch ngợm, hiếu động như thế”.

Thái Mẫn Tâm nhìn Định Hải đang nằm bò ra bàn làm bài tập. Có vẻ như cậu bé cũng cảm thấy khó hiểu khi chị Phương không ngừng nhắc đến A Hải, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn. Thái Mẫn Tâm nhớ đến Giang Hải khi còn nhỏ, nghịch ngợm và bướng bỉnh. Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô có thể vượt thời gian nhìn thấy cậu bé đèn đèn gầy gầy ấy thì nhất định sẽ ôm cậu ấy vào lòng.

Lúc ấy cô không hiểu rằng khi mình dịu dàng thương yêu, xót xa một người thì cũng là lúc mình cam tâm tình nguyện, chuẩn bị sẵn sàng bị người đó làm tổn thương.

Định Hải ngủ ở ghế sofa trong phòng khách, nhường phòng mình cho Mẫn Tâm. Trên tường có hai khung ảnh bằng kính rất to, bên trong gài rất nhiều ảnh. Nhìn qua thì thấy bức ảnh tập thể Định Hải và các bạn chụp lúc đi du lịch Đồng Cầm, ăn hải sản ở nhà hàng của anh Thành. Trong bức ảnh thấp thoáng hình bóng quen thuộc tay chống hông, dãn dãn nhân viên điều gì đó. Cô thích thú xem tiếp. Chị Phương và Định Hải đã ngủ, Thái Mẫn Tâm không muốn để đèn sáng nên giờ điện thoại, xem từng bức ảnh qua ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại. Có một vài bức ảnh trong đám cưới của chị Phương. Chú rể trông quen quen, Giang Hải cũng đứng trong phòng tiếp khách.

Cách lớp kính, ngón tay vẽ theo đường nét trên khuôn mặt của anh.

Cô không hiểu tôi, có thể là 0,1% cũng không. Anh đã từng nói như thế.

Thái Mẫn Tâm hếch cằm, mỉm cười tự nói: “Này, đồ nghịch ngợm, hiếu động, bây giờ có 0,2% rồi chứ”.

Đêm ấy cô ngủ không ngon giấc. Không có gió biển xua đi hơi nóng, chỉ có thể bật quạt. Quạt kêu cạch cạch suốt đêm. Lúc trời lơ mờ sáng, nghe thấy tiếng chị Phương vào nhà bếp. Thái Mẫn Tâm mở mắt, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ không nghe thấy tiếng sóng biển quen thuộc, bất chợt hoảng hốt rồi mới nhớ ra mình không ở Đồng Cầm.

Chị Phương đã chuẩn bị xong bữa sáng, sau đó đặt hai chiếc túi rất to đã chuẩn bị sẵn ở cửa, phàn nàn nói: “Em nói xem, A Đức đã biết là hôm nay có phiên chợ mà hôm qua còn về muộn như thế. Đúng là không thể mong chờ anh ấy dậy sớm giúp đỡ”.

“Em giúp chị cầm sang nhé”.

“Không sao, chị mang một ít sang trước, đợi A Đức dậy sẽ mang một nửa sang. Nếu buổi trưa anh ấy không mang sang thì để xem có cơm trưa mà ăn không!”. Tuy là trách móc nhưng giọng nói vẫn ẩn chứa vẻ nũng nịu thân mật.

Chợ phiên ở ven thị trấn Bạch Sa vô cùng náo nhiệt. Thịt cá, trứng gia cầm, rau quả, quần áo, mũ nón, đồ dùng sinh hoạt, thứ gì cũng có. Bên cạnh còn có chợ động vật. Thái Mẫn Tâm nhìn không xuể, giúp chị Phương bày hàng xong, sau đó một mình đi xem chợ. Đi đi dừng dừng, lúc quay lại cũng đã hết hai tiếng. Trước sạp hàng của chị Phương có thêm một người đàn ông tay xách túi. Thái Mẫn Tâm đã nhìn qua ảnh, đó là A Đức, chồng của chị Phương. Chị Phương chỉ tay vào ngực anh và quát: “Đồ lười biếng, nếu không phải lúc ấy nhìn nhầm thì ai thèm lấy anh”.

“Bị bạn bè bắt ở lại mà, may mà hôm qua không uống nhiều”. A Đức vỗ tay vợ, khẽ dỗ dành: “Em thấy đấy, anh vẫn nhớ phiên chợ hôm nay, không thể để lỡ chuyện”.

Thái Mẫn Tâm đứng cách đó vài bước, hai tay đút túi áo, nhún vai, tự nhủ không nên nói xen vào.

“Xem hết rồi à?”. Chị Phương nhìn thấy cô: “Không có gì đáng xem đúng không?”.

“Không, rất thú vị”. Thái Mẫn Tâm đáp.

A Đức quay người, tỏ vẻ kinh ngạc: “Là cô? Sao cô lại ở đây?”.

Chị Phương ngạc nhiên: “Hai người quen nhau?”.

Thái Mẫn Tâm lục tìm trong ký ức: “Hình như là đã từng gặp”.

“Đám người chúng ta ở trong nhà hàng của anh Thành”. A Đức cười một tiếng: “Có điều cô chỉ nhìn A Hải, không chú ý tới tôi”.

Má cô nóng bừng, ngượng ngùng không nói lên lời.

“Đây chính là bạn gái của A Hải, một cô gái rất được đúng không?”. A Đức kéo tay chị Phương: “Anh đã nói với em, em còn nói chín phần mười là không phải nghiêm túc...”.

Chị Phương lườm A Đức, anh không nói tiếp nữa.

“Không phải, đừng hiểu lầm”. Thái Mãn Tâm xua tay giải thích: “Bọn em chỉ là bạn bình thường mà thôi. Anh Thành, A Tuấn và Giang Hải rất quan tâm đến em, đưa em đi thăm thú Đồng Căng thôi”.

“Sao tự nhiên cô lại chạy đến đây?”. A Đức hỏi: “Lúc đầu bọn họ còn tưởng cô về Đam Hóa rồi, nhưng sau đó phát hiện đồ đạc của cô vẫn ở chỗ bà Lục”.

“Ở Đồng Căng lâu quá rồi nên muốn đi đâu đó thôi ạ”. Thái Mãn Tâm trầm nghĩ. Bọn họ? Bọn họ là ai? Liệu anh có hỏi rốt cuộc mình đã đi đâu không hay là anh không hề quan tâm đến vấn đề này?

“Cô gọi điện cho A Hải đi”. A Đức nói: “A Tuấn nói điện thoại của cô ngoài vùng phủ sóng. Thì ra cô ở đây. Chả trách, mấy hôm trước cột thu sóng trên thị trấn bị bão đánh đổ, tín hiệu không ổn định”.

“Em nghĩ không cần đâu, một hai hôm nữa em về. Em đã để lại lời nhắn cho bà Lục rồi”.

“Vẫn nên gọi điện về, bà lão đâu có biết chữ, còn tưởng là giấy vụn nên vứt đi. Hôm qua tôi thấy lúc uống rượu, A Hải cứ rút điện thoại ra suốt, chắc chắn là lo cho cô lắm”.

Anh lấy thân phận gì mà lo cho em? Anh trai, bạn bè, người qua đường? Thái Mãn Tâm tự cười nhạo, đừng có tưởng bở nữa. Có lẽ anh chỉ lo cô sẽ gây ra phiền phức gì lớn hơn để tạo thêm áp lực cho anh.

Điểm này thì bây giờ đã rõ ràng. Chủ sạp hàng bên cạnh nghe nói bạn gái của Giang Hải đến đều kiểm soát sang thăm dò, nhìn cô với ánh mắt tò mò hoặc bình phẩm.

“Đều là hàng xóm cũ”. Chị Phương giải thích: “Em đừng để bụng”.

Chị Phương tiếp tục sắp xếp sạp hàng. A Đức và Định Hải muốn đến vườn hoa quả hái xoài. Thái Mãn Tâm nổi hứng tò mò, cũng không muốn ở lại để bị mọi người vây quanh. Thế nên đã đạp chiếc xe chở hàng của A Đức, cùng hai anh em họ đi đến vườn xoài.

Tùng hàng cây ăn quả thẳng tắp, tán lá tròn xoe, những chiếc lá xanh tươi, bóng mượt óng ánh dưới ánh mặt trời, giữa tán cây lấp ló những quả xoài xanh non, một số quả đã ngả màu xanh vàng.

“Những cây này cũng chỉ sáu bảy năm, sản lượng không cao lắm”. A Đức chỉ về phía bụi xoài cao lớn um tùm phía xa: “Bên kia đều là những cây đã mười mấy năm, sản lượng nhiều gấp đôi bên này. Trước đây bên ấy là của nhà A Hải. Sau đó cậu ấy học cấp ba ở Đam Hóa, cách xa quá nên nhượng cho người khác”.

“Vậy thì sống thế nào ạ?”.

“Mẹ cậu ấy mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ. Hơn nữa A Hải tinh ranh lắm”. A Đức mỉm cười: “Có cái gì làm khó cậu ấy được?”.

“Anh ấy có chút gian tà quỷ quyệt”. Thái Mãn Tâm đánh giá.

A Đức bật cười: “Đúng rồi, lát nữa cậu ấy lái xe đến đón cô, nửa tiếng nữa là tới. Cô đến bên cạnh bên đường chờ cậu ấy nhé”.

“Anh nói với anh ấy là em ở đây? Anh ấy nói thế nào?”.

“Cậu ấy nói thế cũng tốt, cứ ở đây đi, yên tĩnh”.

Thái Mãn Tâm nhếch mép: “Anh bắt chước rất giống”.

“Cậu ấy là thế mà”. A Đức tỏ ra thấu hiểu: “Cuối cùng chẳng phải vẫn nói: “Bảo cô ấy đừng chạy lung tung, lát nữa mình đi xe sang”. Nói đi thì cũng phải nói lại, trước đây cậu ấy chưa từng đưa con gái đến thị trấn Bạch Sa”.

Lần này cũng không. Thái Mãn Tâm thầm nghĩ, là tôi tự chạy tới đây. Chắc chắn là anh ta lại nhú mảy khó chịu.

Thái Mãn Tâm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ ngồi trên chiếc ghế băng ở bến sông Bạch Sa chờ Giang Hải đến. Nước sông lặng lẽ chảy trước mặt, không nghe thấy tiếng nước chảy, không nhìn thấy sóng gợn, chậm chậm đổ vào biển lớn. Có hai người trong vùng đi ngang qua, đặt quang gánh xuống chỗ mát nghỉ ngơi, chào cô một tiếng. Họ nói chuyện bằng tiếng địa phương, nghe thật thân thiết. Cô đeo tai nghe, cúi đầu nghe nhạc. Gió nóng ở lục địa không ẩm ướt, mát mẻ giống như ven biển, mồ hôi lấm tấm trên trán cô.

Nghĩ lại bài Dũng khí - Chỉ cần một ánh mắt khẳng định của anh, tình yêu của em sẽ có ý nghĩa.

Là tình yêu ư? Thái Mãn Tâm tự hỏi. Cô không thể dùng tình yêu để định nghĩa cảm giác của mình với Giang Hải. Nhưng cô hiểu rất rõ mình rất nhớ anh, rất muốn nhìn thấy anh, thậm chí có thể vì tương lai không xác định mà thay đổi quỹ đạo sống của mình.

Đợi một lúc, một chiếc xe jeep đỗ trước bến cảng. Giang Hải đẩy cửa bước xuống, chào người bên cạnh. Thái Mãn Tâm đứng trước mặt anh, nghiêng đầu, nhìn dáng vẻ cao mảy của anh, hoàn toàn giống với tưởng tượng của mình, không kìm được bật cười: “Có phải anh muốn nói là sao cô lại phiền phức như vậy không?”.

“Lúc này tôi đi ngang qua thị trấn, có người nói với tôi: ‘Bạn gái cậu ở đây’”. Giang Hải xắn cao tay áo: “Bạn gái nào của tôi đến đây?”.

Lẽ nào tức giận quá muốn đánh tôi? Thái Mãn Tâm tỏ ra vô tội: “Em có nói gì đâu”.

“Cô không nên đến đây. Làm những chuyện này có ý nghĩa gì?”.

“Là anh nói mà, đây là chuyến du lịch của em, muốn đi lúc nào thì đi, muốn làm gì thì tùy em”. Cô cúi đầu lâu bàu: “Liên quan gì đến anh?”.

“Đồ buồn bực. Phải nói với bà Lục một tiếng chứ, có biết là hôm qua bà lo lắng như thế nào không, mọi người đều đang tìm cô. A Tuấn nói cô đi xe đến Đạm Hóa rồi nhưng hành lý vẫn còn. Đi suốt đêm không về, muốn gửi thư tiểu thư gì hả?”.

“Em biết, bà Lục lo lắng cho em!”. Cô nhấn mạnh hai chữ “bà Lục”: “Vì thế em để lại lời nhắn cho bà. Em thừa nhận là em nghĩ không chu đáo, khi nào về em sẽ xin lỗi”.

“Nghĩ không chu đáo?”. Giang Hải giơ tay áp lên trán Thái Mãn Tâm. Bàn tay của anh rất to và ấm áp, cô thấy trong lòng nhói một cái.

Anh ngừng lại một lát rồi đẩy thật mạnh: “Cô nói xem, sự thông minh của cô đi đâu hết cả rồi?”.

Thái Mãn Tâm có chút ầm ức nhưng không kìm được bật cười: “Anh đẩy em như vậy em sẽ càng ngày càng ngốc đấy”.

“A Đức ở trong vườn à?”. Giang Hải không biết làm gì với dáng vẻ đó của cô: “Tôi đi chào cậu ấy một tiếng rồi chúng ta về. Đây là xe của cậu ấy, khi nào về cô phải trả tiền xăng”.

Hai người đi giữa rừng xoài, mùi hương thơm ngọt bay tới, đã có những quả xoài chín vàng rụng xuống đất. Giang Hải hái một quả xoài xanh vàng trên cành thấp ném sang. Thái Mãn Tâm gọt vỏ cắn một miếng. Miếng xoài màu vàng đậm bóng mượt, thơm lừng, nước ứa ra ngoài.

Cô mút ngón tay chùn chụt. Giang Hải đi trước khẽ cười, nói như lòng tiếng cho cô: “Ừm, ngon, ngon”.

“Đây là quả xoài ngon nhất mà em từng ăn!”. Thái Mãn Tâm thốt lên.

“Ở Bắc Kinh đều là xoài chín ép. Vẫn còn xanh đã hái xuống, nếu không sẽ không thể bảo quản, vận chuyển được nên ăn rất chán, hơn nữa mùi rất nồng”.

“Trước đây chắc chắn là anh ăn nhiều đến chán rồi đúng không?”.

“Bình thường”. Giang Hải cầm cổ tay cô, cúi đầu cắn một miếng xoài trên tay cô: “Chỉ là không thấy lạ thôi”.

“Hồi ấy vất vả lắm đúng không?”. Thái Mãn Tâm hỏi: “Anh đã vượt qua như thế nào?”.

“Quên rồi”. Giang Hải lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không làm chuyện gì làm khổ mình nữa”.

Thái Mẫn Tâm gạt cành cây đi vòng qua từng cây từng cây một, vẽ thành hình số “8”. Ánh nắng len lỏi qua những chiếc lá rậm rạp. Cô khẽ ngửa đầu.

Anh sẽ không làm khổ mình.

Mình đúng là chỉ thích làm theo ý mình. Có lẽ tất cả dừng lại ở đây, kết thúc cùng với mùa hạ oi bức, chưa chắc đã không tốt. Cô thở dài, sự việc đã quá rõ ràng. Thái Mẫn Tâm ơi Thái Mẫn Tâm, mày nhìn rõ tất cả, vì sao vẫn còn lưu luyến?

Lúc về Giang Hải phóng xe như bay. Thái Mẫn Tâm không kịp được hỏi: “Có phải là anh không có bằng lái?”.

Anh ném bằng lái sang. Mở ra thì thấy bức ảnh chụp cách đây năm năm. Anh còn để tóc dài, buộc gọn phía sau.

“Không nhận ra, phong cách rock à?”

“Ừm, hồi ấy cùng bạn thành lập ban nhạc”.

Hai người nói chuyện suốt chặng đường. Thái Mẫn Tâm ngồi ở ghế sau, gục đầu vào ghế cửa Giang Hải, quay sang nhìn cánh đồng và những cây cọ ngoài sổ, cảm thấy những ngày tháng như thế này cũng tốt. Trước đây cô luôn nghĩ rằng liệu có phải tình cảm với Giang Hải chỉ tồn tại trong không gian ở Đồng Cảng không? Nhưng lúc này cô chỉ muốn được ở bên anh, ở bất cứ nơi nào, cho dù có trời xanh biển biếc hay không đường như đều không quan trọng.

Trên tấm biển chỉ đường có hai mũi tên ngược nhau, chỉ về phía Đạm Hóa và Đồng Cảng. Lối ngoặt đến thị trấn Bạch Sa này chỉ là một ngã rẽ trên đường chính, thậm chí không phải là một trạm dừng chân.

12. Chương 12

Sau khi yêu tha thiết, ngạc nhiên nhận ra mình nhớ từng chi tiết nhỏ của lần đầu gặp gỡ. Không biết là thần kỳ mở ra cánh cửa của ký ức, lục tìm những manh mối cất giữ trong tim hay là tô điểm lại từng quãng thời gian ở bên anh trong nỗi nhớ nhung vô hạn.

Mấy ngày liên tiếp vùng Đồng Cảng chìm trong ẩm ướt, cứ đến đêm là mưa như trút nước. Sáng sớm hôm sau sương giăng mờ ảo, đến trưa lại có ánh nắng chan hòa. Bãi cát đầy rẫy cành lá rụng. Ăn sáng xong, Tề Dực liền đẩy chiếc xe một bánh, mang theo chổi quét dọn bãi cát. Hai đứa trẻ con của khách trọ chạy đến góp vui, trèo lên xe, để mặc cho Tề Dực đẩy chúng từ bãi cát mọc đầy rau muống biển đến ven biển, sau đó đổ xuống cát trắng mịn. Bánh xe lún trong cát nên đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, lắc sang trái rồi lắc sang phải. Bọn trẻ phấn khích hò hét.

Đào Đào đứng trên ban công, gọi Mẫn Tâm ra nhìn: “Họ chơi vui quá, chúng ta cũng lại đi”.

“Em đi đi, chị còn có việc phải làm. Cẩn thận đừng có để tụt chân”. Thái Mẫn Tâm dặn dò: “Để Thiên Vĩ đi cùng em nhé”.

“Còn lâu tôi mới đi”. Hà Thiên Vĩ bước lại, túm đuôi tóc của Đào Đào: “Chỉ biết chơi, không biết Mẫn Tâm đang viết đơn thỉnh cầu sao? Còn không ở lại giúp”.

“Lần trước tôi có giúp, là anh nói tôi chẳng giúp được gì chỉ làm hỏng chuyện!”. Đào Đào giật tóc lại, phản bác Thiên Vĩ.

“Có phải cô muốn nói là càng giúp càng hỏng?”. Hà Thiên Vĩ cười hai tiếng: “Đưa tài liệu tiếng Trung cho cô, cô không hiểu, có thời gian giải thích tôi đã giải thích rõ rồi. Cho dù cô hiểu rồi, có rất nhiều thuật ngữ cũng không biết nói thế nào”.

“Anh thì biết chắc? Còn có mặt mũi nói mình là sinh viên, những từ đơn chị Mẫn Tâm hỏi anh, chẳng phải anh cũng không biết sao?”.

“Cô ấy học chuyên ngành kinh tế, tôi đâu có học kinh tế!”. Hà Thiên Vĩ nói lại: “Ít rathì tôi cũng không giống một số người, đã không hiểu lại còn sắp xếp lung tung”.

“Tôi muốn xếp theo từng năm”.

“Ha, cô chỉ biết xem tranh”.

“Ha người đi giúp anh Tề đi”. Thái Mãn Tâm đẩy hai người đang tranh cãi không ngó tra cửa: “Trước tiên tôi sẽ viết khung khái quát, buổi chiều hai người giúp tôi sau, thế nào?”.

Ha người phàn nàn, tranh cãi đến tận bờ biển. Tề Dực hiểu đại khái, liền hỏi: “Đơgì?”.

“Quỹ môi trường của một tổ chức quốc tế. Lần trước khi đoàn khảo sát đến, Mãn Tâm đã giúp họ làm phiên dịch. Kết quả là phần lớn công việc sau đó họ đều nhờ cô ấy giúp, thù lao cũng không cao, chẳng khác gì lao động công ích”.

“Chị Mãn Tâm đâu có nhỏ mọn như thế”. Đào Đào nói xen vào: “Chị ấy nói vùng Đồng Cẩng giống như quê hương của mình, dĩ nhiên là hy vọng nó sẽ ngày càng phát triển”.

“Là học có phúc, Mãn Tâm không chỉ giỏi ăn nói mà còn có idea. Cô ấy đã từng thực tập ở ngân hàng thế giới, biết được quá trình và trọng tâm của việc xin phép những hạng mục như thế này”. Hà Thiên Vĩ nhún vai: “Chị họ tôi nói như thế cũng tốt, không lãng phí tài năng của Mãn Tâm. Hơn nữa nếu hỏi cô ấy không đến ngân hàng thế giới thực tập thì có lẽ sẽ không đến Đồng Cẩng. Đây là vòng tuần hoàn của cuộc sống, đã được sắp đặt từ trước. Ok, chị tôi có chút tin vào số mệnh”.

Đào Đào hỏi: “Tôi nhớ là anh đã từng nói chị họ của anh và chị Mãn Tâm là bạn rất thân”.

Hà Thiên Vĩ gật đầu: “Họ học cùng đại học, năm thứ nhất đã quen nhau rồi”.

“Thế chị ấy có biết người trong tim chị Mãn Tâm là người thế nào không? Có lẽ chính là người đàn ông đã ôm chị ấy mà tôi nhìn thấy năm ngoái. Lúc ấy chị ấy khóc rất thảm thiết, vì sao người đó không chịu ở lại bên cạnh chị ấy nhỉ?”.

Đào Đào nêu ra một loạt câu hỏi khiến Hà Thiên Vĩ không kịp trả lời. Anh khoan tay, cau mày khó chịu: “Trẻ con, hỏi nhiều như thế làm gì?”.

“Anh cũng không biết đúng không?”. Đào Đào khoái chí: “Có phải là anh đã từng hỏi chị anh, chị anh cũng nói với anh là: “Trẻ con, hỏi nhiều như thế làm gì?””.

Hà Thiên Vĩ gơ tay đánh cô, hai người lại ầm ĩ cả lên.

“Tôi đi xem xem có phải sửa lại mái nhà không”. Tề Dực dọn sạch bãi biển: “Lát nữa hai người đưa bọn trẻ về”.

“Nếu muốn sửa lại chỗ Mãn Tâm ở, tốt nhất là nói với cô ấy một tiếng”. Hà Thiên Vĩ nhắc nhở: “Lần trước tôi có ý tốt giúp cô ấy dọn dẹp, muốn thay lan can, vớt chậu hoa làm bằng vỏ ốc cũ đi, cô ấy chạy đến thùng rác lục lại mang về, một thời gian dài không thèm để ý đến tôi”.

Bước lên cầu thang, gió tinh nghịch lượn vòng trong vườn, mấy bông hoa đại xòe cánh rơi xuống bụi cỏ, viền cánh hoa màu trắng đã có chút úa vàng nhưng gần nhụy hoa thì vẫn còn vàng non mơn mẩn.

Thái Mãn Tâm ngồi cạnh chiếc bàn dài gần cửa sổ, trước mặt là một tập tài liệu và mấy cuốn sách tiếng Anh. Cô buộc tóc cao, dùng một chiếc kẹp tóc kẹp mái trên đỉnh đầu, đeo chiếc kính viền đen. Tề Dực đi vào bếp, pha một ấm trà hoa đặt trước mặt cô.

“Ồ, cảm ơn”. Thái Mãn Tâm ngẩng đầu: “Quên băng đi mất, bây giờ mới thấy khát”.

“Còn phải làm nhiều thứ không?”. Tề Dực ngồi xuống cạnh cô.

“Bình thường, những thứ có thể viết được thì đã viết gần hết, còn một vài thuật ngữ tôi không chắc chắn, đã gửi thư hỏi bạn học ở Mỹ rồi, nhờ họ tìm những tư liệu liên quan rồi giúp tôi gọt giũa một chút”.

“Thiên Vĩ nói là đơn xin tài trợ một hạng mục về môi trường?”.

“Ừm, thực ra là một công trình rất lớn, phía Đồng Cẩng chỉ là một hạng mục trong toàn bộ kế hoạch mà thôi, đề cập đến việc khôi phục môi trường sinh thái ở Đồng Cẩng và các khu vực xung quanh, bao gồm giám sát chất lượng nước, tái sinh rừng ngập mặn...”. Thái Mãn Tâm đẩy kính: “Vốn dĩ bên này có vùng đất ngập

nước và hệ thống bãi bùn sinh thái, có điều vì mấy năm trước đắp đê ngăn biển nên bị phá hoại nghiêm trọng. Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách người trong vùng chỉ vì cái trước mắt, chỉ theo đuổi lợi ích kinh tế. Có ai không muốn cải thiện cuộc sống của mình cơ chứ? Chỉ là không có sự quy hoạch và hỗ trợ hợp lý mà thôi”.

“Ngherất ý nghĩa, có chuyện gì tôi có thể giúp được không?”. Tề Dực lật xem đồng tài liệu trên bàn: “Nói ra thì mấy năm nay tôi cũng tiếp xúc với một vài tổ chức phi chính phủ quốc tế”.

“Đilàm việc?”.

“Không, làm tình nguyện viên”.

“Thậtsao? Giống kiểu đến những quốc gia và khu vực nghèo khó sinh sống một thời gian?”. Thái Mãn Tâm gập laptop lại: “Tôi nghe nói có người đến Châu Phi và Ấn Độ, rất ý nghĩa. Nhưng cũng cần dũng khí rất lớn. Từ chức, rời xa người thân, không có nguồn thu nhập kinh tế ổn định”.

“Tôi ở Quý Châu một thời gian, Ấn Độ cũng đi rồi, vẫn chưa đến Châu Phi”. Tề Dực cười: “Tôi đã xin nhưng họ không cần tôi. Về sau tôi đến Châu u một thời gian, giúp một tổ chức phi chính phủ đề ra kế hoạch bước đầu ột hoạt động ở Châu Á”.

“Như thế đã rất truyền kỳ rồi”. Thái Mãn Tâm chống cằm: “Đôi khi bắt chấp ánh mắt của người xung quanh để làm những việc mình muốn làm cần phải có quyết tâm và dũng khí to lớn”.

“Chẳng phải cô cũng vậy sao?”.

“Tôi?”. Cô ngẩng đầu, mỉm cười lắc đầu: “Tôi đang trốn chạy”.

“Có một số chuyện không thể trốn chạy mãi được, phải đối mặt mới được”.

“Anh cho rằng con người nhất định có thể chiến thắng bản thân sao?”.

“Có thể chiến thắng sự yếu đuối của mình, nhưng...”. Tề Dực đứng dậy, bước đến gần cửa sổ: “Cho dù đi tới bao nhiêu nơi, tiếp xúc với nghèo đói hay chết chóc đều không bằng chiến thắng nỗi hổ thẹn của bản thân. Bởi vì điều đó cần sự bù đắp chứ không phải là chiến thắng”.

Hai ngày sau đoàn khảo sát của quỹ môi trường đến Đàm Hóa. Thái Mãn Tâm và các nhân viên làm việc ở Đồng Cảng cùng bắt xe đi đón. Hà Thiên Vĩ nghe nói Tề Dực cũng đi cùng nên tỏ ra bất mãn, không ngừng phàn nàn: “Vì sao phải cho anh ta đi, tiếng Anh của anh ta đâu có ra gì?”.

“Tôi cần người ở đây trông nom nhà nghỉ. Cậu đến lâu rồi nên thông thạo tình hình”. Thái Mãn Tâm ngọt nhạt khuyên nhủ: “Cậu ở lại đây khiến tôi yên tâm hơn là người khác”.

“Tóm lại em không định đưa anh đi”. Hà Thiên Vĩ liếc nhìn Tề Dực: “Có điều cũng phải thôi. Anh ta mới đến được bao lâu? Cái gì cũng không biết”.

“Đúng vậy, cậu cũng biết đây là nơi quan trọng nhất đối với tôi, cậu sẽ trông nom tốt nhà nghỉ. À, còn có Đào Đào”.

“Meem cũng sắp về rồi”. Đào Đào bĩu môi: “Mẹ nói đang lễ tạ ở núi Phổ Đà, có lẽ ngày mai ngày kia sẽ về, đâu cần cái đuôi chăm sóc em. Anh ta không ức hiếp em là em đã tạ ơn trời đất rồi”.

Hà Thiên Vĩ nắm chặt tay, giáng một cú xuống đỉnh đầu của cô.

Thái Mãn Tâm và Tề Dực đi thuyền, bắt đầu xuất phát từ đảo Lệ. Đã có người lái xe chờ ở bến Đồng Cảng, đoàn người cùng tiến về Đàm Hóa. Trên đường đi, mọi người trong đoàn đưa cho Mãn Tâm sổ liệu mới. Cô sửa lại một vài chi tiết trong báo cáo. “Hôm nay gặp đoàn khảo sát, nghe ý kiến chỉ đạo của họ, sau đó tôi gọt giũa lại rồi đưa ọi người. Hy vọng là có thể giúp một chút cho đơn thỉnh cầu của mọi người”.

“Cái gì mà giúp một chút?”. Người đàn ông trung niên với nước da ngăm đen lớn tiếng cười: “Nếu cô không ở đây thì chúng tôi mới giống như đàn ong vỡ tổ loạn hết cả lên”.

Thái Mãn Tâm gượng cười, gục đầu vào thành xe, sắc mặt tái nhợt.

“Khó chịu à?”. Tề Dực hạ cửa xe xuống: “Có phải là say xe không?”.

Cô gật đầu: “Có lẽ là do lúc này đọc tài liệu trên xe”.

“Hôm nay cô cũng không nghỉ ngơi, buổi sáng lại không ăn gì”. Anh vỗ vai cô: “Người anh em, lát nữa phiên cậu dừng lại bên đường một lát, tôi đi mua chút gì ăn”.

“Không cần đâu, tôi sợ sẽ nôn”. Thái Mãn Tâm xoa tay.

“Tôi mua cho cô cốc nước mía, cũng có thể do bất điều hòa, không khí không lưu thông, uống nước lạnh sẽ dễ chịu hơn một chút”.

Tề Dục xuống xe ở bên đường, lái xe quay lại cười: “Mãn Tâm, anh bạn này của cô rất lo cho cô đấy, nắm lấy cơ hội nhé!”.

“Đâu có? Chúng tôi mới quen nhau không lâu”. Cô dựa vào cửa sổ, mỉm cười liếc nhìn hình bóng của Tề Dục: “Anh ấy đã đi đến rất nhiều nơi, còn làm tình nguyện viên chăm sóc những người bị nạn, vì thế rất biết cách chăm sóc người khác”.

Cô hạ cửa kính xuống, gãi đầu trên tay nằm bò trên cửa sổ: “Rẽ vào đường này là thị trấn Bạch Sa đúng không?”.

“Đúng vậy, trong dự án có nhắc đến tái sinh rừng ngập mặn, chính là vùng đất ngập nước ở vùng sông này”.

“Vâng, tôi biết rồi”. Thái Mãn Tâm gật đầu.

“Lần này đoàn khảo sát cũng đến điều tra nghiên cứu”. Người đàn ông trung niên nói: “Thị trấn tuy không lớn nhưng gần đây có phiên chợ mỗi tháng một lần, cũng rất náo nhiệt”.

“Trước đây tôi đã từng đến đó một lần, cũng gặp phiên chợ”. Thái Mãn Tâm khẽ nhắm mắt: “Nơi đây cũng thay đổi rất nhiều, có thêm nhiều chỗ chờ xe. Mấy năm trước vẫn phải đứng dưới trời nắng, bắt xe đi qua Đám Hóa và Đồng Cảng”.

“Ồ, nói vậy thì chắc là cô đã đến thị trấn Bạch Sa rồi”. Lái xe ngoảnh đầu: “Nghe nói cô quen Giang...”.

Người đàn ông trung niên ho hai tiếng: “Tề Dục về rồi, khởi động xe đi”. Sau đó quay sang phía Mãn Tâm, chân thành xin lỗi: “Người trẻ tuổi nói năng không giấu giếm, đừng nghĩ nhiều”.

“Không sao”. cô mở cửa giúp Tề Dục: “Vốn dĩ tôi cũng không có gì phải giấu giếm, chỉ là không muốn nhắc đến mà thôi”.

Nước mía tươi ngon cho thêm chút đá, ngọt mát dễ chịu. Thái Mãn Tâm nhấp một ngụm, áp cốc nhựa lên trán, cái nóng tan đi, cũng không thấy hoa mắt chóng mặt nữa. Cô vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi. Phong cảnh trên đoạn đường này đã quá quen thuộc. Hai bên đường núi xanh biêng biếc đan xen nhau, không lâu nữa sẽ xuất hiện đường hầm tối và dài. Cho dù đã đi bao nhiêu lần nhưng vẫn không thể xóa đi ấn tượng đầu tiên. Đường như vẫn gói đầu trên vai anh vờ ngủ. Bờ vai vững chãi, tai và má áp vào chiếc áo phông cotton của anh, cảm nhận được những phập phồng khe khẽ từ hơi thở của anh.

Sau khi yêu tha thiết, ngạc nhiên nhận ra mình nhớ từng chi tiết nhỏ của lần đầu gặp gỡ. Không biết là thần kỳ mở ra cánh cửa của ký ức, lục tìm những manh mối cất giữ trong tim hay là tô điểm lại từng quãng thời gian ở bên anh trong nỗi nhớ nhung vô hạn.

Lông mày của cô nhíu lại, rồi lại dịu xuống, sau đó lại nhíu lại. Tề Dục giơ tay, cuối cùng kìm nén được ý muốn ôm cô vào lòng. Anh nhớ lại dáng vẻ của cô ba năm trước. Hai má căng tròn trẻ trung, đầy đặn nhưng lại có cái cằm nhọn, cánh mũi thẳng. Cô cười rất tươi, mắt và lông mày cong lên. Bờ môi khẽ mở ra đường như muốn tâm sự điều gì đó, cho dù có chút lưỡng lự nhưng không giấu được niềm vui sướng, hạnh phúc ngập tràn trong tim.

Đó là dáng vẻ đẹp nhất của một người con gái khi hết lòng nhớ về người mà mình cảm mến.

Đến khách sạn mà đoàn khảo sát dừng chân, Cục Lâm nghiệp Đám Hóa đã đón khách từ sân bay, đang làm thủ tục nhận phòng. Thái Mãn Tâm chào hỏi mọi người, giới thiệu sơ qua về Tề Dục rồi yên lặng ngồi một bên, nghe những người khác trao đổi về tiến độ công việc.

Có một số chủ đề Tề Dực không biết rõ đầu đuôi, khẽ hỏi Mãn Tâm. Cô cúi người giải thích từng vấn đề một. Qua vai của cô, Tề Dực bắt gặp ánh mắt của một người đàn ông tóc nâu thân hình cao lớn trước quầy lễ tân. Anh ta cứ nhìn về phía Mãn Tâm, cảm giác mình bị phát hiện nên thoáng bước lại.

“Là người cô quen à?”. Tề Dực hỏi.

Thái Mãn Tâm quay người, ngạc nhiên đứng dậy.

“Michelle, quả nhiên là em, không ngờ lại gặp em ở đây”. Người đàn ông giơ tay ra.

“Oliver, lâu lắm không gặp”. Cô mỉm cười bắt tay anh ta: “Em cũng không ngờ sẽ gặp anh ở đây”.

“Anh đến tổ chức phi chính phủ này hơn một năm rồi, lúc ở Bắc Kinh anh còn nghĩ, không biết có gặp em ở một góc phố ồn ào nào đó không?”.

13. Chương 13

Chodù có thêm muốn hơi ấm từ cái ôm này như thế nào thì cũng không phải là bền lâu mà mình mong muốn.

Bangày khảo sát tiến triển thuận lợi. Ở cửa an ninh sân bay, Oliver ôm Thái Mãn Tâm rất chặt, vỗ vào lưng cô, dịu dàng nói: “Michelle bé nhỏ của anh, em cũng phải hạnh phúc! Tất cả những gì không vui hãy để nó qua đi nhé. Hy vọng lần sau đến Trung Quốc, anh sẽ được nhìn thấy Mr Right của em”.

Sau khi tiễn đoàn khảo sát một cách tốt đẹp, Cục Lâm nghiệp Đàm Hóa mở tiệc cảm ơn đoàn công tác. Thái Mãn Tâm nói trước là mình bị dị ứng với cồn, lúc đầu không có ai mời rượu cô. Nhưng sau vài hồi chúc tụng, có người đã ngà ngà say, đưa ly rượu cho cô:

“Chimột ngụm thôi, biểu hiện thành ý một chút”.

Thái Mãn Tâm khéo léo từ chối.

Người mời rượu tỏ vẻ không vui: “Cũng không thể một ngụm cũng không uống chứ. Hiếm khi mọi người vui như hôm nay, như thế chẳng phải là coi thường chúng tôi sao?”.

“Lão Triệu, ông uống nhiều rồi, mau về đây”. Có người vẫn còn tỉnh táo đứng ra xoa dịu tình hình.

Lão Triệu không chịu thôi. Tề Dực cầm ly rượu, đứng chắn trước mặt Thái Mãn Tâm: “Quả thực cô ấy không thể uống được, tôi uống thay cô ấy”.

“Tôi muốn uống với Mãn Tâm, cậu thấy thế nào?”.

“Vậy thì chúng ta uống trước, tôi mời ông. Đây cũng là lần đầu chúng ta gặp mặt, sau này sẽ là bạn. Vì điều này cũng phải uống ba ly”.

Lão Triệu vẫn còn muốn nói gì đó, Tề Dực uống cạn ly rượu trên tay: “Tôi xin cạn trước. Chi bằng thế này, tôi uống hai ly, ông uống một ly”.

Thái Mãn Tâm kéo vạt áo của anh, khẽ lắc đầu, ý muốn nói anh không nên uống quá nhiều. Tề Dực vỗ vai cô rồi rót rượu, uống liên tục nhiều ly liền. Sau đó, cứ có người nào mời rượu Thái Mãn Tâm là đều bị Tề Dực ngăn lại.

Giữ giờ anh vào nhà vệ sinh. Lúc quay lại bị Thái Mãn Tâm chặn ở hành lang: “Anh uống nhiều quá rồi”. Cô nói: “Họ cũng say rồi, cho dù có mời rượu tôi thật, một haily tôi cũng có thể uống được. Có phải là anh nôn hết rồi không?”.

“Không sao, đi rửa mặt thôi mà”. Tề Dực lắc đầu: “Chẳng phải cô nói với Oliver là đã cai rượu rồi sao? Tôi không muốn cô ép mình”.

Kết thúc bữa tiệc đã có rất nhiều người uống say mềm, vài người tỉnh táo chia nhau đưa họ về chỗ ở. Tề Dực không làm ồn, chỉ ngồi ở trong góc, không ngừng bóp đầu. Thái Mãn Tâm hỏi: “Anh vẫn ổn chứ, chúng ta về thôi”.

Trông anh có vẻ bình tĩnh: “Về Đồng Cảng á? Lúc này không có xe đâu”.

“Đúng là uống nhiều rồi!”. Thái Mẫn Tâm cười: “Cái gì mà Đồng Cảng, chẳng phải mấy ngày hôm nay chúng ta đều ở nhà khách của Cục Lâm nghiệp Đạm Hóa sao?”.

Tề Dực bước đi loạng choạng phía sau cô, đi được vài bước lại dừng lại, dựa vào tường nghỉ. Thái Mẫn Tâm quay lại, dịu dàng xuống cầu thang, gọi một chiếc xe ở cửa khách sạn.

“Hàngười đi đâu?”. Lái xe nói giọng địa phương.

“Nhà khách Cục Lâm nghiệp”. Thái Mẫn Tâm hiểu nhưng không biết nói.

“Cục Lâm nghiệp... đi đường nào?”.

Cô miêu tả đường đi. Lái xe nói lại một lần, có hai con đường gần giống nhau không biết phân biệt thế nào.

Thái Mẫn Tâm đang suy nghĩ xem phải trả lời thế nào thì bỗng nhiên Tề Dực mở miệng, nói lại tuyến đường một lần.

Lái xe gật đầu: “Ồ, tôi biết rồi”.

Chiếc xe khởi động, Tề Dực trượt xuống ghế, gục đầu lên vai Thái Mẫn Tâm. Hơi thở của anh pha lẫn với mùi rượu khiến cô căng thẳng. Thế nên cô khẽ nhủ thầm, liếc nhìn Tề Dực đang nửa tỉnh nửa mơ. Ngoài cửa sổ chốc chốc lại có đèn đường hoặc đèn xe đối diện chiếu vào. Khuôn mặt với những đường nét rõ ràng của anh lúc ẩn lúc hiện.

Cô đã từng hỏi Tề Dực là người ở đâu. Anh nói bố mẹ đều ở Thượng Hải.

Nhưng lúc này khi miêu tả đường đi, anh nói giọng địa phương Đạm Hóa rất chuẩn.

Xe đến nhà khách, mỗi khi đi được hai bậc thang, Tề Dực lại ngồi xuống nghỉ.

“Mau về phòng nghỉ ngơi đi”. Thái Mẫn Tâm khoác tay anh, dịu dàng về phòng. Tề Dực rút chìa khóa nhưng mấy lần đều không cho được vào ổ khóa.

“Đưa cho tôi”.

“Không, tôi không sao”.

“Anh dựa vào tường nghỉ đi, đưa cho tôi”. Thái Mẫn Tâm giằng lấy chìa khóa rồi mở cửa.

“Để tôi”. Tề Dực thò tay từ sau lưng cô lấy chìa khóa. Vì đứng không vững nên một tay đặt lên vai cô. Thái Mẫn Tâm cảm nhận được hơi thở nóng ấm phả vào cổ, toàn thân run lên. Cô quay người nhưng bị Tề Dực ôm từ phía sau. Hai mắt anh nhắm nghiền, cúi đầu hôn cô. Thái Mẫn Tâm vội vàng cúi đầu tránh đi, cảm giác đôi môi của anh chạm vào tóc của mình.

“Mẫn Tâm, xin lỗi, xin lỗi”. Tề Dực ôm cô rất chặt: “Anh không biết mình có thể làm gì cho em”.

“Anh uống nhiều rồi”. Cô đẩy mạnh tay anh ra phía sau: “Để tôi về, anh cũng nghỉ sớm đi”.

Tề Dực vẫn đang lảo nhảo, nhắc đi nhắc lại câu “xin lỗi”. Cánh cửa bị cô đẩy tung, hai người cùng ngã xuống sàn. Lưng của Thái Mẫn Tâm đập vào tay cầm ở cửa khiến cô đau điếng.

“Không ngờ anh uống kém như vậy, sớm biết thế này thì đã không cho anh uống nhiều như thế”. Cô phàn nàn rồi kéo Tề Dực dậy, đẩy anh lên giường: “Mau đi ngủ đi, để tôi lấy khăn cho anh”.

Đang định quay người thì tay phải bị Tề Dực kéo lại. Anh kéo rất mạnh khiến Thái Mẫn Tâm đứng không vững, ngã vào lòng anh. Hơi rượu nồng nặc lan ra, cô vùng tay thật mạnh, định chạy đi nhưng bị Tề Dực ép chặt. Thái Mẫn Tâm có chút hoảng loạn. Cô biết rất rõ sức mình không thể đấu lại được với anh, mọi sự vùng vẫy đều vô ích. Cô quyết định nếu Tề Dực còn không buông tay thì cô sẽ hét lên thật to, cho dù không nể mặt cũng không thể giẫm vào vết xe đổ.

Nhưng Tề Dực không hề có hành động đi quá giới hạn. Anh chỉ ôm cô vào lòng rồi cúi đầu, gục mặt vào mái tóc mềm mại của cô. Thái Mẫn Tâm từ từ thả lỏng, gối đầu vào ngực anh. Lòng ngực dẻo dai, rắn chắc, phập phồng cùng hơi thở. Mặc dù cô không thích mùi rượu nồng nặc nhưng hơi ấm từ vòng tay của anh

khiến người ta cảm thấy ấm áp và yên lòng. Đặt tay lên ngực anh có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ. Cô nhắm mắt, thất thần trong phút chốc, ngỡ như có thể nghe thấy tiếng sóng biển không ngừng nghỉ, ngỡ rằng là có thể hôn lên chiếc cằm với những sợi râu mới mọc của anh.

Chỉ là người ấy không phải người đang ở trước mặt. Cho dù có thêm muốn hơi ấm từ cái ôm này như thế nào thì cũng không phải là bến đậu mà mình mong muốn. Thái Mẫn Tâm lấy lại bình tĩnh, gạt tay Tề Dực ra. Sau khi lẩm nhẩm hai tiếng “xin lỗi” rất nhiều lần, anh đã ngủ thiếp đi.

Đêm hôm ấy trăng rất sáng, thứ ánh sáng lóng lánh, trắng xóa giống như nỗi cô đơn trong lòng. Thái Mẫn Tâm quay về phòng, bỗng nhiên muốn nghịch ngợm đá văng dép đi, đi chân đất giẫm lên lan can bê tông trên ban công. Cơ thể lão đảo giống như đi thăng bằng.

Cứ như thế này, khẽ nghiêng sang phải là có thể không cần bận tâm đến điều gì nữa.

Cô nhảy xuống, ngã người dựa vào thành ban công. Ánh trăng chiếu lên mặt. Đường chân trời ở trên đỉnh đầu, dễ mèn kêu inh tai. Ha ha, may mà mình không phải là người chán đời, cho dù gặp chuyện gì cũng không nghĩ đến việc sẽ chịu thua trước số phận. Nhưng bao nhiêu năm nay cô chưa bao giờ tâm sự, thậm chí không dám hỏi mình nỗi nhớ nhung trong lòng đau khổ như thế nào.

Hôm sau, lúc Tề Dực tỉnh dậy cũng đã gần trưa, đầu óc vẫn còn mơ màng. Hai người cùng đến phải quay về báo cáo tình hình nên đã bắt xe về Đồng Cảng. Chỉ có Thái Mẫn Tâm ở lại nhà khách chờ anh.

“Hôm qua tôi không mượn rượu làm bậy chứ?”. Tề Dực hỏi.

Thái Mẫn Tâm lắc đầu.

“Họ đều nói tôi uống nhiều rồi ngủ không biết gì”.

“Anh thường xuyên uống say à?”.

“Có một thời gian như vậy. Lúc nào cũng phải để người khác lôi tôi về, có vài lần thình lủ bên đường, may mà là mùa hè”. Tề Dực nói: “Hôm qua không phải là cô lôi tôi về chứ?”.

Thái Mẫn Tâm ngắt đầu: “Cũng may anh vẫn nhớ đường”.

Hai người thu dọn hành lý, đến bến xe đường dài của Đàm Hóa bắt xe về Đồng Cảng.

Tề Dực mua vé xe, đưa cho Thái Mẫn Tâm: “Thực ra cô không cần đợi tôi, nên cùng họ về trước”.

“Không sao, tôi rất thích ngồi xe khách, dễ chịu hơn xe nhỏ”.

Vùng hành du lịch ở Đồng Cảng phát triển rất nhanh nên xe khách đã chuyển từ loại xe ghế gỗ, bốn bề gió thổi sang loại xe bus khép kín có điều hòa. Qua lớp kính tối màu, cảnh vật bên ngoài cửa sổ có chút u ám, tĩnh mịch.

Con đường ngoằn ngoèo vòng quanh Lam Bình Sơn mây khói mịt mù. Đi qua đường hầm, mặt biển trong xanh xuất hiện bên cạnh con đường. Những khóm hoa thi nhau khoe sắc trong gió càng trở nên rực rỡ hơn trên nền núi xanh biếc. Mây bay là là, dường như những chiếc thuyền đánh cá ở phía cuối chân trời chỉ cần căng buồm là có thể đi vào giữa những đám mây.

14. Chương 14

Ngón giữa và ngón trỏ đan xen nhẹ nhàng vỗ theo nhịp trên cửa kính, Thái Mẫn Tâm ngân nga giai điệu của một đoạn nhạc. Nhìn thấy Tề Dực nhìn mình qua bóng in trên cửa, cô quay sang mỉm cười: “Buồn cười lắm đúng không?”.

“Rất hay”.

“Một người bạn của tôi đã viết nó. Vốn dĩ là một bản guitar, nhưng anh ấy chỉ chơi một lần, không chịu chơi nhiều, còn nói: “Tôi không hát thuê””. Thái Mẫn Tâm không kìm được mỉm cười: “Anh ấy nói tên của bản nhạc này là Hành trình trở về quê hương, có lẽ là ý tưởng từ con đường này”.

“Chỉ nhớ đoạn này sao?”.

“Vondĩ là thu được hơn một nửa trong Mp3”. Cô có chút buồn phiền: “Về sau giữa hai người xảy ra chút chuyện không vui nên tôi đã xóa đi, có lúc thấy rất hối hận”.

Tề Dực không hỏi nhiều nữa. Im lặng một lúc, điện thoại của hai người lần lượt đổ chuông, là tin nhắn của Đào Đào. Nội dung giống nhau: “Khi nào về, hai người phải tỏ ra thân mật giống như một đôi tình nhân”.

“Con bé này lại định giở trò gì đây?”. Thái Mẫn Tâm nhìn Tề Dực rồi trêu chọc anh: “Chẳng phải anh là mỹ nam lý tưởng trong tim con bé sao? Vì sao lại đẩy chotôi?”.

“Cái đồ đào lòng này, dám nói với Mẫn Tâm như vậy?!” Hà Thiên Vĩ tức giận túm bím tóc của Đào Đào.

“Nói nhỏ thôi!”. Cổ vung tay đánh anh ta: “Tôi đã nén nỗi đau ượng anh Tề rồi, anh đừng có làm hỏng chuyện”.

Hà Thiên Vĩ bực tức nói: “Chẳng phải mẹ cô về rồi sao? Sao cô không về nhà, cứ ỉm ở đây”.

“Tôi không ngờ người ấy của chị Mẫn Tâm lại đưa một người phụ nữ về cùng!”. Đào Đào rất bức xúc: “Chị Mẫn Tâm ở đây chờ anh ta, vậy mà anh ta lại dính lấy người phụ nữ khác, anh với chả em”.

“Cô muốn nói anh em em?”. Hà Thiên Vĩ ngắt lời.

“Whatever, mặc kệ!”. Đào Đào liếc nhìn đôi nam nữ trong phòng khách: “Không thể để họ quá đắc chí”.

“Thế thì cô cũng không cần nói với anh ta Mẫn Tâm và bạn trai đến Đạm Hóa rồi”. Hà Thiên Vĩ khẽ nói lại, vừa nói vừa vỗ tay vào ngực: “Cô có thể chỉ tay vào tôi và nói đây là bạn trai của Mẫn Tâm!”.

“Anh?”. Đào Đào nhìn anh ta từ trên xuống dưới: “Come on, tôi muốn lấy lại chút thể diện cho chị Mẫn Tâm, không phải là để cho chị ấy mất mặt”.

Hà Thiên Vĩ cau mày, nắm tay chặt đến nỗi phát ra tiếng rắc rắc, không kìm được thò đầu ra ngoài quan sát tình hình. Căn phòng hơi tối, không nhìn rõ mặt hai người: “Cô dám chắc đó là người Mẫn Tâm đang chờ đợi?”. Anh ta bán tín bán nghi: “Sao tôi thấy không giống nhỉ”.

Đào Đào gật đầu rất mạnh: “Anh ta chính là người nửa đêm đến thăm chị Mẫn Tâm năm ngoái, người mà chị ấy đã ôm và khóc nức nở”.

Tề Dực và Thái Mẫn Tâm vừa xuất hiện ở cửa, Đào Đào liền phi như bay tới, cầm tay hai người đặt vào nhau: “Hãy nhớ, nắm tay nhau cùng về, cười thật ngọt ngào”.

Thái Mẫn Tâm nói: “Em lại cãi nhau với Hà Thiên Vĩ hay đang giở trò gì vậy?”.

“Chị phải chuẩn bị trước”. Đào Đào lấy hết dũng khí: “Người đó, người đó...”.

“Rốt cuộc làm sao?”. Thái Mẫn Tâm không hiểu chuyện gì.

“Cô ta cứ làm ầm lên”. Hà Thiên Vĩ chạy ra: “Nhất định nói là người mà em chờ đợi vui duyên mới. Thực ra chẳng qua là chỉ nhìn thấy...”. Anh ta còn định nói tiếp nhưng ngạc nhiên nhận ra nét mặt của Thái Mẫn Tâm đông cứng, gượng nhếch mép nhưng không cười.

“Nói lại những chuyện đã qua thì có ý nghĩa gì?”. Giọng nói lạnh lùng.

“Không, là anh ta...”. Đào Đào chỉ về phía sau, chưa nói dứt lời thì người đàn ông trong phòng khách nghe thấy tiếng ồn ào, liền bước ra.

Hà Thiên Vĩ bất giác đứng chắn trước mặt Thái Mẫn Tâm. Cô nghiêng người, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc dưới ánh nắng liền gạt tay Tề Dực ra, vui mừng chạy lại.

“Chị vẫn xinh đẹp như xưa”. Anh ta dang hai tay, ôm cô rất chặt.

“Chào mừng trở về nhà”. Thái Mẫn Tâm vuốt tóc anh ta: “Sao không gọi điện về trước? Hình như là rảnh rồi hơn năm ngoái, có phải là cao hơn không?”.

“Muốn gây bất ngờ cho chị. Hình như là cao hơn một chút, hay là chị lùn đi?”. Anh ta nhìn Thái Mẫn Tâm: “Hình như chị lại gầy đi rồi? Chẳng phải em đã bảo chị thường xuyên đến chỗ bà em ăn cơm sao, đến đó có thể ăn nhiều một chút, béo hơn một chút”.

“Nào,lại đây chào hỏi mọi người ở chỗ chị nào”. Thái Mãn Tâm dắt tay anh ta đến chỗ mọi người: “Hà Thiên Vĩ, Đào Đào; hai người họ đều đến đây nghỉ mát, là trợ thủ của chị. Tề Dực, đầu bếp được mọi người đề cử”. Sau đó cô quay người: “Đây là Lục Sinh Tuấn, cháu nội của bà Lục. A Tuấn là em của tôi, vừa từ Việt Nam trở về”.

“Ặc,đã nói là không phải mà... nhìn bề ngoài chỉ tầm tuổi tôi, sao có thể được!”.Hà Thiên Vĩ bĩu môi.

Thái Mãn Tâm đã đoán được cuộc nói chuyện giữa anh ta và Đào Đào trước đó nên búng mũi hai người và nói: “Đừng có đoán già đoán non”.

“Họ nói chị và bạn trai cùng đi Đam Hóa...”. A Tuấn nhìn về phía Tề Dực.

“Hả đứa trẻ này ngày nào cũng cãi nhau, nói chơi ấy mà”.

“Thế mà em còn mừng cho chị”. A Tuấn có chút thất vọng.

“Nét mặt kiểu gì vậy?”. Thái Mãn Tâm vỗ vào tay anh ta: “Cậu thấy chị bây giờ, chẳng phải là rất tốt sao?”.

“Lần này em đưa một người về gặp chị”. A Tuấn dẫn cô gái đứng cạnh mình ra phía trước: “Bạn gái em, Lê Thu Trang”.

“Thật xinh đẹp, là con gái Việt Nam đúng không?”. Thái Mãn Tâm thân thiện chào hỏi.

“Thu Trang học đại học ở Hà Nội. Cô ấy học tiếng Trung, em học tiếng Việt, vì thế quen nhau. Nhà cô ấy ở Hội An. Cô ấy đã từng giúp em hỏi thăm về tin tức của chị Mai”.

“Có thông tin gì chưa?”. Cô nóng lòng hỏi.

A Tuấn lắc đầu: “Có vài manh mối nhưng đều bị đứt đoạn. Chị ấy và người nhà đã rất lâu rồi không liên lạc với nhau”.

Hà Thiên Vĩ và Đào Đào trách móc lẫn nhau. Tề Dực bỏ hành lý xuống, bắt tay chuẩn bị bữa tối.

“Không cần đâu, chẳng phải lúc này mua cá và rau rồi sao? Cứ mang đến chỗ bà Lục”. Thái Mãn Tâm đi vào bếp: “Tối nay chúng ta ăn cơm bên đó”.

Khó khăn lắm bà Lục mới chấp nhận được A Tuấn với nhiều thay đổi. Bà lại bắt đầu kể chuyện trước đây. Lần đầu tiên Thu Trang được nghe nên tỏ ra rất hứng thú. Có một vài từ nhất thời không hiểu được, A Tuấn liền dùng tiếng Việt giải thích cho công nghe. Chốc chốc bà Lục lại xen thêm vài câu tiếng Việt.

A Tuấn ngồi trên ghế, khoác tay ra phía sau Thu Trang, vừa nói chuyện vừa gỡ thịt ở lưng cá đặt vào chiếc đĩa trước mặt bạn gái.

Thái Mãn Tâm đã từng nhìn thấy cảnh thân mật của rất nhiều đôi yêu nhau, đều chưa từng ghen tỵ hay chua xót. Nhưng dáng vẻ của A Tuấn rất giống Giang Hải năm ấy. Về mặt của Thu Trang ẩn chứa nỗi vui sướng ngượng ngùng, ngọt ngào đến nỗi khiến cô tan nát cõi lòng.

Cô vẫn chưa mở miệng thì đã thấy bà Lục nói: “Thu Trang cũng là người Hội An. Bà cũng vậy, A Mai cũng vậy. Nhà nó mở cửa hàng đèn lồng. Thu Trang có quen không?”.

“Cháu đã nghe A Tuấn nói, không quen ạ”.

“Nó cũng đang học tiếng Trung, còn đi Bắc Kinh. May mà có A Hải ở bên ấy chăm sóc nó”. Bà Lục lại quay sang Mãn Tâm: “Đừng nghĩ nhiều, bởi vì A Mai là họ hàng của nhà bà nên A Hải mới đặc biệt chăm sóc nó”.

“Mãn Tâm...”. A Tuấn nắm tay cô: “Không sao chứ?”.

“Không sao. Bà Lục nói như vậy chị cảm thấy ở rất gần anh ấy”. Cô lắc đầu: “Có điều cậu càng ngày càng giống anh ấy”.

“Thật sao?”. A Tuấn gãi đầu: “Từ nhỏ em đã lớn lên cùng với anh Hải, anh ấy luôn là thần tượng của em”.

“Đúng, bạn gái thứ 280”. Thái Mãn Tâm trêu đùa: “Chắc chắn là cũng học theo anh ta”.

“Sao có thể thế được! Có Thu Trang là đủ rồi”. A Tuấn cười: “Có điều đều là do năm ấy chị Mẫn Tâm không nhận lời em, nếu không em cũng không tìm cô ấy”.

Vừa nói dứt lời thì bị cả hai cô gái cốc vào đầu.

Tề Dực ngồi cạnh ăn mì móng giò, không nói lời nào”.

“Lần trước anh bỏ lỡ, may mà lần này bà lại nấu”. Thái Mẫn Tâm như chợt nhớ ra điều gì đó, dùng tiếng địa phương Đàm Hóa hỏi một câu: “Ngon không?”.

“Ngon”. Tề Dực trả lời bằng tiếng địa phương Đàm Hóa, sau đó mỉm cười chuyển sang tiếng phổ thông: “Mỗi lần đi du lịch, học được cách nói của người địa phương nhiều nhất là: xin chào, cảm ơn, ngon”.

Thái Mẫn Tâm cũng cười, không hỏi tiếp nữa.

Hôm sau, Thái Mẫn Tâm và A Tuấn đưa bà Lục đến Đồng Cảng kiểm tra sức khỏe. Tề Dực ở nhà nướng bánh dứa. Đào Đào và Hà Thiên Vĩ ngồi cạnh chờ để ném thử, lại tranh luận không ngừng về chuyện xảy ra trước đó.

“Visao cô lại nói anh ta là bạn trai của Mẫn Tâm? Lúc ấy tôi đứng sờ sờ trước mặt cô, cô không nói là tôi!”. Hà Thiên Vĩ chỉ tay về phía Tề Dực, cảm thấy rất bất bình.

“Anh Tề rất đáng tin mà. Anh xem anh kia, không chín chắn một chút nào, sao có thể...”.

“Haha, bây giờ cô học được cách suy luận rồi đấy!”. Hà Thiên Vĩ hấp hứ: “Cái tay A Tuấn kia cũng sần tuổi tôi, sao anh ta có thể là người mà Mẫn Tâm chờ đợi suốt ba năm?”.

“Đó là vì năm ngoái tôi nhìn thấy mà, tôi thì là không nhận lầm người!”. Đào Đào giơ hai ngón tay: “Không tin, anh có thể hỏi chị Mẫn Tâm năm ngoái chị ấy có ôm A Tuấn khóc không”.

“Well, cho dù là có thì cũng không nói lên điều gì cả. Mẫn Tâm còn ôm chị tôi khóc. Lẽ nào người cô ấy thích là chị tôi”. Hà Thiên Vĩ nhún vai: “Cô là cái đồ chẳng có đầu óc gì cả, tốt nhất không nên hỏi”.

“Visao lại ôm chị của anh khóc?”. Đào Đào tò mò.

Hà Thiên Vĩ quay mặt đi, không nói tiếp nữa.

“Visao vì sao?”. Đào Đào đi đi lại lại bên cạnh anh ta.

Hà Thiên Vĩ không thể chịu được nữa: “Được rồi được rồi, đừng có giống như chim sẻ chích chòe bên cạnh tôi nữa. Tôi nói cho cô biết, cũng là nhắc nhở cô, sau này đừng có hỏi nhiều về chuyện tình cảm của Mẫn Tâm. Trừ phi cô ấy muốn kể. Anh ta kéo Đào Đào ra chỗ mát bên ngoài nhà nghỉ”.

“Chị họ của tôi tên là Hà Lạc, là bạn thân của Mẫn Tâm từ thời đại học. Sau khi tốt nghiệp, chị họ của tôi đến California học tiến sĩ. Mẫn Tâm đến một công ty tư vấn, phải đến trụ sở chính ở đặc khu Washington đào tạo nửa năm. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là vào kỳ nghỉ của lễ Tạ ơn^[1] năm ấy. Có ấy đến tìm chị họ của tôi. Hồi ấy chị họ của tôi vẫn chưa mua xe, vì thế tôi lái xe chở chị ấy đến sân bay đón Mẫn Tâm. Lần ấy tôi chỉ thấy cô ấy rất xinh, trang điểm cũng rất đẹp, hoàn toàn khác với chị họ của tôi nên cảm thấy tò mò không hiểu vì sao họ lại là bạn thân.”

[1] Lễ Tạ ơn (Thanksgiving) là một ngày lễ hằng năm tại Hoa Kỳ và Canada. Có ý nghĩa lúc đầu là tạ ơn Thiên Chúa đã cho con người sống no đủ và an lành.

Lúc ở trên xe, chị họ tôi hỏi: “Vì sao bỗng nhiên cậu lại chạy đến California, người bạn trai Thụy Sĩ của cậu phải làm thế nào?”. Cô ấy nói: “Mình và Oliver chia tay rồi”. Sau đó kéo chị họ của mình cùng cô ấy đến quán bar uống rượu, lại còn vỗ vào vai mình và nói: “Em cũng đi cùng nhé”. Chị họ tôi nói: “Cậu đừng điên nữa, nó vẫn chưa đủ hai mươi mốt tuổi, cậu muốn nó phạm pháp à?”.

“Về sau hai người họ vẫn đi. Ngày lễ Tạ ơn chị họ tôi đưa cô ấy đến nhà tham gia bữa tiệc gia đình, buổi tối ở lại nhà tôi. Đêm ấy tôi nghe thấy con chó nhà tôi sủa hai tiếng, nhìn qua cửa sổ thì thấy Mẫn Tâm ngồi ở hành lang hút thuốc. Một lúc sau chị tôi đến, giật lấy điều thuốc rồi dập lửa. Hai người lại nói gì đó, Mẫn Tâm ôm chị tôi khóc nức nở. Mặc dù cách rất xa nhưng tôi thấy nhất định là cô ấy rất đau lòng, toàn

thân run lên. Có điều ngày hôm sau thức dậy, cô ấy lại trở lại đáng vẻ vui tươi, nhiệt tình, phóng khoáng, dường như không có chuyện gì xảy ra”.

“Anh có hỏi chị họ của anh là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”. Đào Đào không kìm được nói xen vào.

“Tôi đâu có lắm chuyện như thế”. Hà Thiên Vĩ bĩu môi: “Lần thứ hai gặp cô ấy có lẽ là cuối năm. Đúng lúc chị tôi có bài thực hành không đi được, bảo một mình tôi đến sân bay đón Mãn Tâm. Đường hơi tắc, lúc tôi đến thì cô ấy đang ngồi dưới đất, dựa lưng vào tấm kính, ăn mặc rất phong phanh, trông gầy đi nhiều. Cũng không trang điểm rạng rỡ như lần trước mà có vẻ tiêu tụy, hốc hác. Tôi hỏi cô ấy có lạnh không. Cô ấy nói không ngờ nhiệt độ ở California cũng thấp thế này.

Khoảng thời gian ấy chị tôi tạm dừng bài thực hành, đưa cô ấy đi chơi khắp nơi. Có hôm tôi còn lái xe đưa họ đến San Francisco. Lúc ở trên cầu Cổng Vàng[2], tôi còn nói đùa là tỷ lệ tự sát ở đây rất cao, bị chị tôi lườm ấy cái liền.

[2] Cầu Cổng Vàng hay cầu Kim Môn (Golden Gate Bridge) là một cây cầu treo nổi liền cổng Vàng, cửa ngõ từ vịnh San Francisco vào Thái Bình Dương.

Mãn Tâm nói: “Anh ấy đã từng nói: Những người từ lục địa đến một nơi không có đường nào để đi, chỉ có biển rộng mênh mông như thế này rất dễ bị quan chán đời. Lúc ấy mình vẫn rất đặc chí, nói là sao có thể thế được, bên ấy biển trời rộng lớn hơn mà! Anh ấy nói, trời đất mênh mông nhưng không có nhiều chỗ để đi”.

Chị họ tôi khuyên cô ấy rất lâu. Mãn Tâm nói: “Mình chưa bao giờ có ý nghĩ chán sống, mình chỉ trả giá vì sự bông bột của mình. Bây giờ mình chẳng sợ gì cả. Mình cũng biết mình muốn làm gì”.

Lúc tiền cô ấy, suốt đường đi chị họ tôi ôm cô ấy vào lòng, ở sân bay hai người cũng lưu luyến không rời, ôm nhau hết lần này đến lần khác. Trên đường về chị họ tôi cắn tay khóc. Nếu không nhìn thấy đáng vẻ khiến người ta xót xa của Mãn Tâm thì thật sự cảm thấy hai người con gái này có vấn đề.

Về sau Mãn Tâm về nước nghỉ phép, sau đó từ chức. Tôi nghe chị họ nói cô ấy đến Đồng Cảng. Mùa hè năm ấy tôi đến Trung Quốc du lịch, muốn sang bên này thăm cô ấy. Mãn Tâm lúc ấy có chút yên lặng, ít nói như bây giờ. Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô ấy, cũng không tin đây là ảnh hưởng do anh chàng Olivernào đó gây ra. Mỗi lần gặp cô ấy đều thấy những đáng vẻ khác nhau, so với cảm giác lần đầu tiên gặp, sự trầm tĩnh này khiến tôi lo lắng, dường như cô ấy đang giấu giếm tâm sự gì đó rất nặng nề. Tôi chỉ muốn làm cho cô ấy vui lên một chút”.

Hà Thiên Vĩ nói một mạch, sau đó hỏi: “Cô hiểu chứ?”.

Đào Đào im lặng một lúc: “Căn phòng nhung nhớt, không biết ai may mắn như thế”. Một đôi bướm màu hồng nhạt bay ra từ bụi hoa, lượn vòng. Cô gơ ngón tay: “Anh nhìn chúng kìa, nhất định là một đôi”.

“Chưa nghe câu chuyện Lương – Chúc[3] sao?”. Hà Thiên Vĩ lườm cô: “Hãy nhớ những gì tôi nói, đừng nói với Mãn Tâm, cũng đừng gán ghép cô ấy với Tề Dục. Cô ấy cần một người có thể bao dung cô ấy chứ không phải một anh chàng hành tung không rõ ràng!”.

[3] Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài là một truyền thuyết Trung Quốc về chuyện tình bithâm của một đôi trai gái, Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài hay còn được gọi tắt là Lương - Chúc.

Tề Dục đứng trong bóng râm cửa sổ, nghe thấy những câu chữ ngắt quãng, thấp thoáng chắp ghép thành một câu chuyện liên mạch. Đến giờ đã hẹn, lò nung phát ra tiếng kêu inh tai.

Buổi tối, A Tuấn cùng Thu Trang đến Căn phòng nhung nhớt, còn mang theo một cây guitar.

Thái Mãn Tâm hỏi: “Ở Việt Nam có chơi không?”.

“Rất ít khi chơi, vừa phải buôn bán vừa phải đi học, cũng rất bận”. A Tuấn cười, khoác vai Thu Trang: “Đáng tiếc là kỹ thuật không giỏi lắm, nếu không cũng đã sớm lừa được cô ấy”.

“Lâu lắm không bảo dưỡng, cần đàn cong rồi”. Thái Mãn Tâm cầm cây đàn của anh ta, giờ ngang tầm mắt: “Vẫn là cây đàn chị tặng cậu chứ, sao xứng với chị đây? Chibằng dùng đàn của chị trước”. Cô quay người, không lâu sau vác hộp đàn ra.

“Đổi hộp mới rồi? E là cái hộp này còn đắt hơn cả đàn”. A Tuấn lè lưỡi.

“Lần trước về Bắc Kinh, sắm cái mới”. Cô lấy ra một chiếc guitar rất bình thường, ôm trước ngực, khẽ gảy dây đàn, điều chỉnh lại âm.

A Tuấn cầm cây đàn và hỏi: “Hát cái gì được nhỉ, hay là Vạn bất đắc dĩ”.

Thái Mẫn Tâm cười: “Có phải là cậu chỉ biết bài này không?”. Cô quay sang hỏi Tề Dực: “Anh có biết chơi không?”.

“Trước đây biết một chút, có điều lâu lắm không chơi, vết chai trên tay trái không còn nữa”.

“Thử xem sao, cùng chơi”. A Tuấn đưa cây đàn của mình cho anh.

Tề Dực cắt móng tay, ôm chiếc guitar: “Mọi người đừng cười nhé. Hát một bài hát cũ”.

Anh nhận ra mình đã mất đi một thứ rất quan trọng

Năm ấy anh cần dùng khí để quen em

Nó giúp anh mạnh dạn nói với em tình cảm của anh

Bây giờ anh sợ phải nhớ lại những gì đã qua

Mất ngủ đã chiếm phần lớn thời gian sau khi em đi

Nếu không lúc này anh nên ở phòng của em

Đọc lại bức thư đầu tiên và bức thư cuối cùng em viết cho anh

Sự thay đổi đó mất bốn năm ba tháng bảy ngày

...

Anh hát chạy, chỉ đánh những hợp âm đơn giản, tùy ý nhưng càng làm nổi bật giọng hát cao và thanh.

Anh thử dùng cảm một chút nhưng em không ở bên cạnh anh

Sự kiên cường và tự tin của anh là nhờ có tình yêu

Anh nhất định phải dùng cảm một chút; cho dù em không ở bên cạnh anh

Quyết định và lời xin lỗi của em không thể thay đổi được ngày mai của anh

...

Bản nhạc kết thúc, Đào Đào vỗ tay khen hay. Hà Thiên Vĩ thì coi thường: “Thì ra chỉ biết dăm ba hợp âm”.

A Tuấn nói: “Tôi cũng hát bài này rồi, có điều mấy chỗ anh dùng hợp âm G, tôi nghĩ dùng Em hay hơn”.

“Lâu lắm không hát rồi”. Tề Dực bỏ đàn xuống: “Hơi vấp”.

Thái Mẫn Tâm cầm cây đàn, tùy hứng gảy đàn và hát: “Tình yêu thật sự cần dùng khí, tin rằng sẽ ở bên nhau”. Cô mỉm cười ngưỡng ngàng: “Kết quả của sự dùng cảm chẳng phải là vỡ đầu chảy máu sao?”.

“Lại nghĩ đến chuyện trước đây à? Mặc dù chị quay lại Đồng Cánh em rất vui nhưng không tán thành chuyện chị ở lại đây, cũng không tán thành chuyện chị tìm chị Mai”. A Tuấn cùng cô vào bếp lấy hoa quả: “Quên đi quá khứ và anh Hải sẽ tốt hơn”.

“Có lúc tôi rất ngưỡng mộ bà. Nếu tôi không nhớ những chuyện này có lẽ sẽ vui hơn. Nhưng tôi không quên được, cũng không thể trốn tránh”.

A Tuấn thở dài: “Em không biết hồi ấy hai người làm sao, chị biết anh Hải đấy, anh ấy sẽ không nói với em suy nghĩ của mình”.

“Không sao, tôi không bận tâm lúc đầu anh ấy nghĩ thế nào. Anh ấy đối với tôi thế nào là chuyện của anh ấy. Tôi thích anh ấy là chuyện của tôi”. Thái Mẫn Tâm nhìn mặt biển bỗng bình ánh trăng trong màn đêm ngoài cửa sổ: “Tôi thật sự, thật sự không bận tâm”.

15. Chương 15

Có lẽ bên cạnh em, anh đang theo đuổi sự tự do cô độc.

Từ thị trấn Bạch Sa trở về Đồng Cảng, Giang Hải trả xe cho bạn, chuyện trò vài câu rồi đi về phía quán trọ của bà Lục. Thái Mẫn Tâm đeo chiếc túi nhỏ, đứng cách một đoạn, rảo bước đi theo.

Đilen sườn dốc, cúi nhìn những căn nhà màu trắng bên đường, hít hà mùi hương của biển, thấp thoáng nghe thấy tiếng sóng dịu dàng và tiếng máy tàu thuyền. Bỗng chốc cô cảm thấy nhẹ lòng, may mắn vì mình còn có thể quay về thành phố nhỏ bé này.

Trở về nhà trọ, A Tuấn chạy lên cầm túi cho cô: “Nếu không phải anh Đức gọi điện tới thì chúng tôi đã đến Đam Hóa tìm cô rồi”.

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi”. Bà Lục vén tóc mai của Mẫn Tâm ra sau tai: “Bà đã nói là không cần lo lắng, cháu sẽ không đi xa, sẽ nhanh chóng quay trở lại”.

Thái Mẫn Tâm nhớ lại những lời Giang Hải vừa nói, ngày hôm trước bà Lục vô cùng lo lắng, không kìm được lên nhìn anh. Giang Hải nhìn cô, héch càm: “Đi bất chợt, rồi đi mua thứ gì ọi người giải khát. Tôi muốn uống bia”.

Cô vui vẻ nhận lời, chạy ra siêu thị nhỏ ở góc đường mua nước hoa quả và trà mát.

“Đây không phải bia”. Giang Hải nhìn đồ uống trên tay rồi cau mày.

“Ban ngày đã uống, sớm muộn bụng sẽ to như cái trống”. Thái Mẫn Tâm giật lấy cốc trà mát trên tay anh: “Không uống thì thôi”.

“Còn chưa đòi tiền xe của cô đấy”. Giang Hải cau mày: “Mở cho tôi”.

Thái Mẫn Tâm lấy một bình sữa chua, ngồi cạnh bàn tròn nói chuyện với mọi người. A Tuấn chỉ tay lên tấm bản đồ thế giới trên tường, hỏi cô đã đến nơi nào của Mỹ. Thái Mẫn Tâm nhảy nhót, chỉ Washington cho anh ta nhìn.

“Còn nhảy nữa”. Giang Hải chỉ vào đầu gối chỗ cô bị ngã bên suối: “Hỏi bà lấy thuốc đắp vào. Đừng ra biển nữa, cẩn thận nhiễm trùng”.

“Bên ấy mùa đông cũng rất lạnh đúng không?”. A Tuấn hỏi.

“Cũng giống Bắc Kinh, nhưng nghe nói tuyết rất lớn”.

“Tôi vẫn chưa nhìn thấy tuyết!”. A Tuấn nghiêng đầu: “Anh Hải, mùa đông cùng đi Bắc Kinh nhé!”. Nhưng bỗng nhiên lại nhụt chí: “Thôi, đi Mẫn Tâm cũng không ở đó”.

“Năm nay không ở đó, năm sau sẽ quay về mà”. Cô cười: “Đi đi, đến lúc đó tôi mời anh ăn thịt dê, cả lẩu nữa”. Sau đó nhìn Giang Hải: “Tên sâu rọu này, có Nhị Oa Đầu (một loại rượu) là được rồi chứ”.

“Tôi phải đi rồi”. Giang Hải đứng dậy: “Hai ngày này bảo A Tuấn đưa cô đi chơi”.

Thái Mẫn Tâm ôm gối ngồi trên ghế: “Vậy thì bữa tối có thể đến quán anh Thành chứ?”.

Anh “ờ” một tiếng rồi lại lắc đầu nói: “Không biết, chưa có ý định”.

Cô cũng không hỏi tiếp nữa, quay lại cùng A Tuấn tiếp tục chủ đề chơi đùa dưới tuyết.

Đứng ngoài ban công, cúi người nhìn con đường khi màn đêm buông xuống, có vài khách trọ khác bước lại nói chuyện với cô, hỏi cô có thể ăn những món ăn vặt chính thống ở đâu, có thể mua đồ lưu niệm đặc sắc ở đâu, có thể mặc cả được không. Thái Mẫn Tâm trả lời từng câu một.

“Hải sản rất ngon, nếu đi máy bay có thể mang một thùng. Tôi thấy có người mang bằng thùng nhựa”. Cô nói: “Tôi cũng lười vác về, vận chuyển phiền phức, người nhà cũng không thích ăn lắm”.

“Cô không phải người ở đây?”. Đối phương ngạc nhiên: “Tôi thấy cô rất thân với những người trong quán trọ, còn tưởng cô giúp việc ở đây”.

“Chillà tôi sống ở đây khá lâu thôi”.

“Thật tốt, cô vẫn còn là sinh viên đúng không, có kỳ nghỉ dài thật. Mỗi lần đi du lịch tôi đều rất sợ kết thúc, cứ như là những nơi ấy đều đã qua không thể nhìn thấy được nữa. Bởi vì lần sau lên kế hoạch, đều muốn đến những nơi khác”.

“Tôi cũng không biết là mình có quay trở lại Đồng Cánh nữa không”. Thái Mãn Tâm có chút buồn phiền, nằm bò trên lan can ở ban công, để mặc cho gió biển thổi bay làn tóc: “Mặc dù bây giờ tôi không muốn rời xa nó một chút nào”.

Thái Mãn Tâm đi đến trước nhà hàng của anh Thành lúc nào không hay, bên trong ồn ào náo nhiệt. Giang Hải và mấy người bạn đều ở đó, tiếng cười nói rôm rả. Cô dừng lại dưới bóng đèn, chân chừ không đi tiếp. Tất cả đều là ảo ảnh xa vời. Bức tranh này đã được định sẵn sẽ là cảnh tượng trong hồi ức.

Thái Mãn Tâm biết rất rõ, trong cuộc đời luôn tiềm ẩn những sự việc không thể biết trước. Điều mình có thể điều khiển được là đừng chạm vào những ảo ảnh đó, đừng để nó trở thành thứ mà mình theo đuổi suốt đời. Cô rất tỉnh táo, cho dù là ai, chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường, bước vào cuộc sống của bạn, rồi xa cuộc sống của bạn; nếu ép đối phương hay bản thân thay đổi quỹ đạo sống vốn có, cần phải có dũng khí, cũng phải trả cái giá rất đắt.

Khách quan phân tích một chút sẽ biết sự rung động tình cảm lúc đó rất không chân thực. Anh ta tỏ thái độ như không hề gì như thế, hà tất mình phải nghiêm túc như vậy? Chỉ bằng thả lỏng, tận hưởng niềm vui trong mấy ngày cuối cùng.

Cô muốn tỏ ra nhẹ nhõm nhưng lòng ngực lại bí bức đến nỗi phải vỗ ngực nhiều lần. Cứ như thế nhìn mình làm một chuyện rất ngốc nghếch với một suy nghĩ vô cùng ngờ nghệch. Cô cảm thấy sợ hãi vì sự gàn dở của mình.

Thái Mãn Tâm cứ chần chừ mãi, tiến rồi lại lùi. A Tuấn tinh mắt nhìn thấy, chạy rang ngoài kéo cô vào trong. Cô viện cớ cạnh bàn lớn đông người nong nạc mùi khói thuốc nên ngồi trong góc chơi với hai con mèo hoang đến kiếm ăn.

Anh Thành bê một đĩa sò lại, ngồi trước mặt cô: “Nghe A Đức nói em đã đến thị trấn Bạch Sa?”.

“Em chỉ muốn đến đó xem thế nào để không nuối tiếc trước khi đi”.

“A Hải đón em về à?”.

Thái Mãn Tâm gật đầu.

“Anh đã nói với em chưa, anh đã từng có một người bạn gái thanh mai trúc mã”. Anh Thành nói: “Anh đã nghĩ cả đời này sẽ ở bên cô ấy. Nhưng lúc cô ấy đi học ở nơi khác, anh lại có tình cảm không rõ ràng với người phụ nữ khác. Mặc dù anh biết như thế là có lỗi với cô ấy”.

“Yêu xa quả thực rất khó duy trì”. Thái Mãn Tâm an ủi.

“Hơn nữa gia đình cô ấy phản đối rất gay gắt, nghĩ rằng anh là người không đứng đắn”. Anh Thành cười chế nhạo: “Quả thực anh không phải là người an phận. Về sau được người nhà giới thiệu, cô ấy lấy một Hoa kiều, hơn cô ấy rất nhiều tuổi, cuộc sống không hạnh phúc”.

“Nếu cô ấy biết anh vẫn nhớ đến cô ấy thì sẽ cảm thấy được an ủi”.

“Cô ấy biết. Nếu cô ấy quay về, anh vẫn hy vọng được ở bên cô ấy”. Anh Thành xua tay: “Không nhắc đến chuyện này nữa, toàn là nói mơ, anh không thể cho cô ấy một cuộc sống ổn định”.

Thái Mãn Tâm nhìn Giang Hải từ phía xa: “Anh Thành, cảm ơn anh vì đã an ủi em”. Cô cúi đầu: “Nhưng em không muốn bị một lý do lãng mạn như thế để làm tê liệt mình. Chỉ là em đã nghĩ nhiều thôi, có lẽ anh ấy chẳng nghĩ gì”.

“Không thể coi là hồ đồ được, quả thực A Hải rất được yêu quý”. Anh Thành mỉm cười chỉ tay về phía A Hải: “Rất kool, có thể nghiêm mặt kể chuyện cười, cũng rất thông minh, có nghĩa khí với bạn bè. Lúc chơi đàn rất điệu dàng. Thích người đàn ông như thế này cũng không có gì phải xấu hổ. Chỉ là cậu ấy vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để hứa hẹn với ai. Cậu ấy vẫn còn quá trẻ con, không có ý định muốn yên phận”.

Thái Mẫn Tâm mím môi gật đầu, khóe mắt ướt nhòe.

Anh Thành vỗ vai cô: “Hi, A Hải đến rồi, có chuyện gì em có thể nói thẳng với cậu ấy”.

“Tôi phải về đây”. Sau khi anh Thành đi, Giang Hải tỏ ra khó chịu: “Chạy suốt một ngày, tôi muốn nghỉ ngơi”.

“Em muốn nói chuyện với anh”. Thái Mẫn Tâm đứng dậy, chắn trước mặt Giang Hải, nhìn anh chằm chằm.

Giang Hải im lặng một lúc, nhìn về phía cửa: “Vừa đi vừa nói”.

Thái Mẫn Tâm không biết nói từ đâu, thậm chí không biết mình mong muốn điều gì. Dường như cho dù làm thế nào cũng chỉ có thể khiến hai người càng ngày càng xa cách. Cô biết nhất định là ánh mắt của mình vô cùng ai oán, ẩn chứa vẻ lưỡng lự mà từ trước tới nay cô rất căm ghét. Nhưng lúc này đây cô không có dũng khí và sức lực để vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Gần đây cô không vui”. Giang Hải nói: “Không vui vẻ giống như lúc cô mới đến”.

Thái Mẫn Tâm gật đầu.

“Đừng buồn, như thế trông cô rất già. Mọi người đều nói trông tôi trẻ. Đó là vì tôi rất ít khi nghĩ tới những chuyện không vui. Tôi chỉ hy vọng ngày nào cũng vui vẻ”.

“Anh chưa bao giờ bận tâm tới ai sao?”. Cô không kìm được hỏi.

“Tôi đã nói rồi, cô không hề hiểu tôi. Có rất nhiều cô gái thích tôi, luôn luôn làn như vậy, tôi không cần phải bận tâm đến ai”. Giang Hải nghiêng người, nhìn cô như cười: “Tôi đã từng có rất nhiều bạn gái, tôi rất lãng mạn”.

“Anh Thành nói đúng, chúng ta là người ở hai thế giới”. Thái Mẫn Tâm gượng cười: “Tôi rất nghiêm túc, không có cách nào coi đó là chuyện bông đùa”.

“Con đường của chúng ta không giống nhau. Cuộc sống của tôi là một trò chơi”. Giang Hải đứng dậy: “Tôi không có sự lựa chọn khác”.

Ánh trăng rọi chiếu khiến xung quanh phẳng phát màu sáng u ám, sóng biển san phẳng dấu chân ban ngày, bãi cát bằng phẳng, mềm mịn.

“Ôm em một cái nhé”. Thái Mẫn Tâm gơ hai tay: “Lần cuối cùng”.

Giang Hải không từ chối, ôm cô vào lòng.

Cảm nhận thấy cánh tay ấm áp, rắn chắc vòng qua người mình, chân thực nhưng dường như trong nháy mắt sẽ tan biến. Cô xiết chặt hai tay sau lưng Giang Hải, muốn khóc nhưng không khóc được.

“Được rồi”. Anh xoa tay cô, khẽ cười: “Cái ôm này cũng quá lâu rồi, dường như vĩnh viễn sẽ không kết thúc”.

“Anh thật sự không có bất kỳ tình cảm nào với em sao?”. Thái Mẫn Tâm nghe thấy giọng nói ừ ừ của mình.

“Nếu phải nói, ý nghĩ đen tối có tính không?”. Anh khẽ mỉm cười.

Thái Mẫn Tâm đâm mạnh vào lưng anh.

“Tôi đã nói rồi, tôi là người xấu. Vì sao cô cứ thích tôi, hả?”.

Cô gục đầu vào lòng Giang Hải: “Không biết. Chẳng phải người ta nói những cô gái ngoan thường thích những anh chàng hư hỏng sao?”.

“Không phải ngày nào tôi cũng chỉ ăn uống chơi bời. Tôi cũng có việc riêng phải làm. Tôi rất bận, thường xuyên ngủ không ngon. Vì thế ngày nào tôi cũng uống rượu là để có thể nằm xuống là ngủ ngay. Có điều nếu tôi ở cùng cô quá muộn thì sẽ không ngủ được”. Giang Hải đặt tay lên vai cô, muốn đẩy cô ra: “Còn nữa, đừng có ôm tôi giống như bây giờ, nguy hiểm lắm đấy. Cô không biết sao? Tôi là một người đàn ông bình thường, cho dù tôi có tình cảm với cô hay không thì cơ thể của tôi sẽ không từ chối một cô gái xinh đẹp ngã vào vòng tay mình”.

Thái Mẫn Tâm áp mặt vào ngực anh: “Em không sợ, thực ra anh vốn có rất nhiều cơ hội. Em tin anh”.

“Côtin mèo không ăn tanh sao?”. Giang Hải cười: “Tôi muốn, thực sự rất muốn. Nhưngtôi không thể. Tôi tôn trọng cô, như thế không tốt với cô sao?”.

“Néu em nói chẳng có gì là không tốt thì sao?”. Thái Mãn Tâm vui đầu vào lòng anh,giọng nói rất kiên định: “Chỉ cần người mà bây giờ anh nhìn thấy, nghĩ tới làm”.

Cầm hai cánh tay của cô, bàn tay của Giang Hải có chút gấp gáp, nhịp thở bên tai cô cũng trở nên nặng nề. Thái Mãn Tâm vòng tay qua vai anh, phải nhón chân mới có thể áp mặt vào vai anh.

Bàn tay của Giang Hải trượt xuống sống lưng của cô, dừng lại ở vòng eo thon thả. Cô khẽ nhắm mắt, toàn thân khẽ run lên, nghiêng đầu, làn môi ướt chạm vào cổ Giang Hải, đầu mũi chạm vào những sợi râu mới mọc trên cằm. Cô từ từ ngẩng đầu, dùng đôi môi mềm mại vẽ những đường nét trên chiếc cằm của anh. Cô hôn lên má anh, nhẹ nhàng, hôn đến tận tai.

Cô nghe thấy Giang Hải khẽ kêu một tiếng, đồng thời có thể cảm nhận được sự căng thẳng của anh. Bàn tay của anh áp sát vào người cô, vuốt ve những đường nét gợi cảm. Chiếc áo được vén lên, hơi ấm từ bàn tay anh sưởi ấm làn da trơn mát dưới vòng eo của cô.

“Đến chỗ anh nhé”. Giọng nói của Giang Hải khàn khàn.

Cô gục đầu vào cổ anh, lặng lẽ ngẩng đầu: “Anh đi đâu em sẽ theo đó”.

Một ngọn sóng khổng lồ đập vào rặng đá ven bờ.

16. Chương 16

Giang Hải giật mình, đẩy Thái Mãn Tâm ra xa. Anh lộn xuống nước, bước đến chỗ ngập đầu gối, cúi người vực nước vẩy lên mặt.

“Biết mình đang làm gì không?”. Anh nghiêng rặng hỏi: “Cô điên rồi sao?”.

“Đây là cách duy nhất để em có thể ở gần anh”.

“Cô là một cô gái tốt, với tôi mà nói là quá tốt”. Giang Hải đứng dưới nước, nhìn cô với khuôn mặt không chút biểu cảm: “Tôi chưa bao giờ hứa hẹn với bất kỳ ai”.

“Đây là chuyện của em, em sẽ không hối hận, cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm gì cả”. Cô ngẩng đầu: “Em đi rồi có lẽ sẽ không quay lại”.

“Cô còn quá ngây thơ”. Giang Hải lau nước dính trên mặt: “Chẳng phải lúc này cô nói không thể chỉ chơi rồi thôi sao? Đừng có làm bất cứ chuyện gì nữa. Tôi đã nói rồi, chúng ta có thể làm bạn, làm anh em, những thứ khác miễn bàn, được chứ?”.

Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Không được, không được. Em thiếu bạn sao?”.

“Sẽ ổn thôi, cô sẽ ổn thôi. Cô là một cô gái thông minh kiên cường”. Giang Hải bước lên trước, vỗ vai cô: “Chỉ là cô cần thích ứng. Tôi đã yêu và chia tay rất nhiều cô gái, điều đó khiến tôi học cách phải đối diện với tình cảm như thế nào, không yếu đuối nữa. Sau này đừng làm chuyện ngu ngốc nữa. Cô có biết không? Trước cảm dỗ như thế này mà phải nhẫn nhịn thật sự rất khổ sở”.

Kết quả của sự việc Thái Mãn Tâm đã sớm lường trước được. Đầu óc của cô sáng suốt hơn tâm hồn của cô nhiều. Chỉ là cô không ngừng làm tê liệt bản thân một cách có chủ ý và ấu trĩ. Những tiếng cười nói và những giọt nước mắt bỗng nhiên chìm tắt cả những phân tích lý tính và suy luận logic.

Trong mắt chúng ta, so với giấc mơ ban ngày hư vô, sự thật về thế giới cũng không là gì sao? Quá tự phụ, quá tin tưởng rằng bản thân có thể khống chế tất cả sao?

Bao gồm tình cảm dành cho nhau.

Thái Mãn Tâm đi hết một vòng quanh những con phố lớn nhỏ ở Đồng Cảng, cuối cùng tìm thấy một tiệm ảnh có thể rửa ảnh kỹ thuật số. Cô chọn một vài tấm ảnh trong thẻ nhớ để rửa, một phần tặng bà Lục và A Tuấn, một phần tặng anh Thành. Cô do dự một hồi, không biết có nên rửa thêm một phần tặng Giang

Hải không. Chủ tiệm ảnh cũng không giục. Thái Mẫn Tâm đứng dưới cây dừa râm râm tiếng ve, nhìn mặt biển trong xanh qua khe hở của căn phòng, không biết nên làm thế nào.

“Không cần đâu ạ”. Cô trả tiền, lấy hóa đơn, men theo sườn dốc quay về quán trọ.

“Này, cô đi đâu đấy?”. A Tuấn gọt một quả xoài rồi chạy ra ngoài: “Anh Đức và chị Phương đến Đồng Cảng. Cô không có ở đây nên họ đi giao hàng cho sạp bán hoa quả rồi, lát nữa sẽ quay lại”.

“Còn có em nữa”. Một khuôn mặt đen nhẻm lấp ló sau lưng A Tuấn.

“A, A Hải cũng đến à?”. Thái Mẫn Tâm túm váy, ngồi xuống trước mặt cậu bé: “Hôm nay có mang gậy Như Ý đến không?”.

“Chúng em mang xoài đến”. Định Hải lấy trong chiếc cặp sách xộc xệch tờ bài tập đã quần mếp: “Chị phải giúp em làm bài tập thì mới được ăn”.

“Thằng nhóc này, còn đòi ra điều kiện với chị”. Thái Mẫn Tâm cốc vào đầu cậu: “Bài tập của mình thì phải tự mình làm”. Cô lại nhớ lại chuyện hồi tiểu học của Giang Hải mà chị Phương đã kể, liền trêu cậu bé: “Không được làm không xong, sáng nào cũng đến trường chép của bạn đâu đấy”.

“Thành tích của em rất tốt”. Định Hải không phục: “Những bài em không làm được, chúng nó cũng không làm được”.

Thái Mẫn Tâm cầm cuốn vở bài tập, bài tập còn trống quả nhiên là một bài rất khó. Cô dùng phương trình có thể giải rất nhanh. Nhưng nếu dùng cách tính mà học sinh tiểu học cũng có thể hiểu được thì cũng mất khá nhiều công sức.

Cô kê một chiếc ghế nhỏ ngồi trước cửa, dưới bóng dừa râm mát, cắn bút làm tính trên giấy. Định Hải ngồi trước mặt cô, hai tay chống cằm, cái đầu to, đôi mắt đen láy đảo không ngừng.

“Mẫn Tâm!”. A Đức đẩy xe hàng dừng bên đường, chị Phương nhảy từ xe xuống: “Ấy, lại bị thằng nhóc nghịch ngợm nhà chị bám lấy rồi”.

“Không sao ạ, bài tập của nó không dễ chút nào”. Cô gõ cán bút lên đầu: “Á, nếu bắt em học lại tiểu học thì bài tập nghỉ hè sẽ làm em phát điên mất”.

“Đều là kiếm cơm thôi, năm nào cũng không làm xong bài tập, nó cũng chẳng lo lắng gì, viết vội viết vàng vài chữ rồi nộp là xong”. Chị Phương xoa đầu Định Hải: “Lần này cứ đòi đi cùng bọn chị, nói là mang bài tập đến hỏi em”.

Định Hải quay người định bỏ chạy nhưng bị chị Phương túm cổ áo kéo lại: “A Hải lớn đưa em đi, A Hải nhỏ nhà chị buồn rầu suốt một ngày. Hôm qua bên hàng xóm có người kết hôn, nó đi xem rồi về nhà nói, Mẫn Tâm xinh hơn cô dâu kia nhiều. Haha! Lúc ấy đã bị anh nó đánh ột cái vào đầu”.

Thái Mẫn Tâm cười: “Trẻ con mà, nói chơi thôi”.

A Đức dựng xe rồi bước lại ôm Định Hải vào lòng: “Anh nói là không đến lượt nó đâu”.

Định Hải xấu hổ, gạt tay A Đức ra rồi chuồn ra sau vườn.

“Hôm ấy em đi vội, A Đức cũng vậy, không biết để đưa ít xoài cho em”. Chị Phương sai chồng vác một sọt trên xe xuống: “Đây là xoài hôm nay mới hái, em và mọi người ăn luôn cho tươi. Bên dưới có một ít xoài vẫn còn xanh, có thể để vài hôm, em mang về Bắc Kinh ăn là vừa”.

“Cảm ơn chị Phương, nhiều thế này ngày nào em ăn xoài cũng được”. Thái Mẫn Tâm vùi sướng vỗ tay: “Em đi mua chút gì ngon, nhờ bà Lục nấu. Chúng ta cùng ăn cơm nhé. Bà nấu ăn rất ngon”.

“Ồ, vậy à”. A Đức như chợt nhớ ra điều gì đó: “Chả trách A Hải cũng nói hôm nay đến chỗ anh Thành muộn một chút”.

“Em không có ý định để phần cho anh ta”. Thái Mẫn Tâm bĩu môi: “Anh ta cũng không nói là đến đây ăn”.

Chị Phương đẩy chồng: “Anh, anh đi uống trà đi. Em và Mẫn Tâm đi mua thức ăn”.

Hai người chọn ít tôm cá tươi và rau ngoài chợ rồi lại bắt một con gà. Chị Phương chọn nhớ là phải đến tín dụng gửi tiền. Mãn Tâm xách túi lớn túi nhỏ đứng bên đường chờ chị.

Quay sang thì nhìn thấy Giang Hải bước ra từ quán trà bên kia đường, đội mũ bảo hiểm lên đầu. Cô đang nghĩ, nếu anh đi qua trước mặt mình, liệu có chào hỏi như không có chuyện gì xảy ra không thì nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi ngay theo sau, thân mật khoác tay anh. Giang Hải mở cốp, lấy một chiếc mũ bảo hiểm trong cốp đưa cho cô ta. Anh lái xe máy, cô ta ngồi sau, ôm eo anh, gần như dính chặt vào lưng anh.

Giang Hải ngẩng đầu, nhìn thấy Thái Mãn Tâm đứng bên đường, vẫy tay rồi khởi động xe, phóng vọt đi trước mặt cô. Mái tóc xoăn dài của cô gái kia bị gió thổi bay.

Thái Mãn Tâm đứng ngây ra đó, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: “Có gì ghê gớm nào, đồ xù mì”.

“Chúng ta về thôi”.

Chị Phương vỗ vai hai cái cô mới bừng tỉnh. Suốt đường đi chỉ cúi đầu, buồn rầu không nói gì.

“Khi nào đi?”. Chị Phương hỏi: “Phải về rồi, không nữa đúng không?”.

“Chẳng còn mấy ngày nữa”. Cô buồn phiền nói.

“Sẽ quay lại chứ?”.

“Em không biết. Có lẽ là không”. Cô gượng cười: “Em không biết còn quay lại làm gì?”.

“Dĩ nhiên là thăm bọn chị! Đúng là vô tâm”. Chị Phương trêu cô: “Lẽ nào nhất định phải để A Hải mời em quay lại? Nếu lớn không nói thì thằng nhỏ nhà chị có tính không?”.

“Em sẽ nhớ mọi người”. Mãn Tâm mím môi, gật đầu rất mạnh: “Nhưng em thật sự... không biết phải đối diện với anh ấy như thế nào. Chẳng may... anh ấy không muốn em quay lại, hoặc anh ấy có bạn gái mới...”.

“Bạn gái? Ha ha, đừng có nhắc đến những người qua lại với cậu ta nữa. Trước đây chị đã nói với A Đức, học A Hải cái gì cũng được, nhưng không được học cái thói chuyện trò tán tỉnh những loại phụ nữ ấy”.

“Anh ấy nói mình có rất nhiều bạn gái”.

Chị Phương vội giải thích: “Những người đó sao có thể coi là bạn gái được? Hơn nữa đó là chuyện trước đây, bây giờ hình như cậu ấy càng ngày càng an phận”.

“Không sao”. Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Những chuyện đó không liên quan đến em”.

“Không giữ được em là tổn thất của A Hải”. Chị Phương thở dài: “Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Sao em có thể ở lại một nơi nhỏ như Đồng Cánh vì một người không an phận như cậu ta”.

Hai người về quán trọ, vừa nhặt rau vừa nói chuyện. Thái Mãn Tâm không kìm được hỏi: “Anh ấy có nghiêm túc thích một cô gái nào không ạ?”.

“Chuyện này, những cô gái thích cậu ấy thì chị biết rất nhiều, người mà cậu ấy thích...”. Chị Phương nghiêng đầu suy ngẫm: “Hồi cấp ba cậu ấy đến Đạm Hóa, nhưng cũng không nghe đồng hương nhắc đến. Về sau lên đại học...”. Chị hạ thấp giọng: “Em biết bà Lục là người Hoa gốc Việt chứ?”.

Thái Mãn Tâm gật đầu.

“Một cô gái có họ hàng với bà ấy sang bên này học. Lúc đầu ở Đạm Hóa, sau đó sang Bắc Kinh học ngôn ngữ. Tên là Nguyễn gì Mai ấy, rất xinh đẹp, đôi mắt rất sáng, lông mi vừa rậm vừa dài. Hai ba kỳ nghỉ liền cô ấy và A Hải cùng về Đồng Cánh thăm bà Lục. Mọi người đều nói họ là một đôi. Đó là chuyện ba, bốn năm trước rồi. Về sau thì không thấy A Mai nữa”.

“Visao họ lại chia tay?”.

“Không biết, có lẽ có vấn đề gì đó. Có điều A Hải á, yêu ai cũng không bao giờ nói. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ấy quay về Đồng Cánh. Thời gian đó thay người yêu như thay áo”. Chị Phương đập vào miệng mình: “Haizz, chị nhiều chuyện quá. Có điều những chuyện này mọi người đều biết. Mặc dù vậy những cô

gái thích A Hải cũng không ít, chỉ có điều bố mẹ họ không cho phép. A Hải cũng không động chạm đến ai. Cậu ấy không mặn nồng với ai. Lần này đến thị trấn Bạch Sa đón em cũng là chuyện hiếm có”.

“Em không biết anh ấy nghĩ gì. Anh ấy chưa bao giờ muốn thử thay đổi điều gì. Anh ấy chỉ hy vọng có người chơi bởi với mình”.

“Chodù thế nào A Hải cũng không muốn làm tổn thương em”. Chị Phương vỗ tay cô: “Hãy tin chị, về bản chất thì A Hải là người tốt. Chỉ là quá khứ của cậu ấy phức tạp, không giống với chúng ta. Nếu em quyết định từ bỏ cậu ấy thì hãy rời khỏi đây, đừng quay trở lại. Chị sẽ không trách em không quay lại thăm chị”.

“Em cũng nghĩ như thế”. Thái Mãn Tâm gật đầu nhưng tim đau quặn thắt: “Em nghĩ, em sẽ không bao giờ quay lại nơi này”.

Mọi người ăn tối ở nhà bà Lục. Định Hải ăn như hổ đói. Chị Phương thở dài: “Chú em, không ai tranh giành với em đâu, ăn từ từ thôi”.

“Thức ăn bà nấu rất ngon”. Thái Mãn Tâm bưng bát, mỉm cười: “A Tuấn cũng luôn miện nói em là thần ăn”.

Chị Phương ngạc nhiên nói: “Ấy, thế sao không thấy em ăn gì?”.

Thức ăn thơm ngon bắt mắt nhưng quả thực cô không có bụng dạ nào, chỉ ăn hai contôm, một cái nem: “Có lẽ là ăn quá nhiều xoài nên không thấy đói”. Cô kiểm soát.

“Xoài thì lúc nào ăn cũng được, bỏ lỡ cơm bà nấu, sau này biết đi đâu mà bù lại?”. Chị Phương gấp cánh cà cho cô: “A Đức cũng không có phúc được ăn, từ chiều đã chạy đi tìm A Hải và anh Thành, rồi lại ở bên đó ăn cơm. Nếu hôm nay chị không đi theo sang Đồng Cánh thì nhất định anh ấy lại say mèm, nửa đêm mới về, rất nguy hiểm”.

“Thế thì phải nói với anh Đức, lái xe sau khi uống rượu rất dễ xảy ra tai nạn”.

“Đúng vậy, chị nói anh ấy rất nhiều lần rồi, có vợ có con rồi, học đòi người ta làm gì”. Chị Phương phàn nàn.

“Nếu là ở thành phố lớn, cảnh sát bắt người lái xe sau khi uống say rất nghiêm ngặt”.

“Haha, bên này làm gì có ai quản nhiều đến thế, rất nhiều chuyện muốn quản cũng không quản được, vì thế tai nạn cũng nhiều. A Hải có nói là cậu ấy đã bị tai nạn rồi không?”.

Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Chuyện mất mặt như thế anh ấy không kể đâu”.

“Em đúng là hiểu cậu ấy”. Chị Phương cười: “Có điều lần ấy không phải đi xe mà là đi thuyền. Không biết cậu ấy làm sao, nửa đêm uống say lại đi lái ca nô, cũng không bật đèn, kết quả là đâm vào thuyền đánh cá. Về sau được người ta vớt lên”.

“Dùng lưới đánh cá vớt lên à?”. Định Hải nói xen vào.

“Đúng vậy đúng vậy, lẫn với bao nhiêu tôm cá chết”. Thái Mãn Tâm nghiêm túc gật đầu.

Chị Phương không kìm được bật cười: “Cụ thể thì chị không rõ, A Đức nghe được ở chỗ mấy người anh em. Mọi người cười cậu ấy rất lâu”.

Dọn dẹp xong, chị Phương ngồi trong phòng khách xem Vườn sao băng, chốc chốc lại có tiếng nhạc xen vào. Không thể quên được lần đầu gặp em, đôi mắt hút hồn.

...

Thái Mãn Tâm thở dài, nhớ lại cảm giác bối rối khi mình giờ máy ảnh, bỗng nhiên người đang hát Vạn bất đắc dĩ là anh ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của cô. Cô không xem phim nữa, cầm hóa đơn đến tiệm ảnh lấy ảnh. Định Hải đi theo sau cô. Thái Mãn Tâm đứng ở cửa, giẫm lên thảm, nói với cậu: “Về nhà xem phim đi”. Cô nói: “Chị muốn đi một mình, được không?”. Định Hải mơ hồ gật đầu.

Thái Mãn Tâm xoa đầu cậu, khẽ cười: “Nếu A Hải kia cũng ngoan như thế này thì tốt”.

Nhưng nếu Giang Hải không phải là Giang Hải như thế thì liệu mình có còn mê đắm anh giống như một ngọn cỏ không thể tự nhỏ rễ không?

17. Chương 17

Nếu không thể giữ được vòng tay, vậy thì sao không vừa tận hưởng vừa rơi lệ khi phải rời xa.

Mặc dù phần lớn ảnh là rửa tặng bà Lục và anh Thành nhưng khó tránh khỏi xuất hiện hình bóng của Giang Hải. Thân hình cao lớn, làn da khỏe mạnh, bờ vai rộng, không giống với vẻ thư sinh yếu ớt của những nam sinh trong trường. Từ đầu đến cuối cô đối với anh luôn có cảm giác dựa dẫm. Điều này không hề liên quan đến gia cảnh, học lực, địa vị. Vứt bỏ tất cả những thuộc tính xã hội kèm theo, cô yêu Giang Hải sâu đậm bằng tình yêu đơn thuần, trong sáng của một cô gái dành ột chàng trai.

Nhưng anh...

Mấy nhà hàng bên đường đều đang phát bài Vạn bất đắc dĩ.

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, không dám để mình lại gần

Sợ rằng anh không có gì cho em, yêu em cũng cần dũng khí rất lớn

Chỉ sợ anh sẽ yêu em, có lẽ một ngày sẽ không tìm lòng được

Nhưng chỉ làm khổ mình, yêu em anh không thể cưỡng lại được

...

Thái Mẫn Tâm lại một lần nữa cười nhạo sự đa tình của mình. Đúng là tự lừa mình lừa người, một người khinh đời ngạo mạn như Giang Hải sẽ rút đầu rút cổ như vậy sao? Huống hồ cô đã nói là sẽ đến miền nam làm việc nhưng anh lại tỏ vẻ như bị làm phiền.

Thật sự rất muốn tin rằng tâm sự của anh cũng rồi bởi giống như lời bài hát. Nhưng Thái Mẫn Tâm không muốn mình bị những giả thiết lãng mạn làm mờ mắt, đến nỗi không nhìn rõ sự thật.

Anhta không thích mày. Anh ta ở bên người phụ nữ khác.

Cô lạnh lùng nghĩ, đây chính là sự thật, đừng có tự lừa mình.

Từng ngọn đèn đường vụt sáng, ngoằn ngoèo đến tận ven thành. Thái Mẫn Tâm ngoảnh đầu nhìn con đường nhấp nhô theo thế núi. Những bóng đèn nhấp nháy giống như bầu trời sao nhưng trong lòng cô lại thấy trống rỗng. Cô đi ngược lại với hướng về nhà trọ, lang thang trên đường, cầm tai nghe MP3, nghe đi nghe lại Hành trình trở về quê hương mà hôm ấy anh vừa đàn vừa hát. Bài hát lẫn với tiếng cười nói, không phân biệt được âm thanh hỗn loạn nào là của mình, chỉ có tiếng đàn rung động lòng người vang vọng bên tai.

Một chiếc xe máy phóng vọt qua, dừng lại trước mặt cô. Thái Mẫn Tâm cúi đầu, không để ý. Đi qua vài bước, chiếc xe ấy lại dừng lại trước mặt cô, tiếng phanh chói tai làm ngắt dòng suy nghĩ của cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Hải cưỡi mũ bảo hiểm, nhìn cô với ánh mắt có chút khó chịu: “Lại đi đâu?”.

“Đi loanh quanh”.

“Muộn thế này, một mình sao?”.

Cô gật đầu: “Lúc này đi lấy ảnh, cảnh đêm đẹp thế này nên đi dạo”.

“Có biết là đi thêm chút nữa là ra khỏi thị trấn không?”. Giang Hải nhíu mày: “Đây không phải là Bắc Kinh, thị trấn không lớn như vậy, cũng không có nhiều cảnh sát như thế. Cô cẩn thận bị người ta bắt cóc đem bán cũng không biết”.

Bây giờ lại lo lắng, an ủi tôi, cô gái mì tôm của anh đâu rồi? Thái Mẫn Tâm bực tức nghĩ. Cô ôm vai, đá lung tung dưới đất, trong lòng cảm thấy vui vui vì cái tính thích lo chuyện bao đồng của anh.

“Đỡ tôi xem ảnh của cô nào”. Anh dựa vào xe máy, không đợi cô trả lời mà lấy luôn chiếc túi giấy: “Chụp khá đẹp, rất nét, phối cảnh cũng đẹp. Máy ảnh kỹ thuật số à?”.

Cô lấy trong túi: “Đúng vậy, tôi chỉ rửa một phần”.

Giang Hải xem những bức ảnh trong máy: “Ồ? Còn có cả ảnh chụp bên Mỹ?”.

Cô thò đầu nhìn: “Chụp lúc thực tập. Hồi ấy vừa mới mua chiếc máy ảnh này nên giữ đến bây giờ”.

“Dáng vẻ của cô khi mặc đồ công sở...”. Anh bật cười ha hả: “Đúng là cổ hủ”. Sau đó xem tiếp: “Bức này rất đẹp”.

Đó là lúc cô trở về từ trung tâm mua sắm, bị một quầy hàng của Mỹ trang điểm rất đậm. Thái Mẫn Tâm che tay: “Đừng nhìn, giống Hoa Mộc Lan[1] trong phim hoạt hình”.

[1] Là nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình cùng tên nổi tiếng của hãng hoạt hình Walt Disney được công chiếu vào năm 1998. Bộ phim được dựng theo truyền thuyết Trung Quốc về Hoa Mộc Lan.

“Không xem nữa”. Giang Hải hếch cằm về phía ghế sau: “Tôi đưa cô về”.

Thái Mẫn Tâm liếc nhìn, vốn định ngồi chéo, nhưng nhớ đến cô gái sexy mà mình nhìn thấy lúc ban ngày, liền vắt chân sang ngồi ngang.

Giang Hải cúi đầu, nhìn đôi chân thon thả của cô và đuôi váy vắt trên đầu gối, liền lấy ngón tay đẩy nó lên trên và nói: “Như thế này trông đẹp hơn”.

Cô đắm vào vai anh.

“Nếu như thế này đã không chịu được, lát nữa gió sẽ thổi tung váy cô lên”. Giang Hải cười: “Còn không ngồi chéo?”.

Thái Mẫn Tâm bực tức quay người, nghĩ đến cô gái kia dính chặt vào người Giang Hải, trong lòng không thoải mái chút nào. Quá khứ của anh chắc chắn không đơn giản. Nhưng trong khoảng thời gian này, người thân mật với anh như thế chỉ có cô ta. Cô càng nghĩ càng thấy bực bội trong lòng. Dáng vẻ yêu kiều của cô gái đó cứ hiển hiện trong đầu cô.

Mặc dù Giang Hải phóng xe như bay nhưng rất vững, rẽ ngoặt giảm tốc rất linh hoạt, chẳng mấy chốc đã đến trước quán trọ.

“Cô về đi, tôi không lên nữa đâu”.

Thái Mẫn Tâm gật đầu, xua tay: “Chúc ngủ ngon”. Cô đứng trong bóng tối ở cửa, nghe tiếng động cơ xe máy xa dần, khẽ thở dài.

Cô lên tầng, A Đức đã trở về sau những cuộc điện thoại liên hồi của chị Phương. Hai người đang định về.

“Sao em lại ở đây?”. A Đức ngạc nhiên hỏi: “Lúc anh đi A Hải gọi điện cho anh Thành nói là đón em sang”.

“Đón em?”.

“Đúng vậy”, cậu ấy nói: “Em đón bạn gái nên qua muộn một chút”.

“Thế thì liên quan gì đến em?”. Thái Mẫn Tâm nhếch mép.

Cô tiến vào nhà chị Phương, nghĩ một lúc lại về phòng lấy túi chìa khóa. Trên đường đi ra biển, mới đi được nửa đường thì đèn điện xung quanh bỗng chốc vụt tắt, tiếng hò hét vang lên, tiếng nhạc, tiếng ti vi, tiếng còi quảng cáo bên đường cũng biến mất cùng một lúc. Dường như kim đồng hồ dừng lại trong khoảnh khắc đó. Cô đi qua thời khắc tĩnh lặng như thế, nghĩ đến những tâm sự của mình, đi trên con đường trải nhựa đường sáng rực ánh trăng.

Cô đi trên con đường quen thuộc đến nhà hàng của anh Thành. Giữa mỗi bàn đều bày một cây nến. Thái Mẫn Tâm liếc nhìn, Giang Hải vẫn ngồi ở chỗ anh hay ngồi, bên cạnh là cô gái tóc xù mì. Cô kiêu ngạo nhìn cô ta, trang điểm quá đậm, mặt hơi lờn, chiếc váy màu cam quá sặc sỡ, chỉ thích hợp với những cô gái mười tám, mười chín. Ngay lập tức cô nhận ra sự giận dữ của mình thật vô lý. Cô lấy thân phận đi để mà đánh giá về người ta?

Anh Thành và đám người quen nhìn thấy cô, trong chốc lát không biết nên nói gì, cũng không biết có nên gọi cô vào ngồi cùng hay không. Không khí có chút ngột ngạt. Thái Mãn Tâm gật đầu, đúng lúc ấy thì nhìn thấy bàn bên cạnh có đôi vợ chồng đi du lịch tự túc cũng ở quán trọ nhà bà Lục nên lại đó ngồi cạnh họ.

Có một số chuyện buộc phải đối diện. Có lẽ sự thật rất tàn khốc nhưng như thế mới có thể quyết tâm gạt nó ra khỏi ký ức.

“Tôm cá ở đây rất rẻ, hầu cũng rất tươi”. Đôi vợ chồng trẻ nhiệt tình giới thiệu: “Chúng tôi gọi rất nhiều, cùng ăn nhé!”.

Cô khéo léo từ chối: “Tôi ăn ở chỗ bà Lục rồi, ăn nhiều quá, đi ra ngoài cho thoáng. Vốn định mua chút đồ lưu niệm mang về Bắc Kinh, không ngờ lại mất điện, cũng không đi dạo phố được”.

Người vợ nói: “Họ vừa hát xong”. Sau đó chỉ về phía anh Thành: “Anh ấy chơi guitar rất hay”.

“Haha, chỉ là đệm nhạc đơn giản thôi”. Anh Thành khiêm tốn xua tay.

Cô gái xù mì lắc lắc cánh tay của Giang Hải: “Người ta muốn nghe anh đàn cơ. Hay là tìm một bài chúng ta đều biết. Em hát, anh đệm đàn cho em, thế nào?”.

“Không được chọn bài”. Giang Hải lắc đầu: “Đây là nguyên tắc của anh, cũng không phải hát thuê”.

“Thế thì tùy anh đàn bài gì cũng được, xem em có biết hát không”. Cô gái xù mì nằm bò trên vai anh: “Người ta nhường bộ anh, được rồi chứ?”.

Thái Mãn Tâm không bận tâm, nhân lúc có ánh nến bập bùng, chơi trò bóng tay trên tường. Chó sói, bồ câu, chim công, người nông dân, ấm trà, con thỏ... giống như đáng yêu tươi vui, vô ưu vô lo của mình. Đôi vợ chồng trẻ phấn khích tham gia cùng, một người hét: “Này này, chúng tôi làm sói xám và thỏ con”.

Người kia nói: “Mãn Tâm, cô làm chậm thôi, để tôi nhìn xem thỏ con phải để tay thế nào”.

Thấy chó sói sắp cắn thỏ con, bác nông dân vác cuốc đứng chắn ở giữa. Mãn Tâm bật cười: “Anh Đình, anh đừng rung tay, bởi vì như thế trông bác nông dân nhỏ quá, sẽ bị chó sói ăn thịt mất”.

A Tuấn ôm guitar nhảy sang: “Này, cô mấy tuổi rồi. Trò này mà cũng chơi vui như thế được?! Hay là hát đi. Cô sắp đi rồi, tôi sắp không có cơ hội được nghe rồi”.

“Ba giờ cô đi?”. Người vợ hỏi.

“Hai hôm nữa, bắt chuyến xe sáng đến Đàm Hóa, sau đó đi máy bay về”.

“Và thế phải tận dụng thời gian”. A Tuấn dặt tay cô: “Lại đây, hát Vạn bất đắc dĩ?”.

Thái Mãn Tâm lắc đầu, dựa vào quầy hàng bên cạnh anh Thành, khẽ ngân nga: “Anh hỡi em yêu anh sâu đậm như thế nào? Em yêu anh được bao nhiêu”.

Anh Thành gảy đàn, hát cùng với cô: “Anh hãy nghĩ mà xem, anh hãy nhìn mà xem, ánh trăng nói hộ lòng em”.

Cô gái xù mì kéo Giang Hải dậy, muốn khiêu vũ cùng với anh theo tiếng nhạc. Giang Hải xua tay, cô ta tự quay hai vòng rồi lại dính vào người anh.

Anh Thành dừng lại không đàn nữa, ho hai tiếng và nói: “Vẫn chưa có điện, đóng cửa cho xong”.

“Mọi người nghỉ sớm đi, tôi cũng về đây”. Giang Hải uống cạn chai bia trước mặt.

“Ấy, chẳng phải mới đến sao, vẫn chưa bắt đầu chơi mà!”. Cô gái xù mì nũng nịu rồi lại nằm bò lên lưng Giang Hải, khẽ nói: “Hay là... anh muốn về sớm... hả?”.

Dường như Thái Mãn Tâm không nghe thấy, vẫn hát véo von: “Một nụ hôn nhẹ nhàng, đã làm rung động trái tim em”.

Giang Hải chờ cô gái xù mì phóng vọt đi. Mọi người cũng ra về. Anh Thành muốn nói ha câu an ủi nhưng Thái Mãn Tâm xua tay: “Em buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải thu dọn hành lý”.

“Có muốn đi ngắm sao không? Tôi có thể đi cùng”. A Tuấn chỉ lên đỉnh đầu. Vầng trăng sáng rực lơ lửng trên bầu trời, mặc dù bầu trời sao trở nên u ám hơn dưới ánh trăng nhưng vẫn sáng hơn thành phố bị ô nhiễm ánh đèn.

Cô lắc đầu: “Tôi thật sự rất mệt”.

Chodù là bầu trời sao hay mặt trời lặn, cô hiểu rất rõ mình muốn thưởng thức cùng với ai.

Nhưng lúc này đây, phải đối mặt với cục diện đầy giễu cợt như vậy, Thái Mãn Tâm không kìm được tự chế nhạo mình. Mà thấy chưa, còn muốn bắt chắp tất cả sao. Mà có thể suy nghĩ thấu đáo hơn, bảo vệ chính bản thân mà được không? Phải đối chọi với số phận, phải thách thức với những quy tắc thế tục, luôn tự cho rằng mình sẽ trở thành kẻ may mắn khác với mọi người, nhưng chúng ta chỉ là một trong số hàng nghìn hàng vạn phạm phu tục tử, không ai có thể có được kết cục lãng mạn giống như trong sách hay trong phim.

Cô đi men theo bờ cát, đi đến tận cuối bờ biển, đá dựng lờm chờm, không thể trèo qua được. Cô lại đi qua bụi cỏ ra đường nhựa, đi qua những con đường. Nửa vầng trăng treo trên bầu trời, lặng lẽ dõi theo nỗi bi thương của cô.

Đi qua một ngôi nhà, nhìn thấy chiếc xe máy của Giang Hải dựng ở cửa ra vào. Thái Mãn Tâm lùi ra sau, liếc nhìn căn nhà xa lạ, không kìm được đá thật mạnh vào lốp xe.

Cô đi lang thang giữa con đường và bờ biển, đi đến bờ biển mà đêm hôm trước mình và Giang Hải đã ôm nhau từ lúc nào không hay biết. Cô đá dép, chạy xuống nước, hét lớn với cơn sóng đang dâng trào: “Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa! Tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa! Anh hài lòng rồi chứ! Anh hài lòng rồi chứ!”.

Tiếng sóng đập vào đá ngầm át đi tiếng hò hét của cô, cuộn cuộn họa theo nỗi phẫn nộ và đau xót trong lòng cô.

Về đến quán trọ cũng là nửa đêm, không gian vô cùng yên tĩnh. Cô rón ra rón rén kéo cánh cửa sắt dưới tầng, nhón chân đi lên cầu thang gỗ. Đi qua phòng khách tầng hai thì nghe thấy sau lưng có người gọi: “Mãn Tâm”.

Cô không hề có sự chuẩn bị nên giật bắn người.

“Bà ạ, cháu làm bà thức giấc ạ?”.

“Ồ, nửa đêm bà dậy là không ngủ được nữa”.

“Bà lại tức ngực ạ? Ngày mai cháu đưa bà đến trạm y tế khám nhé”.

“Đâu có”. Bà lắc đầu: “Hai hôm trước A Hải vừa đưa bà đi kiểm tra, tim, khớp của bà đều rất tốt, chỉ có trí nhớ không tốt”.

“Có lúc bà quên ạ?”.

“Thường xuyên không tìm thấy đồ”. Bà hóp miệng giống như trẻ con: “Nhưng từng này tuổi rồi, cũng không có gì phải nhớ nữa”.

“Nếu có thể chia một phần trí nhớ của cháu cho bà thì tốt”. Mãn Tâm ngồi khoanh chân trước mặt bà: “Nhớ càng nhiều thì càng phiền phức”.

“Lại trẻ con rồi”. Bà Lục hiền từ xoa đầu Thái Mãn Tâm: “Chả trách A Hải nói cháu là cô gái ngây thơ nhất thị trấn”.

“Ý nói cháu luôn làm chuyện ngốc nghếch đúng không ạ?”. Hai mắt cô ươn ướt, gục đầu lên đầu gối của bà: “Hay là cháu quá lỗ mãng?”.

“Cháu không ngốc, cháu rất thông minh”. Bà run rẩy đặt tay lên vai cô: “Ngủ một giấc thật ngon, ngày qua ngày, mọi thứ sẽ qua đi”.

Thái Mãn Tâm không thể ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nghĩ tới hình ảnh cô gái tóc xoăn kia dính sát vào người Giang Hải giống như một con rắn vậy. Hơi ẩm từ vòng tay của anh dường như vẫn còn đó,

cảm giác hai cánh tay vòng qua người cô vẫn chưa tan biến. Nhưng lúc này anh đang ôm ai, quần lấy ai đó như thế nào, cô không dám nghĩ nhiều.

Cứ như vậy nửa tỉnh nửa mơ suốt mấy tiếng. Sáng sớm cô bị tiếng chim sẻ nhà ai đó đánh thức, loạng choạng đi đánh răng rửa mặt. Nhìn khuôn mặt cứng đờ vì thiếu ngủ trong gương, cô lấy nước lạnh vỗ lên mắt rồi lại vỗ má giống như trong phim thần tượng, nở nụ cười hoàn mỹ không chê vào đâu được.

“Phải phấn chấn lên! Mày thông minh xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu, mọi người đều biết, chỉ có anh ta là không có mắt.”

Đây không phải là tự cao tự đại. Nhưng cho dù mày trẻ trung xinh đẹp, lanh lợi đáng yêu thì cũng không thể thay đổi hiện thực.

Anhta không thích mày.

Anhta thả ở bên người mày không coi ra gì.

Anhta không hề bận tâm đến cảm giác của mày.

Anhta không để ý đến mày.

Cô ầm ức, cô tức giận, cô không phục.

Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn không chịu rời khỏi Đồng Cảng đến Đam Hóa sớm hơn. Cho dù từng phút từng giây đều là giây vô nhưng cũng không mong muốn thời khắc nói lời tạm biệt đến sớm.

Thái Mãn Tâm để mặc mình lang thang vật vờ trong thành phố nhỏ, chào hỏi tất cả những người mình quen biết, nói là sáng mai mình sẽ đi.

Cô cố gắng tìm lại niềm vui khi mình mới đến đây. Hồi ấy cho dù không nghĩ đến anh thì vẫn coi chuyện đi lần này là một phát hiện mới trong cuộc đời.

Cô vẫn đeo chiếc túi nhỏ ra bờ biển đuổi theo những con cua, ăn thạch và viết du ký dưới gốc cây gừa, cùng bọn trẻ chơi cầu lông, chạy đến đầu cầu nhìn những chiếc thuyền đánh cá, tập yoga trên bãi cát tĩnh lặng lúc hoàng hôn.

Nhìn thấy đảo Lệ từ phía xa. Đảo chìm trong màn sương, thật sự rất giống một giọt nước mắt dịu dàng.

Trên bãi cát bằng phẳng, một đám trẻ con đang chơi bóng chuyền. Thái Mãn Tâm đứng nhìn từ xa, phát hiện Giang Hải ngồi dưới gốc cọ, bên cạnh là hai lon bia.

Cô đi đến bên cạnh sân bóng, nhìn anh qua lỗ trẻ đang chạy nhảy nô đùa. Giang Hải thư thả uống bia, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Hai bên tranh luận không ngừng vì quả bóng ra khỏi vạch, mời Giang Hải làm trọng tài. Anh cầm quả bóng ném ột bên. Đám trẻ con bên ấy vỗ tay hoan hô. Thái Mãn Tâm vòng qua người anh, vừa giơ chân đã làm đổ lon bia đang mở, bia chảy lênh láng ra ngoài, ngấm xuống cát, để lại đồng bóng trắng. Giang Hải không ngăn đầu, giơ tay mở lon còn lại.

“Anh Thành nói lúc đầu anh cũng ở trong đội bóng của trường”.

Giang Hải “ừm” một tiếng, coi như trả lời.

“Bởi vì những người khác đều không đủ cao, suy cho cùng đây không phải là miền bắc”. Thái Mãn Tâm trêu đùa.

Anh ngửa cổ uống bia.

“Không muốn nói chuyện với em đến vậy sao?”. Cô có chút tức giận: “Sáng sớm mai em đi rồi, chẳng phải anh nói là bạn, là anh em với em sao? Vậy bữa tiệc chia tay ở chỗ anh Thành tối nay anh có đến không?”.

“Điều này quan trọng lắm sao?”. Giang Hải lắc lắc lon bia: “Nói sau đi”.

“Em sắp đi rồi, vì thế hôm nay anh có món quà tặng em”. Anh Thành tươi cười lấy một cuốn sách.

Thái Mãn Tâm ngẩng đầu nhìn: “Nhạc guitar? Em không hiểu”.

“Hôm nay tôi đến hiệu sách mua đây”. A Tuấn giơ tay: “Anh Thành đã nói là hôm nay cô muốn hát bài nào, chỉ cần trong này có thì anh ấy sẽ đệm đàn cho cô”.

“Hôm nay không chỉ có hải sản, anh Tuấn còn bảo tôi ra chợ đêm mua rất nhiều đồ ăn vặt”. Ngay cả nhân viên chạy bàn cũng góp vui: “Anh ấy nói muốn cô được ăn tất cả những món ngon nhất ở Đồng Cầm”.

“Ở đây còn có rượu gạo, có muốn nếm thử không?”. A Tuấn cười khi đưa cho cô một chai rượu.

“Mãn Tâm không uống rượu chứ”. Anh Thành ngăn anh ta lại.

“Trước đây chưa bao giờ uống”. Cô giơ tay: “Nhưng chỉ lần này thôi. Vui như thế này sao có thể không uống một chút cơ chứ?”.

Mọi người vừa ăn vừa uống, chúc rượu hát hò. Một chai rượu đã hết, cũng không biết đã uống bao nhiêu bia, thậm chí có người còn hô hét lấy ra Nhị Oa Đầu của Bắc Kinh.

Giang Hải vẫn không xuất hiện.

Thái Mãn Tâm chạy đến trước quầy lễ tân, ngồi ở góc bàn, cùng anh Thành lật nhạc phổ, hát từng bài một. A Tuấn đứng phía sau nhón chân, dùng đèn pin soi cho họ.

Hát đến chỗ cao hứng, Thái Mãn Tâm chống tay lên bàn nhảy xuống, lắc lư theo tiếng nhạc: “Cô gái đối diện hãy nhìn sang đây, nhìn sang đây, nhìn sang đây”. Một tay cô chống hông, một tay giơ ngang trước mặt, móc hai ngón tay, ánh mắt liếc sang trái sang phải, mớ mềnh ẩn chứa nét cuốn hút hiếm thấy.

Sau đó cô lại lấy tay che mặt, lắc đầu hát: “Em muốn lên nhìn anh, vờ như ngắm một bình hoa... Chỉ sợ anh biết sẽ cười em ngốc. Em chỉ có thể tránh anh. Mặc dù rất muốn nói chuyện với anh nhưng bên cạnh anh lại có cô ấy”.

Rồi cô quay người và dang hai tay: “Tôi là một chú chim nhỏ nhỏ cho dù có bay thế nào thì cũng không thể bay cao...”.

Sau đó lại vòng tay qua cổ anh Thành và A Tuấn hát: “Hãy tha thứ cho em vì cả đời yêu tự do, cũng không sợ ngày nào đó sẽ vấp ngã”.

Cô kéo tay từng người và hát, cho dù là quen hay không quen. Chỉ cần có người nâng ly là cô sẽ uống rượu cùng người đó.

Uống lẫn lộn mấy loại rượu, cô chướng bụng đến nỗi phải chạy vào nhà vệ sinh mấy lần liền. Cô phát hiện mình vẫn có thể đi đường thẳng, không kìm được thầm nghĩ: “Thì ra mình còn có tiềm năng trở thành sâu rượu”. Bước chân đã có chút lâng lâng.

Giờ đến những bài hát thịnh hành của các ca sĩ nữ.

Có lẽ vì uống rượu nên cảm thấy có thể lên giọng rất hoàn hảo. Thái Mãn Tâm nằm bò lên bàn, hát từng bài một.

“Vẫn chưa cảm nhận được vẻ dịu dàng của nụ hôn nồng cháy, có lẽ ở bên cạnh em, anh đang theo đuổi sự tự do cô độc”.

“Có lẽ từ bỏ mới có thể gần anh hơn, không gặp anh nữa thì anh mới nhớ đến em. Thời gian dần trôi, những loại quả trong mùa hè nóng nực, mùi hương cô đơn trong hồi ức”.

“Em gặp một người khiến em bất chấp tất cả. Em tưởng rằng đó chính là thế giới mà em theo đuổi. Nhưng em bị hiểu lầm, bị lừa dối. Vì sao phía sau thế giới của người lớn luôn không trọn vẹn như vậy?”.

Anh Thành bị người ta kéo đi uống hai ly. Anh xua tay lia lịa nói là không uống được nữa, loạng choạng bước ra phía sau nhà hàng, chống tay vào cây dừa nôn thốc nôn tháo. A Tuấn vội vàng đặt cây guitar xuống chạy đi chăm sóc anh.

Thái Mãn Tâm có chút chóng mặt, nằm bò lên bàn tiếp tục giữ nhạc, chọn một bài hát tiếp:

That is why all the girls in town

Follow you all around.

Justlike me, they long to be
Closeto you.

18. Chương 18

Có người khoác vai cô và nói: “Không hiểu, chuyển bài khác”.

Cô lắc đầu, vẫn nhạc điệu đó, tự mình phối lời, hát ngân nga: “Let me stay, I dontwanna go, I don’t wanna leave you”. Hát đi hát lại.

Người đó áp sát hơn. Thái Mãn Tâm vẫn tỉnh táo, nghiêng người tránh mùi rượu nồng nặc: “Tôi muốn sang bên kia ngồi”. Cô xua tay muốn đi nhưng đối phương không buông tha.

Bỗng nhiên cổ tay của cô bị kéo lại, cả người bị kéo mạnh ra phía sau một dáng người cao lớn. Không biết Giang Hải xuất hiện trong nhà hàng từ lúc nào, đứng chắn trước mặt cô.

Người đó và Giang Hải biết nhau, anh ta vẫn nâng cốc rượu muốn đi vòng qua: “Mãn Tâm, nào nào, uống tiếp, uống tiếp”.

Giang Hải tiện tay lấy một cốc bia, giơ lên trước mặt anh ta, lạnh lùng nói: “Anh uống nhiều rồi”.

Thái Mãn Tâm không hề xúc động: “Anh đừng có mà vừa mới đến đã ra vẻ ngầu, mọi người đều uống từ lâu rồi, dĩ nhiên là uống nhiều. Bây giờ xem ra chỉ có anh là tỉnh táo”.

“Uống bao nhiêu, từng này sao?”. Giang Hải chỉ vào thùng Nhị Oa Đầu bên cạnh, lấy hai chai nhỏ đang mở uống một hơi hết cạn: “Công bằng rồi chứ, hả? Dừng lại được rồi đấy”.

Mọi người không nói gì, bỗng chốc bình tĩnh trở lại. A Tuấn dìu anh Thành vào nhà: “Ấy, anh Hải, anh đến lúc nào vậy? Lúc này bọn em hát mãi, vui lắm, ngay cả Mãn Tâm cũng uống rượu”.

“Cũng đủ rồi đấy, sáng mai cô ấy còn phải bắt xe. Mọi người về sớm đi, nếu không bắt được xe, cẩn thận lỡ máy bay”.

Anh đang định quay người thì bị Thái Mãn Tâm kéo áo.

“Có thể chơi một lần nữa được không?”. Đôi mắt của cô rất sáng, đôi lông mày nhíu lại, ẩn chứa vẻ cầu khẩn: “Chơi bài Hành trình trở về quê hương thêm một lần nữa”.

“Không được chọn bài”. Giang Hải lắc đầu, nhưng vẫn cầm cây guitar, đứng giữa nhà hàng.

Là bản nhạc mà anh đã từng chơi ở quán trọ, giống như gió bão xuyên qua rừng cây thổi ra biển, nhưng lại giống như bước chân vui tươi đi trên con đường trải đá xanh. Những âm bội vang vọng trên dây đàn nghe giống như tiếng thở dài vô vọng.

Nhạc càng lúc càng cao, giai điệu càng lúc càng gấp gáp. Đột nhiên “phụt” một tiếng, một sợi dây đàn đã đứt khi Giang Hải đang gảy đàn. “Cách chơi này rất dễ đứt dây”. Anh đặt cây guitar sang một bên: “Được rồi, đúng lúc kết thúc”. Anh ráo bước đi ra ngoài cửa, quay lại dặn dò: “A Tuấn, em không uống nhiều chút, đưa Mãn Tâm về nhà, cô ấy đi không vững rồi”.

Còn nhìn anh bỏ đi, không hề quay lại nhìn cô. Không hề có lời tạm biệt, không có cái ôm chia tay, tất cả đã hạ màn trong thâm lặng. Một màn pháo hoa rực rỡ đã tàn biến trong màn đêm vô tận.

Trên đường về, Thái Mãn Tâm im lặng không nói lời nào.

A Tuấn có chút không tự nhiên: “Cô không sao chứ?”.

“Không sao”. Cô lắc đầu: “Chỉ là không muốn về”.

“Tôi đi cùng cô nhé”. A Tuấn nói: “Ra bờ biển ngắm sao, thế nào, chẳng phải là cô rất thích sao?”.

“Được thôi! Chúng ta mang bia đi, thế nào?”.

“Haha, cô nghiện rồi”. Anh ta tỏ vẻ không thể tin được nhưng vẫn chạy đến cửa hàng bên đường, lấy ba, bốn lon bia.

Ngồi trên bậc thềm cạnh bãi cát, cảm giác khoang miệng chất đầy chất dịch đắng chát.

“Tôi biết vì sao bây giờ cô mới đi”. A Tuấn dùng lon bia vẽ vòng tròn trên bãi cát.

Thái Mẫn Tâm khẽ mỉm cười: “Mọi người đều biết”.

“Tôi không thích anh Hải đối xử với cô như vậy”. A Tuấn hăm hứ một tiếng: “Anh ấy vừa mới đến một lúc, cũng không nói chuyện với cô. Còn nữa, anh ấy...”.

“Anh ấy ở bên người phụ nữ khác, đúng không?”. Thái Mẫn Tâm buồn rầu lắc đầu: “Tôi biết, có gì là tôi không biết cơ chứ?”.

“Thế vì sao cô vẫn thích anh ấy?”.

“Có người nào bệnh đã ăn sâu vào xương mà muốn bị bệnh đâu? Đây không phải là chuyện mình nói là được”. Cô cười, trầm nghĩ, đôi khi tình yêu thật sự là chứng bệnh hoang tưởng.

“Thế vì sao không thể thích tôi cơ chứ?”. A Tuấn có chút bất bình: “Ngay từ đầu tôi đã nói cô làm bạn gái của tôi”.

“Cậu học này, đừng đùa nữa”.

“Tôi nhỏ tuổi hơn cô, nhưng thế thì có sao chứ?”. A Tuấn nói: “Cô thấy báo chí nói rồi đấy, phụ nữ sống thọ hơn nam giới. Tôi trẻ hơn anh Hải rất nhiều, tôi có thể ở bên cô lâu hơn anh ấy”.

Thái Mẫn Tâm gượng cười: “Đồ ngốc, không phải là tôi thiếu một người ở bên. Tôi chưa bao giờ nghĩ một mình sẽ cô đơn. Chỉ có điều...”.

“Đó là gì?”.

Đó là gì?

Thái Mẫn Tâm cũng tự hỏi mình.

Chỉ có điều là thiêu thân lao vào lửa, tự phụ và mù quáng.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay kêu tích tắc tích tắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Mù quáng không cần suy nghĩ, giống như bóng ma, tan biến khi mặt trời mọc.

Bỗng nhiên điện thoại của A Tuấn đổ chuông. Anh trả lời bằng tiếng địa phương, Thái Mẫn Tâm thấp thoáng nghe thấy vài từ: “Không sao”. “Về nhà rồi”. “Ngủ rồi”.

“Là anh Hải”. Sau khi cúp máy, A Tuấn quay sang, chứng thực suy đoán của cô: “Anh ấy hỏi tôi có phải đã đưa cô về rồi không”.

“Cậu nói về rồi à?”.

“Ừm, tôi nói với anh ấy là chúng ta về nhà rồi, cô đã ngủ rồi”.

Lúc ấy, chuông báo tin nhắn của Thái Mẫn Tâm vang lên.

Tin nhắn của Giang Hải: “Thượng lộ bình an”.

“Chúng ta về chứ?”. A Tuấn hỏi.

Đi đến ngã rẽ, Thái Mẫn Tâm dừng chân: “Cậu về đi, tôi muốn đi dạo thêm chút nữa”.

“Mùa thế này rồi còn đi đâu?”.

“Không đi đâu cả, đi loanh quanh thôi. Giờ này ngày mai tôi đã ở Bắc Kinh rồi”.

Cô nói mãi A Tuấn mới đồng ý để cô đi hai vòng nhưng dặn đi dặn lại: “Đi đường lớn, người ta vẫn chưa dọn hàng nên an toàn. Có chuyện gì lập tức gọi điện cho tôi”.

Thái Mẫn Tâm nhìn A Tuấn đi xa, sau đó rảo bước thật nhanh, thở hổn hển xuất hiện trước cửa nhà Giang Hải. Ánh trăng rọi qua tấm chắn bằng nhựa màu trắng ngà, kéo dài cái bóng mờ nhạt của chuông gió.

Tấm rèm trúc treo ngoài cửa viết dãy thư pháp Hành Thảo: Trường ca ngâm trường phong, khúc tận hà tinh hy.[2]

[2] Hai câu trong bài thơ Xuống núi Chung Nam ghé thăm Hộc Tỷ của nhà thơ Lý Bạch, dịch thơ:

Tiếng hát lẫn gió thổi lác đác

Khúc ca tàn xơ xác vẻ sao.

(Nguyễn Khuyên dịch)

Còn gặp anh một lần nữa? Sợ rằng không thể làm chủ được mình, sẽ không tìm được lòng mà rơi lệ.

Không tìm được mở tin nhắn của Giang Hải, ấn nút gọi. Gần như đến lúc sắp hết tín hiệu, đối phương mới nhắc máy, giọng nói uể oải: “Alo?”.

“Anh đang ở đâu, vẫn chưa ngủ à?”.

“Ừ, ở nhà, đã nằm xuống rồi nhưng bị cô đánh thức. Lúc này uống nhiều quá, thấy hơi đau đầu. Sao cô vẫn chưa ngủ, chẳng phải ngày mai còn phải bắt xe sao?”.

“Đang ngủ thì bị tin nhắn của anh làm cho thức giấc”.

“Ồ...”.

Hai người cầm điện thoại, im lặng không nói gì.

“Có chuyện gì không?”. Anh hỏi.

“Không, anh còn gì muốn nói với em không?”. Thái Mẫn Tâm nắm chặt điện thoại.

“Cũng không. Tôi nghĩ ngày mai không gặp được đâu, thượng lộ bình an”.

“Cảm ơn”. Cô nói rất khẽ như đang tự lẩm nhẩm, không biết nên buồn hay là thanh thản vì lời chúc khách sáo của anh.

Qua tấm rèm trúc, Thái Mẫn Tâm gục đầu vào cánh cửa gỗ, ngửi mùi hương trúc đặc trưng. Từ đầu đến cuối cô không thể nói tạm biệt. Tạm biệt, tạm biệt, có lẽ sẽ không gặp lại. Nhưng không nói lời từ biệt, liệu có thể coi là chưa từng rời xa hay không? Trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy hụt hẫng. Cô đứng ngoài cửa rất lâu, buồn rầu cúp máy, quay người đi về phía quán trọ của bà Lục.

Đi qua một con đường rộng rãi, là con đường thông từ nhà Giang Hải đến quán trọ. Hai bên là trường tiểu học và nhà nghỉ, dựng hàng rào chắn cao hơn đầu người, giàn hoa giấy và hoa đại dày đặc, thi nhau vươn cành ra khỏi khe hở trên hàng rào chắn. Hai đầu đường đều có một cột đèn đường ánh sáng yếu ớt. Thái Mẫn Tâm vừa bước qua góc rẽ, không khỏi dừng người, lại lấy điện thoại ấn nút gọi.

“Alo”. Giọng nói ngọt ngào của Giang Hải vang lên: “Còn có chuyện gì sao?”.

“Anh buồn ngủ lắm đúng không?”. Thái Mẫn Tâm khẽ hỏi: “Có muốn ra ngoài chào em một tiếng không?”.

“Hừ”. Anh đáp lại một tiếng rồi im lặng rất lâu: “Cô đang ở đâu? Chẳng phải A Tuấn đưa cô về rồi sao? Tôi buồn ngủ lắm, không ra đâu”.

“Buồn ngủ lắm à?”. Cô không tìm được khẽ cười: “Em đã nhìn thấy anh dụi mắt rồi”.

Cô thu tầm mắt, đứng dưới cột đèn đường, hai tay bám vào quai ba lô, nghiêng đầu đứng trong vòng ánh sáng nhỏ bé. Ở đầu đường bên kia, Giang Hải đang đi qua con đường sáng tối đan xen. Anh giờ điện thoại, vẻ mặt ngạc nhiên ẩn chứa chút ngỡ ngàng.

Sau này, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng ấy, Thái Mẫn Tâm cảm thấy trái tim của mình như mọc thêm một đôi cánh, bay lượn trên không trung, nhìn anh dụi tay vào túi áo, chậm rãi bước lại, ngược sáng, dáng người cao lớn. Còn cô thì mím môi, nghiêng đầu, héch cằm, bướng bỉnh và đặc chí, bờ vai thon thả, những đường cong khinhhin nghiêng thật đẹp.

Đi đến giữa đường, Giang Hải dừng bước, lặng lẽ dang hai cánh tay về phía cô. Thái Mẫn Tâm không kịp được chạy như bay, ulla vào vòng tay của anh, ôm chặt lấy anh.

Vòng tay của Giang Hải thật rộng và chắc chắn. Cô gục mặt vào lòng anh, ngửi mùi thuốc lá và mùi rượu che lấp mùi đàn ông sạch sẽ, ấm áp của anh. Cảm giác này khiến cô lưu luyến và mê đắm. Thái Mẫn Tâm hít hà, áp sát vào ngực anh, nhắm mắt, những sợi tóc trên đỉnh đầu khẽ lay động cùng với hơi thở của anh.

Em đã đứng ở cửa nhà anh rất lâu, anh có biết không? Nếu không phải như vậy thì có phải là sẽ bỏ lỡ cơ hội được ôm anh như thế này không?

Có phải anh cũng đứng dưới quán trọ nhà bà Lục, ngẩng đầu nhìn căn phòng của em ở tầng hai, nói lời tạm biệt với ánh đèn đã tắt không?

Có phải anh cũng thích em, cho dù chỉ là một chút?

Anh lo lắng quá nhiều cho tương lai của em hay là không muốn trao em chân tình của mình?

Nhưng anh cũng muốn gặp lại em, đúng không? Đúng không?

Thái Mẫn Tâm có rất nhiều câu hỏi, nhưng lúc này cô không nóng lòng muốn biết câu trả lời.

Câu trả lời không thể thay đổi phương hướng đã định của cuộc đời. Cô sợ rằng chỉ cần mở miệng, anh sẽ bực tức cau mày, sẽ lạnh lùng đẩy cô ra. Một cô gái thường ngày vui vẻ hoạt bát, lúc này lại run rẩy bầy, giống như một đứa trẻ gầy yếu.

Một ý nghĩ bỗng nhiên trở nên rõ ràng, không phải là bộp chộp hay nhất thời bồng bột mà là một sự quyết tâm to lớn. Cô không biết đây là tạm biệt hay vĩnh biệt. Cô không hy vọng dùng một tiếng “tạm biệt” quá đổi bình thường để cắt đứt tất cả.

Nghét thấy tiếng trái tim mình đang đập dữ dội, tất cả những cảm xúc bị kìm nén như trào dâng trong tim. Thái Mẫn Tâm không kịp cảm nhận, cũng không muốn truy cứu những cảm xúc vụn vặt ấy. Cô chỉ hy vọng có thể ôm Giang Hải như thế này, ôm chặt một chút, chặt một chút, mong sao có thể tan vào trong xương máu của đối phương. Như thế sẽ không phải đối mặt với sự chia ly sắp tới.

“Anh không nỡ để em đi, đúng không?”. Cô vòng tay qua cổ Giang Hải, nhón chân, ghé sát vào tai anh, khẽ nói. Cô hà hơi, câu nói này có chút xa vời, hòa cùng hơi thở ẩm ướt lướt qua tai anh, cảm giác ngứa ngứa. Giọng nói biếng nhác lẫn với mùi rượu của cô giống như một chiếc lông vũ làm lay động lòng người.

“Đừng gây chuyện”. Giang Hải lắc đầu: “Cô uống nhiều rồi, tôi cũng uống nhiều rồi”.

“Em uống không ít nhưng em vẫn chưa say. Chỉ là em có dũng khí làm chuyện mà em muốn làm”. Cô không chịu buông tha, bờ môi mềm mại, vươn ướm chạm vào chiếc cằm với những đường nét rõ ràng rồi lướt nhẹ nhẹ qua cổ anh khi anh quay đầu đi: “Đừng tránh em nữa”.

Giang Hải không dứt khoát: “Cô muốn quá nhiều thứ”.

“Anh không biết em muốn gì. Bây giờ em có thể muốn gì được chứ? Ngày mai em đi rồi, thật sự sẽ không bao giờ quay lại. Em chỉ hy vọng được gần anh thêm một chút”. Cô nũng nịu: “Ít ra thì em tin rằng có một số thứ anh cũng muốn”.

“Đừng có dính vào người tôi như vậy”. Hơi thở của Giang Hải có chút gấp gáp. Anh vỗ vào lưng cô: “Ngoan nào, để tôi bình tĩnh một chút”.

“Không!”. Thái Mẫn Tâm rất kiên quyết.

“Cút đi!”. Anh muốn đẩy cô ra: “Cô có biết là bây giờ mình giống cái gì không, hả?”. Sau đó mắng cô một câu rất ác độc và cay nghiệt.

Thái Mẫn Tâm bám chặt vào tay anh không chịu buông ra. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của Giang Hải, đôi môi đang mở gần như dính chặt vào đôi môi của anh, chỉ cách một khoảng cách như có mà như không, trao đổi hơi thở của nhau. Cô để lộ vẻ phong tình đáng ngạc nhiên trong sự ngây thơ, trong sáng: “Em có thể đến chỗ anh, được không?”. Cô kéo tay Giang Hải, chậm chậm nhưng không hề do dự, đặt nó lên

bầu ngực mềm mại của mình. Giang Hải khẽ thở dài, nhịp thở trở nên rối loạn, một tay vòng qua eo cô, một tay mơn trớn trên da thịt, nâng cầm cô, hôn cô nồng nàn say đắm.

Thái Mãn Tâm không thể phân biệt được trong đó có bao nhiêu phần là tình dục, bao nhiêu phần là tình yêu. Cô không cho hai người có cơ hội do dự, nhón chân, đặt tay lên gáy của anh, quần chặt lấy bờ môi của anh.

Cuộc đối thoại ngọt ngào, những lời nói tổn thương đều là từ một cái miệng. Những gì không thể nói được thì dùng chiếc lưỡi nhạy cảm tinh tế để khám phá. Mơn man những đường nét trên bờ môi, cảm giác đau khe khẽ khi hai chiếc lưỡi hòa vào nhau. Mùi rượu nồng nặc trong khoang miệng lan ra màn đêm mỏng như làn nước, dường như bùng cháy dưới màn trời đen đặc.

Mái tóc dài và dày xõa xuống, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng khiến những sợi tóc trở nên mềm mại, óng mượt, cũng rơi vào cơ thể khỏa thân của cô.

Làn da của cô mịn màng, gợi cảm trong ánh trăng. Cơ thể trẻ trung đang căng cứng nhưng lại khao khát sự vuốt ve của anh, không hề có một chút chần chừ và xấu hổ.

Những nụ hôn mơn man lan ra toàn thân, nhiệt độ nóng rất gần như muốn thiêu đốt cô. Thái Mãn Tâm khẽ rung mình, cánh tay thon nhỏ vòng qua bờ lưng rắn chắc, rộng lớn của Giang Hải. Bàn tay của anh lướt qua cái cổ cong đẹp, bầu ngực nhấp nhô căng đầy, vòng eo gợi cảm của cô. Cô cảm thấy hơi thở như ngừng lại, bụng hóp xuống, để lộ đường xương hông nhỏ cao.

Cô mê đắm trong nụ hôn nồng cháy, gần như quên cả thở. Cơ thể giống như nụ hoa mỏng manh yếu ớt, khi gió thổi tới, nó run rẩy vươn mình, xòe nở trong gió.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, cơn đau dữ dội khiến cô bỗng chốc bừng tỉnh, dường như không còn cảm giác choáng váng sau khi uống rượu. Cô mím chặt môi, nhưng không tìm được cảm giác đau đớn.

Đau quá, nhưng cảm giác mê đắm mơ hồ đã cuốn lấy cô. Trong vòng tay của Giang Hải, cô như tìm thấy bến đỗ bình yên. Anh thở hổn hển, vẻ say đắm của anh khiến trái tim của cô dịu dàng và vui tươi.

Cơ thể được thỏa mãn, trái tim cũng vậy.

Cảm giác như bị xé nát dường như không thể chịu đựng được. Tiếng rên rỉ đau đớn nghe giống như tiếng khóc bất lực. Vẻ mặt của Giang Hải ẩn chứa nỗi xót xa vô bờ, dịu dàng hôn lên đôi mắt của cô rồi lại nhẹ nhàng hôn đôi môi cô. Cánh tay rắn chắc của anh lăm lăm nắm mồ hôi, dính vào tóc của cô. Thái Mãn Tâm cảm thấy cánh tay và đôi chân của mình giống như dây leo quấn chặt lấy cơ thể của anh, muốn mọc rễ ký sinh, bám chặt vào đó.

Họ không nói một lời trong đêm tối tĩnh mịch.

Thái Mãn Tâm không muốn ngủ thiếp đi dưới ánh trăng. Giang Hải ôm chặt cô từ phía sau, quần lấy đôi chân của cô. Thái Mãn Tâm gối đầu lên tay anh, lưng áp vào lồng ngực rắn chắc của anh, ngắm nghía bàn tay với những ngón rất dài, móng tay rất sạch trước mặt, không tìm được gờ bàn tay của mình, áp vào lòng bàn tay của anh, các ngón tay đan vào nhau, xiết thật chặt. Ngón tay ấm dần lên, chuyển màu trắng hồng nhàn nhạt, có cùng hơi ấm với anh.

Giang Hải thì thầm gì đó rồi quay người, vòng qua tay Thái Mãn Tâm, để cô gối đầu lên vai mình. Trán cô chạm vào bộ râu của anh, cảm giác nhói nhói, ngứa ngứa. Thái Mãn Tâm khẽ cười, lấy tay gãi vào nách anh. Anh gập tay lại khiến cô không rút tay ra được, cứ như thế đặt cạnh xương sườn của anh, thật ấm áp. Lòng bàn tay có thể cảm nhận được mạch đập của anh, hơi ấm trên cơ thể anh.

“Anh nói gì vậy?”. Cô khẽ hỏi.

“Em sẽ hối hận”.

“Không, em không bận tâm”.

Giang Hải nhíu mày, nửa tỉnh nửa mơ nhưng vẫn cảm thấy có chút bất an.

“Anh không ngủ được à?”.

“Đau đầu”. Anh mơ hồ đáp lại, giọng nói giống như một đứa trẻ: “Già rồi, thức đêm là đau đầu”.

“Tại anh uống nhiều rượu, lại uống nhanh nữa. Sau này phải chú ý chăm sóc bản thân mình”. Thái Mãn Tâm khẽ cười: “Em bóp đầu cho anh”.

Ngón tay của cô xoa tròn quanh huyệt Thái Dương của Giang Hải rồi lại vuốt cái trán đang nhăn lại của anh. Mái tóc đen mượt của anh hơi ướt. Thái Mãn Tâm không tìm được chỗ người dậy, ngắm nhìn thật kỹ khuôn mặt của Giang Hải - xương lông mày với đường nét rõ ràng, mí mắt khẽ khép lại, cái mũi cao, đôi môi kiên nghị - bỗng chốc trong lòng trào dâng cảm giác yêu thương vô bờ, nhưng lại có chút xót xa. Cô nâng mặt Giang Hải, nhẹ nhàng hôn lên trán anh, mắt anh, đôi môi của anh.

Giang Hải vòng tay qua lưng cô, cô nằm lên người anh, áp má vào ngực anh.

“Đau không?”. Anh hỏi.

“Không sao”. Thái Mãn Tâm học cách anh hôn cô, vụng về hôn lên cổ anh, người anh, cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể của anh. Đôi tay của anh lướt nhẹ đến trước bụng của cô.

Cô muốn quần lấy anh thêm một lần nữa nhưng toàn thân chỉ thấy đau đớn, không có cảm giác sung sướng.

Chỉ bởi vì đây là tư thế mà cô có thể ở gần anh nhất.

Trời tờ mờ sáng, gió thổi lật tấm rèm cửa màu trắng, nhìn thấy ánh tà dương màu hồng phấn tím nhạt ở phía chân trời.

Thừa mình cũng không chút kiêng dè như thế, nghĩ lại sự cuồng nhiệt lúc ấy, quần lấy anh giống như con rắn, Thái Mãn Tâm thẹn thùng kéo cao lớp chăn mỏng ở eo. Cơ thể bị chia thành hai nửa, bó chặt, rồi lại bó chặt mới không bị nứt làm đôi.

Giang Hải vẫn đang ngủ say, cơ thể mịn màng, rắn chắc, đẹp đẽ như một pho tượng nhưng dịu dàng và mềm mại. Thái Mãn Tâm vòng tay qua eo anh, áp má vào làn da râm nắng của anh. Hai mắt cô ướt ướt, cuối cùng cô khẽ hôn lên đôi môi của anh.

“Anh không cần phải lo lắng nữa, cô nàng phiền phức lúc nào cũng quần lấy anh bây giờ đi rồi”.

Cô đã biết trước kết cục chia ly, trong lòng không cảm thấy ân hận.

Mặc dù sau khi từ biệt trời cao biển rộng, nhưng trong thế giới rộng lớn này lại có duyên gặp nhau ở một thị trấn nhỏ như thế này, mỉm cười ghi nhớ những quãng thời gian vui vẻ đã qua, như vậy là đã thỏa mãn rồi. Nếu không thể gặp lại, vậy thì cái ôm này dù có lâu như thế nào cũng không phải là vĩnh viễn. Nếu có thể gặp lại, vậy thì lúc này hà tất phải câu nệ nụ hôn dài hay ngắn?

Vì thế không nghĩ đến việc sẽ ôm anh thật chặt, không buông tay như thể không bao giờ gặp lại.

Nhưng...

... Nếu, nếu em biết đây là nụ hôn tạm biệt cuối cùng của chúng ta thì liệu em có ôm lâu hơn, chặt hơn không? Nếu em sớm biết kết cục, liệu có lựa chọn ở bên anh lúc này, thậm chí là lần đầu gặp gỡ?

Nhớ lại những gì đã qua mà không khỏi thổn thức. Thái Mãn Tâm dần dần hiểu ra rằng, trong sâu thẳm trái tim mình lúc ấy luôn tin rằng sẽ có ngày gặp lại.

Say rượu, suốt đêm không chợp mắt, cô lảo đảo đi về quán trọ, lúc ấy mới cảm thấy hai chân mềm nhũn. Cô đã không có thời gian để ngủ nữa, may là hôm trước đã thụt rửa sạch sẽ. Cô kiểm tra lần cuối cùng rồi đeo ba lô xuống dưới.

Bà Lục nghe thấy tiếng động, khoác áo ngồi dậy, bật đèn ở cửa, định nói gì đó nhưng lại thôi: “Cháu vừa mới...”.

Thái Mãn Tâm mím môi không nói gì.

“Hà tất phải khổ như vậy”. Bà Lục thở dài, ôm cô vào lòng.

Nhìn bà Lục không ngừng vẫy tay trước cửa, Thái Mãn Tâm gần như bật khóc, chỉ nghĩ rằng cả đời này không thể quay lại đây được nữa. Cô bước lên chiếc xe khách đường dài từ Đồng Cảng đến Đàm Hóa. Bên

cạnh cũng là khách du lịch đến Đồng Cẩng, dường như cảm nhận được sự lưu luyến của Thái Mãn Tâm nên an ủi cô: “Nơi đây rất đẹp nhưng lúc nên đi thì vẫn phải đi, ở lại quá lâu cũng sẽ thấy nhàm chán”.

Thật sự như vậy sao? Thái Mãn Tâm không biết.

Ngã rẽ đến thị trấn Bạch Sa, đường hầm dài và hẹp lần lượt qua cửa sổ, mặt biển xanh biếc bị bỏ lại sau lưng. Chỉ khi máy bay cất cánh mới có thể cúi nhìn mặt biển xanh biếc và đường bờ biển nghèo nàn.

Chuyến bay muộn gần một tiếng, muộn hơn nữa cũng chẳng sao, suy cho cùng lúc này cô vẫn đang ở nơi cách anh không xa. Đã mấy lần Thái Mãn Tâm kích động, định quay người lao ra khỏi cửa, vẫy một chiếc taxi quay về Đồng Cẩng, quay về bên cạnh anh, ở bên anh một ngày còn hơn một nghìn ngày ở thế gian.

Về đến Bắc Kinh, lấy hành lý xong rồi bắt xe về cũng đã là chiều tối. Trên đường cao tốc sân bay, bầu trời cao rộng và trong xanh không giống như mọi khi. Thái Mãn Tâm nhìn thấy mặt trời đỏ rực hiếm thấy ở Bắc Kinh. Không biết lúc này ở Đồng Cẩng liệu có ai nhớ đến cô không? Hoàng hôn rực rỡ không thay đổi nhưng người ngắm nhìn thì đã khác.

Cổng nghe đoạn ghi âm trong MP3 - Hành trình trở về quê hương của Giang Hải, ngây người nhìn con đường nhựa rộng rãi và dòng xe nối đuôi nhau ngoài cửa sổ.

Đồ thi phồn hoa có chút xa lạ, tất cả mọi thứ ở Đồng Cẩng cũng trở nên mờ nhạt như ảo ảnh.

Vừa bước ra sân bay một lúc, cái nóng oi bức của mùa hạ khiến người ta đầm đìa mồ hôi làm cô nhớ tới khí hậu mát mẻ bên bờ biển. Khi máy bay đưa cô rời đi, dường như tất cả đã thật sự kết thúc.

Thời tiết tháng tám ở Bắc Kinh nắng nóng như thiêu đốt, đường nhựa như tan chảy, hơi nóng bốc lên hầm hập. Thái Mãn Tâm bỏ lỡ lễ tốt nghiệp, các bạn đều đã rời khỏi trường. Còn mấy ngày nữa là cô phải đến Washington thực tập. Dưới sự thúc giục của mẹ cô đã sắp xếp hành trang, lật tìm chiếc áo kỷ niệm E.T ấy, trên áo vẫn còn phảng phất dư vị của gió biển. Thái Mãn Tâm nghĩ một lúc rồi nhét nó vào va ly.

Hà Lạc từ quê ra Bắc Kinh, sắp đến California học. Mấy người bạn thân tụ tập gần trường ăn uống. Cuối cùng chỉ còn lại hai người bạn cô ngồi dưới giàn hoa màu tím trước ký túc xá năm ấy.

“Cậu có còn sức để yêu một người nữa không?”. Thái Mãn Tâm hỏi.

“Còn”. Hà Lạc cười, ngón cái và ngón trỏ tạo khoảng cách chưa đầy hai centimet: “Nhưng chỉ có từng này, không biết có đủ không”.

“Mình thường nghĩ, có lẽ cậu và Chương Viễn không nên chia tay. Cho dù bây giờ chia tay thì cũng chưa chắc đã kết thúc”.

“Không giống giọng điệu của cậu trước kia”. Hà Lạc cười: “Cậu đã từng nói trên đời này không chỉ có tình yêu”.

“Mình vẫn chưa biết cách phán đoán thế nào là tình yêu”.

“Cậu muốn nói đến người mà ‘we kissed’ sao?”.

“Không biết, mình rất thích, rất thích người đó. Mình mê anh ấy, mê cái cảm giác rung động ấy”. Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Nhưng mình không biết đó có phải là yêu không, cho dù mình... cho dù mình muốn ở bên anh ấy mãi mãi. Cho dù mình có thể từ bỏ tất cả vì anh ấy”.

“Mình cũng không biết rốt cuộc mình nhớ thời gian đã qua hay nhớ người ấy”. Hà Lạc nắm chặt tay cô: “Nhưng, hà tất phải câu nệ một từ? Cho dù là nguyên nhân gì, kết quả đều giống nhau”.

“Kết quả? Đúng, đây đã là quá khứ rồi”. Thái Mãn Tâm đứng dậy, vươn vai: “Việc gì mà phải buồn? Mình coi đó là một cuộc gặp gỡ đẹp, gặp một anh chàng đẹp trai cũng chẳng có gì là không tốt”.

Hà Lạc nói: “Ấy, chỉ là một cái kiss mà đến mức ấy sao?”.

“Chúng mình phải keep moving forward!”. Thái Mãn Tâm quay lại nhìn cô, tươi cười rạng rỡ: “Mình sẽ tìm một người bạn trai tốt hơn anh ta, hơn một trăm lần”.

Cô thử làm lành tin rằng cuộc sống đã trở về với quỹ đạo của nó.

Tất cả bắt đầu lại từ đầu.

19. Chương 19

Những niềm vui đan xen với những đau thương giống như chiếc Tiramisu[1] ngọt ngào, hòa lẫn với hương thơm và vị đắng của cà phê. Cô không thể từ bỏ những gì đã qua, giống như biết rõ là ăn nhiều không tốt cho sức khỏe nhưng vẫn không thể cưỡng lại những món ăn ngon.

[1]Tiramisu là một loại bánh ngọt trắng miệng rất nổi tiếng của nước Ý, có hương vị rất ngọt ngào nên còn được mệnh danh là bánh “tình yêu”.

Trong lúc mơ màng, Thái Mãn Tâm tìm thấy chiếc váy xanh nhạt ba năm trước. Có lẽ vì bị phơi trong không khí ẩm ướt bên bờ biển nên màu sắc đã không còn tươi sáng như lúc mới mua. Sau khi giặt, chất liệu của chiếc váy cotton cũ kỹ cũng không còn mềm mịn, dường như chỉ cần miết tay lên là sẽ để lại nếp nhăn.

Nhưng Thái Mãn Tâm vẫn rất vui. Cô mơ hồ nhớ rằng trong thời kỳ ở nước ngoài, chiếc váy rẻ tiền này đã bị mẹ cô vứt đi lúc dọn dẹp lại phòng.

Mùi nước gội đầu cũng rất quen thuộc. Mái tóc ướt sũng xõa xuống vai. Khi cô đi chân đất qua hành lang, những giọt nước nhỏ xuống sàn gỗ phía sau. Một khách trọ đi lướt qua cô rồi quay đầu nhìn lại. Thái Mãn Tâm không nhìn rõ khuôn mặt anh ta, chỉ là bỗng nhiên trong lòng cô có cảm giác lưu luyến mơ hồ. Cô không tìm được quay lại nhưng không nhìn thấy hình bóng của người đó. Chỉ có Hà Thiên Vĩ và Đào Đào đứng ở cầu thang vẫy tay với cô.

Dường như chỉ cần ra khỏi cửa là sẽ đi vào nhà hàng của anh Thành. Bà Lục cũng đang ở trong bếp, mỉm cười hiền từ với cô, hỏi Thái Mãn Tâm muốn ăn gì. Vị khách đầu tóc rối bù cũng ở đó, khẽ nói: “Dĩ nhiên vẫn là cua rồi”. Anh ta lấy một con cua ở bàn bên cạnh, nhấc lên, ném về phía Thái Mãn Tâm. Quả nhiên khi bốc ra, ngay cả trong cangk cua cũng đầy thịt.

Cô tỏ ra nghi ngờ, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Đôi tình nhân ngồi đối diện là cô đồng nghiệp người Australia rất nhiệt tình hồi còn ở Mỹ và anh chồng chiều chuộng vợ. Hai người khoác tay nhau, hạnh phúc dựa vào nhau. Thái Mãn Tâm buông tay xuống, ngón tay chạm vào người đàn ông đầu tóc rối bù kia. Bỗng nhiên ngón tay của anh ta chạm vào tay cô, đầu ngón tay như lướt qua lòng bàn tay cô.

Thái Mãn Tâm sững người, vẫn chưa biết phải phản ứng thế nào thì đối phương đã cầm cây guitar đứng dậy và nói: “Tôi phải đi rồi, không biết khi nào quay lại”. Cô không kịp nín giữ, chỉ có thể cô đơn một mình quay về quán trọ.

Cô vút đôi dép lê ở cửa, đang định lên tầng, bỗng nhiên anh ta thở hổn hển chạy vào nhưng không chào cô, chỉ ngồi trong đại sảnh uống nước.

“Chẳng phải anh sắp đi sao?”. Thái Mãn Tâm khẽ hỏi.

“Em ở đây, anh có thể đi đâu được chứ?”. Anh ta đặt cốc nước xuống, mỉm cười quay người lại, ôm cô vào lòng.

Cô hạnh phúc đến ướt nước mắt, mỉm cười với anh: “Để em nhìn anh nào, để em nhìn anh nào”.

Anh vuốt ve mái tóc của cô: “Đừng vội, anh sẽ ở đây mãi mãi, đến khi nào em nhìn chán thì thôi”.

Thái Mãn Tâm muốn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh nhưng không nỡ rời xa hơi ấm từ vòng tay anh. Cô cứ mơ hồ không xác định, chỉ hy vọng khoảnh khắc này mãi mãi không bao giờ kết thúc. Trong lòng cô dần dần hiểu rằng, đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ nhưng không muốn mở mắt.

“Hiếm khi nào chị Mãn Tâm ngủ nướng như hôm nay”. Đào Đào đứng ở cửa sổ phòng bếp, nhìn về phía căn nhà gỗ: “Hôm qua sau khi em đi, mọi người uống đến mấy giờ?”.

“Cũng không muộn lắm”. Tề Dục cho thịt bò thái mỏng vào chảo rồi vụn nhỏ lửa: “Cô đi rồi chúng tôi cũng giải tán”.

“Này, mười giờ hơn rồi đấy”. Đào Đào chỉ về phía Hà Thiên Vĩ đang dụi mắt: “Anh nhìn kia, anh ta cũng dậy rồi”.

“Tôi vẫn muốn ngủ, tại anh ta mới sáng ra đã đi đi lại lại bên cạnh khiến tôi thức giấc”. Hà Thiên Vĩ díp mắt lại, nằm bò ra chiếc bàn trong phòng khách: “Khó khăn lắm mới ngủ tiếp được, anh ta lại bắt đầu nướng bánh...”

“Sao đó anh liền bò dậy ăn vụng”. Đào Đào bĩu môi: “Tôi sắp quay lại đây rồi”.

“Cô không ở đây và ở đây có khác gì nhau?”. Hà Thiên Vĩ cười cô: “Chẳng phải tối qua ở lì đến tận nửa đêm mới chịu đi. Nếu không phải mẹ cô năm lần bảy lượt gọi điện thoại cho cô thì e rằng cô sẽ không đi”.

“Dĩ nhiên là khác rồi, như thế tôi có thể gặp anh Tề bất cứ lúc nào!”. Cô vòng sang bên cạnh Tề Dực: “Em muốn cùng anh học chơi guitar, có được không?”.

Không đợi Tề Dực nói, Hà Thiên Vĩ đã cười chế nhạo: “Này, cái tài mọn của anh ta chỉ có thể lừa được cô thôi, ầu trĩ!”.

“Thế anh cũng nói chị Mẫn Tâm ầu trĩ sao?”. Đào Đào ngắc đầu: “Anh có thấy không, chị ấy rất yêu quý cây đàn ấy”.

“Có lẽ, đó là món quà người khác tặng cô ấy”. Hà Thiên Vĩ nhảy lên, gõ đầu cô: “Đừng có ví cô với Mẫn Tâm”.

Đào Đào hăm hứ một tiếng, quay người chạy đến bên cạnh Tề Dực: “Anh Tề, hay là ban ngày em sang đây, anh dạy em làm điểm tâm, khi nào về em có thể làm việc ở một cửa hàng bakery (cửa hàng bánh)”.

“Cô muốn học gì nào?”

“Đơn giản một chút, ví dụ butter cookies, cheese cake, muffin (tên các loại bánh ngọt), em đều biết”. Đào Đào nghiêng đầu mím môi: “Để em nghĩ...”

“Tiramisu đi!”. Có khách trọ đi ngang qua, phần khách chạy lại.

“Tôi gần như đã ăn Tiramisu ở tất cả các cửa hàng trong thành phố nhưng thích nhất là món bánh ở cửa hàng tạp hóa tầng dưới. Họ đều nói tôi không biết thưởng thức”.

“Haha, vốn dĩ là vậy mà, cái bánh đó cùng lắm bánh pudding cho thêm bột cacao. Đúng là cô nàng không biết gì”.

Mấy người trẻ tuổi tranh nhau bàn luận.

“Chào mọi người, đang thảo luận gì đấy?”. Thái Mẫn Tâm mỉm cười bước lại.

“Mẫn Tâm, bảo đầu bếp làm Tiramisu đi”. Có người đề nghị.

“Được thôi, không biết có yêu cầu cao về nguyên liệu không. Điều này thì còn phải hỏi ý kiến của anh ấy”.

“Chờ tôi một chút”. Tề Dực đổ trứng gà vào chảo, khuấy vài cái rồi rắc chút hành. Anh múc một bát đặt trước mặt Mẫn Tâm, khẽ hỏi: “Sao bây giờ mới dậy, khó chịu à?”.

“Tôi từ lâu rồi, thỉnh thoảng thích ngủ nướng thôi”.

Cô mỉm cười: “Mọi người không cùng ăn sao?”.

“Ăn rồi”. Tề Dực tắt bếp, ngồi xuống cạnh chiếc bàn, lập tức bị khách trọ vây quanh.

“Hay là buổi trưa anh đến dạy chúng tôi. Dù sao thì thời tiết nóng thế này, chẳng muốn đi đâu cả”.

Mọi người thi nhau hò hét.

“A, hình như cần một loại cheese (pho mát) đặc biệt”. Có người nói.

“Mascarpone cream cheese”. Tề Dực nói: “Loại này có thể ở Đồng Cầm không có. Sao, bây giờ Tiramisu rất hot sao?”.

“Cái tên rất lãng mạn!”

“Haha, cậu đúng là khác người, ăn mà cũng phải xem tên”.

“Còn lâu mình mới khác người!”.

“Nói một cách công bằng, quả thực mùi vị rất ngon”. Mọi người thi nhau nói.

“Chẳng phải Tiramisu là tiếng Ý sao, tiếng Anh của nó là ‘pick me up’, hãy đưa em đi”. Có người nói xen vào: “Nghe nói vào thời chiến tranh thế giới thứ hai, vợ của một binh sĩ người Ý đã trộn tất cả các loại thực phẩm trong nhà lại với nhau, muốn người chồng của mình nhớ mãi cảm giác gia đình. Nói ra thì cũng là gửi gắm một nỗi nhớ nhưng, rất thích hợp để làm ở đây”.

“Hồi ở châu u tôi đã đọc một vài cuốn sách nấu ăn cổ, trong đó không có Tiramisu”. Tề Dục mỉm cười: “Nhưng cách giải thích lãng mạn này có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân nó được mọi người yêu thích”.

“Tôi đã từng ở trọ trong một thị trấn nhỏ, chủ nhà là một cặp vợ chồng già. Bà chủ rất thích nấu nướng. Bà ấy cũng là một thành viên tích cực trong Women club (câu lạc bộ phụ nữ) của thị trấn, đã từng xuất hiện trên chương trình ti vi của thị trấn mỗi buổi chiều thứ ba hàng tuần để dạy mọi người nấu ăn. Bà còn tổ chức để những người dân trong thị trấn viết cuốn sổ tay nấu ăn homemade”. Trước sự “bao vây” của khách trọ, Tề Dục uyển chuyển nói: “Chúng tôi đã nói đến nguồn gốc của Tiramisu. Từ nhỏ bà chủ nhà đã thích quanh quẩn trong bếp nhưng hồi trẻ bà ấy chưa từng nghe nói đến Tiramisu. Có lẽ là sau những năm tám mươi mới nghe nói đến công thức này từ những người bạn yêu thích nấu nướng. Nếu trực tiếp dịch sang tiếng Anh, Tiramisu có nghĩa là pull me up. Bởi vì trong chiếc bánh này có cho thêm một loại cà phê đậm đặc là Espresso[2] có thể khiến người ta phấn khích. Mặc dù một số công thức có ghi chú là phải cho thêm rượu, có điều lúc đầu hầu như không cần bởi vì nó vốn được chuẩn bị cho người già và trẻ em”.

[2] Cái tên Espresso bắt nguồn từ nước Ý. Trong tiếng Ý, Espresso được gọi là “express”, nghĩa là cà phê có thể được phục vụ cho khách ngay lập tức.

“Ấy, anh nói như vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì cả”. Du khách với chiếc kính chống nắng viền trắng bịt mắt.

“Đúng vậy”. Cô gái uống coca bên cạnh cũng lắc đầu: “Tôi thà tin vào câu chuyện trước còn hơn. Tôi rất thích cái tên Tiramisu, giai điệu có chút giống Cinderella[3], cô gái trong truyện cổ tích. Tôi nghĩ nhất định cô ấy cũng lặng lẽ chờ người yêu của mình quay trở về, sau đó dang rộng vòng tay và nói: ‘Hãy đưa em đi, hãy đưa em đi’ ”.

[3] Cinderella – Cô gái Lọ Lem – Bộ phim dựa theo câu chuyện của Charles Perrault này nói về một cô gái tên là Cinderella mồ côi cả cha lẫn mẹ, sống cùng với mẹ kế độc ác và hai cô chị xấu tính.

Cô gái đeo kính chống nắng viền trắng cũng phụ họa theo, dang cánh tay phải, cánh tay trái đặt trước ngực, tỏ vẻ mong chờ: “A, Romeo, vì sao anh lại là Romeo? Hãy đưa em đi, hãy đưa em đi...”

Các cô gái cười âm lên. Bạn trai của cô gái uống coca ngồi đối diện với Thái Mãn Tâm. Anh ta chống cằm lắc đầu: “Này bà chủ, đầu bếp để cô thật đáng giá. Vốn dĩ cô ấy đòi đi chơi thả dù trên biển, bây giờ không đi nữa. Xem ra tôi có thể tiết kiệm tiền rồi”.

“Hơn nữa tay nghề cũng rất giỏi”. Thái Mãn Tâm mỉm cười, múc một miếng thịt bò, vừa mềm vừa thơm ngon: “Có điều họ nói như vậy, tôi cũng muốn ăn Tiramisu”.

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Cô gái uống coca khoanh hai tay trước ngực: “Chiếc bánh hòa quyện mùi hương của rượu và mùi thơm của bơ, đắng đắng nhưng lại có hương thơm nồng nàn của cà phê. Thật là khiến người ta say đắm. Phía trên còn có một lớp bột cacao, chỉ nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc rồi”. Cô ấy đi đến bên cạnh Thái Mãn Tâm: “Đi mua nguyên liệu thôi, rất hợp với House of missing U”.

“Đúng vậy!”. Cô gái đeo kính chống nắng viền trắng nói: “Chiếc bánh ‘Hãy đưa em đi’ chẳng phải là ý nghĩ xúc động nhất khi nhớ đến một người sao?”

“Thế thì chi bằng đổi loại khác”, Hà Thiên Vĩ nhún vai: “Có loại bánh ngọt nào tên là ‘Chờ anh quay về’ không?”

Tề Dục mỉm cười ôn hòa: “Loại Mascarpone chính hiệu rất mịn, hàm lượng chất béo cũng rất cao, thực ra thích hợp nhất là ăn vào mùa lạnh, hơn nữa cũng khó bảo quản trong thời tiết nóng bức. Cho dù là nhiệt độ

tăng cao trong quá trình vận chuyển cũng sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của nó. Thật sự là không mua được ở Đồng Cảng”.

“À, thế thì ai ‘pick me up’?”. Cô gái uống coca thở dài.

“Anh đây?”. Anh bạn trai tỏ vẻ vô tội, giơ cao tay: “Nếu em vẫn nhớ tới sự tồn tại của anh sau khi nói về bánh ngọt”.

“Tôi có thể thử làm kem vị Tiramisu”. Tề Dực nghĩ một lúc: “Mùi vị cũng tương tự, hơn nữa có thể dùng mùi vị của kem để thay cho Mascarpone, cũng khá thích hợp với thời tiết ở đây”.

Sau khi mọi người đi, Tề Dực lên mạng tra cứu cách làm kem Tiramisu. Đào Đào ngồi cạnh anh một lúc. Ban đầu Tề Dực còn kiên nhẫn trả lời những câu hỏi của cô, về sau anh chuyên tâm tra cứu, trả lời càng lúc càng ngắn gọn. Đào Đào ngáp một cái, lấy cây guitar A Tuấn để ở “House of Missing U”, đòi Mãn Tâm dạy cô cách chơi cơ bản nhất.

“Cây đàn này còn phải điều chỉnh một chút, đợi chị đến Đồng Cảng tìm một cửa hàng đàn”. Thái Mãn Tâm cầm cây đàn: “A Tuấn không chịu bảo dưỡng nữa”.

“Đúng vậy, anh ấy không cẩn thận như chị”. Đào Đào lại gần: “Chị Mãn Tâm, có phải cây đàn này là do một người rất quan trọng tặng cho chị không?”.

Thái Mãn Tâm sững người, nghĩ một lúc rồi lắc đầu mỉm cười: “Cứ coi là như thế nhưng cũng không hoàn toàn chính xác”.

“Là một chàng thiếu niên?”.

“Ừm...À, không, không phải”. Cô mỉm cười: “Lúc chị quen anh ấy, anh ấy không phải là một chàng thiếu niên”.

“Oa, nghe giọng điệu của chị thì có vẻ rất thú vị”. Đào Đào mỉm cười dịu dàng: “Kể cho em nghe đi, chuyện giữa con gái với nhau, em sẽ không nói cho anh Tề và cái đuôi kia biết đâu”.

“Đào ông!” Hà Thiên Vĩ hét lên ở cửa cầu thang: “Biết ngay là cô chỉ biết ăn không ngồi rồi, không biết giúp người khác sao? Đi ra vườn tưới hoa với tôi”.

“Xin người, hai đêm nay đều mưa ạ”.

“Thế thì nhờ cỏ, cô cũng biết là vừa nóng vừa ẩm, cỏ dại mọc đầy vườn kia kìa!”. Hà Thiên Vĩ xông vào, không nói năng gì mà lôi Đào Đào đi.

“Này này!”. Cô không ngừng phản kháng, gạt tay Thiên Vĩ: “Tôi đang hỏi đến chỗ quan trọng thì anh đến làm phiền”.

“Chẳng phải tôi đã nói với cô là không được hỏi Mãn Tâm những chuyện này rồi sao?” Anh ta sa sầm mặt xuống, nói từng câu từng chữ: “Bất cứ chuyện gì liên quan đến tình cảm”.

“Tôi cũng chỉ muốn biết một vài lý do thì mới biết phải giúp chị ấy như thế nào”. Đào Đào có chút ầm ừ: “Chị ấy cũng cần người nói chuyện tâm sự, cứ giấu lòng thì sao được?”.

“Thế thì cũng không phải là cô”. Hà Thiên Vĩ gườm gườm: “Nếu cô có thể an ủi cô ấy có lẽ tôi có thể giành giải Nobel hòa bình rồi”.

“Tôi thấy có thể để anh Tề nói chuyện với chị ấy”. Đào Đào đề nghị: “Hình như anh ấy đã đi rất nhiều nơi, nhất định là biết rất nhiều chuyện. Tôi nghĩ, anh ấy sẽ biết phải làm thế nào để chị Mãn Tâm vui”.

“Nói lại một lần nữa, anh ta là người nguy hiểm!” Hà Thiên Vĩ nói như đinh đóng cột rồi lại bổ sung: “Dựa vào trực giác và khả năng suy đoán của tôi”.

“Anh ấy là người nguy hiểm”. Đào Đào cười đùa: “Anh ấy vừa đến anh đã thấy vị trí của mình rất nguy hiểm đúng không?”. Cô nhảy ra chỗ khác, cười nghiêng ngả: “Có điều không cần thiết, vốn dĩ anh chẳng có hy vọng gì”.

Hà Thiên Vĩ giơ nanh nhe vuốt đuôi theo cô, hai người cũng không nhỏ cổ nữa.

Cổ đại ở mép vườn đã qua đầu gối nhưng đã không còn giống cảnh tượng ba năm trước đây khi cô mới đặt chân đến đảo Lệ. Thái Mãn Tâm chống má, nhớ lại con đường nhỏ bị cây cối rậm rạp che phủ, Giang Hải đi trước mặt, dùng dao dọn đường. Cô không nói lời nào chỉ đi sát theo sau, chỉ sợ bị người đi trước xem thường, dùng cây chọc lấn chân, gai nhọn xướt qua cánh tay, để lại những vết máu mờ mờ. Cảnh tượng ấy không ngừng hiện lên, chưa từng bị vùi lấp trong những năm tháng hoang tàn.

Lúc nào cô cũng mơ, những giấc mơ khác nhau.

Có lúc thời gian quay ngược trở lại, có lúc ngỡ như được gặp lại, giống như buổi sáng ngày hôm nay. Mỗi lần cô đều để mình lưu luyến trong ranh giới giữa mơ và tỉnh, không muốn mở mắt.

Cô mơ màng không nói gì, lúc giật mình bừng tỉnh thì nhìn thấy Tề Dực nhìn sang, ánh mắt trầm tĩnh ẩn chứa vẻ dò hỏi.

“Anh tìm thấy recipe (công thức nấu ăn) cần tìm chưa?” Cô đánh trống lảng.

“Ừm, hai cái này đều đáng thử”.

Thái Mãn Tâm thò đầu nhìn: “Ồ, anh còn xem rất nhiều trang web. Ha ha, mặc dù rất nhiều đầu bếp đều là nam giới nhưng tôi vẫn rất tò mò, sao anh lại thích những thứ này? Bởi vì cảm giác làm việc trong một cửa hàng nhỏ và làm đầu bếp lớn không giống nhau.”

Tề Dực cười: “Cô muốn nói là giống con gái?”.

“Có một chút”.

“So với việc làm đầu bếp, tôi thích một số món ăn homemade hơn. Tôi tin rằng thức ăn ngon có thể xoa dịu tâm hồn”.

Tề Dực kiên nhẫn giải thích: “Vì sao có người ăn để giảm áp lực? Bởi vì ngoài cái đói, còn có mind hunger (cái đói trong tâm hồn). Thức ăn có thể mang lại cảm giác thoải mái. Có điều, thức ăn ngon thực sự, cách chế biến hợp lý không chỉ mang lại cảm giác thỏa mãn cho dạ dày mà còn có cảm giác hạnh phúc của cuộc sống. Tôi không chỉ thích những công thức và cách chế biến này, tôi thích tất cả những điều có thể mang lại cảm giác vui sướng cho người khác. Chỉ có như thế tôi mới có cảm giác thấy sự tồn tại của mình có giá trị.”

“Nghe rất bác ái”. Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Nhưng khi con người ta thật sự sợ hãi, bất lực, e rằng ăn hay ngủ cũng đều rất buồn”.

“Vậy cô có thích cuộc sống hiện tại của mình không?”. Tề Dực hỏi: “Cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ?”.

“Nói thế nào nhỉ, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc...” Thái Mãn Tâm nói mấy lần liền: “Nhưng vui vẻ... hình như nhiều người nghĩ rằng vui vẻ chỉ là bề ngoài, hạnh phúc là cái bên trong. Nhưng tôi cho rằng hạnh phúc là một trạng thái sống, vui vẻ là một tâm trạng, thuần túy hơn, trực tiếp hơn, cần phải vô ưu vô lo, có chút như không suy tính điều gì. Tôi không được như thế”.

Thế nào là vui vẻ?

Vui vẻ là ngã đầu vào vai anh vờ ngủ trên xe bus, ngồi trong căn phòng gỗ nghe anh nói trên Lam Bình Sơn có hai loại khỉ, xách dừa chạy suốt mãi mồ hôi đến bờ biển cùng anh ngắm hoàng hôn, cảm giác anh ngắm nhìn mình, cùng anh đi qua rừng xoài rợp bóng, nhìn anh ngủ ngon lành trên chiếc võng trong góc nhà hàng, biết rằng hồi nhỏ anh rất nghịch ngợm, cho dù kẻ cười nói mình là người xấu, ngắm nhìn khuôn mặt của anh lúc ngủ dưới ánh trăng, ngón tay lướt qua lông mày của anh...

Những niềm vui đó.

Niềm vui đan xen với đau thương.

Giống như chiếc Tiramisu ngọt ngào, hòa lẫn với hương thơm và vị đắng của cà phê. Cô không thể từ bỏ những gì đã qua, giống như biết rõ là ăn nhiều không tốt cho sức khỏe nhưng vẫn không thể cưỡng lại những món ăn ngon.

20. Chương 20

Em ở đây. Em đang rất nhớ anh. Anh đang ở đâu?

Thái Mẫn Tâm nhận được email Oliver gửi tới, mở ra thì thấy hai file, cô có chút ngạc nhiên. Đọc kỹ thì thấy phần đầu là những lời thăm hỏi, sau đó là bảng phân tích những ưu điểm và thiếu sót trong đơn xin tài trợ hạng mục Đồng Cầm – Đam Hóa. Anh thẳng thắn chỉ ra mặc dù trong đơn có rất nhiều số liệu thực tế, cũng đã thống nhất quy hoạch về sự phát triển trong tương lai nhưng vì chưa đủ kiến thức chuyên môn và tầm nhìn hạn hẹp nên việc giải thích về các số liệu có liên quan còn chưa sâu, tổng thể giống như đang lừa phỉnh lấy lòng dân chúng. Vì thế thiếu sự phân tích của tầm nhìn mang tính thời đại và những biện pháp thực tế cho sự phát triển lâu dài.

Oliver đã viết: “Cho dù em có quan điểm độc đáo, thông minh hơn người nhưng thiếu kinh nghiệm làm việc lâu dài trong tổ chức quốc tế quy mô lớn, cũng thiếu môi trường chuyên môn để đi sâu tìm hiểu nên rất nhiều lĩnh vực ngay cả những cố vấn học thuật mà các em mời tới cũng không hiểu được. Mặc dù với thân phận của anh, không thể có bất cứ đánh giá nào với kết quả thẩm định nhưng với tư cách là một người bạn mà nói thì bản kế hoạch này em có thể làm tốt hơn. Nếu em có hứng thú, hãy tìm những cuốn sách sau để tham khảo”. Anh liệt kê một loạt tên sách. Phần lớn là những cuốn sách mới nhất về môi trường và kinh tế học tự nhiên, kinh tế sinh thái khu vực.

“Kinh tế học không phải ngành của anh, chỉ có chút liên quan trong công việc”. Oliver viết: “Sao không hỏi ý kiến các giáo viên của em? Năm ngoái anh tham dự cuộc họp ở Davos[1], đã gặp giáo sư Trịnh rất giỏi về vấn đề này. Nói chuyện vài câu mới biết thì ra cô ấy là giáo viên hướng dẫn luận văn tốt nghiệp của em. Thế giới này thật là nhỏ!”.

[1] Một thị trấn ở Thụy Sĩ, nơi đóng trụ sở của Diễn đàn Kinh tế thế giới.

Thái Mẫn Tâm đóng email, mở trang web của trường, tìm thấy thông tin giáo viên hướng dẫn Trịnh Văn Á tham gia cuộc họp quốc tế và giảng dạy ở Học viện Lâm nghiệp và Môi trường Yale[2] trong phần tin tức của trường. Đầu phải cô chưa từng nghĩ tới những điều này? Năm ấy cô đến ngân hàng thế giới thực tập cũng là nhờ sự ủng hộ tích cực, khích lệ của giáo sư Trịnh. Nhớ lại hồi ấy hừng hực khí thế, giáo sư Trịnh rất kỳ vọng vào cô, không biết bây giờ ân sư sẽ nhìn mình như thế nào? Mặc dù Thái Mẫn Tâm chưa bao giờ hối hận vì sự lựa chọn của mình nhưng nghĩ tới việc phải đối diện với những nghi vấn và ánh nhìn thất vọng của cô giáo, cô vẫn cảm thấy bất an.

[2] Đại học Yale là một trong những viện đại học lâu đời nhất ở Hoa Kỳ.

Trong những cuốn sách Oliver liệt kê có một số cuốn cô đã đọc nên lựa chọn vài cuốn trong số những cuốn còn lại, gửi email cho Hà Lạc, nhờ cô ấy mua hộ bên Mỹ.

Chỗ Hà Lạc đang là đêm, cô ấy nhanh chóng reply: “Những cuốn cậu cần mình sẽ để ý. Mấy hôm trước gửi cho cậu sách về các loại chim của Dorling Kindersley[3], cây cối, vỏ sò, và một số cuốn sách linh tinh cậu đã nhận được chưa?”.

[3] Là một trong những nhà xuất bản nổi tiếng của Anh.

“Mấy lần đi qua Đồng Cầm mình đều quên không kiểm tra”. Thái Mẫn Tâm thành thật trả lời.

“Đang trí vậy à, chẳng giống cậu chút nào”. Nick của Hà Lạc vụt sáng: “Lại gặp chuyện gì khó xử à?”.

“Saonửa đêm rồi cậu còn online?”.

“Đúng vậy đúng vậy, một người nào đó cũng hỏi câu tương tự”. Hà Lạc gửi biểu tượng lè lưỡi: “Vốn dĩ mình định đi ngủ rồi, chẳng phải là lo cho cậu sao”.

“Đoàn khảo sát lần này, cố vấn khoa học cao cấp là Oliver”.

“Bạn trai cũ người Thụy Sĩ của cậu? Nghe nói anh ta cũng là một người phong độ, không làm khó cho cậu chứ?”.

“Không, còn ỉn rất nhiều lời khuyên chân thành. Thực ra mình có thể đi hỏi giáo sư Trịnh Văn Á, cô ấy đã từng cố vấn cho rất nhiều hạng mục lớn”.

“Nhưng cậu không biết phải làm thế nào để quay về hiện thực, đúng không?”. Hà Lạc lập tức nhần tin: “Dĩ nhiên cuộc sống hiện tại của cậu là hiện thực của cậu, chỉ có điều không phải là một lựa chọn được mọi người tán đồng. Mình hy vọng cậu có cơ hội có thể quay lại thăm trường xưa, đừng có nghĩ trước đây như cách một thế kỷ vậy”.

“Haha, cậu vừa giải quyết được mớ bòng bong của mình thì lại nói mình”. Thái Mẫn Tâm gửi biểu tượng cười ha hả: “Đừng lo, mình có dũng khí đối diện với những chuyện này, chỉ là vẫn còn việc phải làm”.

“Cậu lo quay về Bắc Kinh sẽ không ai trông nhà nhỉ? Chẳng phải Thiên Vĩ ở đó sao?”.

“Không, mình muốn đi Việt Nam một chuyến”. Thái Mẫn Tâm do dự một lúc nhưng vẫn quyết định nói thật với bạn: “A Tuấn về rồi, mang về một số thông tin. Mặc dù không thể chắc chắn tung tích của A Mai nhưng mình vẫn muốn đích thân đi một chuyến”.

“Mặc dù mình không có tư cách gì để nói cậu nhưng cậu đúng là không phải ngây thơ và cố chấp bình thường”. Hà Lạc thở dài: “Thực ra cậu chỉ muốn tìm thấy họ, muốn thấy họ sống rất tốt, đúng không?”.

“Mình hiểu rất rõ, cho dù mình tìm thấy A Mai thì sẽ thế nào? Cho dù cô ấy thật sự sinh đứa con của Giang Hải thì có thể thay đổi được gì chứ? Cậu biết không”. Thái Mẫn Tâm có chút buồn phiền: “Mình thường nghĩ, nếu mình có một đứa con của anh ấy, thế thì tốt biết bao”.

Hà Lạc gửi mấy biểu tượng liên, cái ôm, hoa hồng, còn có cầu vòng.

Mấy cuốn sách Hà Lạc nhắc tới đã được gửi tới Đồng Cảng vài hôm trước. Vì phạm vi chuyển phát nhanh không bao gồm đảo Lệ nên Thái Mẫn Tâm viết địa chỉ của Cục lâm nghiệp. Sau khi đọc thư của Oliver, cô quyết định nói chuyện với mọi người trong đoàn. Tề Dực muốn đi mua nguyên liệu làm kem Tiramisu nên đi cùng cô.

Lúc xuất phát từ đảo Lệ, bầu trời u ám, chốc chốc lại có mưa lất phất. Hai người vừa đi vào đại sảnh của Cục lâm nghiệp thì mưa như trút nước, màn mưa giăng mù mịt bên ngoài. Thái Mẫn Tâm và mọi người trong đoàn trao đổi ý kiến rồi đến phòng nhận bưu phẩm, lấy bộ sách của Dorling Kindersley mà Hà Lạc đã gửi, về mặt vô cùng vui sướng.

Trưởng phòng tổng hợp đi qua ghé lại hỏi: “Mẫn Tâm, có chuyện gì mà vui thế?”.

“Sách của bạn cháu gửi từ Mỹ, bao nhiêu năm rồi mà vẫn nhớ cháu thích gì”.

“Là bạn trai à?”.

“Là bạn gái ngày trước ở phòng ký túc kẻ bên”.

“A, tôi quên mất”. Trưởng phòng Cung mỉm cười nhìn Tề Dực: “Nghe nói mấy hôm trước ở Đam Hóa, có người đỡ rượu cho cô”.

“Bởi vì quả thực cháu không thể uống rượu, cháu dị ứng với cồn”.

“À, học cũng uống nhiều rồi, không có ác ý đâu, cô đừng để bụng nhé”.

Thái Mẫn Tâm gật đầu.

Trưởng phòng Cung như chợt nhớ ra điều gì đó: “Xem tôi này, suýt chút nữa quên. Thông tin hai hôm trước đoàn chuyên gia đến khảo sát đã được phát trên kênh của tỉnh. Bọn họ còn muốn làm một chuyên đề về việc phục hồi sinh thái, muốn quay một vài cảnh làm việc, còn cả phỏng vấn nữa. Mẫn Tâm, cô có thời gian không?”.

“Cháu á? Cháu chỉ làm việc lặt vặt thôi mà”.

“Cô khiêm tốn rồi”. Trưởng phòng Cung vẫn muốn kiên trì.

Thái Mẫn Tâm từ chối: “Hơn nữa hai hôm nữa cháu phải đi Bắc Kinh một chuyến, không biết khi nào mới có thể quay về”.

“Thật sự quyết định quay về sao?”. Sau khi trưởng phòng Cung đi, Tề Dực hỏi cô.

“Không phải, tạm thời chưa về Bắc Kinh... tôi muốn... còn có việc khác”. Thái Mãn Tâm cười: “Hơn nữa tôi cũng không thích việc xuất đầu lộ diện. Anh thấy đấy những lời trịnh trọng trên ti vi tôi không nói được”.

“Thực ra mọi người ở đây đều rất chất phác, chân thành, cũng muốn làm việc thực tế. Nhưng suy cho cùng là sống trong môi trường khép kín nhiều năm rồi, cho dù là sự chuyển biến về quan niệm hay là sự nâng cao khả năng tổng hợp cần có thời gian. Hy vọng họ đừng nóng vội”. Tề Dực đánh giá: “Vốn dĩ phục hồi sinh thái là chuyện tốt nhưng đồng thời còn phải giải quyết rất nhiều vấn đề về cuộc sống của người dân và nông dân. Nếu để lộ quá nhiều, trước làn sóng của dư luận, khó tránh khỏi được xu hướng không thiết thực và chỉ chú trọng vào cái lợi trước mắt”.

“Đúng vậy, ngành nào có thể thật sự thoát khỏi hai chữ thành tích đây?”. Nói xong, Thái Mãn Tâm nghiêng đầu nhìn Tề Dực với vẻ phấn khích: “Anh nói không ít chút nào, chỉ bằng nói với trưởng phòng Cung cho anh lên ti vi?”.

“Không cần”. Tề Dực từ chối dứt khoát, ngừng một lát anh nghiêm túc nói: “Làm người phải kín đáo một chút”.

Thái Mãn Tâm bị dáng vẻ nghiêm túc bất ngờ của anh làm cho bật cười: “Anh căng thẳng cái gì? Ai không biết còn tưởng anh sợ bị kẻ thù truy sát”.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa lất phất nhưng mặt trời lại vạch một đường nhỏ sau tầng mây ở phía tây, tỏa ánh nắng mềm mại, dịu dàng giữa màn sương mù mờ. Một chiếc cầu vồng bắc qua bầu trời, dường như từ ban công của một hộ dân ở phía cuối con đường trải dài đến tận tầng mây dày đặc trùng trùng điệp điệp.

“Chả trách trong Thần thoại Hy Lạp nói cầu vồng Iris[4] là sứ giả nối giữa bầu trời với nhân gian”. Thái Mãn Tâm nằm trên bệ cửa sổ, qua lớp kính lấm tấm những giọt nước, khuôn mặt của cô càng trở nên bóng mịn vì ánh nắng dịu dàng bên ngoài cửa sổ.

[4] Tiếng Hy Lạp, “Iris” có nghĩa là Cầu Vồng. Trong thần thoại Hy Lạp, Iris là tín sứ của thần Zeus và nàng thường xuất hiện dưới hình hài một chiếc cầu vồng.

“Hình như vùng nào cũng có câu chuyện thần thoại và cầu vồng”. Tề Dực chống hai tay bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Trong thần thoại Ireland, con quỷ mặc quần áo màu xanh Leprechaun đã giấu những vật báu mà nó thu nhập được ở cuối cầu vồng; còn dân tộc Thái Các Lỗ ở Đài Loan thì tin rằng cầu vồng là nơi của tổ linh, chích người đàn ông đã chặt được thủ cấp của kẻ địch và những người phụ nữ biết dệt vải mới có thể đến đó được”.

“Thực ra đều như nhau”. Thái Mãn Tâm nắm hờ trong không trung, dường như đang nắm cầu vồng trong tay: “Đầu bên kia là nơi khiến người ta hướng tới”.

“Có nơi nào cô muốn đi? Có lẽ chính là chỗ này, đúng không?”. Tề Dực ấn cánh tay của cô xuống: “Có một bài hát là ‘Ngẩng đầu, quên đi kỳ tích, thu lại bàn tay cầu nguyện dưới cầu vồng’. Tôi nghĩ người đó đúng, phải sống trong hiện thực”.

Quay về đảo Lệ, Tề Dực liền bắt tay vào làm kem. Anh nấu cà phê espresso rồi lại pha chế, đun nóng lòng đỏ trứng gà, rượu vang trắng và đường cát, trộn với bơ và sữa, đặt vào trong tủ lạnh. Đào Đào phấn khích làm trợ thủ, rửa sạch máy làm kem để chuẩn bị dùng.

Thái Mãn Tâm ngồi cạnh sửa sổ, lấy một cốc trà chanh mát, vừa uống vừa đọc sách. Thực ra cô đọc không vào, trong lòng đã lên kế hoạch sẵn cho chuyến đi trong những ngày tới, chỉ mơ màng nhìn ra mặt biển mây đen sóng cuộn ngoài cửa sổ.

Ăn tối xong, Tề Dực mang kem ra, nghiền nát bánh trứng giòn, nhúng qua cà phê lạnh, quện với kem rồi múc vào trong những chiếc ly cao. Phía trên cùng được trang trí bằng ốc quế. Đào Đào và mấy vị khách đã nóng lòng cầm thìa nhỏ thưởng thức. Hà Thiên Vĩ coi như không nhìn thấy, tỏ ra khinh thường lời mời của Đào Đào, hăm hứ một tiếng: “Đồ con gái”.

“Không gần là hết đấy!”. Mấy khách trọ không khách khí chút nào.

Vị cà phê đậm đặc, mùi sữa thơm nồng, hòa trộn với chút vị cay của rượu vang trắng. Vì rất mát nên không có một chút cảm giác béo ngậy nào, giống như vị ngọt ngào nồng nàn bị nguội lạnh trong thoáng chốc, mang

chút thanh mát. Nhưng cũng vì chút thanh mát này dần dần tan trong miệng nên để lại dư vị vô cùng.

Mọi người vẫn đang cười đùa, Thái Mẫn Tâm ăn một nửa ly kem rồi về phòng.

Cô phải chuẩn bị hành trang.

Lấy túi du lịch, bên trong ngoài ví tiền, hộ chiếu và laptop, chỉ có đồ dùng sinh hoạt và vài bộ quần áo đơn giản. Vì thế vẫn trống rỗng, giống như trái tim của cô. Cô đã từng đọc một cuốn sách, chỉ có những người không có cảm giác an toàn mới mang nhiều thứ khi đi du lịch. Thái Mẫn Tâm cũng không có cảm giác an toàn nhưng cô vẫn tràn đầy hy vọng với hành trình mà mình chưa biết.

Cô bắt chuyến xe đêm đi đến tỉnh thành cách hàng trăm cây số. Xe bus không đông người lắm, một mình cô một hàng ghế. Cô ngồi cạnh cửa sổ, đặt ba lô cạnh tay. Đi đến đường cao tốc, không có đèn đường, chỉ có thể nhìn thấy đèn xe của chiếc xe đối diện bên ngoài cửa sổ, những đám mây ảm đạm và cánh đồng rộng lớn. Mọi người đều không nói chuyện, có người bắt đầu ngủ. Cô nghiêng người ngả về phía trước, trán gục vào cửa kính. Điều hòa trên xe vừa phải, cửa kính lạnh như băng.

Cô thích ở một mình như thế này. Xung quanh là những người xa lạ, những khuôn mặt xa lạ. Giống như hơn hai năm trước trở về từ Mỹ, màn kịch náo nhiệt hạ màn, có thể dỡ bỏ lớp nguy trang, quay trở về với bản thân mình, một con người cô đơn lẽbỏng trong vạn tượng hồng trần. Cái bóng trên cửa sổ dường như là cô gái trả thoát bắt lần đầu tiên đến Đồng Cảng, lặng lẽ nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô lúc này.

Bông hoa xòe nở, một phút sau sẽ úa tàn.

Suốt đường đi cô không ăn gì, cũng không thấy đói. Sau khi xuống xe liền đi tìm một nhà nghỉ nhỏ, sáng ngày hôm sau đi lấy visa ở đại sứ quán.

Cô đã từng đến Việt Nam vài lần. Ở đó không khác các làng quê ở miền nam là mấy. Vì mở cửa nền kinh tế nên những con phố cũ trước đây bỗng chốc trở nên sầm uất nhưng những căn nhà mà người dân tự xây thì vẫn chật hẹp, nằm san sát nhau, giống như những miếng ghép hình nhiều màu sắc. Thành phố ồn ào, làng quê thanh tịnh, tất cả đều đang sinh trưởng mạnh mẽ giống như cây cối vùng cận nhiệt đới, tràn đầy sức sống nhưng không có trật tự.

Cô không yêu hay ghét đất nước này, cô chỉ muốn tìm thấy A Mai. Có lẽ A Mai có tất cả mọi thứ mà cô muốn.

Còn cô, cho dù là trong tiệc rượu xa hoa ở Mỹ, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy yên ổn, mãn nguyện. Hồi ấy chỉ có vấy dạ hội mông tang dính vào người, để lộ đường cong cơ thể, cũng hé mở tâm sự, chỉ cần nhìn qua là biết. Hay là áo phông rộng thùng thình như trước đây, bay bay theo gió, trái tim cũng tự do. Nếu có thể, Thái Mẫn Tâm nguyện dùng tất cả để đánh đổi.

Cô nhớ tới câu nói của Tề Dực “thu lại bàn tay cầu nguyện dưới cầu vồng”. Nhưng chỉ có cầu vồng có thể truyền tới anh những lời trong lòng cô.

Em ở đây, em đang nhớ anh.

Anh ở đâu?

21. Chương 21

Nhưng cô không biết còn có cách nào có thể gần Giang Hải hơn một chút, hơn một chút.

Tề Dực dậy sớm dọn dẹp nhà nghỉ, phát hiện không khí chút kỳ lạ. Tất cả đều quá gọn gàng, giấy đăng ký ở trọ gọn gàng, gia hạn, đặt trước đều dùng bút khác màu đánh dấu. Một số yêu cầu về đặt trước vé tàu thuyền cũng được liệt kê. Hai bên máy tính cũng dán rất nhiều giấy nhớ, bao gồm lúc nào nhắc A Tuấn đi lấy giấy kiểm tra sức khỏe cho bà Lục, lúc nào nộp tiền điện nước... Trên tủ lạnh cũng dính một tờ giấy liệt kê những nguyên liệu cần phải mua thêm trong một, hai tuần tới.

Anh nhận ra đây là nét bút của Thái Mẫn Tâm, không khỏi trầm tư suy nghĩ, vẫn chưa đoán ra điều gì thì đã có khách trọ xách ba lô xuống dưới thanh toán. Tề Dực mở máy tính, mở thông tin của hai người.

“Này, đừng có động vào”. Hà Thiên Vĩ vừa dụi mắt vừa chạy từ tầng hai xuống: “Ấy, sao anh biết mật mã?”.

“Hôm qua Mãn Tâm nói với tôi cách thao tác”.

“Hả, thế mà cô ấy cũng yên tâm được”. Hà Thiên Vĩ lẩm bẩm cần nhằn hai câu.

“Mãn Tâm đi xa à?”. Tề Dực hỏi.

“Cô ấy nói hai ngày tới có việc phải làm, không phải là liên quan đến kế hoạch phục hồi sinh thái kia sao?”. Hà Thiên Vĩ có chút chế nhạo: “Ngày nào anh cũng dính lấy cô ấy, chẳng phải là cái gì cũng biết sao? Cô ấy đi đâu, không cần thiết phải thông báo với anh chứ”.

Tề Dực mỉm cười: “Thời gian tới cậu sẽ không đi chứ?”.

“Hai tuần tới đều ở đây”.

“Vậy thì nhờ cậu cái này”. Tề Dực gỡ tờ danh sách thực phẩm trên tủ lạnh, đặt trước mặt anh ta: “Cậu phải chăm sóc bản thân thật tốt, còn cả nhà nghỉ nữa. Chẳng phải Mãn Tâm đã nói cậu biết chỗ này quan trọng với cô ấy như thế nào sao? Không được phụ lòng tin của cô ấy đâu đấy”.

Hà Thiên Vĩ gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Này, anh nói kiểu gì đấy? Anh đâu phải là ông chủ ở đây”.

“Ngày mai mua thêm chút bánh mì và mì ăn liền”. Tề Dực dặn dò: “E rằng mấy hôm nữa không có ai nấu cơm cho cậu”.

“Cái gì, anh muốn thôi việc? Thế thì tốt quá. Có điều Mãn Tâm không ở đây, tôi không có cách nào trả lương cho anh”.

“Tôi chỉ đi mấy hôm thôi”.

Tề Dực đeo ba lô, đi qua con đường nhỏ rợp bóng cây, đến giữa đảo Lệ. Nhớ lại lần đầu tiên cùng Thái Mãn Tâm đi trên con đường này, cô kể câu chuyện câu về Hợp Phố: “Hoặc là người nào đó khó rời xa quê hương, đi rồi lại quay trở về. Thuộc về nơi này thì sẽ không bao giờ rời xa”. Giọng điệu bình thản thấp thoáng ẩn chứa vẻ u buồn và nuối tiếc.

Anh không định thăm dò cảm xúc cất giấu trong lòng cô, nhưng lại có thể thấy được nỗi nhớ nhung cất giấu trong tận đáy lòng và vết thương không thể lành qua lời nhỏ nhẹ của cô. Về tất cả những gì của ngày hôm qua, cô nói rất nhẹ nhàng nhưng từ đầu đến cuối không thể thực sự khuây khỏa.

Đi qua nhà thờ nhỏ xây bằng gạch đá, A Tuấn đang sửa đồ dùng trong nhà, mang mấy chiếc ghế gỗ ra bãi cỏ, đóng lại từng chiếc một. Thu Trang cùng bà Lục ngồi dưới gốc cây gừa, lặt rửa rau, nhìn thấy A Tuấn lau mồ hôi, liền rót cốc trà mát mang ra cho anh, rồi lại đưa cho anh một chiếc khăn. A Tuấn không cầm cốc trà mà cầm tay cô, cười tí mắt uống một ngụm rồi lại cúi đầu, đợi Thu Trang lau mồ hôi trên trán mình.

Thu Trang nhìn thấy có người bước tới nên có chút e thẹn, chỉ lau nhẹ một cái rồi vớt khăn mặt trên lưng anh.

“Bà ạ, gần đây bà có khỏe không?” Tề Dực nói chuyện với bà vài câu rồi đi tới trước mặt A Tuấn: “Có cần giúp gì không?”.

“Không sao, sắp xong rồi”. A Tuấn gơ chiếc ghế lên cao rồi lắc lắc: “Lần này thì chắc rồi. Ấy, sao mới sáng mà anh đã sang đây rồi, không bận việc bên đó à?”.

“Không cần, Thiên Vĩ có thể tự lo được”. Anh tỏ ra nghiêm túc: “Tôi đến là muốn hỏi cậu, có biết Mãn Tâm đi đâu không?”.

“Cô ấy không ở nhà nghỉ?”. A Tuấn đặt ghế xuống, ngạc nhiên hỏi.

Tề Dực lắc đầu, nói sơ qua về tình hình buổi sáng: “Tôi nghĩ cậu biết cô ấy đi đâu”.

“Xin lỗi”. A Tuấn im lặng một lúc: “Nếu Mãn Tâm không nói, tôi cũng không tiện nói với anh”.

“Tôi biết cô ấy đến Việt Nam, Hà Nội, Hội An hay Sài Gòn? Tôi có thể đi từng thành phố để tìm nhưng tôi biết cậu mang một số tin tức về cho Mãn Tâm, vì thế biết rõ cô ấy đi chỗ nào”.

“Anh thích Mãn Tâm?”. A Tuấn ngồi xuống ghế, tay ôm chỗ dựa, nhún mày cười: “Yên tâm, cô ấy có thể tự chăm sóc bản thân. Mấy hôm nữa tôi quay lại Việt Nam, tôi sẽ đi tìm cô ấy”.

Tề Dực chỉ nói: “Tôi nghĩ có người ở bên cạnh cô ấy thì tốt hơn”. Giọng nói của anh ản ản chứa nỗi xót xa: “Cô ấy lúc nào cũng tỏ ra tự lập, hoạt bát nhưng nếu cậu vẫn nhớ dáng vẻ của cô ấy ba năm trước thì sẽ biết cô ấy không thể cười một cách vui vẻ thật sự”.

“Chẳng phải anh mới đến làm việc sao? Trước đây anh đã gặp cô ấy?”. A Tuấn nghi ngờ hỏi.

Tề Dực không trả lời: “Tôi còn biết vì sao cô ấy đến Việt Nam, là vì muốn tìm A Mai, đúng không? Có phải cô ấy đã nghe nói đến một vài lời đồn liên quan đến Giang Hải và A Mai, nói là sáu năm trước A Mai vì mang trong mình đứa con của cậu ấy nên mới thôi học?”.

A Tuấn uốn thẳng lưng, ánh mắt đầy cảnh giác: “Những chuyện này là Mãn Tâm nói với anh hay anh nghe được từ người khác? Cho dù anh muốn theo đuổi Mãn Tâm, tôi khuyên anh tốt nhất đừng có tự cho là mình đúng, đi thăm dò những chuyện trước đây của cô ấy. Mãn Tâm rất mạnh mẽ, cô ấy không cần sự thương hại của người khác”.

“Tôi nói đúng rồi chứ. Quả nhiên cô ấy vẫn còn bận tâm đến những chuyện đó”. Tề Dực mỉm cười: “A Tuấn, nhìn kỹ đi, cậu không nhớ tôi sao?”.

A Tuấn cau mày, ngẩng ngó Tề Dực từ trên xuống dưới: “Anh... anh là...”.

“Lão quái, anh là Tề lão quái”. Anh chuyển sang giọng địa phương Đạm Hóa, nhắc đi nhắc lại hai từ “lão quái” nhiều lần.

“Lão quái...” A Tuấn không ngừng tìm kiếm trong đầu.

“Lão quái, cháu là lão quái?”. Bà Lục nghe thấy câu chuyện của hai người, run rẩy đứng dậy: “Để bà xem nào. A, đúng rồi. Cháu cắt tóc ngắn rồi? Còn nữa, kính của cháu đâu?”.

Tề Dực gật đầu, vuốt mái tóc ngắn: “Cháu làm phẫu thuật cận thị, bây giờ không cần đeo kính nữa”.

“Sao bỗng chốc lại thay đổi thế này? Không phải cháu và A Hải cùng học ở Bắc Kinh sao? Nó và A Mai không về cùng cháu à?”.

“Chúng cháu nghỉ hè sớm”. Trả lời mấy câu hỏi của bà, Tề Dực vỗ vai A Tuấn: “Cậu đã cao thế này rồi cơ à, cách lần gặp trước cũng tám năm rồi”.

Hai người ngồi dưới gốc cây gừa, Tề Dực để tay lên đầu gối: “Hai, ba năm nay anh đều ở châu u, chuyện của Mãn Tâm anh biết một chút. Lần này quay về là muốn thăm cô ấy, bà và xem cậu có cần giúp gì không. Thực ra cô ấy lựa chọn ở lại, anh đã biết là cô ấy sẽ khép mình”.

“Hồi ấy sau khi Mãn Tâm đi, em đã hỏi anh Hải là họ có liên lạc với nhau không. Anh ấy không nói gì, lại suốt ngày ở cùng những người phụ nữ chẳng ra sao. Có một lần bị em hỏi đến phát ngán, anh ấy liền nói: ‘Đừng hỏi nữa, cô ấy sẽ không bao giờ quay lại’. Em không biết Mãn Tâm ở Mỹ thế nào nhưng khi cô ấy quay lại, em rất ngạc nhiên”.

Tề Dực cắn khớp: “Mãn Tâm là người đã muốn gì thì nhất định sẽ làm. Cô ấy quá tự tin, lúc nào cũng nghĩ rằng mình có thể chịu đựng mọi thứ”.

“Anh thật sự muốn đến Việt Nam tìm cô ấy? Chỉ là vì Giang Hải nên mới quan tâm đến cô ấy sao?”. A Tuấn nói: “Thực ra, anh thích Mãn Tâm, đúng không?”.

Tề Dực im lặng không nói gì.

“Nếu anh ở lại bên cạnh cô ấy, có lẽ Mãn Tâm sẽ cảm động”. A Tuấn thở dài: “Nhưng anh nên biết, cô ấy không thể từ bỏ anh Hải. Anh cam tâm sao?”.

“Không sao cả. Anh cũng không nghĩ nhiều”. Tề Dực cúi đầu nhìn bóng cây: “Anh chỉ hy vọng cô ấy có thể nghĩ thoáng hơn, đừng nhớ mãi đến những chuyện đã qua”.

“Em cũng hy vọng như thế, chỉ là em không biết phải làm thế nào. Em đã từng khuyên cô ấy đừng đi tìm chị Mai. Trạm đầu tiên của Mãn Tâm có lẽ là Hội An”. A Tuấn viết một địa chỉ bằng tiếng Việt Nam: “Hàng xóm của A Trang nói đã từng gặp chị Mai. Em nghĩ Mãn Tâm đi tìm anh ta để xác nhận”.

Đây là lần thứ ba Mãn Tâm đến Hà Nội. Đối với cô thành phố này không hề xa lạ. Lúc tới nơi thì trời đã tối, cô đi qua phố cổ với ba mươi sáu phố phường giống như mê cung rồi chọn một nhà nghỉ để ở. Căn phòng sáng và thoáng gió, mở cửa sổ gặp màu xanh lam là có thể nhìn thấy đường phố như mạng nhện. Cô tắm một cái, đi qua vài con đường rồi đặt vé xe Open Tour của Sinh Cafe.

Việt Nam là một đất nước dài và hẹp, xe bus đi xuyên từ nam ra bắc, sạch sẽ, thuận tiện hơn xe khách đường dài. Kế hoạch của cô là sáng ngày hôm sau xuất phát đi Hội An, tìm kiếm tung tích của A Mai.

Haibên đường là hàng phở, hàng bò nướng. Cô chọn một nhà hàng đông khách rồi ngồi xuống. Bà chủ không biết tiếng Anh, Thái Mãn Tâm ra hiệu bằng tay, chỉ vào bát phở bò của người khách ngồi bên cạnh. Thịt bò được xào tại chỗ, rất mềm và thơm, trộn lẫn với phở, rưới nước, cho thêm nước mắm, chua chua ngọt ngọt, ăn kèm với một đĩa rau sống nhiều màu rất mát. Thái Mãn Tâm như được quay về quãng thời gian lần đầu đến Đồng Cảng, cùng người dân trong vùng ngồi ăn trên chiếc ghế nhỏ bên đường, nghe tiếng xe máy chạy, ăn bún sì sụp.

Quay về nhà nghỉ, nói với nhân viên lễ tân sáng mai sẽ đi sớm. Cậu ta đang nghe nhạc, là giai điệu của một bài hát đang thịnh hành ở Hồng Kông nhưng lại là lời Việt. Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Bài này tôi cũng biết, nhưng lời bài hát thì khác”. Chàng trai không hiểu tiếng Anh, cũng mỉm cười, ra hiệu sẽ đưa cô đi loanh quanh.

Cậu ta lái xe chở Thái Mãn Tâm vòng qua hồ Hoàn Kiếm, đến một quán kem được mọi người trong vùng yêu thích. Thái Mãn Tâm mua hai chiếc kem ốc quế, cùng cậu ta dựa vào xe máy, đứng bên đường nói chuyện. Gió đêm mát lạnh, đường phố ồn ào náo nhiệt, từng đôi trai gái sánh bước bên nhau. Chàng trai chỉ tay vào người mình rồi lại chỉ vào Mãn Tâm, sau đó nói một câu tiếng Anh chắp ghép: “Chúng ta cũng là một đôi”.

Thái Mãn Tâm nhớ tới A Tuấn, không nhịn được cười: “Cậu giọng hết một cậu em trai của tôi, thích tán chuyện”.

“Thế nào là tán chuyện?”. Cậu ta hỏi.

“Ừm, trong trường hợp này thì có nghĩa là tìm cơ hội nói chuyện với con gái”.

“Thế thì có gì không tốt?”. Cậu ta không hề bận tâm: “Con trai thích nói chuyện với con gái, những cô gái xinh đẹp”.

Không biết hỏi nhỏ cậu ta có đứng ở bên đường như thế này, huyết sáo với các cô gái xinh đẹp hay không? Thái Mãn Tâm quay chiếc kem ốc quế, lặng lẽ nhìn người đi đường. Các cô gái Việt Nam phần lớn là nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng thân hình thì tròn trịa. Có người thanh tú, thướt tha, nếu mặc chiếc áo dài truyền thống thì sẽ rất duyên dáng. A Tuấn từng mang một bức ảnh của A Mai về. Khuôn mặt của cô ấy rất rạng rỡ, có lẽ vì đã từng học ở nước ngoài nên không có một chút e dè, ngượng ngập nào. Ngược lại có chút nhiệt tình, phóng khoáng của thiếu nữ phương Tây, hoàn toàn khác với những cô gái Việt Nam này.

Tê Dực không đến thẳng Hà Nội. Anh đi qua Đông Hưng[1], đến thành phố Móng Cái ở biên giới Việt Nam. Đông Hưng và Móng Cái là hai thành phố nhỏ nằm sát nhau ở trên biên giới Trung – Việt, ở giữa chỉ cách sông Bắc Luân[2]. Nhờ buôn bán ở vùng biên giới phát triển nên ngày càng hưng thịnh. Mặc dù cũng có đoàn du lịch đi qua Móng Cái nhưng ở đó không có nhiều danh lam thắng cảnh để thăm thú. Ngày nào của khẩu cũng đông đúc náo nhiệt, rất nhiều người dân qua lại hai đất nước Trung – Việt kinh doanh buôn bán. Vì kinh tế hai nước phát triển nhanh chóng, thị trường mở rộng, rất nhiều người làm ăn buôn bán vì thế trở nên giàu có.

[1] Đông Hưng là một huyện cấp thị của Quảng Tây Trung Quốc.

[2] Sông Bắc Luân hay còn gọi là sông Ka Long là một con sông tại khu vực biên giới giữa thành phố Móng Cái (tỉnh Quảng Ninh, Việt Nam) và Đông Hưng, Trung Quốc.

22. Chương 22

Haibên bờ sông là những đoàn thuyền chở hàng không khí nồng nặc mùi dầu nhớt mũi. Theo quy định, những người có thể đi đường thủy phải là những người dân có chứng minh thư ở Đông Hưng Trung Quốc hoặc Móng Cái Việt Nam. Những người khác phải đi đường bộ.

Tề Dực đi qua cửa khẩu, lập tức có xe ôm đi lên trước mới chào, không khác gì lúc đến Đồng Cảng. Phần lớn người trong vùng có thể nói hai thứ tiếng là tiếng Trung và tiếng Việt. Những bảng hiệu trên đường cũng viết bằng hai thứ tiếng, nhìn thoáng qua thì thấy khá giống những thị trấn nhỏ trong nước. Những căn nhà mới mọc lên trên đường vì được thi công khẩn nên vẫn còn thô sơ.

Tề Dực đi qua một sông bạc do người Hồng Kông mở, cùng đoàn du lịch ồn ào bước vào một cửa hàng trang sức bên đường. Nhân viên ở đó đang nhiệt tình mời chào. Nghe thấy giọng Tứ Xuyên của du khách, lập tức chạy lên tầng gọi ông chủ. Ông chủ nói giọng Tứ Xuyên tỏ ra xúc động như gặp người quen ở quê cũ, vỗ ngực và nói sẽ giảm giá ưu đãi cho các cổ hươu.

Tề Dực đứng cạnh nhìn. Trò này anh đã thấy quá nhiều rồi, chẳng qua chỉ là trò lừa bịp du khách mà thôi. Đợi đến khi đoàn du lịch vui vẻ rời đi, anh lại gần nhân viên cửa hàng: “Phiền cậu, tôi muốn tìm chú Hưng”.

Chàng trai nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

“Xin hãy nói lại với chú Hưng, tôi là bạn thân của A Hải”.

Chàng trai chạy vào trong, thấp thoáng nghe thấy anh ta gọi hai câu tiếng Việt. Chẳng bao lâu thì một người đàn ông khoảng năm, sáu mươi tuổi, thân hình to béo xuất hiện. “A Hải? Cậu muốn nói...”. Chú Hưng tỏ ra cảnh giác.

“Giang Hải đến từ Đồng Cảng. Mấy năm trước có làm ăn ở bên này”. Tề Dực giới thiệu: “Cháu là Tề Dực, là bạn học cấp ba của A Hải”.

“Quả nhiên. A Hải...”. Chú Hưng thả lỏng một chút: “Nghe thấy cái tên này, người đầu tiên mà tôi nghĩ tới chính là cậu ấy, chỉ có điều hai năm nay không nhắc đến”.

“Trước đây cậu ấy cũng từng nói, hồi ở bên này đã được chú quan tâm chăm sóc rất nhiều”.

Chú Hưng bật cười: “Chăm sóc? Lâu lâu gặp nhau là vì tranh chỗ đỗ tàu, suýt chút nữa thì đẩy tôi từ trên tàu xuống sông! Hồi ấy cậu ta đúng là tuổi còn nhỏ mà ghê gớm, có điều quả thực có thể chịu được khổ, có nghĩa khí, lại thông minh”.

“Đó đã là chuyện của hơn chục năm trước rồi đúng không ạ”. Tề Dực nhớ lại: “Hình như là sau khi tốt nghiệp cấp hai cậu ấy đến đây một năm”.

“Đúng vậy, hồi ấy tôi nghĩ cậu bé này nên quay về đi học, nếu không sẽ lãng phí”. Chú Hưng than thở: “Mặc dù cậu ta rất tôn trọng tôi nhưng thực ra không thích ngành kinh doanh trang sức này”.

“Chú Hưng còn có một cửa hàng thương mại, đúng không ạ?”. Tề Dực hỏi.

“Cái này cũng là A Hải nói đúng không?”.

Tề Dực gật đầu: “Trước đây A Hải đã từng nhờ chú chăm sóc một người bạn. Về sau nghe cậu ấy nói, chú sắp xếp cho cô ấy làm việc ở Hà Nội?”.

“Cậu muốn nói... A Mai?”.

“Vâng ạ. Lần này cháu đến đây là để tìm cô ấy. Ba năm trước A Hải nói với cháu, muốn biết tin tức của A Mai thì đến chỗ chú”.

“Hồi ấy tôi có thể tìm con bé, nhưng bây giờ...”. Chú Hưng trầm tư: “Nó đã không còn ở chỗ tôi nữa. Hồi ấy một xưởng gỗ đồ gia dụng ở Hà Nội muốn xuất khẩu đồ gia dụng bằng gỗ gụ sang Trung Quốc, hy vọng A Mai qua đó giúp, trả lương rất cao. Lúc đầu tôi và con bé vẫn liên lạc với nhau nhưng về sau hình như nó đổi mấy chỗ làm việc nên mất tin tức. Có người nói nó đã vào Sài Gòn lấy chồng rồi”.

Chú Hưng mời Tề Dực đến góc đường uống trà: “Đã lâu lắm rồi không có ai nói với tôi chuyện của A Hải. Mùa hè ba năm trước, cậu ta đại diện ột xưởng gia công đến Hà Nội bán một vụ buôn bán đồ điện gia dụng rất lớn. Đúng lúc tôi cũng ở đó, cùng ăn bữa cơm. Cậu ta nói phải về Đồng Cẩ làm một số chuyện, vài ngày nữa sẽ đến Móng Cái. Nhưng về sau lại gọi điện thoại nói là nhiều việc quá, không đi được”.

Tề Dực mỉm cười: “Quả thực hồi ấy cậu ấy gặp một số chuyện không biết phải xử lý thế nào”.

“Haha”. Chú Hưng cười: “Chưa bao giờ nghe nói có chuyện gì khiến A Hải khó xử”.

Tề Dực nhớ lại tháng tám ba năm trước, lúc ấy anh ở Đồng Cẩ. Hiếm khi Giang Hải không chạy đông chạy tây, ở lại Đồng Cẩ hai tháng trong thời điểm bình thường bận rộn nhất. Tề Dực hỏi vì sao thì anh nói là muốn điều chỉnh lại, bởi vì đã gặp người khó rời.

Tề Dực biết dự định đi Móng Cái của anh nên hỏi khi nào thì đi.

Giang Hải không nói gì, uống một cốc bia, bỗng nhiên cười một tiếng và nói: “Bỗng nhiên có chút nhớ Bắc Kinh”.

“Gì cơ? Vì sao? Đã ba năm cậu không đến đó rồi đúng không”.

“Không biết, có chút nhớ thời tiết mùa đông. Ăn lẩu, uống Nhị Oa Đầu. Có người nói sẽ mời”. Giang Hải lắc lắc chai bia: “Thôi, chỉ nói thế thôi mà”.

Hôm ấy lần đầu tiên anh nhìn thấy hình ảnh của Thái Mãn Tâm. Cô và anh Thành đứng hai bên Giang Hải, mặc chiếc áo có mũ màu trắng. Chiếc mũ bị đội tạm lên đầu, mà tóc đen nhánh làm toát lên vẻ thanh tú của khuôn mặt, nụ cười rạng rỡ nhưng ánh mắt lại hướng về phía Giang Hải. Ngay thơ, không hề che giấu cảm xúc trong lòng. Trẻ trung, cố chấp.

Thái Mãn Tâm xuất phát từ Hà Nội đến Hội An. Chiếc xe của đoàn du lịch đến nơi từ sáng sớm, những du khách với những chiếc ba lô to và màu da khác nhau, người thì mệt mỏi, người thì phấn khích, sau khi xuống xe nhanh chóng biến mất ở cuối con đường. Hội An đã từng là vùng đất hưng thịnh một thời, trong thành phố có những kiến trúc với đủ phong cách. Dưới ánh bình minh buổi sớm như được nhuộm một màu huyền bí. Khung cảnh của thành phố giống như những khu thành cổ, rất nhiều hộ dân và cửa hàng đều treo một dây đèn lồng.

Thái Mãn Tâm đi qua vài hội quán và tông đường kiểu Trung Quốc, dừng lại trước một cửa hàng đèn lồng. Cô chần chừ rất lâu, trên đường đi cũng đã nghĩ hàng ngàn hàng vạn lời mở đầu nhưng lúc này vẫn khó tránh khỏi căng thẳng. Người cô phải đối diện chẳng qua chỉ là người nhà của A Mai mà thôi nhưng lúc này lại có cảm giác như đang đối mặt với sự phán xét của số phận.

Trong cửa hàng không có ai. Cô đi đến vườn sau là xưởng làm đèn lồng, dưới đất là những nếp tre và lụa màu trắng. Có trẻ con chạy qua sân, đâm vào người cô rồi lại cười tránh sang một bên, tò mò ngắm nhìn vị khách lạ. Cậu bé khoảng bốn, năm tuổi, đôi mắt to, mái tóc ngắn trông giống bộ lông mềm mượt dưới ánh nắng vàng ươm.

Thái Mãn Tâm thấy nhói trong lòng. Mặc dù biết không thể gặp A Mai ở đây nhưng suy cho cùng đây là nhà cô ấy. Nếu đúng như mọi người đồn, hơn năm năm trước cô ấy vì mang thai mà bỏ học, vậy thì tính ra đứa trẻ cũng lớn bằng ngần này rồi.

Cô bắt gặp ánh nhìn tìm kiếm dấu vết của Giang Hải trên khuôn mặt của cậu bé.

Chỉ vì đây là quê hương của A Mai, chỉ vì đây là mối liên quan cuối cùng với Giang Hải mà cô có thể tìm kiếm.

Chủ nhà bước ra từ phòng trong, đứa trẻ nhanh chóng trốn sau lưng chị ta: “Hi, xin chào”. Chị ấy chào Thái Mãn Tâm bằng tiếng Anh: “Muốn mua đèn lồng à? Hãy ra phòng ngoài, có mẫu mới nhất”.

“Được”. Thái Mãn Tâm theo chị ta ra phòng ngoài, xem từng mẫu đèn lồng trong cửa hàng, chỉ tay vào tấm biển gỗ bằng tiếng Trung ngoài cửa: “Chị biết nói tiếng Trung không?”.

“Cô muốn nói tiếng phổ thông sao?”. Chị ta lắc đầu, mỉm cười ngược ngùng: “Biết tiếng Triều Châu, nhưng có thể cô không hiểu”. Sau đó chị ta hỏi: “Cô là người Trung Quốc?”.

“Đúng vậy, tôi đến từ Bắc Kinh”.

“Ồ”.

“Chị đã nghe nói đến Bắc Kinh rồi chứ?”.

“Dĩ nhiên rồi”. Chị ta cười: “Sao lại không biết cơ chứ”.

“Thế chị đã đến đó chưa?”.

“Chưa, tôi chưa từng rời khỏi Việt Nam”.

“Thế trong số những người chị quen có người nào đến đó chưa?”.

“A...”. Chị ta do dự một lúc rồi khẽ lắc đầu.

Thái Mẫn Tâm biết rằng đối với gia đình này, sự tồn tại của A Mai là một điều cấm kỵ, hoặc là sự sỉ nhục. Sự ra đời của cô ấy đã là sự sỉ nhục với gia tộc này. Những chuyện của cô ấy sau này càng khiến cô ấy trở thành cái tên mà họ hàng thân thích không muốn nhắc tới. Ở lại cũng không hỏi được gì, cô nói chuyện với người phụ nữ trẻ vài câu rồi rời khỏi cửa hàng đèn lồng.

Cô tìm một nhà nghỉ để ở. Hai ba ngày sau đó, cô gần như đến thăm tất cả những người mà cô biết có liên quan đến A Mai, muốn vòng vo nghe ngóng về tin tức của cô ấy. Nhưng không ai biết, thậm chí không ai chủ động nhắc tới. Cô đặt may một chiếc áo dài ở một cửa hàng, lúc chọn vải đã bắt chuyện với ông chủ.

“Sao cô lại muốn đến đây?”. Anh ta hỏi.

Thái Mẫn Tâm dùng cái cớ quen thuộc: “Hồi còn đi học, tôi có quen với một cô gái Việt Nam. Nhà cô ấy ở Hội An”.

“Thật à? Trùng hợp vậy sao. Cô ấy tên là gì?”.

“Nguyễn Thanh Mai”.

“Là A Mai”. Ông chủ còn định nói thêm gì đó nhưng vợ sa sầm mặt nhìn sang. Anh ta mỉm cười ngượng ngùng, không chịu nói tiếp nữa.

Thái Mẫn Tâm đi qua thành phố cổ trong buổi chiều tà, đúng lúc học sinh tan học. Năm ba em học sinh hoặc là đi bộ, hoặc là đi xe, cùng nhau về nhà. Đồng phục của con gái phần lớn là áo dài trắng, đội một chiếc nón, tà áo dài qua gối, dáng người thướt tha. Tà áo bay bay càng tôn lên những đường nét của cơ thể. Giọng nói của họ rất ngọt ngào, ấm áp.

Trời tối dần, sông Thu Bồn lặng lẽ soi ánh sáng màu vàng cam để đèn lồng hai bên đường. Dưới mái hiên là những hàng dây leo màu xanh rủ xuống, những chậu hoa nở trước nhà đều mất đi ánh sáng rực rỡ cùng với hoàng hôn, tô thêm chút tĩnh mịch chomàn đêm.

Ở thành phố nhỏ bé thanh bình này nhưng Thái Mẫn Tâm lại cảm thấy buồn bực vô cớ. Cô nhìn người phụ nữ trẻ đi ngang qua, bất chợt nhớ đến Giang Hải chở người phụ nữ tóc xù mì kia phóng vút qua trước mặt mình. Ngoài bực tức nói một câu “mì ăn liền”, cô không thể thay đổi bất cứ điều gì trong hiện thực. Nhưng nếu là A Mai thì sao, A Mai dịu dàng kiêu diễm thì sao?

Cô biết quá khứ của Giang Hải phức tạp, nhưng người khiến cô cảm thấy đổ kỵ chỉ có Nguyễn Thanh Mai. Sự đổ kỵ này cấu xé cô, khiến cô không thể gạt đi cảnh tượng hai người ôm nhau thân mật cứ hiển hiện trong đầu mình. Họ ôm nhau, họ hôn nhau, họ quấn lấy nhau.

Thái Mẫn Tâm biết mình đã sai. Cô không nên đến quê hương của người phụ nữ có thể sinh con cho anh trong lúc không thể từ bỏ Giang Hải rồi lại tưởng tượng đến dáng vẻ của cô ấy khi đi trên đường.

Nhưng cô không biết còn cách nào có thể gần Giang Hải hơn một chút, hơn một chút.

Khi mặt trăng bị mây đen che lấp, hơi nước ẩm ướt gần như bão hòa trong không trung, bỗng nhiên những giọt nước mưa giống như tràn ra từ trong không khí bao trùm lấy cô. Cái nóng oi bức của ban ngày tan biến, mưa mát lạnh càng lúc càng lớn. Thái Mẫn Tâm vừa đi qua cầu Nhật Bản[3] nhưng lại không muốn trú mưa ở chòi trú mưa giữa cầu. Trong màn mưa, con đường mà hai ngày hôm nay cô đã đi qua bao nhiêu lần

trở nên xa lạ. Cô như mất phương hướng giữa con đường ở đất nói xa lạ. Cơn mưa như trút tấp vào mặt, chảy vào mũi, vào miệng.

[3] Cầu Nhật Bản là cây cầu trong khu đô thị cổ Hội An, tỉnh Quảng Nam, được các thương nhân người Nhật Bản góp tiền xây dựng vào khoảng thế kỷ XVII.

Cô cảm thấy mình gần như ngạt thở.

Lúc ấy, có người chạy tới, dừng lại trước mặt cô, trong cơn mưa chỉ nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt.

“Cuối cùng tìm thấy cô rồi”. Giọng nói của anh đầy lo lắng.

“Tề Dực? Sao anh lại ở đây?”.

Anh không trả lời, khoác vai Mẫn Tâm, đưa cô vào hành lang của một toàn nhà kiểu Pháp bên đường. Anh cởi áo mưa đưa cho Thái Mẫn Tâm rồi lại cởi áo sơ mi, khoác lên người cô.

Chiếc áo sạch sẽ còn vương hơi ấm của Tề Dực khiến Thái Mẫn Tâm bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mình lạnh đến thế. Cô rung mình, bất giác quần chặt chiếc áo rồi lại hỏi: “Sao anh lại ở đây?”.

“Tôi đến tìm cô”. Tề Dực nghiêm túc và kiên định đáp: “Nếu cô mệt rồi, tôi đưa cô về Đồng Cảng. Nếu cô muốn tiếp tục tìm, tôi cùng cô đến Sài Gòn. Nhưng cô thật sự biết mình đang tìm cái gì, hay nói cách khác là tin rằng mình có thể tìm thấy sao?”.

Lúc đầu Thái Mẫn Tâm tỏ ra kinh ngạc, lúc này cô cười nhạt: “Anh biết mục đích tôi tới đây? Anh hỏi A Tuấn?”.

“Kính thưa cô và A Tuấn nhắc đến tên A Mai, tôi đã biết là cô sẽ tìm cô ấy. Nhưng sự thật không giống như những gì cô tưởng tượng, cô không tìm được người cô muốn đâu”. Ánh mắt dịu dàng của anh ẩn chứa nỗi xót xa: “Mẫn Tâm, cô nên hiểu rõ rằng cho dù cô làm gì cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra. Nếu muốn khóc thì cô hãy khóc đi. Nhưng A Hải sẽ không quay về bên cạnh cô, cậu ấy vĩnh viễn sẽ không quay về. Đây là hiện thực. Đây là hiện thực tôi và cô đều không thể thay đổi được!”.

“Tôi biết, tôi biết từ lâu rồi”. Thái Mẫn Tâm tỏ ra bình tĩnh nhưng cơ thể và giọng nói của cô đều khẽ run lên không thể kìm nén được: “Tôi chỉ muốn tìm thấy con của anh ấy, muốn xem nó sống tốt không. Tôi không hy vọng cốt nhục của A Hải sẽ phải gian nan phiêu bạt cùng với A Mai. Tôi chỉ muốn làm hết sức mình để giúp đỡ họ”. Giọng cô khàn khàn, ẩn chứa vẻ mệt mỏi người run rẩy, nước mắt trào ra. Nhưng cô nhanh chóng đưa tay lau mắt, hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn Tề Dực: “Thực ra anh cũng hy vọng như thế đúng không? Có phải anh cũng quen A Hải không? Tôi đã nghe anh nói tiếng địa phương Đam Hóa”.

“Chúng tôi học cùng cấp ba. Cậu ấy cũng là bạn thân nhất của tôi. Sau khi cô đi, tôi đã từng gặp A Hải ở Đồng Cảng”. Tề Dực nói thẳng: “Tôi không biết phải làm thế nào để cô được khuấy khỏa nhưng có một số chuyện cô có quyền được biết”.

23. Chương 23

Nếu lúc đầu lựa chọn để tình yêu ở lại, có lẽ bây giờ sẽ càng cô độc.

Thái Mẫn Tâm quay về chỗ trọ, tắm nước nóng. Tề Dực đợi cô ở đại sảnh, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, không khỏi có chút lo lắng. Nhưng anh biết lúc này khuyên Thái Mẫn Tâm quay về cũng vô ích. Cô nóng lòng muốn nghe tất cả những gì liên quan đến Giang Hải.

Đó là chuyện quá khứ đã lâu Tề Dực không nhắc tới.

“Lúc ở Đam Hóa, cô nói với tôi là ngày trước có bạn học cấp ba ở đây, vì nghịch ngợm nên suốt ngày bị giáo viên phạt đứng hoặc là chạy vòng quanh sân vận động. Về sau anh ta muốn nghịch ngợm thì sẽ kéo một, hai học sinh ưu tú cùng chịu tội”. Tề Dực chỉ vào mình: “Thật không may, tôi chính là người phải chịu tội cùng.”

“Mấy năm nay ở Đồng Cảng và thị trấn Bạch Sa, tôi lần lượt nghe nói đến một số chuyện của A Hải”. Thái Mẫn Tâm bừng cốc trà nóng, chậm rãi nói: “Vì trường trung học ở Đồng Cảng chỉ có khối cấp hai nên tất cả học sinh quanh đó đều phải đến Đam Hóa học cấp ba. Hồi A Hải học cấp hai, bố qua đời, vườn cây ăn

quả trong nhà đều là do anh ấy thay mẹ trông nom, lớp tám học lại một năm. Trong kỳ thi lên lớp, thành tích của anh ấy cũng đứng số một, số hai toàn trường. Nhưng đến Đam Hóa phải ở ký túc, không thể tiếp tục chăm sóc vườn cây ăn quả.

Anh ấy nghe nói có người buôn bán ở biên giới kiếm được tiền, không bàn bạc với bất kỳ ai, để lại ẹ một bức thư rồi chạy đến Đông Hưng. Lúc đầu là giúp chuyển hàng, sau đó liên hệ bên mua bên bán. Anh ấy thông minh lanh lợi, mặc dù nhỏ tuổi nhưng có thể chịu được khổ, giữ chữ tín nên rất được tin tưởng ở Đông Hưng và Móng Cái. Hồi ấy anh ấy giúp một xưởng dệt ở Quảng Tây tìm khách hàng ở Việt Nam rồi lại bán một lô hàng inox sang đó, tiền kiếm được đều gửi về nhà để mẹ kinh doanh một cửa hàng nhỏ.

Có mấy nhà buôn bán đều muốn A Hải giúp nhưng cũng có mấy người lớn tuổi và đồng hương khuyên anh ấy quay về học tiếp. Mẹ của A Hải cũng rất hy vọng anh ấy có thể quay lại trường. Mấy lần đi cầu xin giáo viên cấp hai và cấp ba. Cuối cùng họ đồng ý cho A Hải học lại nhưng yêu cầu anh phải tham gia một cuộc thi nhập học. Nhưng tôi nghĩ chỉ cần chịu học, đề thi cấp hai đối với anh ấy không có gì khó.

Tề Dực gật đầu: “Hồi nhập học, cậu ấy lớn hơn học sinh trong lớp hai, ba tuổi. Hơn nữa vì đã từng xông pha bên ngoài nên trông già dặn hơn rất nhiều”.

“Già dặn?”. Thái Mãn Tâm không kìm được mỉm cười: “Anh ấy đã từng nói với tôi, hồi học cấp ba, anh ấy thường xuyên trốn giờ tự học buổi tối hoặc là ngủ trong giờ. Thầy giáo dùng phấn ném anh ấy, anh ấy liền nhặt lên ném lại, vừa vặn ném vào hộp phấn trên bục giảng. Thầy giáo rất tức giận, bắt anh ấy chọn phạt đứng ở cửa hay là chạy vòng quanh sân vận động. Anh ấy chọn đi chạy, nói là còn tốt hơn ở lì trong phòng học, làm hết đề thi này đến đề thi khác”.

“Về sau tôi và cậu ấy thân nhau, bởi vì chúng tôi đều ở trong đội bóng chuyền của trường”. Tề Dực nói: “Cô đoán xem cậu ấy sở trường đánh ở vị trí nào?”.

“Chức công?”.

“Chuyền 2. Vị trí đập bóng của cậu ấy rất tốt, dễ dàng có thể đánh vào góc chết của đối phương”.

“Có phải là những kỹ thuật khác của anh ấy không tốt, chỉ có thể đánh chuyền 2?”.

Tề Dực lắc đầu: “Cậu ấy nói mình làm ăn buôn bán chính là người dốt đầu mối, thích hợp làm chuyền 2?”.

“Hồi ấy anh ấy đã bắt đầu chơi guitar rồi sao?”. Thái Mãn Tâm hỏi. Cô ôm gối ngồi ở một đầu ghế sofa, dựa đầu vào lưng ghế.

“Hồi ấy trong số những nam sinh sống ở trường, rất nhiều người bắt đầu nghe rock. Bố của A Hải đã từng mua cho cậu ấy một cây guitar. Cậu ấy thường xuyên trốn học, đi tìm những người chơi đàn. Về sau cậu ấy nghe nói hồi nhỏ tôi đã từng học đàn liền hỏi tôi có muốn lập một ban nhạc không. Cậu ấy nói có một số ban nhạc, ví dụ Scorpions nổi tiếng nhờ guitar đôi. Chúng tôi còn tìm một bạn học đàn piano làm keyboard, chấp ghép, biểu diễn trong bữa tiệc năm mới ở trường”.

“Hát Wind of Change của Scorpions?”

“Không, là Trời cao biển rộng của Beyond [1]”.

[1] Ban nhạc rock nổi tiếng nhất của Hồng Kông thành lập năm 1983 viết về các vấn đề xã hội, quan điểm chính trị, hòa bình nhân loại và tư tưởng sống.

“Hãy thứ lỗi cho anh vì yêu tự do suốt đời...”. Thái Mãn Tâm cười: “Rất phù hợp”.

“Đây chỉ là bài thứ nhất. Bài thứ hai là khi tổng duyệt, Giang Hải nói nếu ai sợ bị giáo viên mắng có thể không hát”.

“Là bài gì?”

“Chúng tôi đăng ký Cô bạn cùng bàn, nhưng thực ra người dẫn chương trình vừa xuống, chúng tôi liền bắt đầu hát Cô nàng xinh đẹp của Hà Dũng”.

Thái Mãn Tâm bật cười: “Hồi ấy các anh mới bao nhiêu tuổi, giáo viên không phát điên sao?”.

Tề Dực cũng cười: “Đề nghị đó của A Hải, chúng tôi đều không phản đối”.

Thái Mẫn Tâm tưởng tượng một nhóm thiếu niên mười mấy tuổi đứng trên sân khấu hát “Lưỡi của anh là một món ăn ngon để em tùy sức thưởng thức”, không khỏi rùng mình: “Nếu giáo viên của các anh hiểu lời bài hát mà không nổi cáu thì đúng là chuyện lạ”.

Tề Dực gương cười: “Sao có chuyện đó chứ, vừa hát câu ấy, cô quản lý học sinh ngồi hàng ghế đầu mặt biến sắc, hát đến câu tiếp theo ‘Em ôm con anh vẫn còn muốn’, Cô ấy đứng phắt dậy, chỉ muốn tháo giày cao gót ném lên sân khấu. Chúng tôi còn hung hăng cởi áo khoác ném xuống đất, phía dưới là tiếng hoan hô và huyết sáo. Buổi biểu diễn kết thúc, chúng tôi bị gọi lên phòng quản lý học sinh, tất cả đều phải viết bản kiểm điểm. Giang Hải đòi một mình gánh trách nhiệm nhưng mấy người chúng tôi đều kéo cậu ấy, nói tất cả cùng chịu”.

Thái Mẫn Tâm nhớ lại lời Tề Dực từng nói, anh muốn nghịch ngợm nhưng đều được giáo viên bỏ qua, liền hỏi: “Vì có một học sinh ưu tú như anh, thầy giáo không muốn làm khó, vì thế chỉ mắng nhẹ, đúng không?”.

Tề Dực gật đầu.

“Giang Hải thật xảo quyệt”. Cô ho hai tiếng: “Rõ ràng là có âm mưu từ trước, kéo anh xuống nước”.

“Thực ra trong lòng tất cả mọi người ít nhiều đều có chút chống đối, chỉ có điều bình thường không dám biểu lộ ra ngoài. Có điều về sau mấy người chúng tôi suốt ngày tụ tập với nhau, bọn họ đều gọi tôi là ‘lão quái’”.

“Lão quái?”.

“Bởi vì mọi người nói Tề Dực khác người, chỉ bằng gọi luôn là kỳ quái”.

Thái Mẫn Tâm không còn chút sức lực nào nhưng hai mắt thì sáng lấp lánh. Cô không chịu đi nghỉ, đòi Tề Dực kể về những chuyện thú vị hồi học cấp ba.

“Anh nói sau khi tôi rời khỏi Đồng Cảng, anh đã từng đến đó và gặp A Hải?”. Cô có chút chần chừ: “VẬY anh ấy...”.

Anh ấy có nhắc đến tôi không? Có kể những chuyện về tôi trước mặt bạn thân không?

Chodù, chỉ là vài lời.

“Cô biết đấy, từ trước đến nay A Hải rất ít nói chuyện của mình. Nhưng khoảng thời gian ấy cậu ấy nên đến Đông Hưng làm ăn, có điều lại phá lệ ở lại Đồng Cảng haitháng. Tôi hỏi cậu ấy vì sao không đi Đông Hưng và Móng Cái, cậu ấy không trả lời, chỉ nói là muốn đi Bắc Kinh một chuyến, nói mình nhớ thời tiết mùa đông ở đó, có thể ăn lẩu, uống Nhị Oa Đầu, còn nói có người mời. Tôi hỏi là ai thì cậu ấy lấy tấm ảnh một du khách gửi tới đó”.

“Tấm ảnh nào?”. Thái Mẫn Tâm nghe thấy giọng nói của mình đang run rẩy.

“Cậu ấy chỉ lấy ra, liếc qua rồi ném ra sau tủ”. Tề Dực đáp: “Chính là tấm ảnh cô và cậu ấy mặc áo phông có mũ”.

“Tôi không có tấm ấy”. Thái Mẫn Tâm lắc đầu: “Tôi không có bất kỳ một tấm ảnh nào trong chuyến đi lần ấy. Vốn dĩ chụp rất nhiều nhưng sau đó xóa hết”.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Thái Mẫn Tâm khẽ cười một tiếng: “Như thế thì có thể chứng minh cái gì chứ? Tôi cũng sẽ không tự mình đa tình, nghĩ rằng anh ấy không quên mình. Anh ấy không nói gì cả, đúng không? Tôi không tin mình có thể gây ảnh hưởng tới cuộc sống của anh ấy. Tôi cũng không muốn hỏi cái gì công bằng không công bằng nữa. Tôi không có cơ hội cứu vãn kết cục này”.

Cảm giác mệt mỏi ập tới, Thái Mẫn Tâm muốn thu mình lại: “Tôi buồn ngủ quá”. Cô dụi mắt: “Khi nào tỉnh nói chuyện tiếp nhé”. Cô biết Tề Dực còn biết rất nhiều chuyện quá khứ của Giang Hải, thậm chí là chuyện giữa anh và Nguyễn Thanh Mai. Nhưng lúc này bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi, sợ rằng bong bóng hạnh phúc vừa mới xuất hiện sẽ lại tan biến.

Đúng vậy, ngoài miệng thì cô cứ nhắc đi nhắc lại lý trí của mình nhưng trong lòng sao có thể không mong chờ? Anh nói muốn đi Bắc Kinh, anh nói muốn ăn lẩu uống rượu trắng trong những ngày tuyết rơi trắng

trời. Những chuyện này, những chuyện kia, những lời tỏ tình và những gì đã từng hứa thì ra không chỉ một mình cô nhớ.

Chodù Giang Hải đã từng nhắc đến chuyện này, có lòng cũng không được, vô tình cũng chẳng sao. Bây giờ tất cả đã không thể trở thành hiện thực.

Khi ở Đồng Cảng, Thái Mãn Tâm rất ít khi có bất kỳ cảm giác cô đơn buồn chán nào. Dường như anh gần ngay trước mặt hoặc chỉ cần đi vòng qua một góc phố là có thể gặp được anh. Nhưng lúc này đây, cô lại bị cảm giác cô đơn đeo bám. Đây là một cảm giác đắng chát nhưng không ai có thể chia sẻ được. Cô phải tự mình gặm nhấm tất cả những hồi ức đau khổ thì mới có thể biến nó trở thành vô vị. Nhưng quá trình này dài đằng đẵng giống như vĩnh viễn sẽ không bao giờ kết thúc.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ Thái Mãn Tâm thấy đầu như muốn nổ tung ra. Cô không ngủ được, liền mở mắt, nhìn bầu trời xanh xám nhuộm sắc hồng. Giống cái gì nhỉ? Giống hoàng hôn bên bờ biển khi cùng anh ngắm bên cầu, mây đen và giáng chiều gặp nhau, màu đen xám và hồng phấn giao nhau, từ từ lan tỏa.

Chỉ có buổi sáng sớm se lạnh nửa tỉnh nửa mơ như thế này cô có thể thả mình nhớ đến anh. Không nghĩ đến sự phản bội xấu xa, chỉ có hạnh phúc. Hồi ức chân thực, nỗi mong ngóng hư vô đều không bận tâm, chỉ là một giấc mơ. Khi trời sáng, ánh nắng mặt trời sẽ xua tan tất cả những cảm xúc mơ hồ như màn sương buổi sớm.

Lúc này Tề Dực cũng cảm thấy cái lạnh của buổi sáng bò qua da thịt. Chiếc áo sơ mi vẫn chưa khô trong thời tiết ẩm ướt, thế nên anh mặc áo phông cộc tay, để lộ một phần cánh tay. Anh ngồi trên bậc thềm đầy rêu còn đọng lại những giọt sương. Lúc đứng dậy, quần bò dính rên xanh thẫm. Anh đi đến trước cửa phòng Thái Mãn Tâm, quay đi rồi lại quay lại. Suốt ba năm qua, chú ý đến từng thông tin có liên quan đến cô, tưởng rằng đã rất quen thuộc rồi. Nhưng hôm nay, cuối cùng tìm thấy nơi cô ở, cách một cánh cửa hoặc một bức tường, nhưng lại phát hiện xa vời như cách trăm núi ngàn sông.

Gần đến cửa mà chưa thấy Thái Mãn Tâm xuất hiện, Tề Dực cảm thấy bất an trong lòng. Anh đến quây lê tân và hỏi: “Cô Thái phòng 204 có phải đã trả phòng rồi không?”

Đổi phương lắc đầu: “Hôm nay vẫn chưa nhìn thấy cô ấy”.

Gõ cửa phòng cô, gõ rất lâu mới thấy Thái Mãn Tâm hỏi với giọng khàn đặc: “Ai đấy?”.

“Là tôi”. Anh trả lời: “Cô không sao chứ?”.

Cô mở cửa, sắc mặt tiêu tụy: “Không sao, lúc này tôi dậy rồi, vốn định nằm thêm một chút, nào ngờ ngủ đến tận bây giờ”.

Tề Dực biết chắc chắn đêm cô ngủ không ngon giấc, cũng không hỏi tiếp nữa.

“Sao mũi lại đỏ thế này? Hôm qua dính mưa bị cảm lạnh đúng không?”. Anh dùng mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô: “Cô có mang thuốc hạ sốt không? Tôi có Aspirin”.

“Không sao, tôi vẫn ổn, chỉ là cảm lạnh thôi, ngủ thêm một chút là được”. Thái Mãn Tâm ngả người vào ghế, day huyệt Thái Dương: “Tôi muốn ngày mai đi Sài Gòn. Hàng xóm của Thu Trang đều làm việc ở đó, họ nói đã từng gặp A Mai ở trước cửa cao ốc Tân Hoa ở quận Nhất. Vốn dĩ anh ta muốn lại chào một tiếng nhưng bảo vệ của tòa nhà rất nghiêm, không cho vào tùy tiện”.

“Vé xe cứ để tôi lo”. Tề Dực không hề ngăn cản: “Cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi đến Sinh Café đặt vé xe ngày mai cho cô”.

“Vâng”. Thái Mãn Tâm đáp lại một tiếng, quay về lấy vé xe du lịch đưa cho anh. Cô biết không cần hỏi, Tề Dực cũng sẽ cùng mình đến Sài Gòn.

Bởi vì anh là bạn thân của Giang Hải, trong lòng càng cảm thấy thân thiết. Nhưng vì sao anh lại đến Đồng Cảng, vì sao lại vượt đường xá xa xôi đến Việt Nam tìm cô, còn cái ôm và nụ hôn bất ngờ sau khi say rượu ở Đạm Hóa, Thái Mãn Tâm không muốn suy nghĩ nhiều. Có người ở bên sẽ tốt hơn. Cô không dùng cảm tới mức có thể một mình đối mặt với tất cả. Nếu thật sự tìm thấy Nguyễn Thanh Mai ở Sài Gòn, cô không biết mình có bị nổi sợ hãi, bất lực vây hãm một lần nữa hay không.

Tề Dực mua cháo trắng và rau ở một nhà hàng Trung Quốc. Thái Mãn Tâm ăn hai miếng, ngậmê man suốt cả buổi chiều. Chiều tối thức dậy, tinh thần tốt hơn rất nhiều, cũng thấy đói bụng.

“Rangoài đi dạo đi?”. Cô gõ cửa phòng Tề Dực, nghiêng đầu, mỉm cười có chút ngượngngùng: “Tôi đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi”.

“Đúng vậy, ăn no rồi mới có thể hồi phục nhanh”. Tề Dực lấy ba lô: “Đi thôi, tôi đưacô đi ăn ‘hoa hồng trắng’ (tên gọi khác của bánh vạc) và cao lầu”.

Ngày hôm ấy là ngày mười lăm m lịch, toàn thành phố đều tắt điện, các nhà đều treo những chiếc đèn lồng đủ loại màu sắc trước cửa, ánh đèn in bóng xuống sông Thu Bồn. Rất nhiều hàng ăn nhỏ và quán cà phê bày bàn ghế ở bên đường. Hai người chọn một nhà hàng, chiếc bàn tròn dưới gốc cây xoài được trải khăn màu xanh lam, bày chiếc lọ sứ trắng cắm hai bông hoa tường vi màu hồng phấn. Trên cây có treo đèn lồng, chiếu những vệt sáng loang lổ xuống mặt bàn.

Món bánh vạc nổi tiếng trong vùng trông giống sủi cảo kiểu Quảng Đông, nhân bánh là thịt lợn và tôm xay được bọc một lớp bột bánh mỏng, trông giống một nụ hoa sắp nở; còn có đậu xanh, hai bên là bột nếp màu xanh, ở giữa có nhân được làm từ bột đậu xanh, rắc một lớp dừa thái sợi, có mùi thơm nồng của đậu nhưng chỉ hơi ngọt, không ngấy chút nào, rất thích hợp với thời tiết ẩm ướt, nóng nực như thế này. Bên đường còn có những người bán hàng rong, rao bán các loại hoa quả, có những người già đan dép cói ngồi ở cửa nói chuyện với nhau.

Trong ánh trăng mờ nhạt, không biết từ đâu vọng tới tiếng hát dịu dàng, không hiểu lời bài hát, chỉ thấy thật nhẹ nhàng, miên man. Gió đêm mát lạnh, trước những căn nhà cổ lát đá xanh, những cô gái trong trang phục áo dài truyền thống thả dáng thướt tha.

“Mọi người nói những cô gái ở Hội An xinh đẹp, thanh tú, dịu dàng, hiền thực”. Thái Mãn Tâm quay đầu nhìn mấy cô gái đi trên đường, mỉm cười xoay cốc trà mát trên tay: “Anh có quen Nguyễn Thanh Mai không? Cô ấy cũng như vậy sao?”.

“A Mai rất khác với những cô gái Việt Nam trong ấn tượng của mọi người. Mẹ của cô ấy là Hoa kiều, vì thế từ nhỏ cô ấy đã biết nói tiếng Trung và tiếng Việt. Cô ấy học lớp tiếng Trung ở Đạm Hòa, lại được nhận học bổng của chính phủ Trung Quốc. Hồi chúng tôi học năm thứ hai cô ấy đến Bắc Kinh học. Vì là học sinh của bà Lục, vì thế A Hải rất quan tâm chăm sóc cô ấy. Cô ấy rất ham chơi, thường xuyên đi đến quán bar cùng các lưu học sinh. Có lúc ban nhạc của chúng tôi tổng duyệt hoặc đi biểu diễn, cô ấy cũng đến cổ vũ”.

Vào học kỳ một năm thứ tư, thời điểm quan trọng để giới thiệu nghiên cứu sinh đi du học, có người đã viết thư nặc danh tới khoa của A Hải, nói hành vi của cậu ấy không đúng đắn, không phù hợp với tiêu chuẩn ứng cử. Vì thế, giáo viên quản lý học sinh tìm gặp cậu ấy nói chuyện. A Hải nói: “Em không làm sai, cũng không có gì cần phải giải thích. Vốn dĩ em không muốn tranh giành suất đi này, ai thích thì cứ lấy”.

Lúc ấy chúng tôi mới biết được thì ra A Mai mang thai, lại cố chấp đòi sinh đứa bé. Mấy năm trước nhà trường rất hà khắc với chuyện này, không đồng ý kéo dài thời gian thi hoặc nghỉ học, cô ấy không thể tiếp tục được nhận học bổng của chính phủ, liền bỏ học quay về Việt Nam. Không biết vì sao chuyện này lại truyền đến trường của A Hải, thế nên bị người ta đoán già đoán non, nói cậu ấy và A Mai đi quá giới hạn.

Hồi ấy mẹ của A Hải ốm nặng, cậu ấy vội vàng về quê, sau đó mẹ cậu ấy qua đời, đợi đến khi lo liệu xong hậu sự, lúc quay trở lại Bắc Kinh thì A Mai đã về Việt Nam rồi”.

Thái Mãn Tâm bặm chặt môi, không biết nên điều chỉnh nét mặt như thế nào để ứng đối, chỉ có thể gật đầu: “Những chuyện này tôi đã nghe nói ở Đồng Cảng. Đây cũng là lý do tôi muốn tìm A Mai”.

“Sau khi tốt nghiệp đại học, Giang Hải tiếp tục đi buôn bán ở biên giới. Cậu ấy rất ít khi nói đến chuyện tình cảm của mình. Sau này tôi cũng mới biết sau khi A Mai về Việt Nam, cậu ấy nhờ người quen ở Móng Cái và Đông Hưng chăm sóc cô ấy. Nhưng cậu ấy cũng không nhắc đến A Mai với chúng tôi nữa”. Tề Dực im lặng một lúc: “Cô biết không? Hồi học đại học A Hải có một cô bạn gái rất thân thiết”.

Thái Mãn Tâm khẽ cười: “Điều đó không có nghĩa là anh ấy sẽ không phạm sai lầm, đặc biệt là với một cô gái xinh đẹp”.

“Được, không nói đến vấn đề này”. Tề Dực nói: “Theo những gì tôi biết về A Hải, nếu thực sự A Mai có đứa con của cậu ấy, tôi không tin cậu ấy sẽ bỏ mặc”.

“Anh ấy nói, anh ấy không bao giờ hứa hẹn với người khác”.

“Đó là bởi vì cậu ấy biết giữ lời hứa rất khó. Nhưng nếu là trách nhiệm của cậu ấy thì cậu ấy sẽ không trốn tránh”. Tề Dực nói: “Xem ra cô không hề tin A Hải”.

“Không phải tôi không tin”. Thái Mãn Tâm mỉm cười có chút ngượng ngùng: “Mà là không hiểu anh ấy. Tình cảm của tôi đối với anh ấy là tình yêu đơn phương, rất mù quáng”.

24. Chương 24

Giống như bùn lầy đục ngầu chảy qua lớp cát trắng mịn, qua nhiều tầng lọc rửa, tách bỏ những tức giận, sợ hãi và huyệt hăng, tất cả lại trở về với dáng vẻ thuần khiết, trong sáng ban đầu.

Chiếc xe từ Hội An đến Sài Gòn xuất phát từ sáng sớm. Trên xe bật điều hòa rất lạnh, hai người đều chỉ mang quần áo mùa hè. Tề Dực kiên quyết cởi chiếc áo ngoài của mình khoác lên người Thái Mãn Tâm: “Cô vẫn chưa hết cảm, đừng để bị lại”.

Quả thực cô vẫn còn mệt mỏi, không có chút tinh thần nào, ngủ mê man cùng với chiếc xe lắc lư, dựng cao cổ áo để chống lạnh. Toàn thân giống như co lại trong một đồng quần áo, chỉ để lộ nửa khuôn mặt phía trên.

Chốc chốc Thái Mãn Tâm lại gục đầu vào tay Tề Dực.

Anh ngồi thấp xuống một chút, hơi nghiêng người sang bên cạnh, thế là đầu của cô ngã vào vai anh, mơ mơ màng màng giống như chú mèo con đang tìm một tư thế dễ chịu.

Chiếc xe đi xuyên qua màn sương buổi sớm, bên ngoài cửa sổ là cây cối um tùm và đồng ruộng xanh mướt, trong lớp sương mù như tấm rèm mỏng, núi non thấp thoáng, hiem trở kỳ vĩ. Đi qua một chỗ ngoặt, Thái Mãn Tâm giật mình tỉnh giấc. Ý thức vẫn còn mơ hồ, phong cảnh giống vùng Đạm Hóa đập vào mắt, đầu dựa vào một bờ vai rắn chắc. Bỗng chốc cô ngỡ như thời gian quay ngược trở lại, bất giác nắm chặt cánh tay của người ngồi bên cạnh.

Anh không nói gì, bàn tay đặt lên mu bàn tay cô, không cầm chặt, cũng không vuốt ve, chỉ đặt lên trên, sưởi ấm ngón tay buốt lạnh của cô. Thái Mãn Tâm nhận ra mình đang dựa vào vai của Tề Dực, vội vàng ngồi thẳng người, lặng lẽ rụt tay lại.

“Chúng ta đừng ở Sài Gòn quá lâu, được không?”. Tề Dực nói với cô bằng giọng thương lượng.

“Ừm”. Thái Mãn Tâm gật đầu: “Tôi cũng không muốn mò kim đáy bể”.

“Đến cao ốc Tân Hoa xem thế nào, chú Hưng cũng nói cho tôi biết mấy nơi A Mai đã từng làm việc. Nếu không có tin tức gì thì chúng ta quay về Đồng Cảng”.

“Cảm ơn”. Cô nói rất chân thành.

“Tôi cũng muốn làm chút gì đó cho A Hải”.

“Nhưng chẳng phải anh cho rằng con của Nguyễn Thanh Mai không phải là con của A Hải sao?”.

“Tôi nói làm chút gì đó không phải chỉ A Mai”. Tề Dực thở dài: “Đợi khi nào về Đồng Cảng, tôi đưa cho cô cái này”.

“Không thể nói bây giờ sao?”. Thái Mãn Tâm tò mò: “Không phải chỉ A Mai, lẽ nào lại là tôi? Anh nói như vậy coi như là an ủi tôi hay là làm cho tôi tê liệt?”.

“Chỉ nói thôi thì không có căn cứ”. Tề Dực khéo léo từ chối.

“Thì ra trong mắt anh tôi khó thuyết phục như thế?”.

Tề Dực gật đầu: “Tôi không dám chắc”.

Sài Gòn là tên gọi cũ của thành phố Hồ Chí Minh. Nhưng rất nhiều người dân ở đây vẫn muốn gọi nó như thế, nghe có vẻ réo rắt trầm bổng, mang sức hút và vẻ phồn hoa của sông Mê Kông. Quận Nhất là khu vực sầm uất nhất Sài Gòn. Cao ốc Tân Hoa là một cao ốc cao cấp ở đó, hội tụ rất nhiều công ty đa quốc gia và trụ sở ngân hàng. Người Việt Nam ra vào phải chịu sự kiểm tra nghiêm ngặt. Tề Dực và Thái Mãn Tâm gửi hành lý ở một nhà nghỉ trên đường Phạm Ngũ Lão, chọn một bộ quần áo lịch sự, đưa hộ chiếu Trung Quốc là có thể thuận lợi vào cao ốc.

Trước khi đến Hội An tìm Thái Mãn Tâm, Tề Dực đã đến Hà Nội theo chỉ dẫn của chú Hưng, đến xưởng đồ gia dụng mà Nguyễn Thanh Mai đã từng làm việc, rồi lại đến vài công ty cô làm việc. Công ty cuối cùng nói cô đã yêu một anh bạn trai người Pháp làm việc ở ngân hàng, cả hai cùng vào Sài Gòn. Trong cao ốc Tân Hoa có rất nhiều ngân hàng, Tề Dực biết tiếng Pháp cơ bản, anh chỉ về phía quán cà phê ở cửa: “Tôi đến ngân hàng hỏi thăm, cô đến đó hỏi xem thế nào. Người Việt Nam thích uống cà phê, nếu A Mai thật sự làm việc ở đây thì nhất định là họ đã gặp cô ấy”.

Trong quán cà phê gần cao ốc Tân Hoa, phần lớn khách hàng là những nhân viên làm việc trong tòa nhà, đa số họ là những người trẻ tuổi có bằng cấp, tràn đầy sức trẻ. Không gian theo phong cách phương Tây trong quán so với vẻ ồn ào bên ngoài giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Thái Mãn Tâm gọi một cốc cà phê Việt Nam, cà phê pha phin, có đá. Cô nhân cơ hội nói chuyện với nhân viên, vẫn lấy cái cớ là một người bạn đã lâu không liên lạc có lẽ làm việc ở đây.

“A Mai...”. Nhân viên lắc đầu: “Trong tòa nhà này có rất nhiều cô gái tên là A Mai, họ Nguyễn cũng nhiều không kể xiết. Có điều tôi không biết tên đầy đủ của họ”.

“Cô ấy tên là Nguyễn Thanh Mai”. Thái Mãn Tâm lấy ảnh: “Đây là ảnh chụp nhiều năm trước. Nhưng chắc cô ấy không thay đổi nhiều”.

Nhân viên ngắm nghía bức ảnh hồi lâu nhưng vẫn lắc đầu: “Chưa gặp bao giờ, cô gái xinh đẹp thế này tôi sẽ không quên được đâu”.

“Tôi có thể xem một chút được không?”. Một người đàn ông mặc plet bước lại.

“Không vấn đề gì”. Thái Mãn Tâm đáp lại, ngược mắt nhìn tấm thẻ trước ngực anh ta, là nhân viên của một tổ chức trong nước làm việc tại trụ sở ở Sài Gòn, tên còn được viết bằng phiên âm. Cô hỏi bằng tiếng Trung: “Anh quen A Mai?”.

“Ồ, thì ra cô cũng là người Trung Quốc”. Anh ta cười: “Thế sao cô lại có bạn học người Việt Nam”.

“A Mai đã từng học ở Bắc Kinh”.

“Chà trách”. Anh ta gật đầu: “Hơn hai năm trước chúng tôi làm ăn với một công ty Việt Nam. Cô ấy là phiên dịch của chúng tôi, nói tiếng Trung rất giỏi. Chúng tôi đã từng muốn mời cô ấy đến giúp nhưng về sau cô ấy thôi việc không làm nữa”.

Tề Dực gặp Thái Mãn Tâm trước cửa cao ốc. Anh xòe tay: “Không có thông tin gì”.

Cô mỉm cười gờm mẩu giấy trên tay: “Tôi biết cô ấy đã từng làm việc ở công ty nào”.

Hai người căn cứ vào địa chỉ tìm đến một công ty bất động sản ở ngoại ô. Quả nhiên Nguyễn Thanh Mai đã từng làm việc ở đó. Có điều hơn một năm trước đã nghỉ việc. Cô ấy học ở khoa tiếng Trung của một trường đại học ngoại ngữ trong vùng, sau đó được giáo viên hướng dẫn tuyển dụng, tham gia vào việc biên tập sách dạy tiếng Hán, đồng thời dạy thêm vào buổi tối.

Lúc về thành phố cũng là lúc lên đèn. Đi tìm suốt một ngày mà hai mắt Thái Mãn Tâm vẫn sáng rực, hai má đỏ ửng vì ốm. Tề Dực biết cô đang cố gắng gượng, trong lòng không khỏi lo lắng: “Bây giờ chúng ta đến trường thì có thể họ cũng tan học rồi. Chỉ bằng quay về nghỉ ngơi, ngày mai qua đó sớm”.

“Không”. Cô kiên quyết lắc đầu: “Tôi không sao”.

Đúng như Tề Dực nói, hai người đến trường thì cũng đúng lúc tan học. Rất nhiều xe máy phóng ra đường, tiếng động cơ ầm ầm. Thái Mãn Tâm nhìn cánh cửa gần ngay trước mặt, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô bất chấp dòng xe đông đúc, nhảy xuống đường dành cho người đi bộ, khó khăn di chuyển giữa dòng xe ùn tắc tới mức không có một khe hở. Tề Dực không để ý, lúc đuổi theo thì đã bị dòng xe chặn lại.

Thái Mẫn Tâm lao sang đường đối diện, cách cổng trường vài mét. Học sinh tùm nập đi thành hàng. Cô nhìn thấy rất nhiều người đang cúi đầu chào một người phụ nữ trẻ ở giữa, còn có người bập bẹ nói một câu tiếng Trung: “Tạm biệt cô giáo”.

Cô ấy có mái tóc dài màu nâu nhạt, đuôi tóc hơi xoắn, dáng người mảnh khảnh, thuộttha. Một chiếc xe ô tô đỗ bên đường, cô ấy mở cửa định lên xe.

Thái Mẫn Tâm không kịp được nhảy lên một bước, bán tín bán nghi khẽ gọi một tiếng: “A Mai”.

Cô ấy dừng người, dựa người vào cửa xe ngó nghiêng tìm kiếm. Tiếng gọi ấy bị đám học sinh tan học át đi, cô ấy không tìm được nơi phát ra tiếng gọi, đành phải ngồi vào xe.

Đèn xe bật sáng, Thái Mẫn Tâm bắt giác nheo mắt tránh luồng ánh sáng mạnh. Chiếc xe đã khởi động, tiến về phía trước.

“Chờ một chút!”. Thái Mẫn Tâm đuổi theo, đập tay vào đuôi xe: “Chờ một chút!”

“Mẫn Tâm!”. Tề Dực thấy cô bắt chập chiếc xe đang phóng như bay trên đường mà không khỏi hốt hoảng.

Cô gái ngồi ở ghế lái phụ bật CD, giọng hát của Scorpions vang lên trong xe:

The wind will blow into your face

As the years pass you by

Hear this voice from deep inside

It's the call of your heart

Close your eyes and you will find

The passage out of the Clark

...

Cô ấy ngân nga theo giai điệu: “Here I am, will you send me an angel”.

Người đàn ông lái xe mỉm cười hỏi: “Em rất thích ban nhạc này đúng không?”.

“Trước đây có mấy người bạn lập ban nhạc, họ rất thích, vì thế cho em nghe rất nhiều bài”.

“Trong đó có ý trung nhân của em?”.

“Anh nói xem?”. Cô mỉm cười uể oải. Qua gương chiếu hậu nhìn thấy ánh đèn rực sáng trên đường và khuôn mặt lúc sáng lúc tối của mình. Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một hình bóng cao lớn, tuấn tú, trong thoáng chốc còn tưởng rằng mình bị ảo giác.

“Lão quái...”. Cô không kịp quay đầu lại nhưng lại thấy anh dừng bước, quay người chạy về phía sau.

Tề Dực đã đuổi kịp chiếc xe, muốn quay lại gọi Thái Mẫn Tâm nhưng phát hiện cô bị xemáy ép sát lề đường, loạng choạng sắp ngã. Anh dừng lại, chạy thật nhanh đến bên cạnh cô: “Cô không sao chứ?”.

“Cứ mặc kệ tôi, phía trước là đèn đỏ, nếu để lỡ sẽ không đuổi kịp nữa”.

Thái Mẫn Tâm thở hắt, Tề Dực dịu dàng: “Đừng đuổi theo nữa, đợi đến ngày mai đi, tôi đưa cô về”.

“Mai đi, tôi không sao”. Thái Mẫn Tâm định đẩy anh ra.

Tề Dực kéo cổ tay cô: “Được rồi, dừng lại ở đây. Cô muốn chạy đến ới máu mới cam tâm? Người ngồi trong xe là Nguyễn Thanh Mai, không phải là Giang Hải”.

Thái Mẫn Tâm bất chợt quay đầu, nhìn người hồi lâu rồi gượng cười: “Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng tôi tìm lâu như vậy rồi, không muốn để lỡ”.

“Chúng ta đã biết được thông tin về cô ấy, lẽ nào một ngày, một ngày cũng không đợi được sao?”. Tề Dực nhún mày: “Nếu thật sự gặp được A Mai, thật sự biết được điều gì đó, cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình”.

Thái Mẫn Tâm gạt tay Tề Dực: “Vì sao tôi phải kiềm chế? Lẽ nào tôi kiềm chế mãi mãi sao?”. Cô kích động tới mức mắt ướt nhòa.

Chodù anh ở bên em không rời xa nửa bước, em vẫn cô độc. Tề Dực nhìn Thái Mẫn Tâm, trong lòng vô cùng xót xa. Một người đã đưa mình vào đường cùng như cô từ chổđược cứu vớt. Bỗng nhiên anh cảm thấy bất lực, chỉ có thể sưởi ấm cô trong chổlát sao? Vừa quay người, cô đã trở về thế giới vốn có, giống như mảnh đất khô cằn nứt nẻ, một giọt nước, một cốc nước, một xô nước cũng giống nhau, đổ xuống đó, trong nháy mắt sẽ khô cạn.

Anh không kịp được bước lên trước, đặt tay lên vai Thái Mẫn Tâm, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Cô vùng vẫy, cuối cùng gục vào vai Tề Dực khóc nức nở, nghẹn ngào nói: “Tôi giống kẻ điên, đúng không?”.

Tề Dực vuốt tóc cô, dịu dàng an ủi: “Không sao, chỉ là cô quá mệt thôi. Tôi đưa cô về, được không?”.

Anh ngừng đầu, nhìn thấy một chiếc xe quay đầu dừng lại bên kia đường, cô gái ngồi trên ghế lái phụ mở cửa xe, hai tay đan chéo đặt lên nóc xe, tươi cười nhìn sang.

“Lên xe đi”. Cô vẫy tay: “Lão quái, lâu lắm không gặp”.

Tề Dực và Thái Mẫn Tâm ngồi vào xe. Nguyễn Thanh Mai nói với người đàn ông lái xe vài câu, sau đó quay lại nói với hai người: “Em nói là gặp bạn cũ, lát nữa cùng hai người tìm chỗ nào nói chuyện. Anh ấy đưa chúng ta đến đó”.

Cô ấy dẫn đường đến một quán cà phê bài trí rất lịch sự. Ba người gọi cà phê pha phin và trà sữa lạnh.

“Ba lâu chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?”. Nguyễn Thanh Mai hỏi Tề Dực.

“Khoảng sáu, bảy năm gì đó”.

“Thật không ngờ sẽ gặp anh ở đây”. Cô cười trêu chọc: “Có phải là sự nghiệp thuận buồm xuôi gió?”.

“Anh nghỉ việc lâu rồi, bây giờ đi khắp nơi, làm việc khắp nơi”.

“Không ngờ anh đã trở thành dân lang thang không nghề nghiệp”. Nguyễn Thanh Mai nhíu mày, rồi lại cười: “Em tưởng chỉ có A Hải mới làm những chuyện như thế, anh thì tuân thủ quy tắc, một bước lên mây”. Cô lại quay sang nói với Thái Mẫn Tâm: “Thế cô Thái đây làm việc ở đâu? Lẽ nào cô cũng cùng với anh ấy xông pha nam bắc?”.

“Tôi mở một nhà nghỉ ở Đồng Cảng, đồng thời giúp bạn bè dịch một số thứ”.

“Đồng Cảng?”. Nguyễn Thanh Mai nheo mắt, nhớ lại quá khứ: “Trước đây tôi đã từng đến đó, cô mở nhà nghỉ bao lâu rồi?”.

“Khoảng hơn hai năm”.

“Ồ...thế thì chắc là cô không gặp A Hải, bạn thân của tôi và Tề Dực”.

“Gặp rồi”. Thái Mẫn Tâm cười nhạt: “Lần đầu tiên tôi đến Đồng Cảng là ba năm trước”.

“Ba năm trước tôi gặp A Hải ở Hà Nội, không ngờ...”. A Mai cúi đầu: “Bao nhiêu năm nay, tôi thường nhớ tới lòng tốt của anh ấy. Nếu không phải A Hải nhờ chú Hưng chăm sóc tôi thì lúc đầu khi từ Bắc Kinh trở về Việt Nam, tôi cũng không có chỗ dung thân”.

Thái Mẫn Tâm muốn hỏi tiếp nhưng không biết phải mở miệng như thế nào. Tề Dực nhận ra vẻ do dự của cô, liền hỏi: “Những năm qua em thế nào? Năm ấy mẹ của A Hải mất, vì thế những chuyện khác bọn anh cũng không hỏi...”.

“Những chuyện khác nào?”. Nguyễn Thanh Mai vờ như không biết.

Tề Dực hỏi: “Nguyên nhân... em rời Bắc Kinh, lúc ấy có không ít lời đồn”.

Nguyễn Thanh Mai thở dài, ngồi xuống ghế sofa, một tay chống lên đầu: “Là em bảo A Hải đừng nhắc đến những chuyện này”.

“Xin lỗi, không nên nhắc lại những chuyện này”.

“Đã lâu như vậy rồi, có sao đâu”. Nguyễn Thanh Mai nhún vai: “Lúc này anh thấy rồi đấy, bây giờ em sống rất tốt”.

Thái Mẫn Tâm không thể nói xen vào, ngồi khuấy cốc trà sữa trước mặt. Chỉ còn lại một ít đá trong cốc, dần dần tan thành chất lỏng đục ngầu.

“Anh biết đấy, em chính là đứa con riêng xuất thân không rõ ràng, sao em có thể vô trách nhiệm như thế, sinh ra một đứa trẻ không có bố?”. Nguyễn Thanh Mai đứng dậy: “Những gì mọi người muốn biết có lẽ là chuyện này. Em phải đi đây”.

Thái Mẫn Tâm muốn tiễn cô ra đường nhưng Nguyễn Thanh Mai lắc đầu: “Để lão quái tiền tôi, tôi muốn tâm sự với anh ấy”.

Hai người sánh bước bên nhau, nói một số chuyện cũ.

“Nói như vậy anh ở lại Đồng Cầm là vì chuyện của A Hải?”.

Tề Dực gật đầu.

“Lúc đầu em tưởng cô Thái là bạn gái của anh, nhưng về sau phát hiện, mỗi lần nhắc đến A Hải, cô ấy rất chăm chú lắng nghe”.

“Cô ấy là... Nếu A Hải vẫn còn, có lẽ họ sẽ ở bên nhau”.

“Anh cảm thấy mình nợ A Hải và Thái Mẫn Tâm?”.

Tề Dực lại gật đầu.

Nguyễn Thanh Mai lắc đầu: “Hai người họ hoàn toàn khác nhau. Cô gái này quá cố chấp, cô ấy không thể giữ được A Hải. A Hải không phải là người có thể chịu đựng một chút ràng buộc nào. Anh ấy không muốn thay đổi bất kỳ điều gì vì bất kỳ ai. Lúc đầu bạn gái của anh ấy khóc lóc cầu xin anh ấy ở lại Bắc Kinh nhưng anh ấy đã thế nào?”.

“Vị gia đình cô ấy phản đối gay gắt. A Hải biết ở lại cũng vô ích”.

“Anh lúc nào cũng nghĩ cho người khác quá nhiều”. Nguyễn Thanh Mai thở dài: “Như thế sẽ rất mệt. Hơn nữa anh đối với Thái Mẫn Tâm, thực sự chỉ là day dứt thôi sao?”.

Tề Dực cười: “Em vẫn là yêu tinh hồi ấy”.

“Đây chỉ là trực giác nhanh nhạy của phụ nữ mà thôi”. Nguyễn Thanh Mai khẽ cười: “Chỉ có thể nói là anh quá chậm chạp. Thậm chí anh không nghĩ xem vì sao em không cho A Hải nói chuyện của em với bọn anh. Nhưng em phải nhắc nhở anh, anh tin là mình có thể thay đổi suy nghĩ của Thái Mẫn Tâm sao? Anh biết có một tình địch mà anh vĩnh viễn không thể chiến thắng được. Khả năng lớn nhất là chẳng qua cô ấy coi anh là người thế thân”.

Tề Dực mỉm cười: “Nếu em muốn ở bên cạnh một người, em sẽ tận tâm tận thân phận của mình như thế nào sao?”. Không đợi Nguyễn Thanh Mai trả lời, anh kiên định nói: “Có lẽ trước đây anh sẽ tận tâm nhưng bây giờ thì không. Bởi vì anh rất hiểu có những thứ phải trân trọng, nếu để lỡ, nếu buông tay thì sẽ không thể lấy lại được”.

“Anh nghĩ kỹ rồi là được”. Nguyễn Thanh Mai mỉm cười: “Thực sự em có chút đồ kỵ với cô ấy”.

Thái Mẫn Tâm nằm bò trên chiếc bàn tròn trong nhà nghỉ, nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Nguyễn Thanh Mai: “Anh biết đấy, em chính là đứa con riêng xuất thân không rõ ràng, sao em có thể vô trách nhiệm như thế, sinh ra một đứa trẻ không có bố?”.

Cô không biết trong lòng mình là hụt hẫng hay nhẹ nhõm. Tóm lại là thoáng chút buồn man mác. Cô nghĩ, mình có chút mất kiểm chế. Cảm giác này khiến cô cảm thấy sợ hãi, giống như nỗi sợ hãi, hỗn loạn hơn hai năm trước khi ở Mỹ, vượt qua phạm vi tự nhận thức của cô.

Cô nghĩ tới tấm ảnh mà Tề Dực nhắc tới, trong nhà hàng dưới gốc cây xoài, cô gái áo trắng váy xanh mỉm cười hạnh phúc. Chỉ có ba năm mà dường như đang cười nhạo sự thâm trầm của mình ngày hôm nay.

Cô đã quên mất, mình cũng từng là người vui vẻ như thế.

“Sao lại ngủ ở đây?”. Lúc Tề Dực quay về nhìn thấy cô đang nằm ở đại sảnh với điệu hòa rất lạnh: “Cẩn thận cảm lạnh”.

“Tôi đang tự kiểm điểm lại bản thân”. Thái Mãn Tâm nói: “Cảm ơn anh. Nếu không phải anh ở đây, khi đối diện với Nguyễn Thanh Mai tôi thật sự không biết phải nói từ đâu, chắc chắn là sẽ rất khó xử”.

“Không cần khách sáo, cuối cùng cũng không để ý nghĩ này giam cầm cô nữa”. Tề Dực vỗ vai cô: “Nghỉ sớm đi, hai ngày tới còn phải chuẩn bị quay về nữa”.

“Tôi không ngủ được, nghĩ rất nhiều chuyện. Tôi đã từng tưởng rằng mình đã học được cách tĩnh tâm nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy”. Cô mỉm cười mệt mỏi: “Lúc nào tôi cũng nói với mình, tất cả mọi thứ chẳng có gì to tát cả, rất nhiều người phải trải qua nhiều chuyện đau khổ hơn này. Mà không có tư cách làm ra vẻ đau khổ thù hận như vậy. Tôi không biết mình có bao nhiêu phần là nhớ nhung, bao nhiêu phần là không cam tâm. Thậm chí tôi không biết tình cảm của mình với Giang Hải nên dùng từ gì để miêu tả, thích, mê đắm hay là yêu. Chỉ là tôi không có cơ hội chứng thực”.

“Từ trước tới nay, điều mà cô luôn canh cánh trong lòng vẫn là tình cảm của Giang Hải đối với cô, đúng không?”.

“Sao có thể không canh cánh trong lòng chứ?”. Thái Mãn Tâm cười tự giễu mình: “Mặc dù lúc nào tôi cũng nói với mình anh ấy chưa bao giờ rung động trước tôi. Nhưng như thế chẳng qua cũng là vì để mình không quá đa tình, không nên quá tiếc nuối. Tận sâu trong đáy lòng, dĩ nhiên có nguyện vọng hoàn toàn khác”.

Tề Dực bước đến trước cửa, một chàng trai trong nhà nghỉ đang ngồi đó chơi đàn guitar.

“Cho tôi mượn một chút, được không?”. Anh hỏi.

Chàng trai đưa cây đàn cho anh. Tề Dực điều chỉnh lại âm chuẩn, ôm cây guitar ngồi xuống.

“Anh muốn chơi bài nào?”. Chàng trai hỏi.

Tề Dực mỉm cười: “Chơi một bài cô chưa từng nghe”.

Anh lướt qua những sợi đàn, giai điệu vang lên, lúc đầu chậm rãi, giống như mây mù giăng phủ trên núi, luồng khí vượt qua đỉnh núi, lao về phía đại dương xanh thẳm. Sau đó là những liên âm trùng điệp, hợp âm dày đặc như gió bão.

Giai điệu này lạ mà quen. Tề Dực cúi đầu, mí mắt sụp xuống, khẽ gật đầu theo nhịp, chơi đàn rất nghiêm túc, chăm chú, dường như khoanh khắc sau đó, anh có thể ngắt đầu, mỉm cười như trút bỏ gánh nặng, có chút tự đắc, có chút e thẹn như trẻ con.

Cô nhớ bài hát Hành trình trở về quê hương mà Giang Hải đã chơi trong quán của anh Thành. Lúc ấy cô yêu cầu anh chơi lại lần nữa, Giang Hải lắc lắc ngón tay và nói, “Không được chọn bài. Tôi không hát thuê. Tôi chơi guitar không phải là để lấy lòng các cô gái”.

Cô đã từng ghi âm một đoạn trong MP3 nhưng đã xóa đi sau khi sang Mỹ.

Giai điệu dần chậm lại, những nhân viên và du khách đứng xung quanh vỗ tay. Tề Dực giữ dây đàn: “Cô còn nhớ bài này không?”.

Thái Mãn Tâm gật đầu mỉm cười: “Sao có thể quên được?”.

“Lúc tôi đến Đồng Cảng, A Hải nói viết một bản guitar nhưng có vài chi tiết phải chỉnh lại”.

“Tôi hỏi cậu ấy định đặt tên là gì, bối cảnh là gì. Cậu ấy nói gọi là Trở về hoặc Hành trình trở về quê hương. Trên đường từ Đàm Hóa về Đồng Cảng, bỗng nhiên có tâm trạng vô ưu vô lo hồi niên thiếu nên muốn ngân nga một đoạn. Cậu ấy nói bài hát này viết cho cô gái đi chung đường lúc ấy. Trông cô ấy rất thông minh, hoạt bát, nhưng thực chất thì đơn giản như trẻ con, buồn vui giận hờn đều bộc lộ trên khuôn mặt; bình thường thích nói bô lô ba la, chỉ có lúc đọc sách và ngắm trăng mới có thể yên tĩnh một chút. Tôi hỏi đó chính là người mà cậu nói sao? Cậu ấy gật đầu, nói là đúng vậy, có điều có thể cô ấy sẽ không quay lại đây nữa”.

Thái Mẫn Tâm bặm chặt môi. Đường như tiếng đàn ấy vẫn đang ở bên tai, khi chuyển hợp âm, thỉnh thoảng lại có âm bội vang lên. Nếu đèn neon có thể phân tán thành những vì sao lấp lánh trên bầu trời, có lẽ sẽ đưa cô quay trở về không gian ấy. Giống như bùn lầy đục ngầu chảy qua lớp cát trắng mịn, qua nhiều tầng lọc rửa, tách bỏ những tức giận, sợ hãi và hụt hẫng, tất cả lại trở về với dáng vẻ thuần khiết, trong sáng ban đầu.

Lúc này, cô chỉ muốn thả lỏng thân thể đối diện với nội tâm không chút giấu giếm giống như một đứa trẻ. Đúng vậy, trước mặt Giang Hải, cô luôn giống như một đứa trẻ, ngây thơ, bộp chộp.

Cột mốc kilômét số không xuất hiện, chiếc xe phóng vọt qua trạm thu phí. Mùi vị trong không khí bỗng chốc trở nên quen thuộc, giống như hơi ấm từ vòng tay của anh.

“Tôi thật sự hy vọng có một đứa con của Giang Hải, cho dù như thế nào cũng không thể giải thoát thì tôi cũng không bận tâm”. Thái Mẫn Tâm ngắm nhìn dãy núi ở phía xa: “Nhìn nó lớn lên, nghịch ngợm như thế, đi hái xoài, đi đến thác nước gần thị trấn Bạch Sa, đi ngắm đom đóm ở rừng ngập mặn, cùng ra biển bắt cá”.

Tề Dự không nói gì, nắm chặt tay phải của cô.

“Tôi biết cho dù như vậy, anh ấy cũng sẽ không quay lại. Nhưng bây giờ, anh ấy biến mất như thế, mối liên hệ giữa anh ấy với thế giới này, mối liên hệ giữa tôi với anh ấy hoàn toàn bị cắt đứt”. Cô đặt tay lên ngực, đau đớn đến gần khóc.

Những dãy núi ở vùng ngoại ô trở nên u tối, xa xăm dưới màn trời xanh lam. Giang Hải ở lưng chừng núi, nơi sương mù giăng phủ.

Anh nằm ở đó đã gần ba năm.

25. Chương 25

Khoảnh khắc ấy, những giọt nước mắt tích tụ từ khi cô rời khỏi Đồng Cảng cuối cùng không thể giấu giếm được nữa.

Mùa thu năm Thái Mẫn Tâm sang Mỹ làm việc, mấy người bạn cùng trường đại học học thạc sĩ gần đó hẹn nhau gặp mặt ở Washington. Năm ấy, một bạn nam cùng lớp học ở đại học Georgetown[1], ra mặt tổ chức liên lạc, đặt trước một chỗ ở phía tây bắc của thành phố.

[1] Đại học Georgetown là trường đại học Công giáo tư đầu tiên ở Mỹ, được thành lập năm 1789.

“Đây là chỗ rẻ nhất mà mình có thể tìm được, cách bến tàu điện ngầm cũng không xa”. Anh ta nói cho Thái Mẫn Tâm biết địa chỉ qua điện thoại: “Cậu biết phải đi đến chỗ nào chưa?”.

Thái Mẫn Tâm chần chờ một lúc rồi nói: “Không rõ lắm”. Sau đó nghe đối phương nói tuyến đường, sau khi xuống tàu thì rẽ trái theo hướng như thế nào.

“Nếu vẫn không biết, có thể dùng MapQuest[2] kiểm tra xem”. Đối phương dặn dò.

[2] MapQuest là một công ty bản đồ trực tuyến có trụ sở tại Hoa Kỳ thuộc sở hữu của AOL (America Online).

Trên cuốn sổ bên cạnh cô ngoài tên nhà nghỉ, trắng trơn không viết một chữ nào. Adams Morgan, khu Latinh nổi tiếng nhất Washington, quán bar san sát, không ít ban nhạc đặc sắc biểu diễn ở đó. Sao cô lại không quen thuộc cơ chứ?

Cứ đến cuối tuần, Thái Mẫn Tâm lại cùng đồng nghiệp đến khu đó, cho đến một ngày cô uống ngà ngà say, chạy lên sân khấu của Blue Moon hát bài Ánh trăng nói hộ lòng em. Một đôi mắt màu xanh phía dưới chăm chú nhìn cô. chàng trai tóc nâu với thân hình cao lớn ấy bước tới hỏi, “Michelle, là em thật sao?”.

Cô không nhớ hôm ấy mình uống bao nhiêu, chỉ nhớ mình lớn tiếng cười nói, chạm cốc với từng người, nhảy lên chiếc ghế một chân trước quầy bar, ngửa cổ uống cạn cốc Martini. Đầu óc nặng trĩu, dựa vào vai Oliver.

“Lúc kết thúc đợt thực tập ở ngân hàng thế giới cũng là lúc anh đi công tác Mexico, sau khi về thì em đã đi rồi. Lúc ấy anh tưởng sẽ không bao giờ gặp lại cô gái Trung Quốc đáng yêu ấy nữa, thậm chí anh không có email của em”. Anh mỉm cười vuốt tóc cô.

Oliver đưa cô về nhà, ôm cô trên con đường buổi sớm. Thái Mẫn Tâm không trách anh. Những cây cối tươi tốt bên ngoài căn hộ nhỏ thoang thoảng mùi hương cỏ trong gió. Cô như lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy mình dưới trời sao, nghiêng đầu đứng trong vòng sáng dưới đèn đường, sau đó chạy đi, xuyên qua con ngõ nhỏ hương hoả ngào ngạt, ulla vào vòng tay của Giang Hải.

Lại ở trong một vòng tay rộng và ấm áp, cái xiết tay và hơi ấm khiến cô hoảng hốt. Cô khao khát được ôm. Đường như vậy có thể ôm chặt nỗi nhớ nhưng không thể với tới vào lòng. Cô cũng khao khát được hôn, nồng nàn, say đắm, đường như mình là vật báu mà đối phương yêu quý nhất. Cô khao khát được xót xa, được yêu thương, khao khát dùng tất cả để chứng minh mình vẫn tồn tại.

Cô uống quá nhiều, trong lúc mơ màng thậm chí không cần bận tâm mình đang hôn ai.

Nghĩ đến đây, Thái Mẫn Tâm lấy điện thoại. Đối phương nhắc máy, mỉm cười nói một câu “Honey”.

“Cuối tuần em không đến Blue Moon nữa”. Cô nói: “Có mấy bạn đại học đến D.C[3] chơi, bọn em muốn tụ tập”.

[3] Washington D.C.

“Có thể đưa họ đi cùng”.

“À, học chỉ đến một ngày cuối tuần, lịch trình dày đặc”. Thái Mẫn Tâm tìm có thoả thắc: “Mọi người chơi vui nhé!”.

Cô mở tủ quần áo, lấy quần bò và áo phông. Đây không phải là trang phục mà cô mặc khi đến Adams Morgan. Khi bạn cũ gần ngay trước mặt, cô mới nhận ra mình không có đủ dũng khí để họ nhìn thấy thế giới hiện tại của mình.

Thứ sáu mấy bạn học cũ không có tiết học, chiều tối hôm ấy lần lượt đến Washington. Thái Mẫn Tâm tan ca, hẹn các bạn học ở Georgetown ở bến tàu điện ngầm, chuẩn bị xuất phát đến khu phố người Hoa ăn tối.

“Hay là chúng ta đến nhà nghỉ của họ đi”. Lúc gặp nhau, chàng trai kia nói: “Lão Dương không bắt được chuyến xe buổi chiều, bây giờ vẫn chưa tới, chúng ta lại không có di động, vì thế hẹn gặp ở nhà nghỉ, như thế sẽ không bị lạc. Nếu Lão Dương đến muộn, chúng ta sẽ đi lòng vòng quanh Adams Morgan, tìm gì đó để ăn”.

Thái Mẫn Tâm không muốn đến gần Adams Morgan nhưng cũng không tìm được lý do thoả thắc. Nỗi lo lắng của cô không phải là không có lý. Quả nhiên, hơn tám giờ Lão Dương mới tới, mọi người đã đói tới mức cồn cào ruột gan, kêu ca đòi đi tìm đồ ăn.

Có người nói: “Trên đường đến đây nhìn thấy rất nhiều nhà hàng, hình như vùng này rất sầm uất”.

Anh chàng phụ trách liên lạc tỏ ra đắc chí: “Dĩ nhiên rồi, đây là vùng náo nhiệt nhất cuộc sống về đêm ở D.C lát nữa các cậu sẽ biết”.

“Cậu đến Mỹ là biến chất rồi, nói đến cuộc sống về đêm là hào hứng như thế”.

“Này, đừng có nghĩ lung tung. Đi nghe nhạc jazz, ngồi nói chuyện với nhau. Cậu nghĩ cái gì đấy hả?”.

Đám người vô cùng phấn khích, ra khỏi nhà nghỉ, họ đi qua từng nhà hàng dọc đường phố ồn ào náo nhiệt.

“Chỗ này rất được”. Mấy người đi trước đã chọn một nhà hàng Mexico, chỗ ngồi ngoài trời ở bên đường được ngăn với đường dành cho người đi bộ bằng hàng rào bằng gỗ cao đến nửa người. Trên bàn ăn có trải khăn màu xanh đậm, bên trong chiếc đèn pha lê trong suốt là ánh nến lung linh.

Thái Mẫn Tâm và mấy cô bạn gái ngồi với nhau, bỏ lơ ba la bàn về hoạt động khuyến mãi mỹ phẩm của các bách hóa, cửa hàng. Con trai thì tỏ vẻ khinh thường như muốn nói “phụ nữ đúng là cuồng mua sắm”, nhưng cũng quay sang thảo luận làm thế nào để mua sản phẩm điện tử trên mạng.

“Michelle”. Có người đứng ngoài hàng rào, đặt tay lên vai cô.

Thái Mẫn Tâm nghe thấy giọng nói của Oliver, bắt chợt quay đầu, suýt chút nữa thì chạm vào mặt anh.

“Sao hôm nay anh lại sang đây?”. Cô có chút ngạc nhiên.

“À, không có ai ăn tối cùng anh, vì thế đến tìm vài người bạn”. Oliver giơ hộp đàn trên tay: “Bọn anh đang ký một bài mới ở Blue Moom”.

Thái Mãn Tâm gật đầu.

“Máy người này là bạn học của em à?”. Oliver ngẩng đầu, mỉm cười chào mọi người.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía họ, Thái Mãn Tâm không thể coi như không nhìn thấy.

“Đây là Oliver”. Cô khẽ nói: “Bạn của mình”.

Bàn tay ấm áp của anh vẫn còn ở trên vai, ngược mắt nhìn, thấy đôi mắt mày xanh trong sâu thẳm của Oliver ẩn chứa hệt hăng. Cô tự trách mình, liền bổ sung: “Bạn trai”.

Các bạn im lặng một lúc, sau đó cùng ồ lên.

Oliver cười rất ngây thơ, mãn nguyện: “Mọi người ăn đi, nếu lát nữa có thời gian, hãy cùng đến Blue Moon”. Anh chào tạm biệt mọi người, khẽ hôn lên trán Thái Mãn Tâm.

“Công tác bảo mật làm tốt đấy”. Các cô gái nháy mắt nhìn nhau.

“Là người Mỹ à? Quen nhau như thế nào? Kể cho bọn mình nghe đi”.

“Anh ấy là người Thụy Sĩ. Hồi mình thực tập ở ngân hàng thế giới, anh ấy từ viện nghiên cứu tới giúp mình kiểm tra hạng mục, coi như là chuyên gia”. Thái Mãn Tâm đáp.

Từ nhỏ Oliver đã học saxophone, hồi học đại học đã từng là thành viên của ban nhạc jazz, lúc rảnh rỗi thường đến Blue Moon cùng vài người chơi nhạc biểu diễn. Sau vài bài nhạc jazz, anh lấy micro: “Hai bài hát sau đây tôi xin tặng Michelle và các bạn của cô ấy. Nếu tôi sớm biết hôm nay họ sẽ đến thì thời gian trước đó nên luyện tập chăm chỉ hơn. Vẫn còn vài chỗ cần phải điều chỉnh, mong mọi người thông cảm”.

Giai điệu nhanh và nhẹ nhàng vang lên, là bài Hoa nhài mà mọi người quen thuộc. Oliver thổi rất dí dỏm, mọi người vỗ tay, khẽ ngân nga theo giai điệu. Kết thúc một bản nhạc, giai điệu lại trở nên rộng và sâu, phần lớn mọi người đều nghe bản dân ca Ván Nam Dòng sông nước chảy đánh bằng nhạc cụ dân gian, lúc này nghe bản chơi bằng saxophone, cảm giác hồn hậu, nồng nàn.

Oliver vừa thổi vừa nhìn về phía Thái Mãn Tâm, dường như khóe miệng đang mỉm cười.

“Anh ấy thật sự rất yêu cậu”. Cô bạn gái ngồi cạnh thốt lên đầy ngưỡng mộ: “Nếu có người thổi tặng mình một bản nhạc như thế, chắc chắn trái tim của mình sẽ đắm say”.

Thái Mãn Tâm mỉm cười. Cô cũng đã từng say, từng mê đắm trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trong tiếng nhạc cao xa, trái tim cũng bay theo tiếng đàn.

Không nên nhớ đến anh nữa, tất cả đều đã qua rồi. Chẳng phải đã hiểu lời tạm biệt tối hôm ấy là vĩnh viễn sao? Vì sao trong buổi tối ấm áp, lãng mạn như thế này lại nhớ tới người đã để lại vết thương trong lòng mình?

Chẳng bao lâu sau đó, Thái Mãn Tâm nhận được điện thoại của Hà Lạc.

“Có chuyện gì cần nói với mình không?”. Giọng nói của bạn thân ẩn chứa chút bông đùa: “Không phải là các bạn lớp cậu nhiều chuyện, quả thực là thông tin này có sức bùng nổ rất lớn. Không chỉ mình mà rất nhiều người quen của cậu đều biết rồi”.

“Bởi vì Oliver là người nước ngoài?”. Thái Mãn Tâm cười: “Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên không?”.

“Chuyện đó thì không có gì, cho dù cậu tìm người ngoài hành tinh, mình cũng sẽ không ngạc nhiên”. Hà Lạc không cười nữa: “Chỉ là mình... có chút lo cho cậu”.

“Yên tâm, không có gì phải lo lắng cả. Mình đã nói rồi, chuyện trước đây mình coi như là một đoạn nhạc nền, không có gì phải canh cánh trong lòng. Mình sẽ tìm một người bạn trai tốt hơn anh ta. Oliver tốt nghiệp tiến sĩ không lâu mà đã rất thành công. Anh ấy có công việc ổn định, có kế hoạch cho tương lai. Quan trọng hơn là anh ấy quan tâm đến mình, tôn trọng cảm giác của mình”. Thái Mãn Tâm khẽ cười: “Nói thế nào thì điều kiện cũng tốt hơn”.

Hà Lạc lại im lặng một lúc rồi chậm rãi nói: “Nhưng cậu không nói anh biết cậu nghĩ thế nào, thậm chí cậu không chủ động nói với mình về sự tồn tại của Oliver. Mãn Tâm, dĩ nhiên mình không muốn cậu ôm quá khứ không chịu buông tay. Nhưng mình biết muốn không chế trái tim của mình là chuyện rất khó. Mình hy vọng cậu thật sự có thể nghĩ thoáng hơn, có thể buông tay”.

“Có gì mà không buông tay được?”. Thái Mãn Tâm nói: “Anh ta không đáng. Anh ta muốn tự do, ai ở bên cạnh anh ta cũng mặc kệ. Mình sẽ không vì người như thế mà đau lòng vô cớ”.

“Lúc nào cậu cũng phóng khoáng hơn mình”. Hà Lạc cười: “Chẳng phải cậu nói là lẽ Tà đến thăm mình sao? Bây giờ có Oliver, còn muốn đến không? Hay là đưa anh ấy đi cùng?”.

“Mình là người trọng sắc khinh bạn sao?”. Thái Mãn Tâm cũng cười: “Đã nói là đi thăm cậu thì nhất định sẽ đi”.

Sau khi cúp điện thoại, cô bước đến bên cạnh cửa sổ, ánh trăng sáng bạc chiếu ánh sáng xuống mặt đất. Thái Mãn Tâm rút bao thuốc, không còn một điếu nào. Cô ngửi rồi ném sang một bên. Sau khi sang Mỹ, cô bắt đầu có cảm giác mê đắm đến nghiện nicotin [4]. Không phải là để lấp đầy chỗ trống trong tâm hồn trong làn khói nghi ngút, cô chỉ không ngừng kiếm tìm một mùi vị. Mua những loại thuốc lá khác nhau nhưng không có loại nào là mùi vị cô quen thuộc. Mùi vị có thể tìm thấy trong vòng tay của Giang Hải, mùi vị khiến trái tim cô quặn thắt nhưng lại cảm thấy an lòng.

[4] Nicotin là một alkaloid – chất độc thần kinh rất mạnh tìm thấy chủ yếu trong cây thuốc lá.

Cô ranoài mua thuốc, không muốn quay về căn hộ chật chội, thế nên đi lang thang trên đường. Cô rẽ vào bến tàu điện ngầm, tùy ý chọn một tuyến đường, đến một trạm mà mình chưa từng đi tới. Không biết đã đi mấy bến. Vòng quanh bến tàu bao nhiêu lâu, khi bước ra khỏi cửa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn guitar vui tai cùng với tiếng huýt sáo thư thái.

Chính là bài Wind of Change mà Giang Hải đã từng chơi.

Dường như vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ chăm chú cúi đầu biểu diễn của anh khi ấy, dáng vẻ nghiêm túc chơi một đoạn cao trào, sau đó ngược mắt, mỉm cười nhẹ nhõm giống như một đứa trẻ, ánh mắt lướt qua khuôn mặt cô. Đường như là vô tình, nhìn nhau trong thoáng chốc nhưng lại giống như cái nhìn dài đến vĩnh hằng.

Thái Mãn Tâm bóp chặt bao thuốc trên tay. Khoảnh khắc ấy trái tim như bị hút cạn. Công gò xuống giữa bến tàu vắng vẻ, tiếng đàn guitar lẫn với tiếng bước chân thưa thớt vọng lại giữa hành lang trống vắng.

Khoảnh khắc ấy, những giọt nước mắt tích tụ từ khi cô rời khỏi Đồng Cảng cuối cùng cũng không thể giấu giếm được nữa.

Oliver mua vé xem trận đấu bóng rổ của NBA [5], hẹn Thái Mãn Tâm đến trung tâm MCI xem thi đấu. Jordan [6] gia nhập vào đội Washington Wizards. Thi đấu ở sân nhà gần như trận nào cũng chật cứng. Tuy nhiên trong trận này, đối thủ của họ là đội Seattle SuperSonics biểu hiện thần dũng, chiến thắng với tỉ số 101:95. Thái Mãn Tâm có tâm sự, từ lúc ra khỏi sân, cúi đầu không nói gì.

[5] NBA – National Basketball Association là giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ.

[6] Michael Jordan cầu thủ bóng rổ nổi tiếng của Mỹ.

Oliver tưởng rằng cô buồn phiền vì trận thua nên an ủi: “Hôm nay Jordan biểu hiện rất tốt, anh ấy ghi được 27 điểm”.

“Nhưng Lewis ghi được 37 điểm”.

“Nhưng anh ta mới hai mươi mấy tuổi, Jordan đã gần bốn mươi tuổi, tuổi tác không thà cho ai”.

Anh thấy Thái Mãn Tâm không vui, đưa cô đến nhà hàng bên đường.

“Mấy hôm nữa là lẽ Tà ơn, em có dự định gì?”. Anh hỏi.

“Em muốn đến California thăm bạn, đã đặt vé máy bay rồi”.

Oliver cười: “Nếu đối phương là một anh chàng đẹp trai, anh sẽ ghen đấy”.

“Là một cô gái đáng yêu”.

“Thì ra là vậy, thế thì anh hiểu vì sao em không đưa anh đi rồi”.

Thái Mẫn Tâm bật cười: “Anh đi cô ấy cũng không để ý đến anh đâu. Đó là một cô gái bảo thủ, có một vài tâm sự không thể gạt đi được”.

Oliver không nhắc tới chuyện lễ Tạ ơn nữa, anh lấy một cuốn album: “Kỳ nghỉ từ Giáng sinh đến Tết em có kế hoạch gì? Chúng ta có thể đi Thụy Sĩ trượt tuyết. Nhà anh ở dưới chân núi Alps[7], sống trên sườn núi, mở cửa sổ là có thể nhìn thấy nước hồ bên ngoài. Mùa hạ là màu xanh ngọc, mùa đông trắng xóa, không một chút bụi”.

[7] Alps là một trong những dãy núi lớn nhất, dài nhất châu u.

“Đây là anh hồi nhỏ?”. Thái Mẫn Tâm chỉ vào một bức ảnh: “Thật đáng yêu, giống như một thiên thần nhỏ”.

Cô lại lấy một bức ảnh khác, tàu hỏa đi vào thị trấn nhỏ phủ đầy tuyết trắng giữa sườn núi ngoằn ngoèo: “Nơi đây thật giống trong truyện cổ tích”. Cô thốt lên.

“Em có muốn đi cùng anh không?”. Oliver nắm tay cô.

Trong lòng bàn tay ấm áp, ngón tay của cô càng buốt lạnh. Thái Mẫn Tâm gượng giữ nụ cười trên môi, từ từ rút tay lại: “Oliver, anh nghe em nói này, có chuyện này em cần phải nói với anh”.

“Em không muốn gặp người nhà của anh?”. Anh hỏi: “Anh sẽ không tạo bất cứ áp lực nào cho em, em có thể đến đó chơi với tư cách là bạn của anh”.

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không phải vấn đề áp lực. Anh đối xử với em quá tốt, khiến em cảm thấy áy náy”.

26. Chương 26

Oliver nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Em đã từng rất thích, rất thích một người. Vì rất nhiều lý do bọn em không thể đến với nhau”. Thái Mẫn Tâm lựa chọn ngôn từ: “Em tưởng rằng sau khi đến Mỹ, tất cả sẽ là sự khởi đầu mới, nhưng em phát hiện em không thể quên được anh ấy. Đối với anh hay với em, điều đó là không công bằng”.

“Em muốn quay về bên cạnh anh ta?”.

“Em không biết”.

“Anh ta cũng không quên được em sao?”.

“Em không biết”.

“Tình cảm giữa hai người rất sâu sắc?”.

“Em không biết”. Thái Mẫn Tâm lắc đầu: “Có lẽ chỉ là em cạnh tranh trong lòng, nhưng em không muốn trước khi mình vẫn chưa từ bỏ tất cả thì đã bắt đầu một mối tình nghiêm túc khác. Em tưởng rằng mình có thể vui vẻ đến với người khác. Nhưng em đã sai”.

“Michelle, điều này rất tàn nhẫn. Bỗng nhiên anh phải đối mặt với một đối thủ mà ngay cả tên anh cũng không biết. Hơn nữa vẫn chưa đo sức thì đã trở thành kẻ thất bại”. Anh nhếch mép cười gượng gạo.

“Oliver, đây là lỗi của em. Em thật sự rất xin lỗi. Cảm ơn sự quan tâm của anh với em trong hai tháng nay. Nhưng em nghĩ sớm nói rõ mọi điều là việc duy nhất em có thể làm cho anh. Anh muốn trách em thế nào cũng được”.

“Sao anh có thể trách em được?”. Oliver nắm tay cô: “Chúng ta đều có lúc không nhìn rõ nội tâm của mình. Dĩ nhiên, anh hiểu rất rõ mình đang nghĩ gì, anh không muốn mất em, muốn giữ em ở bên anh. Nhưng hình như em cũng tìm thấy chính mình, tìm thấy tất cả mọi thứ mà em thật sự muốn. Anh không níu giữ em được, chỉ có thể gửi lời chúc phúc tốt đẹp nhất”.

“Cảm ơn anh, khoảng thời gian ở bên anh em thật sự rất vui”.

“Em nói như vậy, với anh là đủ rồi”. Oliver dang rộng cánh tay: “Lại đây, để anh ôm em nào”. Anh khẽ ôm Thái Mãn Tâm, hôn lên trán cô: “Cô bé Trung Quốc của anh, hy vọng em sẽ được như ý”.

Anh muốn đưa Thái Mãn Tâm về nhà nhưng cô lắc đầu từ chối. Oliver cũng không kiên trì, đưa cô đến bến tàu điện ngầm. Thái Mãn Tâm ngồi hai tuyến, bỗng nhiên nhận ra đây chính là chỗ mà lần trước mình nghe biểu diễn guitar nên liền xuống xe. Quả nhiên, người chơi nhạc từng trải ấy vẫn đang biểu diễn bản nhạc của Scorpions. Chỉ có điều lần này là Always somewhere:

I call your number the line ain't free

I like to tell you I'm on my way

But every city has seen me in the end

And brings me to you again

Always somewhere

Miss you where I've been

I'll be back to love you again

...

Giọng hát khàn khàn của anh vang vọng trong bến tàu điện ngầm lạnh lẽo nghe càng thêm thương. Câu hát “I'll be back to love you again” như đang cố đè nén, dường như bó buộc nỗi nhớ nhưng vô tận trong lồng ngực, tang thương hơn cả tiếng gào thét khát cổ họng.

Thái Mãn Tâm không thể miêu tả cảm xúc trong lòng mình, một chút nhẹ nhõm nhưng lại đầy muộn phiền, bắt đầu mong đợi nhưng lại vô cùng bàng hoàng. Cô biết thời gian không thể quay trở lại, nhưng vẫn cố chấp hy vọng tất cả dừng lại ở khoảng thời gian tươi đẹp nhất ở Đồng Cảng. Cô ngồi hóng gió bên bờ biển viết thư thiệp, anh ngồi cách đó không xa, ngắm nhìn cô dưới ánh chiều tà.

Gần ngay trước mặt, nhưng xa tận chân trời.

Lễ Tạ ơn sắp đến, Thái Mãn Tâm bay đến California. Xuống máy bay, cô vào phòng trang điểm chỉnh trang nhan sắc, đánh kẻ mắt màu vàng nhạt ở đuôi mắt, để mình trông thật tươi tắn.

Hà Lạc vẫn chưa có bằng lái, thế nên gọi cậu em họ Hà Thiên Vĩ cùng đến sân bay đón cô.

“Sao lại một mình đến California”. Hà Lạc hỏi: “Anh bạn trai Thụy Sĩ của cậu làm thế nào?”.

Thái Mãn Tâm thu mình ở ghế sau, cắn tóc và nói: “Mình và Oliver chia tay rồi”.

“Ồ...”. Hà Lạc đáp lại một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

“Vùng này trông thật nóng nực”. Đi qua gần khu vực trường đại học, Thái Mãn Tâm chỉa ngoài cửa sổ: “Chỗ các cậu có khu học sinh, khu người giàu, chắc là có rất nhiều nơi thú vị”.

“Nơi như thế nào thì được coi là thú vị?”. Hà Thiên Vĩ hỏi: “Nói ra xem nào, tôi rất thông thạo chỗ này. Hà Lạc ngày nào cũng chui trong phòng thí nghiệm, chẳng biết gì cả”.

Vừa dứt lời đã bị chị họ đánh vào đầu.

“Quán rượu đi, tốt nhất là có biểu diễn ca nhạc tại chỗ”.

“Tôi biết chỗ này rất hay”. Hà Thiên Vĩ hát cảm: “Ở bên kia, cất hành lý rồi tôi đưa hai người đi, rất gần chỗ ở của Hà Lạc”.

“Được đấy!”. Thái Mãn Tâm vui mừng ngồi thẳng người: “Hà Lạc, ngày mai cậu không có tiết học đúng không? Chúng mình đi dạo phố. Cậu em cũng đi cùng chứ!”.

Hà Lạc lắc đầu: “Cậu đừng điên. Nó vẫn chưa đủ hai mươi một tuổi đâu, cậu muốn nó uống rượu phi pháp à? Nếu bị cảnh sát điều tra ra thì sẽ phiền phức to đấy. Còn nữa, tốt nhất cậu cũng mang theo chứng minh thư, người Mỹ không đoán được tuổi của chúng ta”.

Thái Mẫn Tâm cười: “Yên tâm, cô nàng ngoan ngoan, mình hiểu rõ hơn cậu”.

Hai người bước vào quán bar mà Hà Thiên Vĩ giới thiệu, trên sân khấu đang biểu diễn saxophone. Thái Mẫn Tâm sững người một lúc, Hà Lạc nhận ra biến đổi nhỏ nhỏ trên khuôn mặt của cô, huých tay cô và nói: “Có cần đổi quán khác không?”.

Thái Mẫn Tâm lắc đầu: “Mình nghĩ tới Oliver, cảm thấy có lỗi”.

“Mình nghe bọn họ nói, lúc ở Washington anh ấy đã chơi bài Hoa nhài và Dòng sông nước chảy cho cậu. Vì sao lại chia tay?”.

“Dĩ nhiên là vì không thích. Nói cách khác không phải là kiểu thích giữa những đôi yêu nhau”. Thái Mẫn Tâm nhún vai: “Hoặc là ngay từ lúc đầu đã là một sai lầm”.

“Mẫn Tâm, cậu luôn nói với mình rằng con người phải nhìn về phía trước, phải đi về phía trước. Cho dù đối phương không thích hợp, ít ra cậu cũng thử rồi, cũng không coi là chuyện xấu”.

“Cậu nói thì hay lắm, thế cậu thì sao?”. Thái Mẫn Tâm cười: “Chương Viễn của cậu thế nào rồi?”.

“Hiện tại anh ấy đang làm việc ở Bắc Kinh. Bọn mình đã nói là không liên lạc với nhau nữa và đã không liên lạc thật”. Hà Lạc thở dài: “Bạn bè cũ đều nói anh ấy rất bận. Nhưng mình nghĩ là chúng mình không biết phải nói điều gì với đối phương. Như thế cũng tốt, mỗi tình này khiến cả hai đều cảm thấy mệt mỏi. Mình không dám có bất kỳ hy vọng gì với anh ấy nữa”.

Thái Mẫn Tâm lại quay lại với chủ đề lúc nãy: “Cậu và anh ta cứ lằng nhằng không dứt khoát, chia tay rồi lại tái hợp, vậy thì cậu có nghĩ đến việc sẽ bắt đầu với người khác không?”.

Hà Lạc lắc đầu: “Ít ra bây giờ thì không. Mình vẫn thường nhớ tới Chương Viễn, nghĩ đến chuyện sau khi đến Bắc Kinh, anh ấy có nhớ tới mình không, nhớ rằng đó là nơi mình đã sống bốn năm không. Anh ấy bước xuống tàu hỏa, liệu có nhớ tới năm thứ nhất mua vé đứng, vượt đường xá xa xôi đến thăm mình không. Ở thành phố ấy, liệu anh ấy có nhớ mình đã từng đi qua những con phố nào, hoặc đã từng đi qua con phố mà anh ấy đã đi qua, nghe đoạn băng anh ấy gửi ỉn”. Cô tự cười nhạo mình: “Rõ ràng biết đó là những suy nghĩ con gái, ấu trĩ, con trai sẽ không bận tâm tới những chi tiết đó, càng không trói buộc mình trong hồi ức đã qua. Đặc biệt là lúc anh ta bắt đầu sự nghiệp của mình. Có phải là cậu cũng cười mình quá trẻ con, quá ngốc nghếch không?”.

“Đúng thế, cách nói của cậu khiến người ta có cảm giác một người đầy ý chí như Chương Viễn giống như thanh niên lang thang đường phố”. Thái Mẫn Tâm bật cười, cầm ly rượu ngã người vào ghế sofa: “Thực ra mình cũng rất muốn biết sau khi mình đi, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào. Liệu anh ấy có nhớ đã từng xảy ra chuyện gì không, lo lắng mình sẽ bám riết lấy hay là sẽ rất đắc chí. Suy cho cùng, mình thấy mình không phải xấu. Cậu cũng không nghĩ là Chương Viễn nhớ đến cậu, vậy thì sao mình có thể hy vọng anh ấy vẫn còn nhớ đến mình? Mình không muốn có bất kỳ hy vọng vô nghĩa nào”.

Hà Lạc nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ: “Cái gì mà ‘liệu anh ấy có nhớ đã từng xảy ra chuyện gì không’?”. Cô ấy hỏi: “Mình tưởng chỉ là một nụ hôn”.

“Không, còn hơn thế nhiều”. Thái Mẫn Tâm thu mình trong góc sofa: “Có phải là khiến cậu sợ không?”.

“Mình tưởng cậu rất lý trí, không bao giờ làm việc theo cảm tính”. Hà Lạc gật đầu.

“Mình cũng không biết, trước mặt anh ấy, rốt cuộc là đánh mất mình hay là tìm thấy một cái tôi khác”.

Hy vọng là mong chờ vào tương lai. Nếu không có nó thì giống như lên đèn trên biển đêm mất đi ánh sao và phao tiêu, tất cả sẽ trở nên tăm tối, sẽ bị bóng đêm và hiện thức nhấn chìm bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, phải có đủ trí tuệ mới có thể phân biệt được hy vọng và ảo tưởng.

Thái Mẫn Tâm thử thuyết phục mình rằng muốn nhận được một câu an ủi hay một lời hỏi thăm của Giang Hải chẳng khác nào kẻ điên nói mơ. Nhưng cô vẫn muốn nghe thấy giọng nói ấy. Anh sẽ nói gì? Sẽ là lời

mĩa mai lạnh lùng hay là những lời mắng mỏ thô bạo?

Chodù là vứt bỏ lòng tự trọng của mình, cô vẫn muốn hỏi Giang Hải. Nếu em vẫn quaytrở về Đồng Cảng, em không cần tương lai, không cần hứa hẹn, liệu anh có thể vứtbỏ cảnh giác, chúng mình số bên nhau đơn giản, vui vẻ giống như lúc ban đầukhông?

TháiMãn Tâm uống hai ly Whisky, ngà ngà say nhưng vẫn tỉnh táo. Có điều vì chútchoáng váng ấy mà đã ình cái cổ dững cảm hơn.

Hà Lạcđã ngủ say.

TháiMãn Tâm kéo cửa phòng, đi qua bãi cỏ trong sân, đến dưới ngọn đèn ở bãi đậu xe.Cô ấn ngực, tim đập thình thịch dưới lòng bàn tay. Số điện thoại quen thuộc, vượtqua khoảng cách đại dương mênh mông. Khoảnh khắc chuông điện thoại vang lên, côgần như quên cả thở.

Mộttiếng, hai tiếng, ba tiếng... năm tiếng... không có ai nghe máy, đến tận khi điệnthoại ngắt.

TháiMãn Tâm thở phào rồi lại bấm gọi tiếp. Lần này chỉ đổ hai chuông thìnghe thấy tín hiệu đối phương đã nhấc máy.

“Alo,là em”. Cô chọn lời mở đầu đơn giản nhất.

Đầudây bên kia không đáp lại.

“Bâygiờ em đang ở California, cách bờ biển không xa lắm. Vì thế mới nhớ ra gọi điệnnhư anh”. Cô có chút căng thẳng, tìm một lý do chống đỡ.

Đốiphương vẫn không đáp lại, nhưng hình như vẫn cầm điện thoại, hình như còn ápsát bên tai. Qua ống nghe, cô thấp thoáng nghe thấy hơi thở của anh.

“Embiết anh đang nghe. Đừng cúp máy, được không? Nếu anh không muốn nói, hoặc anhkhông biết nói gì thì cứ để mặc cho em nói một mình”. Thái Mãn Tâm hít một hơithật sâu: “Em muốn hỏi anh dạo này anh có khỏe không, có phải lại uống nhiều rượukhông, có phải vẫn lái xe rất nhanh không. Như thế rất nguy hiểm. Cho dù thế nào thì chúng ta cũng là bạn. Em vẫn hy vọng... có thể giữ liên lạc với anh,cho dù chỉ là nói chuyện qua loa với nhau. Em đến Mỹ đã gần bốn tháng rồi, rấtnhớ những ngày ở Đồng Cảng. Nếu có cơ hội, mùa đông khi về nước em muốn đến đóthăm mọi người, bà Lục, A Tuấn, anh Thành... và cả anh nữa”.

Đốiphương vẫn không nói gì.

“Đúnglà anh vẫn còn đề phòng em”. Thái Mãn Tâm gượng cười: “Đến mức như vậy sao? Emgiống như keo dính lấy anh không chịu buông ra sao? Sự có mặt của em khiến cuộcsống của anh có thêm nhiều phiền phức sao? Thôi được, thực ra trong lòng anh hiểurất rõ, em cũng không cần phải úp úp mở mở”.

“GiangHải, anh có đang nghe em nói không?”. Cô nắm chặt điện thoại: “Chỉ là em khôngmuốn tất cả trở nên tồi tệ. Trong hồi ức của em vẫn có quan hệ của chúng ta.Anh đã từng nói chúng ta có thể làm bạn, làm anh em, đúng không? Chúng ta khôngphải là người xa lạ hay kẻ thù. Anh đừng trách em, cho dù có gặp lại nhau thìhãy bình thản ngồi xuống, cùng mọi người anh bữa cơm, nói chuyện. Yêu cầu nàykhông quá đáng chứ?”.

Hơithở ở đầu bên kia biến mất, một tiếng động vang lên, hình như điện thoại bị đặtxuống bàn, sau đó là tiếng bước chân xa dần.

“Anh vẫn đang nghe chứ?”. Thái Mãn Tâm có chút hoảng hốt: “Nếu anh không muốn nghehãy giọng nói của em thì hãy cúp máy đi. Có cần phải đối xử với em cay nghiệtnhư vậy không? Thôi được, là em tự chuốc nhục vào thân. Với anh, em là kẻ mặtdày thích đeo bám sao? Đâu phải anh không đơn giản, ấu trí giống như đứa trẻ?Anh không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, anh có cách số riêng của mình. Anh nóianh chỉ muốn vui vẻ, không muốn nghĩ quá nhiều. Em cũng vậy, em cũng không muốnngày nào cũng chìm đắm trong những chuyện đã qua”.

“Nhưng”.Cô ghen ngào: “Khi em nhận ra tất cả những chuyện đã qua thật sự chỉ có thể trởthành quá khứ, ý nghĩ này khiến em cảm thấy sợ hãi. Em có thể gặp anh lần cuốicùng được không? Chỉ cần anh nói một câu, hoặc là mỉm cười, em sẽ cảm thấy mốiquan hệ này kết thúc tốt đẹp. Vì sao anh không chịu?”.

Đầu dây bên kia vẫn là sự im lặng đến đáng sợ.

Thái Mẫn Tâm nước mắt đầm đìa: “Em rất vui vì đã quen anh, cũng rất vui vì anh không cho em một chút hy vọng nào. Suy nghĩ của anh em hiểu rồi. Em sẽ không làm phiền anh nữa, không bao giờ!”.

Cô ngắt điện thoại. Trong ống nghe không còn hồi âm ừ ừ, im ắng, tĩnh lặng giống như thời gian ngừng trôi.

Dường như tất cả mọi thứ đều biến mất, giống như nước thấm vào cát.

Ngày hôm sau là lễ Tạ ơn, Thái Mẫn Tâm cùng Hà Lạc đến tham dự bữa tiệc ở nhà chú của cô ấy. Cả nhà đã sang Mỹ nhiều năm nhưng thói quen ăn uống thường này vẫn mang phong vị Trung Quốc. Để có không khí ngày lễ Tạ ơn, tía của Hà Lạc đã nướng bánh bí ngô, lại chuẩn bị một con gà tây. Nhưng chú của Hà Lạc kiên quyết không ăn. Ông nói: “Không có vị gì cả, thịt cũng không mềm”.

“Năm nào cũng vậy”. Hà Thiên Vĩ nhún vai, ghé sát vào tai Hà Lạc: “May mà mẹ em đã đoán trước được, sân sau vẫn còn một con vịt quay.”

“Lại nói xấu bố à?”. Chú của Hà Lạc trợn mắt lườm con trai.

“Con đâu dám? Chỉ là con khoe mẹ sáng suốt, biết chuẩn bị trước”.

“Ừ, nói đến đây, còn nhớ câu thành ngữ mà bố đã dạy mày hai hôm trước không? Nghĩ gần giống với biết phòng xa thì sẽ tránh được tai họa”.

“Ặc”. Hà Thiên Vĩ đảo mắt: “Mọi việc sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông”.

Lại bị lườm một cái, cậu ta vội vàng nói lại: “À, à, con biết không phải câu này. Tóm lại là có liên quan đến thời tiết, không phải gió, là mưa, là mưa”.

Bố gật đầu: “Sau đó thì sao?”.

“Chưa mưa... chưa...”. Hà Thiên Vĩ gãi đầu: “Hai chữ ấy con không thể nhớ được”.

“Sửa chữa trước khi mưa”. Hà Lạc cười: “Tiếng Trung của em cần phải rèn luyện nhiều”.

“Chú đã nói là phải cho nó về, để nó sống ở nhà cháu vài năm, để bố cháu dạy tiếng Trung cho nó”.

“Tiếng Trung của con đã tốt rồi”. Hà Thiên Vĩ không phục: “Đừng có làm phiền bác nữa, cũng không phải tất cả người Trung Quốc đều biết những câu thành ngữ này. Hà Lạc là con nhà nòi, chị ấy biết nhiều hơn con cũng là lẽ thường tình. Bố chị ấy là giáo sư sử học. Bố con là dân IT[8], sao có thể so sánh được?”.

[8] Information Technology: Công nghệ thông tin.

Bố đỏ mặt cười: “Con nhà nòi, dân IT, những từ này mày nói lưu loát thế”.

Cảnh Hà cười cười nói nói, Hà Lạc ngồi cạnh bàn, gọt xong táo để nướng bánh nhưng không thấy Thái Mẫn Tâm đâu. Cô ngó nghiêng xung quanh rồi hỏi Hà Thiên Vĩ: “Có nhìn thấy Thái Mẫn Tâm không?”.

“Hình như ở sân sau”. Cậu ta đáp: “Hà Lạc, cô bạn này của chị rất thú vị. Có lúc thì rất chịu chơi, vừa đến đã đòi đi bar; có lúc lại lằm lằm không nói một lời nào, một mình chạy ra sau vườn”.

Hà Lạc vòng ra sân sau, chỉ thấy Thái Mẫn Tâm ngồi khoanh chân trên bãi cỏ, lấy thịt xay còn lại trong bếp, cùng chơi với chú chó Labrador.

“Đến giờ ăn rồi, cậu rửa tay đi”. Hà Lạc bước lên phía trước.

“Hi, ngại quá, lấy thịt xay đi mà quên không quay lại giúp mọi người”. Cô nhảy lên, làm động tác vung tay, chú chó sẵn chạy về phía đó hai bước, nhận ra đó chẳng qua chỉ là chiêu lừa nên vẫy đuôi buồn bã chạy về. Thái Mẫn Tâm bật cười rồi lại bắt nó chạy hai vòng: “Mình vào đây”.

“Không sao”. Hà Lạc theo sau bạn thân, thấy cô mỉm cười đi vào bếp, phần khích hổn thích cách làm bánh bí ngô rồi lại chạy ra ngoài cửa xem vịt quay tự làm, công sơ tay cạnh lò nướng để thử nhiệt độ nhưng bị Hà Thiên Vĩ kéo lại.

Trông cô tràn đầy sức sống, tươi cười rạng rỡ nhưng trong lòng Hà Lạc lại cảm thấy bất an. Cô và Thái Mãn Tâm quen nhau đã lâu. Khác với một người đắm chìm trong một tình đầu bao nhiêu năm không thể thoát ra được như cô, Thái Mãn Tâm là người lý trí, bình tĩnh, không để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến mình.

Tuy nhiên, chính vì vậy nên Hà Lạc mới càng lo lắng hơn.

Cô còn nhớ lúc Thái Mãn Tâm gọi điện tình tình khi đang ở Đồng Cảng, giọng nói thật vui vẻ. Sự vui vẻ đó khác hoàn toàn với sự vui tươi hàng ngày. Sự vui vẻ đơn giản, không thể che giấu. Từng câu, từng chữ đều ẩn chứa nụ cười ngọt ngào. Nhưng trước khi rời khỏi Bắc Kinh, cô ấy đã nói: “Có gì phải buồn cơ chứ, nhất định mình có thể tìm được một người bạn trai tốt hơn, tốt hơn anh ta gấp trăm lần”. Sau về bên ngoài ung dung ấy ẩn chứa nỗi buồn và sự không can tâm.

Hà Lạc mong rằng Thái Mãn Tâm khóc lóc trước mặt mình. nhưng cô ấy không như vậy. Cô ấy giấu giếm, kìm nén. Cô ấy từ chối bộc lộ niềm đau, từ chối tỏ ra yếu đuối, từ chối để tìm cảm không chế. Cô ấy từ chối đánh mất bản thân nhưng cô ấy đã không thể quay trở về là chính mình.

Tối hôm ấy Hà Lạc và Thái Mãn Tâm ở phòng khách, mỗi người đều có tâm sự riêng. Mỗi khi nhà chú tụ tập như thế này, Hà Lạc càng không thể kìm được nhớ tới bố mẹ ở nhà, cũng nhớ tới Chương Viễn ở bên kia đại dương xa xôi. Nỗi nhớ nhung này càng trở nên rõ rệt trong đêm tối tĩnh mịch, không còn cảm giác nhói đau. Nhưng khi ánh trăng lặng lẽ bao trùm khuôn mặt, nhớ tới lúc anh dịu dàng ngắm nhìn mình, cảm giác tức ngực như bị đè nén, tim ngừng đập. Cô không ngủ được, nằm im không nhúc nhích, nghe thấy tiếng mở cửa ở phòng bên cạnh, nhìn qua cửa sổ, thấy Thái Mãn Tâm khoác áo bước ra hành lang, rút một bao thuốc trong túi áo.

Chú chó săn Labrador nghe thấy tiếng bước chân cảnh giác sủa vài tiếng, Thái Mãn Tâm bước lại vuốt ve nó.

“Hi, ông anh, nhanh như vậy đã quên em rồi sao?”. Cô lắc lắc điều thuốc trên tay: “Là thứ này khiến mày không ngừng thấy mùi của tao sao? Hay là mày không thích mùi thuốc lá?”. Cô lùi lại hai bước: “Như thế này tốt hơn chưa?”.

Labrador vẫy đuôi, dụi đầu vào chân cô, quay người rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Giữa đêm vắng trăng lên cao, tỏa ánh sáng vàng mờ nhạt.

Cô nhớ lại đã từng có một đêm như thế này, cô đi chân đất, men theo bờ cát. Hai chú chó bên đường sủa ầm ĩ. Anh ném một chiếc vỏ lon đuổi chúng đi, bước ra từ bóng tối của ngọn đèn.

Cô mặc chiếc váy màu lam nhạt, xách đôi dép xỏ ngón, phải nhảy từng bước nhỏ sau lưng anh thì mới có thể theo kịp bước chân của anh.

Chỉ có điều ánh trăng ngày hôm ấy sáng hơn, những đám mây trên bầu trời đều được nhuộm viền vàng bàng bạc, bóng của cây dừa đổ dài đến tận mặt biển mênh mông.

Đó là cái ôm đầu tiên, nụ hôn đầu tiên. Đó là ngày hè oi bức vĩnh viễn không muốn kết thúc nhưng lại biến mất trong nháy mắt.

Cô nghe thấy có người bước qua khu vườn, vội vàng giơ tay lau những vệt nước mắt trên má.

“Mãn Tâm, sao vẫn chưa ngủ?”. Hà Lạc gọi cô.

Cô quay mặt lại, khóe mắt vẫn còn ẩm lệ.

Cuối cùng vẫn không thể giấu được nỗi bàng hoàng và đau thương.

27. Chương 27

Dù anh trao cho em kim cương hay sắt gỉ, em cũng đã trả giá cho điều đó lâu rồi.

“Mình chưa kể cho cậu nghe toàn bộ sự việc xảy ra ở Đồng Cảng”. Thái Mãn Tâm khẽ gạt tàn thuốc: “Bởi vì mình cảm thấy tất cả rất hoang đường”.

“Dáng vẻ của cậu bây giờ quả thật rất hoang đường”. Hà Lạc giật điều thuốc trên tay cô dụi đi: “Mình không quen Thái Mãn Tâm như thế này. Cô bạn thân cấp ba của mình đã từng nói với mình, nhớ một người thì nói ra, nếu buồn thì hãy khóc, như vậy khó lắm sao?”.

“Không phải mình không nói...”. Thái Mãn Tâm gượng cười: “Chỉ là anh ấy không muốn nghe”.

“Còn nhớ trước đây, lúc mình nói cậu và Chương Viễn không? Nói rất hùng hồn. Mình tưởng rằng những tâm tư và chiêu trò mà nam nữ dùng để thăm dò nhau trong chuyện tình cảm mình đều nhìn thấy rất rõ, mình có thể rất phóng khoáng. Nhưng thực tế, mình không hề có bất kỳ điểm khác biệt nào với các cô gái khác”.

Cô bắt đầu kể tất cả những chuyện đã xảy ra ở Đông Cảng trong mùa hè này.

“Nếu có thể làm lại, có lẽ mình sẽ take it slow, sẽ không nóng vội như thế”. Cô kết luận một câu: “Nhưng...”.

Hà Lạc cười: “Nhưng lúc yêu, không thể giấu được niềm vui và khao khát của mình”.

“Mình cũng đã từng hỏi bản thân, là mình tạo quá nhiều áp lực cho anh ấy ư? Thực ra ngay từ lúc đầu khi mình nói với anh ấy mình muốn thay đổi hành trình, mình nên ý thức được sự sợ hãi và xa cách của anh ấy. Mặc dù mình không nói nhưng biểu hiện ngay từ đầu của mình là hy vọng tất cả có thể xác định, hy vọng có một lời hứa. Bởi vì quả thực anh ấy là một người khiến người ta cảm thấy bất an”.

“Cậu không làm sai”. Hà Lạc vỗ vai cô: “Thích một người không có gì là sai, chỉ là người ấy không xứng. Cậu đã nói với mình phải nhìn về phía trước, phải đi về phía trước”.

“Mình biết không xứng. Thậm chí anh ấy có thể nghe điện thoại của mình, sau đó không nói một lời nào. Nếu so sánh thì Oliver tốt hơn anh ấy rất nhiều”. Thái Mãn Tâm bẻ ngón tay: “Anh ấy có công việc ổn định, theo đuổi sự nghiệp, lãng mạn, theo đuổi cuộc sống tươi đẹp, dễ nói chuyện, tôn trọng mình, yêu thương mình...”.

“Lúc ở bên anh ấy, mình cũng rất vui. Anh ấy có thể chọc mình cười. Nhưng, chớ này...”. Cô chỉ vào ngực mình: “Chỗ này nói với mình, mình sai rồi, mình thật sự thật sự sai rồi”.

Hà Lạc khẽ thở dài, vòng tay qua vai cô bạn thân. Thái Mãn Tâm và cô ấy ôm nhau, òa khóc, toàn thân căng lên, không ngừng run rẩy.

Ngày hôm sau là Black Friday[1], các cửa hàng thay nhau giảm giá để kích thích người mua. Thái Mãn Tâm cùng người nhà Hà Lạc đi mua sắm, vẫn cười nói giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hôm sau cô quay về Washington. Lúc chia tay Hà Lạc lưu luyến không rời, không ngừng căn dặn: “Sau khi quay về không được hút thuốc nữa, cũng đừng đến quán bar uống rượu, cậu biết những thứ đó đều không tốt mà”.

(1) Ngày thứ sáu ngay sau lễ Tạ ơn.

“Được rồi được rồi, mình nhớ rồi, cô Hà ạ”. Thái Mãn Tâm mỉm cười ôm Hà Lạc: “Mình hứa với cậu, mình sẽ sống tốt, cậu yên tâm đi”.

Cô làm xong thủ tục lên máy bay, ngồi trong phòng chờ, nhớ lại những lời dặn dò ân cần của cô bạn thân, trong lòng cảm thấy ấm áp. Tuy nhiên, mỉm cười thật sự có nghĩa là khuây khỏa sao?

Trên màn hình tivi bên cạnh cửa lên máy bay đang phát quảng cáo du lịch Florida[2], Key West[3] ở phía nam đại lục Bắc Mỹ, mấy hòn đảo nhỏ nhấp nhô trên mặt biển giống như những viên ngọc, nối liền với lục địa qua cây cầu lớn bắc qua biển. Xe ô tô đi lại phía trên, hai bên là đại dương xanh biếc sóng vỗ dập dềnh.

(2) Florida là một tiểu bang thuộc miền Đông Nam Hoa Kỳ.

(3) Key West là một thành phố thuộc quận Monroe, Florida, Hoa Kỳ.

Một ngày trước đó, cô tưởng rằng tâm sự rồi, khóc rồi là có thể lựa chọn từ bỏ quá khứ. Nhưng lúc này đây, nhìn thấy những cảnh tượng như đã từng quen, vẫn không tìm được nước mắt.

Washington lúc chớm đông, nhiệt độ hạ thấp nhưng bầu trời trong vắt lạ thường. Thái Mãn Tâm tan ca, đi tàu điện ngầm đến Đài tưởng niệm Washington[4]. Màn đêm buông xuống, chỉ có ánh tà dương thấp thoáng cuối chân trời, nhuộm màu tím đậm, đỏ lừ, thấm vào màn trời xanh đen. Những đám mây trôi lơ lửng, bầu

trời cao và xa đến nỗi gần như vượt khỏi tầm mắt của con người. Một khi nhìn vào sẽ bị mê đắm, quên cả sự tồn tại của mình.

[4] Tượng đài Washington (Washington Monument) là một đài kỷ niệm tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ, George Washington ở thủ đô Washington, Hoa Kỳ.

Thái Mẫn Tâm ngửa đầu, không biết đã nhìn bao lâu, mũi đỏ ửng vì lạnh. Những ngón tay cầm điện thoại bắt đầu đông cứng.

Cô nhớ lại cảnh tượng cùng Giang Hải ngắm hoàng hôn bên bờ biển ấm áp. Những cảnh tượng gây dần dần phai nhạt trong tâm trí, đông cứng, vỡ vụn. Đã nói sẽ không liên lạc nữa nhưng cô vẫn gọi điện thoại mấy lần theo thói quen. Lần nào cũng nghe thấy tiếng tút tút, không ai nhắc máy.

Thái Mẫn Tâm quyết định tạm biệt cái tôi bị ma đưa lối quỷ dẫn đường. Điện thoại yếu ớt ngoài phòng nhiệt độ thấp. Ngón tay lạnh cóng của cô cũng không linh hoạt, từ từ kéo danh bạ xuống dưới, tìm thấy tên Giang Hải.

Có chút chần chừ trong thoáng chốc, cô nhẹ nhàng lướt qua hai chữ trên màn hình, giống như vuốt ve khuôn mặt của anh lần cuối cùng, sau đó bấu môi, khẽ cười không biết là tự chế nhạo hay thương xót mình.

Nếu vẫn cần phải dùng một vài việc mang tính tượng trưng để tạm biệt mối tình này, chỉ có thể chứng tỏ mình vẫn không thể hoàn toàn dứt ra được. Nhưng Thái Mẫn Tâm lúc này cần một vài biểu tượng bên ngoài để chứng minh: Tôi cũng có thể từ bỏ quá khứ, làm lại từ đầu.

Cô mang theo MP3 bên mình. So với số điện thoại của Giang Hải, bản nhạc Hành trình trở về quê hương anh tự sáng tác càng khiến Thái Mẫn Tâm khó mà dứt ra được. Mỗi lần nghe thấy đều khiến cô cảm thấy như được tắm mình trong gió mát bên bờ biển.

Nhưng mỗi lần cô thả hồn mình trong làn gió ấy thì đều bộc lộ tình cảm yếu mềm, theo sau đó là nỗi đau của hiện thực tàn khốc.

Tình cảm cứ dập dềnh bất định như thế khiến cô cảm thấy mệt mỏi, bất lực, cho dù không nở nhưng dường như cũng không cần thiết phải tồn tại.

Ánh nút xóa, cô nhìn lựa chọn “Ok”, nhắm mắt, tạm biệt quá khứ.

Vì Oliver, cô không còn đến mấy quán bar ở vùng trung tâm mà mình thường đi như Blue Moon, thậm chí cũng không đến Adams Morgan. Càng vì cô nhớ lời căn dặn của Hà Lạc, khoảng thời gian này cô không động đến rượu, thuốc lá. Nhưng ngày hôm nay, cô cần cái cảm giác nóng rất sau hơi lạnh khi rượu chảy qua cổ họng, cần một chút ngà ngà say, bước chân lảo đảo để mình có thể không nhớ đến cái gì nữa.

Cô đến vùng Georgetown, chọn quán bar náo nhiệt nhất ở bờ sông Potomac [5], hỏi người pha chế có thể pha một cốc tequila sunset được không. Anh ta lắc đầu, nói chỉ có tequila sunrise. Chẳng sao cả, cốc whisky vàng vàng đỏ đỏ, giống như ánh mây trước khi mặt trời mọc và sau khi mặt trời lặn khi nhớ đến anh.

[5] Sông Potomac chảy vào vịnh Chesapeake, một vịnh nằm ở bờ biển Đại Tây Dương của Hoa Kỳ.

Đúng hôm ấy có người tổ chức sinh nhật, ruy băng trang trí khắp phòng, chốc chốc lại có người huýt sáo, bật những bản nhạc hot nhất. Thái Mẫn Tâm vẫn ngồi ở quầy bar, lắc lư thân mình theo tiếng nhạc. Người pha chế mỉm cười với cô, “Cô có thể tham gia cùng họ, đừng xấu hổ”.

Cô nhú mày, gật đầu mỉm cười.

“Hình như trước đây chưa từng thấy cô”. Một anh chàng tóc vàng quay người, lắc lư bên cạnh cô: “Cô có biết trẻ vị thành niên uống rượu sẽ bị bắt không, cho dù cô là người nước nào”.

“Cảm ơn, lúc vào cửa họ đã kiểm tra ID [6] của tôi rồi”.

[6] Identity Card: Chứng minh thư nhân dân.

“Họ nên kiểm tra”. Anh ta tươi cười rạng rỡ: “Biết không, trông cô giống học sinh cấp ba”.

Thái Mẫn Tâm cười một tiếng: “Tôi biết, các anh không phân biệt được tuổi tác của người châu Á. Trong mắt các anh, các cơ quan trên khuôn mặt chúng tôi đều bằng phẳng”.

“Không, không phải vì lý do ấy”. Anh ta nói: “Là dáng vẻ của cô khi ngồi đó. Cô biết không, cô là cô gái trong sáng nhất mà tôi đã từng gặp ở đây”.

Bỗng nhiên Thái Mãn Tâm nhớ tới câu nói của bà Lục – “A Hải nói: Cháu là cô gái trong sáng nhất thị trấn”, cảm xúc trào dâng trong lòng.

“Nhưng cô không vui”. Anh ta nói.

“Well”. Cô hếch cằm về phía mấy cô gái Mỹ đang lớn tiếng cười đùa trên sàn nhảy: “Không phải lúc nào cũng cười như thế mới là vui”.

“Không, cô không vui, vì cô đang nhảy. Anh ta nói: “Cô nhảy rất lâu, bắt chước động tác của từng người. Không phải vì cô thật sự thích nhảy, chỉ là cô không muốn dừng lại”.

“Tôi có thể hỏi tổ tiên của anh đến từ đâu không?”. Thái Mãn Tâm mỉm cười lắc đầu: “Đông u? Anh là người Gypsies[7] biết xem bói?”.

[7] Người Di-gan, một dân tộc với dân số khoảng mười lăm triệu người, sống thành nhiều cộng đồng trên khắp thế giới.

Anh ta cũng cười: “Cô có muốn uống chút gì không? Ở đây có mấy loại whisky pha chế rất ngon, nhất định cô phải thử xem”.

Những ly rượu với hình dạng khác nhau, những chất lỏng màu sắc khác nhau. Cô không nhớ mình đã uống bao nhiêu, chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, uể oải cuộn mình trong góc sofa.

“Tôi phải về rồi”. Cô loạng choạng đứng dậy: “Quá nửa đêm rồi, phép thuật đã hết. Nếu tôi không đi thì sẽ không bắt được xe, chỉ có thể nhìn bí ngô đầy đường”.

“Tôi đưa cô về nhé”. Anh ta nói: “Để tránh cô lên xe rồi quên mất mình sống ở đâu hoặc ngủ ở ghế sau”.

Thái Mãn Tâm vẫn đang từ chối nhưng anh ta đã theo cô đi ra ngoài quán bar, vẫy tay gọi một chiếc xe, cùng cô ngồi vào trong xe.

Chiếc xe gặp đèn đỏ, trong khoảnh khắc lắc lư khi chiếc xe dừng lại rồi phóng đi, Thái Mãn Tâm mới cảm thấy rượu ngấm mạnh như thế nào.

“Cô không sao chứ?”. Anh chàng tóc vàng nắm tay phải của cô, kéo nhẹ, cô liền ngã vào vai anh ta. Cô lơ mơ cảm thấy như thế là không được, vùng vẫy ngồi thẳng dậy, quay sang bên kia, gục đầu vào cửa sổ, muốn mượn hơi lạnh của cửa kính để mình tỉnh táo hơn.

Đến trước tòa nhà nơi mình ở, Thái Mãn Tâm kiên quyết đòi trả tiền xe, quay sang nói: “Tôi đến nơi rồi, cảm ơn. Ngày mai còn phải đi làm, chúng ta tạm biệt ở đây”.

“Tôi được, tạm biệt”. Anh ta mỉm cười: “Cô phải vui lên”.

Thái Mãn Tâm gật đầu: “Tôi biết rồi”.

“Thật sao? Thế thì tốt!”. Anh ta dang hai tay, khẽ ôm cô vào lòng: “Chúc cô may mắn”.

“Anh cũng vậy”. Thái Mãn Tâm vỗ lưng anh ta.

Hình như đối phương không có ý buông ra.

“Cô biết không? Cô ngồi ở đó, lặng lẽ, giống như đang phải chịu ảm ức. Là anh chàng nào khiến cô đau lòng vậy? Thật không dám tin có người lại làm tổn thương cô như vậy?”

Thái Mãn Tâm biết những lời dịu dàng lúc này chắc chắn có dụng ý. Nhưng thật sự cô cảm thấy ảm ức, sống mũi cay cay: “Tôi không sao, tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút. Nào, nói chúc ngủ ngon nhé”.

“Chúc ngủ ngon sẽ không làm cô vui”. Bờ môi của anh ta áp sát vào tai cô, hơi thở nóng ấm phả vào tai cô: “Tin tôi đi, tôi có thể làm cô vui, ít nhất là tối nay”.

“Có thể anh hiểu lầm rồi. Tôi không nên để anh đưa tôi về”. Thái Mãn Tâm muốn đẩy anh ta ra: “Xin lỗi, tôi không phải loại người như anh nghĩ....”.

Cô vẫn chưa nói hết câu thì đã bị đôi môi của anh ta bịt miệng. Anh ta đỡ phía sau và hôn cô.

“Dừng lại!”. Thái Mãn Tâm quay đi, đẩy cánh tay của đối phương.

“Cô không muốn tôi dừng lại, đúng không?”. Anh ta nhẹ nhàng hôn lên tai cô rồi giắt chùm chìa khóa trên tay cô.

“Anh muốn làm gì? Cường hiếp tôi sao?”. Thái Mãn Tâm cảm thấy lưng của mình đã dán vào cửa.

“Không, không, không, vì sao cô không nghĩ đây là một đêm lãng mạn? Với tôi và với cô.” Anh ta khẽ cười: “Cô biết người cô thương nhớ đang ở đâu không? Có lẽ anh ta đang ở cùng người phụ nữ khác, vui vẻ với nhau. Lúc này anh ta không nhớ tới cô đâu.”

Đầu cô như sắp nổ tung. Những cảnh tượng đã qua cứ trào về trong ký ức. Người phụ nữ ấy ngồi sau xe máy của Giang Hải, ôm chặt lấy người anh. Cảnh tượng ấy không ngừng cửa vào tim cô. Thậm chí ngay cả ký ức về cái đêm mặn nồng cuối cùng ấy cũng trở thành ảo ảnh của anh với người khác.

Chàng trai tóc vàng lại hôn cô, cô chờ đến khi mở đôi môi. Trong hành lang ánh đèn tối mờ, cô gần như tỉnh táo nhưng toàn thân không có một chút sức lực nào. Một bàn tay cởi áo của cô và kéo từ thắt lưng. Cô khẽ từ chối, chống lại một cách yếu ớt, muốn gọi tên Giang Hải nhưng âm thanh biến mất trong không khí. Đôi môi mấp máy, giống chú cá trong hồ nước trong, há miệng thở, thở trong thâm lặng.

Dường như cô quên cả gào thét, như đứng bên mép bờ vực thẳm, tiến thêm một bước sẽ là vực sâu hun hút nhưng không tìm thấy đường quay lại. Thậm chí tự làm tổn thương bản thân, cảm giác đặc chỉ khi trả thù: Anh có thể không bận tâm đến tôi, tôi cũng không cần giữ mình vì anh.

Trong thoáng chốc, cô biết rằng thực ra mình khao khát sa đọa.

Ý nghĩ này tan biến trong nháy mắt, Thái Mãn Tâm lập tức cảm thấy ghê tởm và sợ hãi khi đối phương chạm vào người mình. Anh ta ghì chặt hai tay của cô, bế cô lên, bước đến trước chiếc giường trong phòng ngủ. Đôi môi lướt qua tai cô, mentheo cổ hôn xương đòn và ngực. Cô vùng vẫy muốn chạy đi nhưng bị đối phương kéo lại đè xuống dưới. Thái Mãn Tâm ý thức được sự khác biệt về thể lực giữa nam và nữ, vùng vẫy chỉ có thể khơi dậy dục vọng của đối phương.

Cơ thể lại một lần nữa cảm thấy đau đớn, vẫn đau đớn giống như đêm đầu tiên, hoặc là đau hơn. Cảm giác đau đớn lan đến tận tim, dường như nó bị xé thành một đồng mảnh vụn. Từng động tác của đối phương dường như đều có thể lấy đi một phần linh hồn của cô. Thái Mãn Tâm túm lấy ga trải giường, bấm chặt môi, quay mặt đi, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Cô cảm hận bản thân mình lúc này, cảm giác ghê tởm và sợ hãi trào tới cùng với bóng tối. Cô nắm chặt tay, không khí như đông cứng, nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc.

Thời gian trên toàn thế giới đều trôi đi, cũng không dài bằng đêm hôm ấy.

Buổi sáng tháng mười hai, trong phòng không bật điều hòa, lạnh buốt giá.

Thái Mãn Tâm bị cái lạnh làm cho tỉnh giấc, hai cánh tay ôm trước ngực, tay đặt dưới nách, rùng mình vì lạnh. Cô nằm co ro, cơ thể thiếu hơi ấm như thể này chắc không ai muốn tặng một cái ôm chân thành.

Nhớ hơi ấm từ vòng tay của Giang Hải. Cánh tay rắn chắc của anh khẽ khép lại, cảm giác vào trán cô, những sợi râu mới mọc cọ vào làn da mịn màng của cô, cảm giác ngứa ngáy. Cô cười khanh khách, lấy ngón tay gãi nước anh. Anh kẹp tay lại, cô không rút tay ra được, cứ như thế đặt cạnh xương sườn của anh, thật ấm áp, lòng bàn tay có thể cảm nhận được mạch đập của anh.

Nhưng tất cả chẳng qua chỉ là hư ảo.

Cô đã phải trả giá vì sự bông bột và cố chấp của mình.

Cô thu mình lại, chân tay dần dần ấm lên, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Thế là cô vùng đứng dậy, mò mẫm đi vào phòng tắm. Nước chảy xuống từ vòi hoa sen, thấm đẫm toàn thân. Cô dựa lưng vào bức tường, bỗng chốc cái lạnh thấm vào người cô, ngấm vào tận tim gan.

Cô trong gương với mái tóc dài ướt sũng, chiếc váy ngủ cũng ngấm nước. Cô ngồi xuống chải đầu, khuôn mặt vẫn thanh thoát, đôi môi mất đi màu đỏ, tím tái.

Hôm ấy Thái Mãn Tâm xin nghỉ, tìm trong tủ quần áo áo len và áo khoác dày nhất, rồi lấy một chiếc khăn dài quấn vài vòng qua cổ. Cô phát hiện bưu thiếp mà Oliver đã gửi trong thùng thư ở dưới, là thị trấn nhỏ yên bình trên núi Alps, vẫn là sườn núi phủ đầy tuyết trắng, tàu hỏa đi qua đường ray ngoằn ngoèo. Anh viết trên tấm bưu thiếp: Wish you were here.

Cô mở ra xem rồi lại nhét vào thùng thư.

Trong bến tàu điện ngầm quen thuộc ấy, cô lặng lẽ đứng cạnh người chơi nhạc, nghe anh ta hát Dust in the wind với chất giọng khàn khàn.

Em nhắm mắt, khoảnh khắc ấy tan biến trong nháy mắt; tất cả những giấc mộng xưa cũ, chẳng qua chỉ là cát bụi trong gió.

Cùng một bài hát cũ, giống như những giọt nước tan vào biển rộng mênh mông; chúng ta vỡ vụn, chẳng qua chỉ là cát bụi trong gió.

“Hi, lại gặp cô rồi”. Anh ta dừng lại, chào cô một tiếng: “Hôm nay không phải đi làm à?”.

Cô lắc đầu: “Cho mình nghỉ một ngày”.

“Thế là đúng. Đây cũng là lý do vì sao sau này tôi không đi làm nữa”. Anh ta cười: “Bây giờ cũng chỉ đủ sống nhưng tôi là ông chủ của mình. Tôi thích chơi guitar ở bến tàu điện ngầm. Đây là sân khấu của tôi”.

“Anh chơi rất hay”.

“Trước đây tôi chơi guitar cổ trong ban nhạc, tôi rất thích phong cách Tây Ban Nha”. Anh ta cầm cây guitar chơi một đoạn điệu Flamenco[8]. “Có điều về sau cục diện Đông u thay đổi, tôi cũng không có công việc, liền sang đây làm về phần mềm”.

[8] Flamenco là một thể loại nhạc và điệu nhảy xuất phát từ Andalusia Tây Ban Nha.

“Nhưng đó không phải là công việc anh thích, đúng không?”. Thái Mãn Tâm hỏi.

Anh ta gật đầu: “Cô cũng rất thích guitar, đúng không? Có muốn thử không?”.

Thái Mãn Tâm xua tay: “Tôi không biết chơi”.

Cô nghĩ một lúc rồi hỏi: “Có thể chơi cho tôi một bài được không?”.

“Không vấn đề, cô muốn nghe bài gì?”.

“Diamonds and Rust[9]”.

[9] Bài hát của ca sĩ Joan Baez.

“Ok”.

Thái Mãn Tâm hòa cùng tiếng đàn, cùng anh ta cất lời hát:

Em thấy anh đang đứng đó, những chiếc lá rụng bay quanh, những bông tuyết vương trên mái tóc

Hơi thở của chúng ta ngưng tụ thành khói trắng trong không khí

Anh nói anh không phải là người nhớ về quá khứ, anh rất giỏi nói những câu huyền hoặc

Nhưng bây giờ em cần những lời huyền hoặc, bởi tất cả những gì đã qua quá sáng rõ

Đúng vậy, em vẫn yêu anh sâu sắc

Dù anh trao cho em kim cương hay sắt gỉ, em cũng đã trả giá cho điều đó lâu rồi

Lần thứ hai trong tháng cô bay đến California. Mặc dù sắp đến kỳ nghỉ Giáng sinh nhưng Hà Lạc không thể dừng việc làm bài thực nghiệm, thế nên bảo cậu em họ Hà Thiên Vĩ lái xe đến sân bay đón cô.

Hôm ấy là thứ năm, chiều tối đường phố khá đông đúc. Lúc Hà Thiên Vĩ đến thì máy bay đã hạ cánh được nửa giờ. Anh ta đến trước cửa lớn đã hẹn với Thái Mãn Tâm, ngó nghiêng xung quanh, không nhìn thấy

bóng dáng của cô. Ở đây không cho phép đỗ xe lâu, phía sau đã có xe chờ. Anh ta hơi sốt ruột rút điện thoại ra, vừa đổ được chai hồi chuông thì nhìn thấy hình bóng nhỏ bé ngồi khoanh chân cạnh tường vắng.

Suýt chút nữa thì Hà Thiên Vĩ không nhận ra Thái Mãn Tâm. Cô mặc quần bò tối màu, một chiếc áo phông màu be mỏng có mũ, dáng người gầy yếu, dựa vào bức tường kính, giống như một đứa trẻ. Khuôn mặt rất sáng sủa, không trang điểm đậm giống như lần trước, trông cô trong sáng nhưng có chút tiêu tụy.

Hà Thiên Vĩ đỡ hành lý của cô: “Chỉ mang chiếc túi nhỏ thế này thôi sao? Không có quần áo dày, cô không lạnh sao?”.

Cô khẽ cười: “Tôi không ngờ nhiệt độ ở California cũng thấp như thế”.

“Thời tiết rất khó nói, mấy ngày hôm nay quả thật nhiệt độ xuống thấp”. Hà Thiên Vĩ mở cửa xe: “Nhưng bình thường chắc chắn cùng không ấm áp như cô tưởng tượng, chỉ có những hòn đảo nhiệt đới như Hawaii mới thế”.

Thái Mãn Tâm nhìn thấy Hà Lạc, chạy lên ôm chầm lấy cô ấy, nghẹn ngào tới mức không nói nên lời.

Mấy ngày sau đó, Hà Lạc nhờ các bạn trong phòng thực nghiệm làm hộ một vài việc, kiên quyết dừng lại một phần thực nghiệm, đưa Thái Mãn Tâm đi chơi xung quanh. Hà Thiên Vĩ đưa họ đến cầu Cổng Vàng, hơi sương mù mịt trên mặt biển.

“Có rất nhiều người đến đây tự sát”. Anh ta chỉ tay xuống mặt biển và nói: “Nghe nói có người đến đây vốn để ngắm cảnh, nhưng nhìn rồi nhảy xuống, chứ đừng nói những người tâm lý yếu đuối, chán đời”.

“Nói lung tung”. Hà Lạc lườm anh ta.

“Đây là sự thật!”. Hà Thiên Vĩ chỉ lên trời thề thốt: “Từ năm 1937 đến nay, ở đây đã xảy ra hơn một nghìn vụ tự sát. Ở đây cao như thế này, nhảy xuống nếu không vấp vào đá ngầm tan xương nát thịt thì cũng bị sóng đánh cho hôn mê. Một số người gặp nạn phải vài ngày sau mới được tìm thấy trên mặt biển rất xa”.

“Càng nói càng hăng đấy”. Hà Lạc cốc vào đầu cậu em họ.

“Không sao”. Thái Mãn Tâm buồn rầu mỉm cười: “Lúc chúng mình cùng đến đảo Lety, anh ấy đã nói những người từ lục địa đến một nơi không có đường nào để đi, chỉ có biển rộng mênh mông như thế này rất dễ bị quan chán đời. Lúc ấy mình rất tức giận, mình đã nói, sao có thể thế được, bên ấy biển trời rộng lớn hơn mà! Anh ấy nói, trời đất mênh mông nhưng không có nhiều chỗ để đi”.

“Vấn đề đã có biển trời rộng lớn”. Hà Lạc nói: “Chỉ cần cậu tiến về phía trước thì tốt hơn là đứng im tại chỗ. Nhất định không được vì một phút không vui mà khiến mình suy sụp”.

“Yên tâm, mình chưa bao giờ có ý nghĩ tự sát”. Thái Mãn Tâm bám vào lan can, vươn người ra phía biển: “Chỉ là mình đã phải trả giá vì sự tùy tiện của mình”.

“Mình định bay thẳng từ đây về nước, sau Tết ở lại vài ngày rồi quay lại”. Cô gượng cười: “Rất muốn về thăm nhà, làm một đứa trẻ trước mặt bố mẹ”.

Hà Lạc gật đầu: “Để mẹ thương cậu, hơn nữa bây giờ mà cậu quay về Washington như thế này mình cũng không yên tâm”.

Trên đường ra sân bay, Hà Lạc ôm Thái Mãn Tâm vào lòng. Lúc qua cửa, hai người lại ôm nhau.

“Mình không ngờ cuộc sống của mình lại tệ thảm như thế này, giống như một cơn ác mộng”. Thái Mãn Tâm lầm nhảm: “Chấm dứt ở đây, mình không muốn trở thành một người mà bản thân mình cũng cảm thấy căm ghét”.

“Với mình, cậu vẫn là cậu, tự tin, trong sáng”. Hà Lạc vỗ lưng cô: “Mình tin rằng cậu sẽ bước ra khỏi cái bóng đen này”.

Thái Mãn Tâm gật đầu: “Nhất định rồi. Không có gì mà không từ bỏ được. Mình đã hoàn toàn hết hy vọng về người đó rồi. Cho dù là ký ức vui vẻ hay đau khổ, no matter he's offering diamonds and rust, I've already paid[10]”.

Dustin the wind, all we are is just dust in the wind[11]

[10]Lời bài Diamonds and Rust, đã dịch ở đoạn trước.

[11]Lời bài Dust in the wind, nghĩa là “Bụi trong gió, tất cả chúng ta cũng chỉ là cát bụi trong gió mà thôi”.

Lúc ấy cô không hề biết rằng tất cả mọi thứ đã vỡ vụn từ một ngày hôm qua nào đó, giống như cát bụi trong gió.

Sự thật tàn khốc hơn nhưng gì lúc đó cô biết.

28. Chương 28

Em nhớ về anh như thế nào, mỉm cười hay rất lặng lẽ.

Thái Mãn Tâm và Tề Dục đi qua Đạm Hóa quay trở về Đồng Cảng, hết ngời xe lại đi tàu, hơn nửa trước đó thể lực của cô rất yếu, suốt đường đi gần như chỉ ngủ.

Trong giấc mộng miên man đàng đẵng, những chuyện đã qua cứ ùa về. Gần như trong một hai ngày ngắn ngủi, cô đã thấy được tất cả những niềm vui ngọt ngào, nỗi bi thương, nhục nhã trong ba năm đã qua. Chỉ cảm thấy tâm trạng rối bời, dường như không thể chịu đựng được.

Hà Thiên Vĩ ở lại nhà nghỉ, cũng bận tối mắt tối mũi, nhìn thấy bóng dáng hai người từ xa, phần khích chạy ra, vừa cười vừa nhảy, vẫy vẫy hai tay.

“Tạ ơn trời đất, cuối cùng em cũng về rồi, nếu không chỗ này thật sự phải đóng cửa!”. Anh ta nói rồi gườm gườm nhìn Tề Dục: “Anh chạy đi đâu hả? Mãn Tâm vừa mới đi anh cũng nói phải đi ra ngoài hai ngày... A a a, tôi hiểu rồi”. Anh tanh như chột tỉnh ngộ, chỉ vào mũi Tề Dục: “Thì ra anh biết Mãn Tâm đi đâu, vì thế mới đuổi theo cô ấy. Này, như thế là quá xảo quyệt đấy. Bắt tôi ở lại trông nhà nghỉ, anh có một chút tinh thần cạnh tranh công bằng nào không đấy?”.

“Đừng làm khó Tề Dục nữa”. Thái Mãn Tâm xua tay: “Gần đây mọi thứ trong nhà nghỉ vẫn tốt chứ?”.

“Cũng tạm ổn. Mặc dù mọi thứ cứ loạn cả lên nhưng may mà khách trọ đều không phải là những người kén chọn, anh vẫn ứng phó được”. Hà Thiên Vĩ than phiền: “Còn nói cái gì mà đây là nơi quan trọng nhất, là sự tin tưởng đối với tôi nhưng lại cùng anh ta ra ngoài. Như thế chẳng phải là lừa tôi sao?”.

“Đâu phải vậy?”. Thái Mãn Tâm đập vào đầu anh ta: “Vốn dĩ đây là nơi rất quan trọng. Cậu thấy đấy, cho dù tôi đi đâu thì cũng chỉ đi vài ngày, cuối cùng vẫn quay về”.

“Em tìm chuyên gia tư vấn về hạng mục bảo vệ rừng ngập mặn à? Tiến triển thế nào rồi?”. Hà Thiên Vĩ hỏi không ngừng.

“Không”. Thái Mãn Tâm lắc đầu: “Tôi đi tìm một người bạn cũ”.

Hà Thiên Vĩ vốn định hỏi tiếp nhưng thấy cô có vẻ mệt mỏi nên không hỏi nữa. Anh ta lườm Tề Dục, tỏ ý rất không bằng lòng.

Thái Mãn Tâm về phòng, mở cửa sổ, ngắm nhìn biển rộng mênh mông, đường chân trời xatít. Đang là chiều tối, có thể nhìn thấy mặt trời đỏ rực từ từ chìm xuống biển, cảnh tượng thật rực rỡ. Đây chính là địa điểm lý tưởng nhất để ngắm hoàng hôn mà Giang Hải đã nói, đẹp hơn cả vịnh Đồng Cảng. Nhưng ngày hôm nay, cô không còn bất kỳ cơ hội nào cùng anh ngắm hoàng hôn.

Nhớ lại khoảnh khắc chiều muộn đã từng cùng Giang Hải và mọi người ngồi quanh chiếc bàn dài trong nhà hàng nhỏ, cảm giác anh đang ở bên, gối đầu lên cánh tay nhìn sang. Đây không phải là hướng mặt trời lặn. Thái Mãn Tâm khẽ ngoảnh đầu, anh liền quay mặt đi. Cô nghĩ có lẽ đó chẳng qua chỉ là sự đa tình của cô. Nhưng khi quay đầu đi, vẫn có thể cảm thấy anh nhìn về phía cô. Cô quyết định không nhúc nhích, dưới ánh chiều tà, khuôn mặt của mỗi người đều nhuộm trong ánh sáng vàng mềm dịu. Cô nguyện tin rằng anh đã từng ngắm nhìn mình dịu dàng trong buổi chiều tà như thế.

A Tuân đến nhà nghỉ, bước vào đại sảnh, chỉ nhìn thấy Hà Thiên Vĩ ngồi trên ghế, gườm gườm nhìn Tề Dục. Hà Thiên Vĩ nhìn thấy có người bước vào, hăm hừ một tiếng, đứng dậy đi vào bếp.

“Mấy ngày hôm nay Thiên Vĩ cứ hỏi em hai người đi đâu”. A Tuấn nhìn anh: “Em không biết phải giấu như thế nào, quyết định đưa bà đến Đồng Cảng ở hai ngày. Biết hai người về, em mới đi thuyền sang. Mãn Tâm đâu?”.

“Cô ấy không được khỏe, về phòng nghỉ rồi”. Tề Dực nhìn về phía phòng Mãn Tâm: “Cô ấy mệt rồi”.

“Lẽ nào lần này hai người gặp được A Mai rồi?”.

Tề Dực gật đầu: “Tìm từ bắc đến tận Sài Gòn”.

“Cô ấy thật sự có đứa con của anh Hải...”.

“Không. Nếu thật sự có chuyện lớn như vậy, A Hải sẽ không giấu anh”.

A Tuấn nhúm mày: “Thế vì sao anh không ngăn cản Mãn Tâm sớm hơn?”.

“Cô ấy lúc nào cũng ôm một tia hy vọng, mặc cho người khác nói thế nào, trừ phi cô ấy nhìn thấy, nếu không sẽ không từ bỏ”.

“Không sai. Thực ra em cũng không tin lắm”. A Tuấn thở dài: “Nhưng em không có cách nào từ chối lời thỉnh cầu của Mãn Tâm. Quả thực cô ấy có chút cố chấp. Sau khi anh Hải đi, em thật không ngờ lại gặp Mãn Tâm ở Đồng Cảng. Cô ấy đã quay lại, hơn nữa quyết định ở lại”.

Sau đó có người nhắc đến quá khứ của anh Hải, nói đến tin đồn A Mai có thai phải thôi học có lẽ có liên quan đến anh Hải. Thế là cô ấy bắt đầu nghe ngóng về tin tức của A Mai. Em không ủng hộ Mãn Tâm tìm tiếp. Về sau cô ấy lại quay về Bắc Kinh, tìm được giáo viên phụ trách quản lý lưu học sinh năm ấy ở trường của A Mai. Giáo viên đó nói A Mai thích một người chơi guitar ở cùng quê, hơn nữa sau khi mang thai đã tuyên bố là sẽ không bỏ đứa con của người mình yêu”.

A Tuấn cũng nhìn về phía căn phòng của Thái Mãn Tâm, anh ta nói tiếp: “Sau khi quay về, cô ấy hỏi em có phải vẫn nhớ anh Hải không. Em nói, đúng vậy. Mãn Tâm nói: Tôi cũng rất nhớ anh ấy. Nhưng anh ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa. Có điều nếu anh ấy có một đứa con thì tất cả sẽ khác. Tôi chỉ muốn biết A Mai có chăm sóc nó tốt không, có cần giúp đỡ gì không. Một mình cô ấy nuôi con nhất định là rất vất vả”. Em không lay chuyển được cô ấy, hơn nữa em cũng rất muốn biết liệu anh Hải có thật sự có con hay không, vì thế bắt đầu tìm kiếm tin tức của A Mai ở Việt Nam”.

“Cuối cùng chuyện này cũng có thể kết thúc được rồi”. Anh ta nói: “Mặc dù kết quả này không phải là kết quả mà Mãn Tâm mong muốn”.

“Nếu thật sự tìm được con của A Hải, em cho rằng Mãn Tâm sẽ dễ chịu sao?”. Tề Dực đan hai tay vào nhau: “Cô ấy sẽ càng khó thoát ra khỏi quá khứ. Thực ra cô ấy quay về Đồng Cảng, ở lại đây là để sống khép mình”.

“Anh thật sự rất quan tâm tới Mãn Tâm”. A Tuấn cười: “Thà để anh Hải không có con”.

“A Hải đã không còn nữa. Lúc này điều quan trọng hơn là người còn sống tiếp tục sống vui vẻ”. Tề Dực ngừng một lát: “Anh nghĩ, đây cũng là điều mà A Hải mong muốn”.

Hôm sau A Tuấn khởi hành về Việt Nam. Trước khi đi đã đến thăm mộ Giang Hải. Thái Mãn Tâm và Tề Dực cùng anh đến nghĩa trang trên Lam Bình Sơn.

Năm ấy, không lâu sau khi chị rời khỏi Đồng Cảng, anh Hải khuyên em nên quay lại trường học. Em đã đến Nam Ninh học ngôn ngữ. Hồi ấy, tiền học và chi phí sinh hoạt đều là anh Hải chi trả cho em”. A Tuấn đặt một bó hoa bách hợp trước mộ, quay sang phía Thái Mãn Tâm: “Lúc anh ấy đi em không ở đây. Đó là điều đáng tiếc nhất trong lòng em. Mặc dù em biết cho dù lúc ấy em vẫn còn ở Đồng Cảng, chưa chắc anh ấy sẽ nói gì với em. Em cũng không thể ngăn cản anh ấy”.

Thái Mãn Tâm mím môi: “Anh ấy rất ít khi nói ra suy nghĩ của mình, lúc nào cũng vậy”.

“Trong mắt anh ấy, có lẽ em vẫn là một đứa trẻ”. A Tuấn buồn rầu: “Quả thực em luôn muốn trở thành người giống như anh Hải”.

“Thôiđừng”. Thái Mẫn Tâm khẽ cười một tiếng: “Anh ấy có chút ích kỷ, khôngnghĩ đến tương lai, không có tinh thần trách nhiệm, không thích bị ràng buộc”.

“Chịnghĩ về anh Hải như vậy sao?”. A Tuấn hỏi.

“Dĩnhiên, cậu cũng có thể nói anh ấy rất kiên quyết, không bị người khác khống chế,không hứa hẹn bừa bãi. Thực ra anh ấy là người như thế nào đều không quan trọng,chẳng phải sao?”.

“Còncòn nhớ không, tôi đã nói là sau khi về Đồng Cảng, tôi sẽ đưa cho cô một thứ?”.Tề Dực thò tay vào túi.

TháiMẫn Tâm gật đầu: “Lúc ấy tôi hỏi anh, anh an ủi tôi hay là làm cho tôi têliệt?”.

Tề Dựclấy chiếc MP3 luôn mang bên mình, đặt vào tay cô: “Tôi không biết như thế nàycó làm cô buồn hơn không, nhưng ít ra, hy vọng cô không còn canh cánh tronglòng, không còn nghi ngờ tình cảm của A Hải đối với cô”.

Cô nhậnlấy mà vẫn cảm thấy nghi ngờ, đeo tai nghe rồi bật lên, nghe thấy Giang Hải homột tiếng rồi hỏi: “Được chưa?”

Baonhiều năm qua đi lại được nghe thấy giọng nói quen thuộc, toàn thân cô run lên.

“Đượcrồi”. Là câu trả lời của Tề Dực.

Saudó là tiếng gảy đàn. Sau một hồi tĩnh lặng, dây đàn và thân đàn đều rung lên,dư âm chưa dứt thì giai điệu chậm rãi đã từ từ vang lên, giống như con đườngngoằn ngoéo xuyên qua màn sương dày đặc bao phủ dãy núi, tiếng đàn vang vọng,cao và xa giống như ánh mặt trời xua tan sương mù, đứng trên đỉnh núi vươn mắtnhìn mặt biển bao la xanh thẳm. Anh huyết sáo, mang theo giai điệu dân ca, giốngnhư thiên thần tình nghịch vui đùa giữa núi rừng.

Chínhlà bài hát Hành trình trở về quê hương.

Giaidiệu dần dần chậm lại, trở nên dịu dàng hơn. Từng âm tiết đều đang ngân ngavang vọng, dường như không nở rời xa thị trấn ven biển yên bình này.

Bảnnhạc kết thúc, nghe thấy Giang Hải nói: “Cậu về nghe lại, xem xem có thể sửađược chỗ nào không”.

“Đãhay lắm rồi”. Tề Dực cười: “Mình chỉ tò mò, cậu mà cũng viết nhạc chocon gái”.

“Quảthực có chút khó khăn”. Giang Hải cũng cười: “Từ trước tới nay mình khôngthích làm chuyện ấu trĩ như thế này. Có điều...”. Anh ngừng một lát:“Có lẽ là viết ình. Mình nghĩ cô ấy không có cơ hội nghe bài này nữa”.

“Nếucô ấy quay lại, cậu sẽ giữ cô ấy lại chứ?”.

GiangHải im lặng, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Cô ấy sẽ không quay lại”.

“Nếunếu cô ấy quay lại thì sao?”.

Anh vẫnkhông nói gì nhưng lại chơi một đoạn guitar, là bài Dững cảm một chút của TriệuTruyền.

Anhnhận ra mình đã mất đi một thứ rất quan trọng

Nămmấy anh cần dũng khí để quen em

Nógiúp anh mạnh dạn nói với em tình cảm của anh

Bâygiờ anh sợ phải nhớ lại những gì đã qua

Dữngcảm là điều mà ngày hôm nay anh không thể đổi mặt

Bởivì đối mặt với dững cảm sẽ không có em trong ký ức

Sự yếuduối của anh luôn nhắc nhở anh phải chăm sóc bản thân

Nếulúc đầu chăm sóc em thật tốt thì bây giờ cũng không bị bản thân từ bỏ

.....

Anh chơi hai đoạn rồi lại cười như trẻ con. Đường như Thái Mãn Tâm có thể nhìn thấy dáng vẻ lắc đầu ngao ngán của anh.

“Đúng là, chẳng khác nào thằng trẻ con. Này, lão quái, không phải là cậu vẫn đang ghiâm đấy chứ? Sao đèn đỏ vẫn sáng...”.

Đoạn ghi âm vụt tắt, Thái Mãn Tâm nắm chặt chiếc MP3, áp sát vào ngực mình.

“Bây giờ em hiểu rồi, em hiểu rồi”. Cô phải búi bắm dính trên bia mộ: “Nhưng vì sao anh phải tránh em? Vì sao...”.

Mây từ núi kéo xuống, che lấp ánh mặt trời, ánh nắng lúc sáng lúc tối chiếu lên khuôn mặt của Giang Hải trên tấm bia mộ, ngỡ như anh đang mỉm cười.

“Nhưng quá muộn rồi, đúng không?”. Thái Mãn Tâm gào khóc, hôn lên tấm di ảnh của Giang Hải: “Em muốn làm chút gì đó cho anh, tiếc là em không làm được gì cả”.

Gió nổi lên, mây tan rồi lại hợp. Nhìn quanh bia mộ sừng sững, thời gian như thoi đưa, đời người chẳng qua chỉ có thế. Cô vuốt ve tấm bia đá buốt lạnh, âm thanh nhỏ dần, nhỏ dần, chỉ còn lại tiếng nghẹn ngào đứt quãng.

Trong căn nhà gỗ do chính tay anh dựng lên, Thái Mãn Tâm nhớ lại khoảng thời gian trong sáng ở Đồng Căng ba năm trước, khoảng thời gian không có quá nhiều vướng mắc tình cảm, chỉ có tiếng cười.

Nhưng bây giờ cô chỉ có thể cầm cây đàn guitar đã từng thuộc về Giang Hải, không thể đàn được bất cứ điệu nhạc nào. Ôm thật chặt, toàn thân run rẩy nghẹn ngào, gục đầu lên hộp đàn, giống như gục lên vai anh đau đớn gào khóc. Không biết đã sailâm ở đâu – có lẽ cô đã sớm biết. Giống như một chuỗi vòng ngọc trai, từng hồi ứ vẫn còn đang phát sáng lấp lánh nhưng sợi dây gắn kết chúng đã đứt. Tất cả những hạt ngọc trai rơi vãi khắp nơi. Cô thử nhặt từng hạt nhưng vĩnh viễn không thể nối được từ đầu đến cuối.

Cuối cùng chúng vẫn phải xa nhau, giống như cô và anh.

Bandem, Thái Mãn Tâm không ngủ được, nằm bò bên cửa sổ nghe tiếng sóng biển không ngừng nghỉ. m thanh sóng biển vỗ vào đá rồi tung bọt trắng xóa hay khe khẽ vuốt ve bờ cát trắng thì thầm quện vào nhau, cao cao thấp thấp, giống như đang kể tất cả những câu chuyện ẩn giấu dưới lớp sóng biển. Cho dù thế nào cũng không thấy chán.

Mỗi khi cô có tâm sự là lại khoác áo di đạo bên bờ biển. Nước biển xô lên ngập quamu bàn chân, cảm nhận cát mịn luồn qua kẽ chân. Trong đêm tối tĩnh lặng, trái tim bỗng trở nên bình thản, dịu dàng.

Đi dọc theo bờ cát, gần như đi tới tận cùng con đường mà ánh đèn có thể chiếu tới, bỗng nhiên nhìn thấy hai bóng người đang ôm hôn nhau. Nghe thấy có người lại gần, hai người vội vàng dừng lại. Nhìn thấy Thái Mãn Tâm, cô gái ngưng ngừng muốn gặt tay đối phương nhưng chàng trai không chịu buông tay.

Thái Mãn Tâm nhận ra hai người. Họ tốt nghiệp hai trường khác nhau nhưng cùng đến đây du lịch và quen nhau. Cô đã gặp rất nhiều người trẻ tuổi vốn không quen biết đã sa vào lưới tình giữa trời xanh biển biếc. Không gian này quá lãng mạn, mà con người thì rất dễ cởi mở tấm lòng khi thực sự vui vẻ.

Tuỳ nhiên tình cảm trong chuyến đi này rất hiếm có thể phát triển thành tình yêu lâu bền. Thái Mãn Tâm chân thành chúc phúc cho từng đôi, cho dù sau này có chia tay thì cũng đừng làm tổn thương nhau. Chỉ coi đó là một khúc nhạc lãng mạn trên con đường đời là được.

Bên bờ biển vĩnh viễn có những đôi yêu nhau nắm tay nhau ngắm sao, nhưng cô sẽ không bao giờ chờ được cuộc gặp gỡ lãng mạn ấy thuộc về mình.

Cô đi đến bãi cát tĩnh lặng cách xa ánh đèn, cởi bỏ chiếc áo sơ mi khoác trên người, để lộ bộ quần áo tắm. Nước biển trong đêm tối vẫn âm áp, cô đi từng bước, từng bước, giống như hòa vào vòng tay tĩnh mịch, yên bình của biển. Cái màu xanh trên ranh giới không biết đâu là trời đâu là biển có sức hút to lớn, cuốn hút cô lao mình vào đó. Ngửa mặt bơi trên mặt nước, bầu trời lấp lánh ánh sáng, ngân hà như một dải lụa vắt ngang bầu trời, dường như muốn chảy đến tận cùng khoảng giao giữa trời và biển.

Không biết đã bơi bao lâu, đến tận khi bụng đói cồn cào, Thái Mẫn Tâm mới nhớ ra mình chưa ăn tối. Cô quay người bơi về, qua ánh trăng yếu ớt, nhìn thấy Tề Dực đứng ở chỗ nước ngập đến đầu gối, nhìn về phía mình.

“Anh ở đó suốt sao?”. Cô hỏi.

Tề Dực đưa khăn cho cô: “Nếu cô tiếp tục bơi về trước, tôi sẽ kéo cô lại”.

“Anh cho rằng tôi sẽ bơi qua đó và sẽ không bao giờ quay lại sao?”. Thái Mẫn Tâm lau tóc, khoác áo ngoài rồi ngồi trên khúc gỗ trên bờ biển: “Anh đã từng thử bơi vào ban đêm chưa? Ánh trăng đã đủ sáng rồi, sẽ không cảm thấy sợ hãi hay bị thương. Chỉ cảm thấy mình và trời đất hòa vào nhau”.

“Ràng ngoài một mình lúc này rất nguy hiểm, không nói đến những cái khác, nếu bị chuột rút thì làm thế nào?”

“Tôi đã từng bị một lần”. Thái Mẫn Tâm nghiêng đầu: “Lúc ấy tôi đau đến nỗi không thể duỗi thẳng chân, trong lúc hoảng loạn đã uống hai ngụm nước biển, bị sặc tới nỗi không tìm được phương hướng. Biết rằng mình đã bơi đi rất xa rồi, trong lòng thầm nghĩ, ha, có thể sẽ không quay về được nữa”.

“Sao đó thì sao, cô cần cứu? Có người đã phát hiện ra cô?”.

Cô lắc đầu: “Miệng và mũi tôi đầy nước. Lúc ấy tôi nghĩ có lẽ đây chính là cảm giác bị chết đuối. Bỗng nhiên cảm thấy ở rất gần A Hải, không biết khi tàu đánh cá gặp bão và chìm xuống, cảm giác của anh ấy có giống tôi lúc này không. Thế là bỗng chốc cảm thấy chẳng có gì đáng sợ cả, bình tĩnh trở lại. Tôi ngoi lên mặt nước, ngửa mặt để mũi nhô lên, cứ như thế để sóng cuốn đi, một lúc sau thì chân chạm cát”.

“Biển vẫn chưa muốn mang tôi đi”. Cô khẽ cười: “Nó chỉ mang A Hải đi”.

Thái Mẫn Tâm lại hỏi: “Anh biết vì sao tôi lại sống ở đảo Lệ chứ không phải là Đồng Cảng có cùng hồi ức với A Hải không?”.

“Bởi vì hồi ức chỉ có thể là hồi ức mà thôi”.

“Đúng vậy, tôi rất sợ đi qua những nơi quen thuộc”. Thái Mẫn Tâm cầm cành cây, viết dòng chữ “Missing U” lên bãi cát. Tôi không nở đi quá xa, nhưng lại không dám ở quá gần. Chỗ này là thích hợp nhất, hơn nữa lại hướng ra biển. Có lúc tôi đứng trong phòng nhìn ra, luôn có cảm giác anh ấy đang ở bên kia bờ biển, chỉ có điều đó là nơi mà tầm nhìn của tôi không thể tới được”.

“Có lẽ từ trước tới nay tôi đang trốn tránh, sống trong thế giới của mình”. Thái Mẫn Tâm đứng dậy: “Bây giờ tôi đã tìm thấy người mình muốn tìm, cũng giải đáp được nghi vấn trong lòng mình. Đã đến lúc quay về với hiện thực rồi. Tề Dực, cảm ơn anh”. Cô chân thành nói: “Nếu không có anh thì có lẽ tôi sẽ không tìm thấy A Mai, càng không biết được suy nghĩ của A Hải trước khi đi. Thực ra anh tới đây là để chờ cơ hội nói cho tôi biết tất cả, đúng không?”.

Tề Dực gật đầu: “Cô có trách tôi đến quá muộn không?”.

“Sao có thể thế được?”. Thái Mẫn Tâm mỉm cười: “Nếu không phải sự cố chấp trong mấy năm nay khiến tôi cảm thấy kiệt quệ, có lẽ tôi sẽ rất khó bình tĩnh đối mặt với tất cả những chuyện mới biết gần đây. Có lẽ sẽ hụt hẫng, sẽ tiếc nuối, sẽ vô cùng đau khổ. Nhưng bây giờ tôi không như vậy, bởi vì tôi biết thời kỳ thâm nhất đã qua rồi”.

“Tôi muốn quay về Bắc Kinh”. Cô nói: Tôi nên rời Đồng Cảng một thời gian mới có thể thật sự suy nghĩ được rốt cuộc mình phải làm gì. Còn nhớ email mà Oliver đã gửi trước khi tôi đi Việt Nam không? Anh ấy đã đưa ra rất nhiều ý kiến hữu ích về hạng mục rừng tái sinh ở Đồng Cảng - Đàm Hóa. Tôi muốn về nói chuyện với giáo viên hướng dẫn. Hiện nay cô ấy đã làm rất nhiều nghiên cứu về kinh tế tài nguyên. Tôi muốn nhờ cô ấy hướng dẫn, nếu không cho dù hạng mục của chúng ta qua được vòng thẩm định đầu tiên thì vẫn còn vòng thứ hai, vòng thứ ba. Tôi hy vọng có thể thành công. Về riêng tư, tôi hy vọng nơi đây có thể biến thành nơi giống như A Hải đã nói, nước sông trong vắt, đom đóm bay đầy trong rừng ngập mặn hai bên bờ sông”.

Tôi nghĩ cô đã biết mình muốn làm gì rồi”. Tề Dực cúi đầu, ngắm nhìn đôi mắt của cô: “Tinh thần chiến đấu sục sôi”.

“Dĩ nhiên”. Cô phỏng má rất trẻ con: “Có phải là phải giống như trong phim Hàn Quốc, nói fighting, fighting?”. Cô vung nắm đấm. Tề Dực cũng cười, sờ mái tóc ướt sũng của cô.

Bên bờ biển sóng vỗ, hai người cách nhau gần đến thế. Gió ngừng thổi mới cảm nhận được hơi thở đang đan xen vào nhau, có thể ngửi thấy mùi của đối phương. Tề Dực vẫn còn đặt tay trên mái tóc của Thái Mẫn Tâm, cổ tay gần như áp sát vào mặt cô. Khuôn mặt mịn màng của cô hiện lên dưới ánh trăng, mang theo vầng sáng dịu dàng.

Tề Dực do dự, muốn vuốt ve khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng hôn lên má cô. Ý nghĩ này khiến sống lưng anh đông cứng, hai tay nắm chặt, vội vàng né ra sau, kẽ ngón tay vẫn còn mắc vào một sợi tóc của Thái Mẫn Tâm khiến cô kêu lên một tiếng.

“Chúng ta về thôi”. Anh nói: “Cô nên tắm nước nóng đi, ở biển gió to, cẩn thận kéo cảm lạnh”.

Hai người một người đi trước một người đi sau. Nhìn hình bóng thướt tha trước mặt, Tề Dực không tìm được nhớ lại cảnh tượng lúc ấy. Một bản nhạc kết thúc, dư âm của tiếng đàn guitar vẫn còn, Giang Hải ấn tay lên dây đàn, không gian trở nên yên tĩnh: “Đợi sau khi chuyện này kết thúc, nếu tất cả thuận lợi, nếu vẫn còn cơ hội có thể liên lạc với cô ấy”. Anh mỉm cười: “Mình nghĩ có lẽ nên cho cả hai một cơ hội”.

“Mình đảm bảo tuyệt đối không có một sai sót nào”. Tề Dực đáp lại: “Sẽ có kế hoạch tỉ mỉ và biện pháp đảm bảo an toàn. Hơn nữa như thế cũng có thể rửa sạch nghi ngờ của cậu”.

“Vondĩ mình không bận tâm trên bản lý lịch có vết nhơ nào không, chỉ cần không hổ thẹn với lòng mình”. Giang Hải nhún mày: “Nhưng bây giờ mình phải suy nghĩ về tương lai rồi. Ha ha, cô ấy đúng là phiền phức”.

Nhưng không lâu sau đó, phòng khách mà hai người nói chuyện đã trở thành nơi đặt linh cữu của Giang Hải.

Căn phòng của Giang Hải rất đơn sơ, Tề Dực nhanh chóng dọn dẹp xong nhưng không biết phải giao lại những di vật của anh cho ai. Anh lấy lại chiếc điện thoại của Giang Hải, mở nhật ký cuộc gọi, muốn xem xem có thể tìm thấy bất kỳ người thân nào của anh hay không.

Lúc ấy, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông, màn hình hiện số điện thoại lạ. Tề Dực biết đó là số điện thoại của nước ngoài, lập tức nhớ tới cô gái mà Giang Hải đã từng nhắc tới hiện đang làm việc tại Mỹ.

Anh chần chừ, rất lâu mà không thể nhấn nút nghe. Anh không biết phải giải thích tất cả mọi chuyện đã xảy ra với một cô gái đang tràn đầy hy vọng như thế nào. Rốt cuộc lúc này chuyện gì sẽ khiến cô ấy bị tổn thương nhiều hơn, là sự tuyệt tình của Giang Hải trong tưởng tượng của cô ấy hay là sự thật lạnh lùng tàn khốc?

Tề Dực vẫn còn đang đắn đo cân nhắc thì điện thoại đã ngắt. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút buồn phiền. Một lúc sau, chuông điện thoại lại vang lên, anh vội vàng ấn nút nghe.

“Alo, là em”. Giọng nói truyền qua ống nghe, lẫn với tạp âm của tín hiệu đường xa.

Bỗng nhiên Tề Dực ý thức được sự lỗ mãng của mình, anh cầm chiếc điện thoại mà không nói được lời nào.

“Bây giờ em đang ở California, cách bờ biển không xa lắm. “Vì thế mới nhớ ra gọi điện cho anh”. Giọng nói của cô run run, có vẻ rất căng thẳng.

“Em đến Mỹ đã gần bốn tháng rồi, rất nhớ những ngày ở Đồng Cảng. Nếu có cơ hội, mùa đông khi về nước em muốn đến đó thăm mọi người, bà Lục, A Tuấn, anh Thành... và cả anh nữa”. Từ cuối cùng được kéo ra rất dài, dường như cô đã lấy hết dũng khí, ẩn chứa nỗi mong chờ vô hạn.

Tề Dực nắm chặt tay, nhớ lại lúc Giang Hải lắc đầu nói: “Cô ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa”. Trong lòng anh vô cùng xót xa, vô cùng đau khổ và tự trách mình, không tìm được nước mắt.

“Đúng là anh vẫn còn đề phòng em”. Giọng nói của đối phương đang run rẩy, oán trách trong chua xót, thật lòng cầu xin một cơ hội gặp mặt.

Tề Dực không thể nghe tiếp được nữa, đặt điện thoại xuống bàn, áp sát vào di ảnh của Giang Hải rồi quay người bỏ đi, thấp thoáng nghe thấy cô gái ghen ngào nói: “Em có thể gặp anh lần cuối cùng được không? Chỉ cần anh nói một câu, hoặc là mỉm cười, em sẽ cảm thấy mối quan hệ này kết thúc tốt đẹp. Vì sao anh không chịu?”.

Anh ngồi trước cửa, gió thổi rất mạnh, mùa mưa đã đến. Tề Dực gục đầu lên cánh tay, nắm chặt bàn tay, ra sức dầm vào đầu.

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này, chúng ta đều rất buồn”. Có người vỗ vai anh: “Cậu đừng tự trách mình. Đây không phải là lỗi của cậu. Chúng ta đều không ngờ điện thoại không dây mất tín hiệu trong mưa bão, Giang Hải lại quay về thuyền”.

“Tôi sẽ không tha thứ ình”. Tề Dực đứng dậy: “Là tôi đã thuyết phục cậu ấy mạo hiểm. Tôi không có cách nào ở lại, thản nhiên chấp nhận những lời khen ngợi hay vinh dự gì cả. Tôi muốn rời khỏi một thời gian, hy vọng anh hiểu cho”.

Anh không ngờ hai tháng sau cô gái ấy lại quay lại Đồng Cảng, hơn nữa còn cố chấp ở lại. Hồi ấy anh tham gia một tổ chức tình nguyện, đi khắp những vùng đất nghèo đói giống như những nhà tu hành khổ hạnh.

Anh biết một ngày nào đó sẽ nói cho cô biết tin tức cuối cùng của Giang Hải. Đó là tâm nguyện cuối cùng mà anh có thể làm cho Giang Hải.

Từ đó về sau, không biết anh và cô có nên liên quan đến nhau nữa hay không.

29. Chương 29

Không thể ngăn được dòng chảy của thời gian, vậy thì hãy để nó nhấn chìm hoặc mang mọi thứ đi. Cái gọi là vĩnh hằng chẳng qua chỉ là tận cùng của hồi ức, tận cùng của giấc mơ.

Thái Mãn Tâm phải quay về Bắc Kinh trước khi nhà trường bắt đầu kỳ nghỉ hè để thăm giáo sư, chuyên gia về lĩnh vực kinh tế học và khoa học môi trường. Trước khi đi, Tề Dực và cô cùng đến Cục Lâm nghiệp Đồng Cảng tham dự hội nghị. Cô thu thập, chỉnh lý những ý kiến và nghi vấn của mọi người rồi đến các văn phòng chào mọi người.

“Tiếc là cô không được xem chuyên mục tin tức của đài truyền hình tỉnh”. Trưởng phòng Cung đưa cho cô một tờ báo: “Nhật báo đã giới thiệu hạng mục này. mấy hôm nữa đài truyền hình tỉnh có một tiết mục đặc biệt, khả năng trong đó còn có cảnh lần trước hai người cùng làm phiên dịch khi tổ chuyên gia nước ngoài đến khảo sát. Không sao, tôi sẽ yêu cầu đài truyền hình đưa DVD cho cô xem”.

“Tôi hy vọng hạng mục này có thể thành công”. Thái Mãn Tâm mỉm cười cầm tờ báo: “Nếu không thì thật có lỗi với sự nhiệt tình tuyên truyền của họ”.

“Sao có thể không thành công được?”. Trưởng phòng Cung thao thao bất tuyệt, hết lời khen ngợi sự tận tâm tận lực của cô.

Tề Dực đứng cạnh mỉm cười không nói gì. Thái Mãn Tâm quay sang nhìn anh, nhăn mày làm mặt xấu.

Lúc ấy, cục trưởng bước ra từ phòng bên cạnh, dẫn theo một đoàn khách đi qua đại sảnh, nhiệt tình chào tạm biệt: “Sau này nhất định mọi người phải thường xuyên đến chỉ đạo chúng tôi làm việc”.

Một người trong số đó khi đi ngang qua người Tề Dực, nhìn anh rồi lại như chợt nhận ra điều gì đó quay người bước lại: “Cậu là... phó thị trưởng Chu...”, ông ta gí tay: “Tề Dực, cậu là Tề Dực. Tôi không nhận lầm người chứ? Mẹ cậu là lãnh đạo cũ của tôi”.

“Tôi là Tề Dực, ông là...”. Anh bắt tay đối phương nhưng vẫn chưa nhận ra ông.

“Chú Nghiêm đây. Lúc đầu khi mẹ cháu ở sở Giáo dục, chú là trợ lý của bà ấy, còn đến trường đón cháu nữa. Có điều sau đó chú được điều lên làm việc ở tỉnh”. Ông ta vỗ vai Tề Dực: “Mới thế mà đã gần hai mươi năm rồi, chú không dám nhận cháu nữa. Có điều cháu giống hệt bố cháu hồi trẻ”, ông ta quay sang nói với các đồng nghiệp: “Còn nhớ phó thị trưởng quản lý công tác giáo dục ở Đàm Hóa mà trước đây tôi thường nhắc tới chứ. Đây chính là Tề Dực, con trai út của chị ấy”.

“Mẹ cháu đã nghỉ hưu nhiều năm rồi”. Tề Dực cười: “Bây giờ bà quen mọi người gọi mình là cô Chu”.

“Các chú rất khâm phục mẹ cháu. Bà ấy cũng giúp chú rất nhiều. Nghe nói bây giờ bà ở Thượng Hải?”.

“Vâng, mẹ cháu sống cùng với anh trai cháu”.

“Bà ấy vẫn khỏe chứ? Chú nhớ là phó thị trưởng Chu nghỉ hưu vì lý do sức khỏe”.

“Sau khi nghỉ hưu mẹ cháu không có nhiều áp lực nên sức khỏe cũng khá hơn rất nhiều”.

“Nếu không phải chú và đoàn khảo sát đến Đồng Cầm thì không biết lúc nào mới gặp được cháu. Thế nào, cháu đến thăm bạn à?”.

“Tiểu Tề đang giúp chúng tôi làm một hạng mục”. Cục trưởng Cục Lâm nghiệp nói: “Không ngờ nhà cậu ở Đàm Hóa”.

Mọi người kéo anh ra nói chuyện, còn muốn anh cùng đi ăn tối.

“Chú Nghiêm, e là hôm nay không có thời gian”. Tề Dực quay sang nhìn Thái Mãn Tâm: “Cháu phải đưa bạn ra sân bay. Sau này có cơ hội, cháu sẽ đến thăm chú”.

“Không ngờ anh là công tử nhà phó thị trưởng”. Lúc ngồi trên xe bus đường dài, Thái Mãn Tâm mỉm cười trêu chọc: “Này, nếu có gì mạo phạm mong anh lượng thứ”.

“Đừng trêu tôi nữa”. Tề Dực tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Bỗng nhiên tôi nhớ tới một chuyện”. Thái Mãn Tâm quay người, nhìn thẳng vào mắt anh: “Sau khi A Hải đi, mảnh đất mà anh ấy thuê, cũng chính là mảnh đất xây “Căn phòng nhung nhớ” vốn dĩ nên bị thu hồi. Sau khi đến Đồng Cầm, tôi đã tiếp nhận nó rất thuận lợi. Hơn nữa những năm gần đây, xung quanh được khai thác thành những biệt thự cao cấp và làng du lịch. Nhưng chỗ của tôi không hề phải chịu áp lực gì về tiền thuế. Nếu không cho dù với số tiền tiết kiệm tôi mang từ Mỹ về thì cũng không đủ để duy trì được”.

“Căn cứ vào ý nguyện của Giang Hải khi còn sống, tài sản của cậu ấy phần lớn do bà Lục và A Tuấn thừa kế. Vì thế mảnh đất này vẫn được thuê dưới tên của bà Lục, cũng dùng một phần di sản của A Hải để trả một phần tiền thuế”. Tề Dực nói: “Điều tôi có thể làm là nhờ mẹ ra mặt, để toàn bộ quá trình thuận lợi hơn một chút mà thôi, hoàn toàn không có đãi ngộ đặc biệt nào với cô”.

Thái Mãn Tâm thở dài: “Anh biết không, có thể cho tôi có một góc như thế này đã là sự chăm sóc lớn nhất với tôi rồi”. Cô lại hỏi: “Thực ra anh luôn chú ý đến mọi việc ở Đồng Cầm, đúng không? Vì sao anh không xuất hiện sớm hơn, nói rõ tất cả sớm hơn?”.

“Sau khi A Hải đi, tôi liền từ chức, đi đến rất nhiều nơi, cũng là muốn tìm lại ý nghĩa của cuộc sống”. Tề Dực trả lời: “Hơn nữa, tôi không biết phải đối diện với cô như thế nào”.

“Quả thực là vậy, vượt ngàn dặm xa xôi quay về đây, nghĩ lại chỉ thấy một cô gái bướng bỉnh cố chấp. Nếu là tôi, chưa đến lúc cuối cùng thì sẽ không gặp mặt cô gái ấy”. Thái Mãn Tâm cười: “Làm khó cho anh rồi”.

“Thực ra hồi ấy, những người xung quanh tôi đều bị tôi làm cho sợ hãi”. Cô nói thêm: “Cho dù là bạn thân của tôi hay bố mẹ tôi”.

Chuyện trước đây cứ như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Cô gặp Hà Lạc ở California, bay từ San Francisco về Bắc Kinh. Từ trước tới nay cô luôn là niềm kiêu hãnh của bạn bè, dĩ nhiên sau khi quay về cũng không thể thiếu các buổi tụ họp. Thái Mãn Tâm lấy cớ từ xa mới về, vẫn chưa điều chỉnh được múi giờ, ngày nào cũng ngủ đến gần trưa, buổi tối lại đi ngủ sớm. Người nhà hỏi thì cô nói lúc ở California không mang theo áo rét nên bị cảm cúm.

Mẹ hoàn toàn tin vào những lời cô nói, liền từ chối các buổi họp mặt gia đình, thậm chí mua gà ác, ngân nhĩ, móng giò, nấu các loại canh cho con gái ăn.

Thái Mãn Tâm có hơn nửa ngày là nằm trên giường, phần lớn thời gian không thể ngủ được, chỉ nhìn lên trần nhà, nhớ lại sự quả quyết của Giang Hải mà nước mắt cứ trào ra. Cô cũng không muốn ngủ, mấy lần mơ thấy bị người lạ đuổi theo, nắm lấy chân tay cô, mặc cho cô phản kháng như thế nào cũng không ngăn được sự xâm phạm của đối phương.

Cô cứ sống những ngày tháng mơ hồ như thế, đến khi sắp hết kỳ nghỉ, bỗng nhiên nhận được điện thoại của một người bạn nói gần đây có một tổ chức tiến hành khảo sát hạng mục, cần phiên dịch.

“Chẳng phải cậu cũng có thể làm được sao?”. Thái Mãn Tâm không thấy hứng thú, ưỡn ẹo đáp.

“Trình độ của mình cũng chỉ có thể ứng phó với những cuộc trò chuyện thông thường. Vondĩ đã tìm được một người nhưng cô ấy lại nói phải thi thạc sĩ, không làm được”. Người bạn tỏ ra rất lo lắng: “Bọn mình đã thông báo với đại biểu rồi, người tadia từ Đồng Cẩng xa xôi đến đây, để một người như mình làm phiên dịch thì quả là có chút vô trách nhiệm”.

Thái Mãn Tâm không kìm được hỏi: “Cậu nói ở đâu cơ?”.

“Đồng Cẩng”. Đối phương cười: “Vì thế mình mới tìm cậu. Mình nhớ cậu đã từng đến đó, còn ở lại đó rất lâu. Cậu thích Đồng Cẩng như vậy, đến giúp cũng là điều nên làm, đúng không?”.

Trong lòng cô hiểu rằng mình không nên có bất kỳ mối liên quan nào với nơi này nữa nhưng không thể từ chối bất kỳ thông tin nào liên quan đến anh.

“Đừng do dự nữa. Mình coi như là cậu ngầm đồng ý rồi đấy nhé!”. Cô bạn vui mừng thúc giục.

Tổ chức này chủ yếu tài trợ về bảo vệ động vật hoang dã. Kế hoạch mà Đồng Cẩng đưa ra chủ yếu là phục hồi môi trường sinh thái, trong vùng không có nhiều động vật tiêu biểu. Trong lúc nói chuyện, đại diện của Cục Lâm nghiệp Đồng Cẩng không giấu được vẻ thất vọng. Thái Mãn Tâm cũng thấy buồn, liền đuổi theo họ.

“Sa này vẫn còn cơ hội”. Cô nói: “Chỉ là rất nhiều nhà tài trợ hạn chế hạng mục đầu tư, tổ chức này không được thì thử tổ chức khác xem sao”.

Đối phương rất cảm động: “Cảm ơn cô! Lúc này tôi đã biết là rất nhiều câu cô dịch rất uyển chuyển, giữ thể diện cho chúng tôi”.

“Không cần khách sáo”. Thái Mãn Tâm mỉm cười: “Nói ra thì tôi cũng đã từng đến Đồng Cẩng và thị trấn Bạch Sa gần đó. Tôi rất thích nơi ấy, cũng muốn làm chút gì cho nó”.

“Và? Chào mừng cô lại đến Đồng Cẩng!”. Đối phương rất tích cực: “Hải sản ở chỗ chúng tôi vừa ngon vừa rẻ”.

“Tôi biết”. Cô gật đầu.

“Lần sau tôi đưa cô đi, có một vài nhà hàng cứ thấy du khách là chém giá cắt cổ”.

“Lúc tôi đến đó cũng bình thường, tìm được một nhà hàng rất ngon”.

“Nhà hàng nào?”. Đối phương hỏi.

Thái Mãn Tâm có chút chần chừ, nói tên của anh Thành.

“A... đáng tiếc...”. Đối phương thở dài một tiếng: “Nói cho cô biết một tin không hay, trước đây không lâu... A Thành đã không còn trên cõi đời này nữa”.

“Sao có thể thế được?”.

“Thuyền đánh cá gặp mưa bão, sóng ngoài biển quá lớn...”.

“Anh Thành, sao có thể thế được..”. Thái Mãn Tâm không kìm được nước mắt: “Không phải là trùng tên chứ?”.

Đối phương lắc đầu: “Đây là một vụ tai nạn nghiêm trọng nhất ở Đồng Cẩng trong hai năm trở lại đây, còn có vài người nữa, bao gồm cả người sở hữu chiếc thuyền”.

“Anh muốn nói...”. Thái Mãn Tâm bám chặt vào tay vịn cầu thang, khoảnh khắc đó, cô thà tin rằng tai của mình không thể nghe thấy âm thanh.

“Giang Hải. Người sở hữu chiếc thuyền tên là Giang Hải. Rất nhiều người ở Đồng Cẩng biết cậu ta”.

Tối hôm ấy ăn cơm ở nhà bà nội. Thái Mãn Tâm không thể từ chối được. Cô trả lời câu hỏi của mọi người như một cái máy, cố gắng tập trung chú ý khi người khác nói chuyện nhưng không nghe thấy một từ nào.

Giang Hải, Giang Hải, người khiến mày vừa yêu vừa hận đã không còn nữa.

Thái Mẫn Tâm thấy sống mũi cay cay nhưng không biết kìm nén như thế nào, chỉ có thét trong phòng vệ sinh, khóa cửa, vịn vòi nước và âm thầm khóc. Cô ra sức rửa mặt, vẩy nước lạnh lên đôi mắt sưng đỏ. Mũi tắc nghẹn giống như bị ngạt thở.

“Sao đi lâu như vậy?”, cô vừa ra ngoài, em họ liền lao vào: “Mót chết đi được”.

“Bụng chị không tốt”. Thái Mẫn Tâm cúi đầu: “Thật sự rất khó chịu”.

“Vẫn chưa khỏi cúm à?”. Mẹ sờ trán con gái: “Không có chút tinh thần nào cả, chúng ta về sớm một chút nhé!”.

Bố lái xe, cô ngồi ở ghế sau, gục vào lòng mẹ. Cảm giác ấm áp ấy khiến cô càng muốn khóc. Nhưng ngay từ nhỏ cô đã rất ít khi khóc trước mặt bố mẹ, cũng sợ rằng sự mất kiểm chế lúc này sẽ khiến họ lo lắng không yên nên chỉ có thể nắm chặt tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

Về đến nhà, cô lập tức sắp xếp hành lý, gọi điện thoại đặt vé máy bay đi Đồng Cảng.

“Kỳ nghỉ ngắn như vậy, con còn muốn đi chơi?”. Mẹ than phiền: “Nghỉ hè con đã đi lâu như vậy rồi, bây giờ không thể ở nhà với mẹ và bố con sao?”.

Thái Mẫn Tâm không biết phải giải thích thế nào, chỉ sợ vừa mở miệng nước mắt sẽ trào ra.

“Chiếc váy liền kia của con đâu ạ?”. Cô hỏi: “Chiếc váy màu xanh nhạt”.

“À, con mua cách đây bao nhiêu năm rồi”. Mẹ thần nhiên nói: “Lần trước con đi biển bị nước muối ngâm đến bạc cả màu. Mấy hôm trước, lúc dọn dẹp mẹ đã vứt đi rồi”.

“Nói vứt là vứt, vì sao mẹ không hỏi con?”. Thái Mẫn Tâm hét lên.

“Mới nói có hai câu mà đã nổi nóng như vậy?”. Mẹ vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

Thái Mẫn Tâm đóng sầm cửa lại, dựa lưng vào tường, nước mắt tuôn trào như mưa.

Cô đang chờ máy bay thì mẹ gọi điện thoại: “Từ nhỏ đến lớn bố mẹ chưa từng yêu cầu con làm gì. Nhưng nếu con vừa ở Mỹ về mà vẫn còn thích đi chơi như vậy thì đúng là khiến mẹ và bố con quá đau lòng”.

“Bố mẹ chỉ chú ý đến cảm giác của mình, có nghĩ đến cảm giác của con không?”. Cô đứng trong hàng chờ đổi thẻ lên máy bay, thấp giọng nói.

“Con tự do quen rồi”. Mẹ tức giận: “Bố mẹ có giống những người trói chân trói tay con, cảm đoán con không? Chẳng phải vì mấy ngày gần đây sức khỏe của con không tốt, nên mẹ và bố con không yên tâm để con đi xa sao?”.

“Nhưng con ở nhà cũng không thấy dễ chịu”. Thái Mẫn Tâm làm xong thủ tục lên máy bay, đi đến góc đại sảnh: “Thật sự con không sao, chỉ muốn đi ra ngoài cho khuây khoả thôi”.

“Sao thế?”. Mẹ nhận ra sự khác thường qua giọng nói của con gái.

“Không có gì ạ, chỉ là, chỉ là trong lòng cảm thấy khó chịu”. Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Con gặp vài điều không như ý trong chuyện tình cảm”.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

“Cũng không có gì”. Thái Mẫn Tâm ngừng một lát: “Chỉ là yêu một người, sau đó chia tay”. Cô cố gắng nói thật nhẹ nhàng nhưng nước mắt đã lăn dài trên má.

Mẹ im lặng một lúc: “Bố mẹ... không thấy con nói gì”.

“Con không muốn bố mẹ lo lắng”. Thái Mẫn Tâm lấy kính râm trong túi: “Nhưng quả thực con không thể ở nhà được nữa. Con không hợp với không khí tự hợp ấy. Lần nào con cũng rất buồn nhưng lại phải kìm nén, không để bất kỳ người nào nhận ra. Con thật sự rất mệt, con muốn đi xa một chút, nghỉ ngơi một chút”.

“Đi du lịch sẽ khiến con vui hơn?”. Mẹ hỏi.

“Vâng”. Thái Mẫn Tâm đáp lại rồi gật đầu.

Mẹ không nói gì nữa, dặn dò vài câu rồi cúp máy. Chẳng bao lâu điện thoại lại đổ chuông. Lần này là giọng nói nghiêm khắc của bố: “Không được đi, lập tức quay về ngay bây giờ!”.

“Con đã giải thích với mẹ rồi”.

“Bố biết, vì thế mới không cho con đi!”. Bố thở dài:

“Mẹ con nói con khóc không thành tiếng. Từ nhỏ đến lớn bố chưa từng thấy con như vậy. Con nói xem, tâm trạng của con như vậy, sao bố mẹ yên tâm để một mình con đi đến nơi xa như thế?”.

“Con đã làm xong thủ tục lên máy bay rồi”. Thái Mẫn Tâm nghẹn ngào: “Con sẽ chăm sóc bản thân, con xin lỗi, lần này con sẽ bướng bỉnh đến cùng”.

“Có chuyện gì buồn không thể nói với bố và mẹ con mà phải trốn tránh hả?”. Bố không hiểu: “Nếu con không tin tưởng bố mẹ như thế, không nghĩ đến cảm nhận của bố mẹ thì cũng đừng quay về nữa!”.

Thái Mẫn Tâm không biết nên an ủi bố mẹ thế nào. Nhưng ý cô đã quyết, bắt chuyến bay sớm nhất ngày hôm ấy đến Đà Nẵng. Trên đường bay gặp luồng khí mạnh, máy bay rung lắc, nghiêng ngả. Lúc hạ cánh cô nôn thốc nôn tháo nhưng đã hai ngày không ăn uống gì, cuối cùng chỉ nôn ra dịch vị màu vàng nhạt tanh nồng. Lên xe bus đường dài cô vẫn còn đau đầu. Trên xe là một đoàn sinh viên cùng nhau đi du lịch suốt đường đi hào hứng trò chuyện không ngừng. Cô gái ngồi cạnh có mái tóc ngắn tinh nghịch, không ngừng kéo tay cô hỏi đông hỏi tây.

Thái Mẫn Tâm biết chiếc ba lô leo núi đúng chuẩn sáu mươi ki lô gam của mình quá bắt mắt, thực ra bên trong chỉ có một vài đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Cô không có tâm trạng nào để thưởng thức cảnh vật bên ngoài, lấy mũ lưỡi trai che mặt nhưng không thể ngủ được.

Bỗng nhiên xung quanh tối sầm, các em sinh viên phấn khích hét lên: “Đường hầm dài quá!”.

Dường như nhìn thấy những bông hoa chuông giống như một chuỗi chuông nhỏ rủ xuống, đung đưa, đung đưa trong bóng tối. “Ý nghĩa của nó là nhớ nhung da diết, tên tiếng Anh là foxglove, găng tay của cáo, rất đáng yêu, đúng không”. Lúc ấy cô mỉm cười, chỉ cho Giang Hải xem. Tiếng cười lạnh lạnh, giống như bông foxglove màu hồng có gió thổi qua.

Lúc này cô tưởng rằng đó là tiếng cười sẽ không còn vang vọng trong cuộc đời này nữa.

Khi xe bus đi ngang qua tấm biển chỉ đường có ghi chữ thị trấn Bạch Sa, những giọt nước mắt đã tích tụ bấy lâu chợt trào dâng.

Thị trấn Bạch Sa, thị trấn Bạch Sa mà mình yêu quý. Đó chỉ là một ngã rẽ, thậm chí không phải một trạm dừng chân.

Hành trình giống hết lúc đầu, cùng một chuyến xe, đi trên cùng một con đường, vượt qua cùng một rừng núi sương mù bao phủ, cùng ngắm nhìn mặt biển bao la trong vắt. Nhưng trong cùng một thành phố, đi trên cùng một con phố lại không bao giờ còn gặp lại người ấy nữa.

Thái Mẫn Tâm lấy chiếc xe máy của Giang Hải từ chỗ bà Lục. Cô không thành thạo lắm, thế nên chỉ lái chậm chậm. Men theo con đường lên sườn đồi thoải thoải, hoa cỏ bên đường vô cùng rực rỡ dưới bầu trời xanh biếc, những căn nhà gỗ màu trắng giống như chú hải âu đang rộng đôi cánh. Ở phía cuối con đường là biển xanh mênh mông, ánh nắng nhảy nhót trên mặt biển xanh thẳm.

Gió biển mặn nồng thổi tới, ẩm áp tươi mát, thổi bay vạt áo của cô.

Khoảnh khắc này, trái tim đau nhói như cào xé suốt mấy ngày qua bỗng nhiên tĩnh lại. Thái Mẫn Tâm nghĩ, có lẽ mình sẽ không bao giờ rời xa nơi này.

Con đường ngoằn ngoèo, cảm giác như đang đi tới chân trời góc biển. Chỉ là biển không hiểu, mùa hè qua đi, người lái thuyền sẽ không quay trở lại. Buông tay đẩy yêu, những ký ức đã qua chờ thời gian chôn vùi.

Chàng trai đã từng chở cô đi trên con đường đầy trăng sao đã không còn. Đôi mắt rực cháy của anh đã khép lại. Một màu đen tối, anh và thế giới của mây từ nay chỉ còn một màu đen tối.

Bóng cây bò qua cửa sổ, rón rén leo lên bức tường trắng. Trong giấc mơ, anh đứng đó, ngoảnh đầu lại khẽ mỉm cười.

Tất cả lớp rêu xanh đã úa vàng.

Những bông bồ công anh theo gió bay tới.

Không thể ngăn được dòng chảy của thời gian, vậy thì hãy để nó nhấn chìm hoặc mang mọi thứ đi.

Cái gọi là vĩnh hằng chẳng qua chỉ là tận cùng của hồi ức, tận cùng của giấc mơ.

It's a journey to nowhere.

30. Chương 30

Trong thoáng chốc ấy, cô tìm lại được giá trị của mình, bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhớ lại nỗi đau và sự bất lực ba năm trước, bỗng nhiên Thái Mãn Tâm cảm thấy lúc này mình đã kiên cường hơn rất nhiều. Cô đã có thể bình thản chấp nhận sự thật Giang Hải không còn nữa. Hơn nữa đám mây đen bao phủ trong tim cũng đã tan đi. Cô bắt đầu nhìn lại mình, trong sự chờ đợi và nỗi nhớ nhung đằng đẳng, có phải mình đã trở nên khép mình và cố chấp, chẳng qua là sống trong thế giới tưởng tượng của mình.

Cô không khỏi nhớ lại bức thư mà Hà Lạc đã gửi mình khi vừa mới quyết định đến sống ở Đồng Cảng. Cô ấy nói: “Nhất định cậu sẽ nghĩ rằng có phải số phận quá tàn nhẫn với cậu. Có lẽ tất cả những gì đã qua chỉ có thể theo cậu một thời gian, nhưng đừng vì thế mà mất đi hy vọng vào tương lai. Cậu sẽ hạnh phúc, cậu nhất định có thể hạnh phúc!”.

Tề Dự chúc khuy tay cô: “Đến Đàm Hóa rồi, chuẩn bị xuống xe”.

“Ồ, tôi không ngủ”. Thái Mãn Tâm mở mắt: “Chỉ là nghĩ lại một số chuyện xa vời như chưa từng xảy ra”.

“Sau khi về Bắc Kinh, trước tiên hãy nghỉ ngơi mấy ngày”. Anh dặn dò: “Đừng có vừa về là bắt đầu bận rộn với hạng mục. Bớt chút thời gian ở bên bố mẹ, chắc họ cũng rất nhớ cô”.

Thái Mãn Tâm cười: “Đúng vậy, nói ra thì tôi thấy mình nợ họ rất nhiều”.

Lần gần nhất cô về Bắc Kinh là nửa năm trước, cùng người thân đón Tết. Bố mẹ vô cùng vui mừng khi thấy cô về nhà. Mẹ còn đặc biệt nghỉ một ngày, đưa cô đi dạo phố. Từ thị trấn nhỏ yên tĩnh ven biển bỗng nhiên quay trở về thành phố lớn ồn ào náo nhiệt, Thái Mãn Tâm chưa thể thích ứng ngay được. Cô cũng không muốn mua thêm quần áo, thế nên cùng mẹ đi siêu thị, chọn mua những nguyên liệu cần cho bữa tối.

Mẹ vừa chọn thức ăn vừa hỏi: “Hạng mục mà con phụ trách tiến triển thế nào rồi?”.

“Dạo trước có tổ chuyên gia của nước ngoài đến khảo sát, trong đó có người bạn mà con đã quen ở Mỹ. Anh ấy đã đưa ra rất nhiều kiến nghị”. Thái Mãn Tâm nói: “Con không phụ trách, chỉ giúp thôi ạ”.

“Quen miệng thôi”. Mẹ cười: “Con đừng có nói mẹ và bố con sĩ diện. Người khác hỏi, mẹ không thể nói con chạy đến miền nam mở nhà nghỉ, nói là con cống hiến cho sự phát triển của địa phương, phụ trách hạng mục gì đó, cũng không coi là nói dối chứ?”.

“À con không tốt, làm chuyện chẳng mấy vẻ vang. Lúc ấy con quá bướng bỉnh”. Thái Mãn Tâm khoác vai mẹ: “Hồi ấy con rời khỏi Mỹ, bố mẹ rất thất vọng đúng không ạ?”.

“Dĩ nhiên là có chút nuối tiếc. Từ nhỏ đến lớn con luôn là niềm tự hào của gia đình chúng ta, không chỉ thành tích tốt mà luôn có mục tiêu phấn đấu. Nhưng bỗng nhiên con gạt bỏ tất cả những gì mà trước đây mình phấn đấu. Mẹ và bố con khom mà chấp nhận ngay được”. Mẹ thở dài: “Có điều, về sau bố mẹ đã bình tĩnh suy nghĩ. Có lẽ con đi quá nhanh, quá vội. Bố mẹ chỉ có thể nhìn thấy mặt chấm chỉ, hiểu chuyện của con mà quên rằng con cũng là một đứa trẻ, cũng sẽ gặp trở ngại ở những mặt khác. Con lại tự cao như vậy, khó mà chịu đựng được”.

“Con khiến bố mẹ phải lo lắng rồi”. Thái Mãn Tâm áp vào má mẹ: “Mẹ yên tâm, con đã đỡ hơn rồi, sau này con sẽ vui vẻ”.

Cô đẩy xe đồ đi bên cạnh mẹ, nghe mẹ dạy cách phân biệt móng trước móng sau như thế nào, hạt tiêu của hãng nào ngon hơn, loại đậu nào trước khi nấu phải ngâm bao lâu... Trong cuộc sống bình thường, cảm giác bình dị được mùi khói bếp thật ấm áp. Cô bất chợt nhớ tới một người cũng rất thích nghiên cứu về các món ăn. Khi đi mua đồ cùng Tề Dực, Thái Mãn Tâm giao hết cho anh quyền quyết định. Tề Dực cũng không giải thích nhiều, lựa chọn những nguyên liệu hợp ý mình. Chỉ khi Thái Mãn Tâm hỏi, anh mới nói tiêu chuẩn lựa chọn của mình.

Nếu anh cũng chứng tỏ phong thái của bà quản gia giống như mẹ thì không biết sẽ như thế nào. Thái Mãn Tâm tưởng tượng dáng vẻ thao thao bất tuyệt của Tề Dực mà không nhận được cười.

“Lần này con về bao lâu?”. Mẹ hỏi.

“Nhanh thì một tuần còn lâu thì có lẽ là một tháng ạ”. Thái Mãn Tâm đáp: “Hai ngày hôm nay con về trường gặp cô Trịnh, xem cô ấy có ý kiến gì không. Hai năm nay con không dám về gặp cô ấy. Hồi ấy con đến ngân hàng thế giới thực tập là do cô ấy giới thiệu. Nhất định là cô ấy sẽ nghĩ con không biết phấn đấu, không có ý chí tiến thủ”.

Mẹ cười: “Bây giờ con biết mình không thực tế rồi à? Lúc đầu con quyết định rời khỏi Mỹ, đúng là không có cách nào ngăn cản được”.

“Nhưng con không hối hận”. Thái Mãn Tâm ôm cổ mẹ: “Bởi vì quay về rồi mới dần dần nghĩ thông suốt. Nếu ở lại bên ấy thì thật sự không biết sẽ như thế nào”. Cô mỉm cười và nói: “Có lẽ sẽ đến cầu Cổng Vàng”.

“Đến cầu Cổng Vàng làm gì, không phải là ở San Francisco sao?”.

Dĩ nhiên Thái Mãn Tâm sẽ không nói ẹ biết về cái nơi được gọi là thánh địa tự sát mà Hà Thiên Vĩ đã nói. Hơn nữa cho dù có bị quan tuyệt vọng như thế nào thì cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc từ bỏ cuộc sống của mình.

Thái Mãn Tâm quay trở về trường cũ, đứng vào dịp sắp tốt nghiệp, có thể nhìn thấy những học sinh mặc lễ phục đi lại khắp nơi trong trường, chụp ảnh lưu niệm trước những cảnh vật tiêu biểu.

Hôm ấy là lễ tốt nghiệp của học viện kinh tế, bạn học ở lại học tiếp thạc sĩ và giáo sư Trịnh Văn Á đều ở trung tâm hội nghị. Thế nên cô gọi điện cho cậu bạn Thẩm Liệt, đầu dây bên kia rất ồn ào.

“Mình đang chụp ảnh trước cửa thư viện”. Anh ta lớn tiếng nói: “Cậu sang đây đi, buổi trưa cùng ăn bữa cơm nhé!”.

“Chụp ảnh?”. Thái Mãn Tâm tò mò: “Không phải là cậu lên thẳng tiến sĩ, vẫn còn hai, ba năm nữa mới tốt nghiệp sao?”.

“Chẳng phải là có bà hoàng năm nay tốt nghiệp sao?”.

Thẩm Liệt thở dài: “Bắt mình phải mượn máy ảnh của bạn bằng được”.

Bên kia hét lên: “Thẩm Dương Liệt Xa, bọn em tạo dáng xong rồi, anh nói ngắn gọn thôi”.

“Haha, lãnh đạo sót ruột rồi”. Thái Mãn Tâm cười: “Cậu mau đi chụp ảnh đi, mình đến thư viện tìm cậu”. Cô đã sớm nghe nói bạn gái của Thẩm Liệt là người đẹp nhất nhì khoa Anh nhưng chưa từng gặp mặt, vì thế mà không khỏi tò mò. Đi đến trước thư viện, một đám nữ sinh đang tạo dáng trên bậc thềm. Thẩm Liệt đeo túi máy ảnh, chạy qua chạy lại rất chuyên nghiệp.

“Bức ảnh lúc này chụp được chưa?”. Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn nhắc tà áo, tạo dáng gợi cảm: “Nếu chụp chưa đẹp thì đổi kiểu khác!”.

“Thảo Thảo, cậu muốn nói là đổi kiểu tạo dáng hay là đổi bạn trai?”. Bạn cùng phòng của cô ấy trêu chọc: “Cậu đã thay mấy kiểu rồi đấy”.

“Này, đừng có mà kéo quần áo thạc sĩ như thế”. Thẩm Liệt xua tay: “Em là cô giáo, chú ý hình tượng của nhà giáo nhân dân một chút được không?”.

Cô gái tên là Thảo Thảo chạy lại, đâm hai cái vào lưng anh ta, cười khi khi, nói: “Kỹ thuật chụp ảnh của mình không tốt lại còn lảm chuyện”.

ThẩmLiệt hét lên: “Thời đại nào rồi mà vẫn còn có giáo viên dã man, bạo lực thế này, đánh đập học sinh!”.

“Đưa máy ảnh ỳnh, mình chụp ảnh cho hai người”.

TháiMãn Tâm mỉm cười bước lại: “Thẩm Dương Liệt Xa, đã lâu không gặp, vẫn nhí nhố như vậy”.

“Ok”. Thảo Thảo ôm cổ Thẩm Liệt, thân mật áp má vào má anh.

Bỗng chốc mặt Thẩm Liệt đỏ bừng.

TháiMãn Tâm cười: “Sao thế, bị người ta thịt à?”.

Bạn cùng phòng của Thảo Thảo cũng cười: “Yêu nhau hai năm rồi, sao vẫn e thẹn như vậy?”.

Chụp ảnh xong, Thẩm Liệt chỉ về phía Thái Mãn Tâm: “Các em không biết cái miệng của cô ấy cay nghiệt như thế nào đâu”. Anh ta quay sang bạn gái: “Đây chính là cao thủ tuyệt đỉnh Thái Mãn Tâm thông minh xinh đẹp nhất lớp anh, tài hoa xuất chúng, thấu tình đạt lý, không ai có thể địch nổi. Ban đầu, cái biệt danh Thẩm DươngLiệt Xa cũng là cô ấy ban tặng cho anh”.

“Mình còn không biết mình có danh hiệu dài như vậy cơ đấy”. Thái Mãn Tâm cười.

“Haha, lần này cậu không thưởng ỳnh cái lườm”. Thẩm Liệt có chút bất ngờ: “Đây là Trương Uy Nhụy, hai chữ rất khó nhớ, vì thế cậu gọi cô ấy Thảo Thảo là được”.

“A, chính là cái chị mở khách sạn bên bờ biển sao?”. Trương Uy Nhụy ngạc nhiên ngẩng đầu, suýt chút nữa thì rơi chiếc mũ thực sĩ. Cô vội vàng chỉnh lại: “Đúng là nhân vật truyền kỳ! Em đã nghe Thẩm Liệt nhắc đến chị”.

“Ừm, về cơ bản thì cậu chính là vũ khí mà mình dùng để đả kích Thảo Thảo”. Thẩm Liệt gật đầu: “Mỗi lần cô ấy nói ‘người thông minh hơn em không xinh đẹp bằng em, người xinh đẹp hơn em không thông minh bằng em, anh tìm được em là cái phúc của anh’, mình sẽ phản bác lại, nói đó là em không quen Thái Mãn Tâm thôi”.

“Được rồi được rồi”. Thái Mãn Tâm xua tay: “Mình không muốn làm bia đỡ đạn đâu. Cùng đi ăn nhé, mình mời”.

Bangười đến nhà ăn của trường. Thảo Thảo nghiên cứu menu, Thái Mãn Tâm hỏi ThẩmLiệt về tình hình của các bạn cấp ba. Bỗng nhiên Thảo Thảo ngẩng đầu nhìn TháiMãn Tâm rồi hỏi: “Hồi học cấp ba, anh ấy có theo đuổi chị không?”.

ThẩmLiệt đang uống trà, phồng mồm với bạn gái: “Anh rất muốn phun vào mặt em. Những chuyện yêu đương trẻ con từ nhỏ đến lớn chẳng phải anh đã nói rõ với em rồi sao? Làm gì có chuyện còn sót?”.

Thảo Thảo lấy menu che mặt: “Em tò mò mà. Cho dù anh có thích chị Mãn Tâm thì cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ. Em có thể hiểu được mà. Một cô gái học giỏi lại xinh đẹp, lẽ nào hồi học trung học không được yêu quý sao?”.

“Cô ấy rất kiêu, lại đòi hỏi cao, chỉ có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng, chim sê trên cột điện gì gì đó, không hề chú ý đến lũ củ cải bọn anh”. Thẩm Liệt lắc đầu: “Hồi ấy bọn anh ai cũng phải run sợ khi đứng trước cô ấy, nói sai cái gì đó là có thể bị cô ấy nói cho không còn mặt mũi nào. Em hỏi cô ấy mà xem, năm thứ nhất đi du lịch bụi, lớp cô ấy không có một nam sinh nào biết dùng la bàn nhưng vẫn giả vờ là biết, thế là bị cô ấy châm chọc cho chỉ còn nước chui xuống đất. Hoahồng tuy đẹp nhưng quá nhiều gai. Cô ấy còn nhiều gai hơn bình thường, giống như nhím vậy, ai dám động vào”.

“Mình đáng sợ vậy sao?”. Thái Mãn Tâm cười: “Mình rất thẳng thắn, nhưng không đến nỗi khiến người khác mất mặt chứ? Nếu thật sự là người mà mình thấy chương mất thì mình không thêm bạn tâm đâu”.

“Đúng đúng đúng, được chị dạy dỗ là một niềm vinh dự”. Thẩm Liệt gật đầu.

“Anh ấy lúc nào cũng thích xỏ xiên như thế”. Thảo Thảo béo má bạn trai: “Có phải con trai Bắc Kinh đều như vậy không?”.

“Thế thì không xỏ xiên nữa”. Thẩm Liệt muốn cứu vãn hình tượng của mình: “Chuyện tình cảm của cậu thế nào rồi? Ở lại bên ấy lâu như vậy, không phải là định lấy ngư dân chứ?”.

Thái Mẫn Tâm mỉm cười: “Ngư dân thì sao?”.

“Không phải là thật chứ?”.

“Cậu nói xem?”.

“Từ sau khi cậu bắt ngừng xin thôi việc ở Mỹ, từ bỏ cảm dỗ nhà lầu xe hơi thu nhập cao, kiên quyết về nước, lao mình vào sự nghiệp bảo vệ môi trường vĩ đại của nước ta thì cậu làm chuyện gì mình cũng không thấy ngạc nhiên nữa”.

“Chưa có gì mới, chỉ có cậu thôi”. Thái Mẫn Tâm cười: “Có ý định kết hôn chưa?”.

“Mình vẫn đang đi học, đùa cái gì chứ, chẳng nhẽ để vợ nuôi?”.

Thảo Thảo kháng nghị: “Ai là vợ anh? Đây, ai là vợ anh?”.

Thẩm Liệt thấp giọng nói: “Cậu không được gọi cô ấy là “cô Trương”, phải gọi là Ms.Zhang”. Lập tức bị nắm đấm của bạn gái hời hợt.

Thái Mẫn Tâm và hai người cười cười nói nói, bữa ăn rất vui vẻ.

Buổi chiều, cô đến thăm giáo sư Trịnh Văn Á, giáo viên hướng dẫn luận văn tốt nghiệp của mình. Bắt đầu từ môn chuyên ngành của học kỳ hai năm thứ nhất, giáo sư Trịnh đã chú ý tới Thái Mẫn Tâm. Cô thích cô gái thông minh hiểu học lại rất sáng tạo này, đặc biệt rất thích tính cách mạnh mẽ của cô. “Có sự tỉ mỉ của con gái nhưng lại phóng khoáng giống như con trai”, cô không ngớt lời khen ngợi Thái Mẫn Tâm: “Sau này cho dù là theo học thuật hay là làm doanh nghiệp thì đều có thể phát triển rất tốt”. Một người bạn của giáo sư Trịnh làm việc ở ngân hàng thế giới nhắc đến cơ hội thực tập, Thái Mẫn Tâm là lựa chọn số một.

Nhớ lại niềm hy vọng tha thiết của giáo sư Trịnh, Thái Mẫn Tâm vẫn thấy bồn chồn bất an, luôn cảm thấy mình đã phụ sự kỳ vọng của ân sư. Cô đứng trước văn phòng mà trong lòng thấy rất căng thẳng.

“Sao lại đứng ở đây?”. Phía sau vang lên giọng Chiết Giang mềm mại của giáo sư Trịnh.

Thái Mẫn Tâm ngạc nhiên quay lại, nhìn thấy cô đang bưng trà, mỉm cười đứng sau lưng mình. Mái tóc của cô đã điểm bạc, trông cô già hơn rất nhiều.

“Cô Trịnh, lâu lắm không gặp cô ạ. Đã lâu rồi em không đến thăm cô, vì thế có chút...”, cô hơi ngượng ngùng.

“Haha, cô muốn tin đó là tâm trạng phức tạp của người mới quay trở về quê hương”. Giáo sư Trịnh vỗ vai cô: “Vào trong đi, cô đã nghe bạn học của em nói về một số chuyện của em, nhưng không biết nhiều. Chỉ biết là em thôi việc ở Mỹ rồi đến miền nam, nhất định là có rất nhiều chuyện. Sao nào, không muốn kể cho cô nghe sao?”.

“Đâu có ạ”. Thái Mẫn Tâm mỉm cười: “Chỉ là lúc đầu cô nhiệt tình giới thiệu em, vậy mà bỗng nhiên em lại quyết định rời bỏ ngành này, không hỏi ý kiến của cô, thậm chí không chào một tiếng. Nghĩ lại đúng là phụ sự chăm sóc của cô. Hơn nữa, lần này cũng là gặp vấn đề nan giải nên mới đến thỉnh giáo cô, vì thế mà càng cảm thấy có lỗi ạ”.

“Đúng là cô bé ngốc, sao cô lại tính toán những chuyện ấy chứ?”. Cô Trịnh đặt cốc trà xuống, ngầm nghĩa học trò cứng: “Không phải tất cả mọi người đều đi con đường giống nhau. Cô có rất nhiều học sinh thành công trong ngành này. Nhưng đó không phải là mục tiêu của cô. Cô chỉ cố gắng hết sức, cho các em không gian phát triển tốt nhất, nhưng cô không thể ép một cây gỗ gụ biến thành một cây ngân hạnh được. Em có sự lựa chọn của em, đi con đường của em, đó là chuyện bình thường. Hơn nữa những chuyện em làm cũng rất có ý nghĩa. Có suy nghĩ, có khả năng, có tri thức, có kinh nghiệm thực tiễn, người như vậy là những người chúng ta cần nhất. Em hãy nói hạng mục mà bây giờ em đang làm đi, cô rất muốn nghe”.

“Chỉ là lúc ấy bỗng nhiên em thôi việc, thực ra... chỉ là vì một số lý do rất nhỏ, rất cá nhân”. Thái Mẫn Tâm lấy hết dũng khí: “Hoàn toàn không suy nghĩ sâu xa, cũng không có mục tiêu vĩ đại gì”.

“Như thế thì có sao chứ?”. Giáo sư Trịnh mỉm cười: “Cho dù suy nghĩ ban đầu của em thế nào, chỉ cần em không hối hận với lòng mình, hơn nữa bây giờ tất cả đang bước vào quỹ đạo, thế thì cần gì phải tự trách mình? Em thích công việc em đang làm bây giờ, hơn nữa cho rằng đó là việc làm có ý nghĩa, vậy là đủ. Rất nhiều người chỉ làm việc vì công việc, xét về điểm này, cô thấy em rời khỏi công ty tư vấn chưa chắc đã là

chuyện xấu. Em trải qua sự lựa chọn khác, trải nghiệm một cuộc sống khác, những điều này quý báu hơn bất cứ thứ gì”.

Ngồi trong văn phòng quen thuộc, Thái Mãn Tâm có cảm giác như được quay trở lại với những ngày tháng quên ăn quên ngủ khi làm luận văn năm thứ tư. Vì một đề tài lý tưởng mà tìm tài liệu không biết mệt mỏi, quan trọng hơn là theo đuổi cảm giác thỏa mãn khi được tất cả mọi người khẳng định và khen ngợi. Nhưng lúc này, nhìn ngôi trường cây xanh che phủ um tùm ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cô nhận ra những gì mà bây giờ mình đang theo đuổi chính là nguyện vọng mình có khả năng hoàn thành và thật lòng hy vọng thực hiện.

Trong thoáng chốc ấy, cô tìm lại được giá trị của mình, bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lúc hoàng hôn trời mưa phùn, sau đó lại chuyển nắng, phía chân trời xuất hiện ánh tà dương rực rỡ. Thái Mãn Tâm bước ra từ trường học, đứng ở bến xe bus, nhìn ánh chiều tà lúc hồng đậm lúc tím nhạt. Không khí ẩm ướt khiến cô rất nhớ thời tiết bên bờ biển, không tìm được lấy điện thoại gọi về nhà nghỉ.

“Chị Mãn Tâm, là chị à?”. Đào Đào nghe điện thoại, cô bé hét rất to: “Là chị Mãn Tâm, là chị Mãn Tâm!”. Cô bé có chút ầm ức: “Có phải là sau khi quay về chị đã gặp rất nhiều bạn cũ nên đã quên bọn em rồi không? Ngày nào em cũng chạy sang hỏi có điện thoại của chị không. Ngày nào cũng thất vọng trở về”.

Thái Mãn Tâm bật cười: “Cô bé ngốc, chị mới đi mấy ngày thôi mà”.

“Vâng... Nhưng bọn em đều cảm thấy chị đã đi rất lâu rồi. Hai ngày hôm nay cái đầu kia rất chăm chỉ, cùng anh Tề sửa sang lại phòng. Có điều phần lớn thời gian anh ta vẫn ham chơi. Bây giờ chỉ còn một mình anh Tề quét sơn, anh ta chạy về rồi”.

“Này này, cô giúp thì giúp cho trót có được không?”. Hà Thiên Vĩ bực tức giằng điện thoại: “Mới nói tốt được nửa câu lại khó nghe rồi. Tôi chạy lại chẳng phải là để báo cáo tình hình gần đây với Mãn Tâm sao?”.

“Được rồi, có cậu và Tề Dục ở đó, tôi rất yên tâm”.

“Ồ, bọn anh sẽ làm tốt mọi việc. Dĩ nhiên, nếu em có thể về sớm một chút thì càng tốt. Một thời gian nữa anh phải về Mỹ rồi, bây giờ ngày nào cũng chỉ có thể đối diện với một người đàn ông”. Hà Thiên Vĩ thở dài: “Thế thì gọi gì là kỳ nghỉ chứ?”.

“Tôi gặp vài người bạn và giáo sư, nghe ý kiến của họ, có lẽ sẽ không ở Bắc Kinh lâu đâu”.

“Đúng rồi, có phải Hà Lạc cũng muốn quay về không? Anh nghe bác nói chị ấy có ý định này”.

“Có lẽ vậy, nhưng tạm thời thì không, chỉ là có dự định này thôi”.

“Bạn trai của chị ấy ở Bắc Kinh đúng không? Ha ha, trước khi về Mỹ, anh phải bảo anh ta mời một bữa mới được”.

“Lần này tôi không gặp anh ta”. Thái Mãn Tâm cười: “Có lẽ anh rể tương lai của cậu không muốn gặp tôi, bởi vì ngay từ đầu tôi chưa bao giờ ủng hộ anh ta”.

Hà Thiên Vĩ lại dặn dò vài câu, chẳng qua chỉ là hy vọng cô sớm quay trở lại.

“Mang mascarpone cream cheese về nhé!”- Đào Đào hét to: “Em muốn ăn Tiramisu anh Tề làm!”.

“Được rồi, hứa với mọi người”. Thái Mãn Tâm trả lời từng người một: “Tề Dục đâu? Anh ấy đang bận làm gì?”

Hà Thiên Vĩ miễn cưỡng gọi: “Tề Dục, Tề Dục, Mãn Tâm tìm anh. Nhanh lên một chút, điện thoại đường dài đấy”.

Đầu dây bên kia rất ồn ào, Tề Dục cầm máy: “Mãn Tâm à? Tôi vừa đi rửa tay, dính ít sơn”.

“Không sao, tôi vẫn đang chờ xe”.

“Bắc Kinh vẫn đông người như vậy chứ?”.

“Đúng vậy, sau khi quay trở về từ Đồng Cảng tôi không thích ứng được. Lúc đi qua đường, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải đều có đèn giao thông, tôi sắp không phân biệt được đâu là đèn dành cho người đi bộ, đâu là đèn

dành cho xe cộ rồi. Đường lại quá rộng, đi được một nửa thì đèn xanh biến thành đèn đỏ”. Thái Mãn Tâm than phiền như một đứa trẻ con: “Thành phố quá rộng, đi đâu cũng phải ngồi xe bus ít nhất là một tiếng”.

“Haha, cô về trường rồi à?”. Anh cười: “Cách nhà rất xa đúng không? Gặp được giáo sư Trịnh không? Nói chuyện thế nào?”.

“Cũng được, tất cả đều thuận lợi”. Nhắc đến cuộc nói chuyện buổi chiều, Thái Mãn Tâm phấn khích hẳn lên: “Cô Trịnh đề nghị liệu có thể mở rộng phạm vi của hạng mục không. Ngoài phục hồi rừng ngập mặn ở cửa sông, đồng thời trồng rừng nhân tạo với quy mô lớn ở thượng du Lam Bình Sơn. Bây giờ có một số giống cây mới, chu kỳ sinh trưởng ngắn hơn giống cũ gần một nửa, nhưng sản lượng rất cao. Mặc dù ban đầu phải đầu tư một khoản vốn lớn nhưng một khi đã vào guồng thì thu nhập trong vài năm cao hơn lãi suất ngân hàng rất nhiều. Dĩ nhiên quy hoạch hợp lý như thế nào, trồng trọt và chặt phá có kế hoạch, trồng loại cây gì... đều cần phải căn cứ vào tình hình cụ thể để phân tích. Giáo sư Trịnh còn đưa ra rất nhiều ý kiến khác. Cô ấy muốn tôi nói chuyện với người ở Cục Lâm nghiệp, cũng hứa là sẽ làm cố vấn cho chúng ta. Có thể cô ấy sẽ đến Đồng Cánh vào một ngày gần nhất”.

“Xem ra lần này thật sự có tiến triển”. Tề Dực cười: “Lần đầu tiên thấy cô thao thao bất tuyệt như vậy”.

“Cũng không phải là nhảy vọt gì, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy đường càng lúc càng rộng. Cũng nhận ra mình vẫn còn rất nhiều điều có thể học, có thể làm”.

“Cô không định ở lại, đi theo cô Trịnh đấy chứ?”.

“Cũng không phải là không thể, có điều, thế nào thì cũng phải đợi đến khi giải quyết xong mọi việc. Hơn nữa, tôi không biết mình có nở rời khỏi Đồng Cánh không nữa”.

“Vậy thì cô định khi nào quay lại?”.

Giọng nói của anh rất hồn hậu, ngữ khí hỏi thăm khiến Thái Mãn Tâm có cảm giác vui sướng mơ hồ.

“Có lẽ sẽ không lâu đâu, tôi sẽ nhanh chóng kết thúc mọi việc ở Bắc Kinh. Ở đó vẫn ổn chứ? Cũng không cần sửa sang quá nhiều, mùa xuân ấm áp. Bây giờ vẫn đang là mùa nóng, đợi đến mùa mưa sửa sang cũng kịp mà”.

“Tôi biết, chỉ là đến lúc đó Thiên Vĩ đi rồi, sợ cô không có người”. Tề Dực ngừng một lát: “Hai hôm nữa tôi phải đi Bắc Kinh một chuyến”.

“Vậy à? Khi nào?”.

“Một người bạn mà tôi quen khi làm tình nguyện viên ở nước ngoài đến Trung Quốc. Chúng tôi hẹn gặp nhau. Anh ấy biết một vài cơ hội làm việc”.

“Anh muốn tìm việc?”.

“Ừm, có lẽ ở trong nước, có lẽ đến quốc gia khác”.

Hà Thiên Vĩ châm chọc: “Ha ha, cuối cùng cũng đi rồi. Biết ngay là có người không thể ở lâu ở một nơi nhỏ bé như chỗ chúng ta”.

Thái Mãn Tâm có chút thất vọng: “Đúng vậy, tất cả đều quay trở về quỹ đạo, anh nên đi làm những việc mà anh thật sự muốn làm”.

31. Chương 31

Có lẽ nhìn từ xa là khoảng cách thích hợp nhất giữa hai người.

Hai tuần sau, Thái Mãn Tâm đặt vé máy bay quay trở lại Đam Hóa. Hai ngày trước khi cô đi, Tề Dực xuất phát đến Bắc Kinh. Anh và Thái Mãn Tâm hẹn gặp nhau ở quảng trường gần nhà cô. Thời tiết nóng bức, Thái Mãn Tâm ngồi ở chỗ mát chờ anh. Có đứa trẻ lao vào vòi nước ở trung tâm quảng trường, bị trượt chân ướt hết cả quần áo nhưng vẫn tươi cười bò dậy, khua chân múa tay. Hình ảnh trẻ con ngây thơ ấy khiến cô không kìm được mỉm cười.

Tề Dực nhìn thấy bóng dáng của Thái Mãn Tâm từ phía xa. Cô mặc một chiếc áo phông rộng và quần bò, tóc buộc cao, khuôn mặt rạng rỡ, trong sáng và vui vẻ. Anh dừng bước, lặng lẽ ngắm nhìn cô qua dòng người xuôi ngược. Cô ngồi trên bậc thềm đối diện với vòi phun nước, khẽ ngẩng đầu, hai chân đung đưa nhẹ, dường như đang lắng nghe một bản nhạc vui vẻ.

Anh muốn nhớ tới một Thái Mãn Tâm như thế. Cho dù là sau khi rời xa, cho dù đi tới đất nước buốt giá như thế nào thì cũng có nụ cười của cô sưởi ấm con đường giằng co. Nếu không phải vì Giang Hải, có thể anh sẽ không có cơ hội cô. Cũng chính vì Giang Hải, anh không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh hy vọng Thái Mãn Tâm mãi mãi hạnh phúc, vui vẻ. Còn sự tồn tại của mình dường như sẽ mang lại rất nhiều nhân tố không xác định cho điều này.

Có lẽ nhìn từ xa là khoảng cách thích hợp nhất giữa hai người.

Đứa bé vừa ngã bị mẹ gọi về. Thái Mãn Tâm mỉm cười nhìn cậu ta lao chạy lại, ánh mắt bắt gặp Tề Dực đứng bên quảng trường. Cô vẫy tay, ngẩng đầu nhìn Tề Dực đang bước lại gần: “Anh đến lâu rồi đúng không? Cứ đứng ở đó à?”.

“À, đông người quá, không nhìn thấy cô. Tôi đang định gọi điện thoại”.

“Gặp bạn anh chưa? Có tiến triển gì không?”. Thái Mãn Tâm hỏi.

“Anh ấy là người may mắn sống sót trong trận sóng thần năm ấy, sau đó dốc hết sức vào các hạng mục phục hồi sau thiên tai. Lần này có một tổ chức hỗ trợ xây dựng trường học ở miền nam nước Thái. Họ cần người”.

“Anh quyết định đi rồi chứ... Vậy thì khi nào đi?”.

“Haituần nữa”.

“Nhanh vậy sao?”. Thái Mãn Tâm buột miệng nói: “Tôi muốn nói là chẳng phải anh còn phải đến Thượng Hải thăm mẹ anh sao?”.

“Đúng vậy, vì thế tôi không ở lại Bắc Kinh lâu. Có điều sau khi đi Thượng Hải, tôi sẽ lại về Đồng Cảng, sau đó bay từ Quảng Châu hoặc Côn Minh sang Thái Lan”.

“Vậy tôi cùng anh đi mua ít đồ nhé!”. Thái Mãn Tâm đứng dậy: “Anh phải mang chút quà về nhà chứ”.

Cô đi trước Tề Dực nửa bước. Hai ngày hôm nay cô rất hào hứng, trong lòng ấp ủ biết bao dự định to lớn. Anh là người hiểu cô nhất, có thể cùng nhau chia sẻ. Nhưng lúc này đây anh sắp đi đến một đất nước nhiệt đới cách xa hàng nghìn dặm. Dường như tất cả những cuộc trò chuyện lúc này đều không còn ý nghĩa nữa.

Tề Dực muốn mua một vài sản phẩm dinh dưỡng ẹ. Anh còn muốn mua ít đồ chơi tặng cho đứa cháu mà mình chưa từng gặp mặt. Thái Mãn Tâm giúp anh chọn một bộ đồ chơi ghép hình. Tề Dực đi thanh toán, cô liền đi dạo quanh khu đồ trẻ em bên cạnh. Sở những chiếc áo sơ mi nhỏ, cô không tìm được nỗi xót xa trong lòng. Cô đã từng cố gắng tìm kiếm A Mai, hy vọng sinh mệnh của Giang Hải sẽ được nối tiếp bằng một sinh linh nhỏ bé. Trong tưởng tượng của cô, đứa trẻ đó giống hệt Giang Hải hồi nhỏ. Đó là một ý nghĩ thật ấu trĩ. Cho dù đứa trẻ đó thật sự tồn tại thì nó cũng không phải là Giang Hải. Người mà mình đã từng yêu sâu sắc, mang lại cho mình hồi ức đau thương và nỗi nhớ nhung vô tận đã không còn trên cõi đời này nữa. Nỗi nhớ về anh chỉ có thể gửi gắm vào biển trời bao la chứ không thể chuyển sang một người nào khác.

May mà nỗi đau khổ và phần nộ đã tan biến, chỉ có những khoảnh khắc lãng mạn thỉnh thoảng lại trào dâng trong lòng, mang theo những tiếng thở dài khe khẽ, dịu dàng.

Dường như đã nhìn thấy hướng đi của cuộc đời, có thể rảo bước tiến lên phía trước. Thái Mãn Tâm ngẩng đầu, nhìn về phía Tề Dực. Anh chỉ là bạn thân của Giang Hải đến truyền đạt lại những gì hồi ấy anh ấy chưa nói sao? Giải đáp những thắc mắc giằng xé trong lòng mình rồi, liệu anh có thể ra đi mà không một chút lưu luyến không?

Công này người suy nghĩ, suýt chút nữa thì va vào khách hàng đứng sau. Đối phương kêu lên một tiếng. Thái Mãn Tâm quay lại thì thấy đó là một phụ nữ đang mang bầu, vẫy vẫy tay cô ấy và hỏi: “Chị không sao chứ?”.

“Không sao”. Cô ấy xua tay: “Nhưng chẳng có cách nào cả, bây giờ tôi đứng rất tốn chỗ”.

Thái Mẫn Tâm cười. Cô thấy Tề Dực bước lại, liền hỏi: “Có muốn mua thêm hai chiếc áo sơ mi nhỏ không?”.

“Tôi chưa gặp cháu bao giờ, không biết bây giờ nó mặc size bao nhiêu?”.

“Quần áo trẻ con, mua số to một chút sẽ không vấn đề gì đâu”.

“Thế cũng được...”.

Người phụ nữ ấy đã bước qua, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người lại ngoảnh đầu lại: “Lão quái?”. Cô ấy tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Đúng là anh không?”.

“Khởi San...”. Tề Dực bước lên trước hai bước, ngoảnh đầu nhìn Thái Mẫn Tâm, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Cô nhanh chóng phát hiện ra, liền cười, nói: “Hai người nói chuyện đi, tôi xuống tầng dưới xem quần áo”.

“Không cần đâu, lát nữa chồng em đến đón em”. Khởi San xoa bụng: “Em cũng mệt rồi. Chúng ta xuống quán cà phê tầng dưới ngồi một lát đi. Lão quái, có bạn gái rồi cũng không giới thiệu với em sao?”.

“Không phải... Thái Mẫn Tâm, bọn anh chỉ là bạn”.

“Ồ... yên tâm, thế thì em cũng không nói chuyện xấu của anh ngày xưa đâu”. Khởi San cười xảo quyệt: “Đi thôi, sợ em vạch mặt anh à?”.

“Ngày dự sinh là bao giờ?”. Ba người gọi một ấm trà hoa quả, Tề Dực hỏi.

“Khoảng cuối năm”.

“Biết là trai hay gái chưa?”.

“Không biết, nhưng mọi người đều nói là con trai”. Khởi San chỉ vào má mình: “Nổi rất nhiều nốt đỏ, mọi người đều nói khi chữa con trai thì mẹ sẽ xấu đi”.

Tề Dực cười: “Sao có thể thế được? Có điều trong ấn tượng của anh thì em vẫn thế. Không ngờ đã sắp làm mẹ rồi”.

“Đã bao lâu em không gặp anh rồi nhỉ?”. Khởi San hỏi: “Thực ra lần gặp cuối cùng cũng rất khó xử, gần như ngày nào cũng cãi nhau. Em thật không ngờ mình còn có dũng khí ngồi ở đây như thế này, cùng anh nói chuyện trước đây”.

“Em không làm gì sai, chỉ là...”.

“Chỉ là thiếu lòng tin, đúng không?”. Khởi San mỉm cười: “Hồi ấy em mới hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, tưởng rằng bạn trai phản bội mình lãng nhãng với người khác, lại còn có con. Bắt anh ấy giải thích thì anh ấy không chịu nói, chỉ hỏi em có tin anh ấy không. Về sau chính A Mai đến giải thích với em thì em mới hiểu. Cô ấy ở cùng ban nhạc của bọn anh, chạy đến Đàm Hóa và Đồng Cảng không phải vì Giang Hải. Em tin anh ấy rồi, chống lại sự phản đối của gia đình muốn ở bên anh ấy. Cho dù hoàn cảnh của anh ấy phức tạp như thế nào, có học vị hay không thì em cũng không bận tâm. Nhưng anh ấy không chịu vì em mà ở lại Bắc Kinh. Anh ấy nói không thích thành phố lớn. Nhưng em sống ở đây mà. Bắc Kinh thật sự tệ vậy sao, thậm chí không bằng một thị trấn nhỏ ven biển sao?”. Cô thở dài: “Dĩ nhiên, hồi ấy em còn trẻ, tưởng rằng đã yêu thì không có gì là không thể. Huống hồ đối phương là Giang Hải, có lẽ anh ấy không bao giờ vì bất kỳ ai mà thay đổi bất cứ điều gì”.

Thái Mẫn Tâm đã hiểu được thân phận của Khởi San. Cô nắm chặt tay cầm.

Tề Dực ừ: “A Hải biết áp lực từ phía gia đình em đã rất lớn rồi. Hơn nữa em cũng không muốn đến Đồng Cảng. Nếu miễn cưỡng ở bên nhau thì bây giờ cũng không vui”.

“Nhưng nếu anh ấy ở lại Bắc Kinh, có lẽ sẽ không...”. Hai mắt Khởi San đỏ hoe, khe sứt sứt: “Xin lỗi, có lẽ hôm nay em không nên nói với anh những chuyện này. Có điều sau khi biết Giang Hải xảy ra chuyện, trong lòng em rất bức bối. Bao nhiêu năm qua rồi mà không biết có thể nói với ai”.

“Tình yêu thật sự cũng cần thiên thời địa lợi”. Thái Mẫn Tâm chậm rãi nói: “Con người thật sự nên vì tình cảm mà từ bỏ tất cả sao? Có lẽ mọi người đều chỉ lựa chọn môi trường sống mình thích nhất mà thôi. Nếu

anh ấy lựa chọn ở lại đây, sống một cuộc sống không như mong muốn, vậy thì anh ấy cũng không phải là người mà chị thích nữa”.

“Cô cũng quen A Hải?”. Khởi San hỏi.

“Ban năm trước có duyên gặp mặt”.

“Chỉ là tôi đã kìm nén rất lâu mà không thể chia sẻ với ai. Thực ra lúc đầu, rốt cuộc là anh ấy từ bỏ tôi hay tôi từ bỏ anh ấy, thật sự cũng rất khó nói. Lão quainói đúng, tình yêu không làm tôi thay đổi, tôi không có đủ dũng khí để vứt bỏ tất cả mọi thứ ở Bắc Kinh để đến Đồng Cảng”. Cô cúi đầu, vuốt ve cái bụng nhô cao, về mặt dịu dàng: “Thực ra cuộc sống như thế này thích hợp với em hơn, yên ổn, bình lặng. Nhưng lúc còn trẻ, có lẽ sẽ thích những anh chàng mạnh mẽ hơn. May mà lúc ấy em đã có bạn trai tình cảm sâu đậm, nếu không nghe thấy tin anh ấy gặp nạn, e rằng thật sự không biết phải sống như thế nào”.

Chồng của Khởi San đến đón cô ấy. Thái Mãn Tâm và Tề Dực vẫn ngồi đối diện trong quán cà phê.

“Thế giới này đúng là nhỏ thật”. Cô cười: “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp bạn gái của anh ấy hồi học đại học, thậm chí không hề nghĩ tới sự tồn tại của cô ấy”.

“Từ hồi tốt nghiệp, tôi cũng không gặp lại cô ấy, đã rất nhiều năm rồi”.

“Thực ra cô ấy rất may mắn”.

Tề Dực giơ tay, dường như muốn cầm tay cô nhưng đến giữa chừng thì dừng lại một chút, cuối cùng đặt tay lên cạnh tay cô.

Thái Mãn Tâm cười rồi lắc đầu: “Đừng lo, tôi cảm thấy mình cũng rất may mắn. Tôi gặp anh ấy, thay đổi cuộc sống của mình, cũng đã trải qua những trở ngại nhưng bây giờ, dường như tất cả đều dần dần tốt lên. Lúc buồn, tôi đã từng nghĩ thà rằng mình chưa bao giờ quen người này. Nhưng đã từng còn tốt hơn là không có gì”.

“Thấy cô tích cực, lạc quan như thế này là tôi yên tâm rồi”. Tề Dực nói: “Tôi về Thượng Hải một tuần, sau đó sẽ đến Đồng Cảng, xem xem trước khi đi có thể giúp gì được không, tìm tài liệu, viết báo cáo, hay là sửa phòng?”.

Thái Mãn Tâm cảm thấy hụt hẫng trong lòng, xoay chiếc cốc trên tay, không tìm được chủ đề nói chuyện, một lúc sau liền hỏi: “Chẳng phải mẹ anh đã từng nhậm chức ở Đàm Hóa sao? Sao về sau lại đến Thượng Hải?”.

“Chị dâu tôi là người Thượng Hải. Sau khi về hưu, mẹ tôi đến Thượng Hải trông cháu. Anh trai tôi... đã không còn nữa”.

“Xin lỗi”.

Về mặt của Tề Dực rất phức tạp: “Không sao, đợi sau khi về Đồng Cảng, tôi sẽ nói với cô những chuyện này”.

“Cũng đúng”. Thái Mãn Tâm gật đầu: “Mấy ngày này đừng nghĩ đến những chuyện này, hãy vui vẻ ở bên người thân”.

Nửa đêm, Tề Dực trần trọc không sao ngủ được. Lúc nửa tỉnh nửa mơ, dường như đang ở hành lang lạnh lẽo của bệnh viện, dài và u tối, giống như không có lối ra. Trong một đêm mà mẹ già đi nhiều, chị dâu gào thét tên của anh trai đến xé ruột xé gan. Anh không dám nhìn khuôn mặt dưới lớp vải trắng. Dường như như vậy thì không phải đối diện với cái chết. Anh quỳ xuống, không ngừng đâm xuống đất.

Bất chợt lại quay trở về với đêm tối trò chuyện cùng Giang Hải, nghe thấy giọng nói của mình: “Mình đảm bảo tuyệt đối không có một sai sót nào. Sẽ có kế hoạch tỉ mỉ và biện pháp đảm bảo an toàn. Hơn nữa như thế cũng có thể rửa sạch hiềm nghi của cậu”.

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này, chúng ta đều rất buồn”. Có người vỗ vai anh: “Cậu đừng tự trách mình. Đây không phải là lỗi của cậu. Chúng ta đều không ngờ điện thoại không dây mất tín hiệu trong mưa bão, Giang Hải lại quay về thuyền”.

“Tôi sẽ không tha thứ ỉn”. Anh đứng dậy: “Là tôi đã thuyết phục cậu ấy mạo hiểm. Tôi không có cách nào ở lại, thản nhiên chấp nhận những lời khen ngợi hay vinh dự gì cả”.

Lúc ấy mùa mưa đã tới, gió rít từng hồi, bức di ảnh của Giang Hải trên bàn, trong điện thoại là tiếng khóc của cô gái: “Em có thể gặp anh lần cuối cùng được không? Chỉ cần anh nói một câu, hoặc là mỉm cười, em sẽ cảm thấy mối quan hệ này kết thúc thật đẹp. Vì sao anh không chịu?”.

Dường như anh nhìn thấy Thái Mãn Tâm đứng trong căn phòng ở đảo Lệ, bỗng nhiên quay người, mái tóc dài lẳng lơ bay trong gió. Cô không nói một lời. Tất cả cảnh vật nhanh chóng lùi về phía sau, thu nhỏ thành một điểm sáng không thể với tới.

Tề Dực giật mình bừng tỉnh, vết sẹo ở lưng đau nhói. Anh không nhớ cảnh tượng khi sóng thần xảy ra ở Thái Lan, chỉ nhớ tiếng động ỉn tai nhức óc, tiếng kêu cứu thảm thiết của mọi người. Cảm giác lưng như bị cào xé, toàn thân anh run lên, sóng biển cao vút ập tới. Dòng nước chảy xiết nhanh chóng ào vào miệng, vào mũi, cảm giác đè nén không thể vùng vẫy khiến anh gần như vĩnh viễn không thể thoát khỏi dòng nước xoáy. Khi anh bò dậy khỏi vùng bùn với toàn thân đầm máu, cảm giác như mình thật sự vừa mới đi qua cõi chết.

Đứng trước sự sống và cái chết, anh nghĩ tới tâm nguyện mình vẫn chưa hoàn thành. Ban đêm nay, cảm giác day dứt không lúc nào ngừng cấn xé tâm hồn anh. Cho dù đi xa đến đâu, đến tận cùng thế giới xa lạ, chúng đều theo anh như hình với bóng.

Thái Mãn Tâm sắp khởi hành về đảo Lệ. Hà Thiên Vĩ gọi điện cho cô, nói là có một kênh truyền hình đã xem thông tin của đài truyền hình tỉnh, rất hứng thú với hạng mục phục hồi môi trường sinh thái của vùng, muốn đến ghi hình. Vì muốn giới thiệu về kinh tế du lịch của vùng nên muốn đến nhà nghỉ lấy cảnh. Thái Mãn Tâm nghĩ một lúc rồi đồng ý. Cô lấy số điện thoại của đối phương, hẹn gặp đoàn ghi hình ở Đồng Cảng.

Người phụ trách họ Kha, hơn Thái Mãn Tâm hai, ba tuổi nên cô theo mọi người trong đoàn gọi là chị Tiểu Kha. Tiểu Kha nói: “Cô không thuộc sự quản lý của tôi, không cần giống họ, gọi tôi Tiểu Kha là được”.

Thái Mãn Tâm cười: “Giống như ca sĩ vậy”.

Tiểu Kha cũng cười: “May mà không phải Lão Lang[1]”.

[1] Một nam ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc.

Trong đoàn đều là người trẻ tuổi, mọi người nói chuyện rất hợp, làm việc cũng nhenhàng, vui vẻ.

Hà Thiên Vĩ có cơ hội lên ti vi nên chỉnh sửa kiểu tóc rất tỉ mỉ. Sau khi quay xong, Tiểu Kha trêu cậu ta, đoạn này chỉ cần lấy phần lưng, đồng thời phối hợp thêm lời dẫn: “Nhiều người ở nơi khác, thậm chí du khách nước ngoài vì ngưỡng mộ danh tiếng nên đến đây. Ngành du lịch của vùng phát triển nhanh chóng nhưng ai nỡ chịu trách nhiệm về sự tàn phá môi trường đây?”.

Hà Thiên Vĩ kêu ầm lên là bị lừa, nói đoàn ghi hình làm ô bản hình tượng lành mạnh, tươi sáng của mình.

Đào Đào nói xen vào. Cô nói nếu lấy toàn cảnh anh ta thì mới làm tổn hại hình tượng lành mạnh của Đồng Cảng.

Hai người không ai nhường ai, mỗi người một câu, tranh cãi ầm ĩ.

Chiều tối, mọi người ăn đồ nướng ở vườn sau, lúc mặt trời lặn thì uống bia nói chuyện. Tiểu Kha hỏi: “Khí chất và ngoại hình của cô đều ổn như vậy, vì sao không chịu lên truyền hình?”.

Thái Mãn Tâm cười: “Tôi đến đây định cư, thật ra là vì một số lý do riêng, không muốn người khác biết”.

“Thật đáng tiếc, thực ra những câu chuyện như thế này rất hút khách”. Tiểu Kha lắc đầu: “VẬY ĐAU BÉP Ở ĐÂY ĐÂU? ANH TA CÓ MUỐN LÊN TRUYỀN HÌNH KHÔNG? MẸ ANH TA TRƯỚC ĐÂY LÀ PHÓ THỊ TRƯỞNG CỦA ĐẠM HÓA”.

“Chị là KGB[2] à?”. Thái Mãn Tâm hỏi.

[2] Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti: Ủy ban An ninh Quốc gia Nga.

“Tôi đã nhìn thấy Tề Dực trong bản tin của đài truyền hình tỉnh, hỏi người ở Cục Lâm nghiệp là biết bây giờ anh ta làm gì”. Tiểu Kha dùng đưa cốc bia trên tay, ghé sát bên tai Thái Mãn Tâm: “Anh ấy là người mà tôi đã yêu thầm hồi học cấp ba đấy”.

Thái Mãn Tâm trợn tròn mắt.

Tiểu Kha ngượng ngùng quay đầu đi: “Vì thế tôi ngày đêm lên kế hoạch dự án chính là để quang minh chính đại đến điều tra anh ấy. Đáng tiếc anh ấy không ở đây”.

Nói đến thời cấp ba của Tề Dực, Thái Mãn Tâm không khỏi sững sờ. Về khoảng thời gian này, cô đã từng nói với anh mấy lần rồi. Nhưng lần nào cũng là tìm kiếm những thông tin liên quan đến Giang Hải, chưa từng hỏi về câu chuyện của chính bản thân Tề Dực. Những gì cô biết về anh cũng chỉ dừng lại ở mức những gì có liên quan đến việc anh là bạn thân của Giang Hải.

Tiểu Kha đã uống dấm ba lon bia, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Năm ấy Tề Dực thật sự là hoàng tử bạch mã trong lòng rất nhiều cô gái, lịch sự nho nhã, vừa nhìn là biết ngay con nhà gia giáo. Hồi ấy mẹ anh ấy là trưởng phòng giáo dục nhưng anh ấy không hề kiêu ngạo, thành tích tốt, là chủ lực của đội bóng chuyền của trường. Về sau cùng vài người bạn lập ban nhạc, đúng là khiến người khác ngưỡng mộ”.

Thái Mãn Tâm cười: “Nghe nói là Giang Hải muốn kéo anh chàng ưu tú này làm tông phạm”.

Tiểu Kha gật đầu: “Cô cũng biết à. Một người xuất sắc như Tề Dực, lại là công tử của trưởng phòng giáo dục thành phố, ai có thể làm khó anh ấy? Giang Hải là người rất xảo quyệt. Hồi học cấp ba tôi không thích anh ta, cảm thấy anh ta quá khôn khéo. Có điều cũng có rất nhiều cô gái cảm thấy anh ta rất chín chắn, rất mê anh ta”.

Cô ấy lại kể về rất nhiều chuyện hồi học cấp ba, ví dụ như đã từng tìm kiếm bóng dáng của Tề Dực trên sân bóng như thế nào, vì anh ấy nói chuyện nhiều với cô gái khác mà canh cánh trong lòng ra sao, đã buồn như thế nào khi nhận được giấy báo trúng tuyển ở thành phố khác, đã từng âm thầm rơi lệ khi nghe nói anh ấy có bạn gái...

“Có điều những chuyện đó đều là những chuyện từ lâu lắm rồi”. Tiểu Kha xua tay: “Bây giờ tôi không thấy buồn nữa, chỉ thật sự muốn xem anh ấy sống có tốt không”.

“Mấy hôm nữa anh ấy sẽ quay lại Đồng Cảng”. Thái Mãn Tâm nói: “Nhưng không ở lâu, sau đó sẽ đến Thái Lan, tham gia vào công tác khôi phục sau sóng thần”.

“Thú thật tôi thật không ngờ Tề Dực sẽ theo con đường này”. Tiểu Kha thở dài: “Tất cả chúng tôi đều nghĩ rằng anh ấy sẽ đi con đường rộng mở, làm công chức, sau đó từng bước thăng tiến. Nhưng ai ngờ hơn hai năm trước, bỗng nhiên anh ấy xin từ chức rồi đi đến hang sâu rừng rậm làm tình nguyện viên. Bạn gái không chịu được sự cô đơn, nhanh chóng yêu người khác. Hồi ấy tôi còn tưởng mình có cơ hội. Nào ngờ anh ấy càng đi càng xa, đi vòng quanh thế giới”.

Thái Mãn Tâm nhìn chiếc nhẫn ở ngón giữa tay trái của Tiểu Kha, mỉm cười và nói: “Có lẽ bỗng nhiên phát hiện ra điều mà mình muốn làm?”.

Tiểu Kha lắc đầu: “Tôi luôn cảm thấy có liên quan tới việc hy sinh vì nhiệm vụ của anh trai anh ấy”.

“Hy sinh vì nhiệm vụ?” Thái Mãn Tâm ngạc nhiên nói, “Tôi biết anh trai anh ấy không còn nữa, nhưng không biết...”.

“Anh trai của Tề Dực làm trong đội chống buôn lậu, mới kết hôn không lâu thì hy sinh trong lúc đang làm nhiệm vụ. Mấy tháng sau đó thì trùm buôn lậu ở Đồng Cảng salưới. Có điều chuyện án chống buôn lậu lần ấy vẫn tiếp tục, có rất nhiều người liên quan. Vì sự an toàn của một số người khai báo nên không đưa tin nhiều”. Tiểu Kha nói: “Nếu không chắc chắn cũng là sự kiện gây chấn động”.

“Hồi ấy Tề Dực là sinh viên ưu tú của học viện Luật, sau khi tốt nghiệp làm việc ở hải quan. Đối với chúng tôi thì đúng là vô cùng đáng tự hào. Có điều sau khi anh trai anh ấy hy sinh, mẹ anh ấy về Thượng Hải chăm sóc con dâu đang mang thai. Nghỉ lại năm ấy Tề Dực cũng phải chịu cú sốc rất lớn, lần lượt mất đi anh trai và bạn thân, vì thế nhân sinh quan mới thay đổi như vậy. Đó cũng là điều bình thường”.

“Những chuyện này cũng là ba năm trước?”. Thái Mẫn Tâm không kìm được hỏi: “Chị muốn nói anh ấy lần lượt mất đi anh trai và bạn thân chính là năm thuyền đánh cá của Giang Hải gặp bão sao?”.

“Đâu phải chỉ đơn thuần là gặp bão?”. Tiểu Kha cười: “Lúc ấy đã là mùa mưa, sóng to gió lớn, có mấy chiếc thuyền đánh cá ra biển đánh cá trong thời tiết như vậy? Trước đây tôi đã từng đưa tin về phòng chống buôn lậu. Lúc đầu bên này hầu hết phần tử buôn lậu đều dùng thuyền đánh cá để cải trang. Về sau càng ngày càng công cuồng. Cô biết loại xuồng máy lắp bảy tám mô tơ chứ? Có loại còn vũ trang, đúng là vũ khí bọc thép, quả thực rất hiểm độc”.

“Thuyền đánh cá, buôn lậu... Chị muốn nói, Giang Hải có liên quan...”.

“Cụ thể thì không rõ. Những chuyện này hai năm trước đều là bí mật. Bây giờ cũng qua lâu như vậy rồi, một vài sự thật có lẽ đã chìm xuống đáy biển”.

Một tuần sau đoàn ghi hình chuẩn bị rời đi. Thái Mẫn Tâm hỏi Tiểu Kha: “Chị không chờ thêm hai ngày sao? Có lẽ Tề Dực sẽ quay lại”.

“Một đoàn người thế này, ăn ở đi lại, việc chi tiêu của tôi đã vượt mức rồi”. Tiểu Kha nói: “Biết được tiếp theo anh ấy đi đâu là tốt rồi, giống như một người bạn cũ, biết được thông tin về anh ấy, cho dù không liên lạc, cũng sẽ không cảm thấy hụt hẫng như người này đã biến mất”.

Nhưng có một số người đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này. Thái Mẫn Tâm cầm cây đàn guitar mà Giang Hải để lại, trong lòng cảm thấy bất an. Anh trai Tề Dực hy sinh vì nhiệm vụ truy bắt băng nhóm buôn lậu, Tề Dực từ chức đi xa. Những chuyện này hình như có mối quan hệ nhân quả. Và cả câu “xin lỗi” của Tề Dực sau cơn say. Cô không chú tâm, tay phải gảy dây đàn thứ năm, tay trái lại điều chỉnh âm của dây đàn thứ sáu, bất giác vặn quá chặt làm đứt dây đàn.

32. Chương 32

Thái Mẫn Tâm không nói gì.

“Cậu ấy bắt chấp sóng to gió lớn đi tìm em, nhảy xuống biển cứu em. Nếu không phải chiếc tàu đánh cá ấy đi ngang qua, có lẽ cả hai người đều sẽ mất mạng. Sau khi lên tàu, cậu ấy hoàn toàn kiệt sức, toàn thân không ngừng co giật, trên người có rất nhiều vết thương. Vết thương sâu nhất có thể nhìn thấy cả xương. Nhưng cậu ấy không buông em ra. Em cho rằng đó chỉ là vì cậu ấy cảm thấy có lỗi với Giang Hải? Cho dù bây giờ em không thể bình tâm ngồi xuống nói chuyện với cậu ấy nhưng vẫn phải nói một tiếng tạm biệt chứ”. Chị Trinh thở dài: “Chị tin điều mà Tề Dực mong muốn có được nhất không phải là sự tha thứ của em mà là em có thể trút bỏ được mọi điều”.

“Vondĩ em đã... đã có thể chấp nhận sự ra đi của Giang Hải. Thậm chí em còn ôm hy vọng, tin rằng tất cả có thể bắt đầu lại. Nhưng đối với Tề Dực, em không biết phải tha thứ như thế nào, mặc dù em thậm chí không tìm được một lý do nào để trách anh ấy”.

“Bởi vì em không thể chấp nhận một người như cậu ấy đến thay thế vị trí của Giang Hải. Dường như làm như vậy là phản bội Giang Hải, đúng không? Thực ra trong lòng em không coi Tề Dực là một người bạn bình thường. Có lẽ chính bản thân em cũng không nhận ra. Nhưng nếu cậu ấy chỉ là một người bạn bình thường hoặc một người xa lạ thì em có phản ứng dữ dội như thế này không?”.

Thái Mẫn Tâm lắc đầu: “Em không biết”.

“Em có biết vì sao chị muốn quay lại đảo Lệ không?”. Chị Trinh khẽ mỉm cười: “Chị có một mối tình đầu thanh mai trúc mã, là một người ăn chơi, nhưng bố mẹ không cho phép bọn chị yêu nhau, bắt chị sang chỗ họ hàng ở nước ngoài. Chị đã kết hôn ở bên ấy và có Đào Đào. Nhưng sau đó không được như ý. Chị định ly hôn. Người yêu thanh mai trúc mã của chị nói anh ấy kiếm đủ tiền rồi sẽ đến đón chị. Chị chỉ coi là câu nói đùa, bởi vì rất lâu sau đó không liên lạc. Hai năm trước, chị biết anh ấy không còn nữa. Chị không ngờ cái cách kiếm tiền mà anh ấy nói là làm liều, liên lụy đến người khác. Nếu em thật sự muốn trách người nào đó thì em nên trách A Thành và người lúc đầu đã vứt bỏ anh ấy là chị”.

“Chị Trinh, thì ra chị chính là...”.

Chị gật đầu: “Em hận A Thành không? Em hận chị không?”.

“Sao em lại hận chị?”. Thái Mẫn Tâm đáp: “Em cũng không trách anh Thành. Anh ấy đối xử rất tốt với em, luôn chăm sóc em. Mỗi khi nghĩ tới việc anh ấy không còn nữa, em cũng rất đau lòng”.

“Vậy thì vì sao với Tề Dực em lại canh cánh trong lòng?”. Chị Trinh kéo cửa sổ: “Có phải chúng ta đã quá hà khắc với những người quan trọng với chúng ta? Hai ngày hôm nay chị nghe cậu ấy nói, sau khi A Hải đi, cậu ấy gặp sóng thần ở Thái Lan, thập tử nhất sinh. Sau lần đó, cậu ấy cảm thấy không có gì là mình không thể đối diện hay khắc phục được. Nhưng cậu ấy vẫn không thể đối mặt với sự trách móc của em. Nhất định phải đến khi cậu ấy đi đến một nơi xa, em mới nhớ lại sự chăm sóc và ân cần của cậu ấy đối với em sao?”.

Thái Mẫn Tâm bị băng bó ở trán, tay phải, chị Trinh dìu cô đến bên giường, qua cửa sổ có thể nhìn thấy Tề Dực đang chống nạng. Hà Thiên Vĩ cầm túi cho anh, đi men theo con đường đá giữa bãi cỏ về phía cổng bệnh viện. Tề Dực dừng bước, quay lại, vẫy tay về phía cửa sổ phòng Thái Mẫn Tâm.

Cô bắtgiác giơ tay lên, lúc ấy mới nhận ra anh ấy không nhìn thấy mình sau rèm cửa.

Tề Dực đã quay người đi xa.

Mùa mưa đến, Đồng Căng ồn ào suốt cả mùa hè dần dần bước vào mùa du lịch ẩm đạm. Có du khách đi từ Đồng Căng sang Việt Nam và Campuchia, sau khi quay về lại ghé thăm nhà nghỉ, không tìm được than phiền không biết những người bạn cũ đã đi đâu. Thái Mẫn Tâm nói Đào Đào và Hà Thiên Vĩ đã quay lại trường học, mọi người đều tỏ vẻ nuối tiếc, sau đó lại hỏi: “Thế đầu bếp đâu? Tôi rất nhớ món bánh ngọt của anh ấy”.

“Anh ấy đã thôi việc rồi?”.

“Sao lại thế?”. Du khách ngạc nhiên rồi lại chợt hiểu ra: “Anh ấy tỏ tình với cô bị từ chối nên không ở lại, đúng không?”.

Thái Mẫn Tâm bật cười: “Anh đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi”.

“Haha, cô phải tin vào khả năng quan sát của tôi. Hồi ấy anh ấy đang làm việc, cô đọc sách trong phòng, anh ấy thường dừng lại nhìn cô. Ánh mắt ấy vô cùng dịu dàng và trìu mến”.

Tề Dực đã mua thêm rất nhiều vật dụng, trước khi đi còn để lại vài cuốn sách. Nhưng Thái Mẫn Tâm thường mắc sai lầm ở những chi tiết nhỏ, những chiếc bánh ngọt và bánh quy mà cô nướng nếu không phải quá mềm thì là quá cứng. Cô quyết định cất hết những chiếc khuôn làm bánh. Lúc vắng khách, cô có nhiều thời gian tập trung vào hạng mục phục hồi sinh thái. Sau khi vào thu, giáo sư Trịnh đưa học sinh đến Đồng Căng khảo sát, quyết định hợp tác với chính quyền địa phương xin viện trợ và triển khai nghiên cứu khoa học.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày giỗ của Giang Hải.

Thái Mẫn Tâm mang hoa và rượu đến sườn núi mà Giang Hải yên nghỉ.

Đây là một ngày thời tiết nắng đẹp hiếm thấy trong mùa mưa, mây đen tan đi, cây cối được hấp thu đủ lượng nước, um tùm tươi tốt, một màu xanh mướt trải dài trên triền núi, dường như có thể lan đến tận trời biển bao la. Cỏ hai bên mộ đã cao nửa người. Thái Mẫn Tâm nhổ từng cây một, sau đó ngồi khoanh chân. Cô mang theo guitar, ôm trước ngực, áp vào cần đàn, dường như cách anh rất gần.

“Võndĩ em không hề hiểu anh, có lẽ giống như anh nói 0.1% cũng không. Nhưng vì anh, cuộc đời của em hoàn toàn thay đổi. Nói cách khác, những gì em trải qua mới được coi là cuộc đời của em. Gặp được anh chỉ là một sự trùng hợp. Khi anh không còn trên thế giới này nữa, dường như chúng ta mới không rời xa nhau. Em đã trải qua một quá trình từ yêu sâu đậm đến bị tổn thương, từ chia tay đến bình tâm. Nhưng nghĩ kỹ lại, phần lớn đều là trong những lúc không có anh. Em thật sự đã từng rất yêu anh, yêu tới mức có thể từ bỏ bản thân. Nhưng khi không có anh, em phải học cách chấp nhận sự thật này, giống như biết bao nhiêu người yêu nhau nhưng phải xa nhau, em phải học cách đối diện với những ngày tháng cô đơn sau khi chia tay. Em học cách không nghĩ nhiều, nếu anh vẫn còn bên cạnh em, liệu có cùng em đánh đàn ca hát hay không; không nghĩ liệu anh có đưa em ra biển đánh cá không; không nghĩ liệu anh có cùng em về Bắc Kinh, uống rượu ăn lẩu trong những ngày tuyết rơi trắng trời không... Em đã cố gắng để không nghĩ đến những điều đó. Bởi vì cho dù có nghĩ thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật. Nhưng...”.

“Anh có bao giờ oán hận lão quái không? Em biết đó không phải là lỗi của anh ấy. Nhưng anh có thể không hận anh ấy, còn em có thể không? Điều này đối với anh, đối với em, đối với tất cả những gì đã xảy ra trước đây có phải là một sự phũ phàng hay phản bội không?”.

Gió mát từ biển thổi vào, mang lại cảm giác ấm áp khiến người ta an lòng. Gió thổi bay những sợi tóc trước trán, để lộ vết sẹo mờ mờ bên tóc mai.

Về đảo Lẹ, bà Lục hỏi cô đi đâu.

“Cháu đi thăm một người bạn cũ”.

“Visao lão quái không đi cùng cháu? Lâu lắm không nhìn thấy nó rồi”.

“Anh ấy có chuyện phải rời khỏi Đồng Cảng, có thể rất lâu sẽ không về”.

“Lão quái là một đứa rất tốt!... Thực ra A Mai thích lão quái. Lúc nó cùng A Hải và lão quái đến Đồng Cảng bà đã biết rồi”. Bà Lục áp sát vào tai cô khẽ nói giống như một đứa trẻ tiết lộ bí mật: “Có điều, người mà lão quái thích là Mãn Tâm”.

“Bà...”.

“Cháu cũng thích lão quái đúng không?”.

Thái Mãn Tâm lắc đầu.

“Là không thích hay không biết?”. Bà Lục mỉm cười hiền từ rồi nói đùa: “Đã rất lâu rồi Mãn Tâm không bảo bà kể chuyện của A Hải nữa”.

Thái Mãn Tâm đứng trong đại sảnh của nhà nghỉ, nhắm mắt, dường như có thể ngửi thấy mùi thơm của bánh dứa úp. Lúc nào anh cũng rất kiên nhẫn, mỉm cười vui vẻ. Lúc mình cần, anh ấy lúc nào cũng ở bên cạnh mình. Anh ấy lựa chọn ra đi khi vết thương chưa lành hẳn, vẫy tay tạm biệt qua cửa sổ, để lại một cái bóng mờ nhạt khuất xa dần.

Cô không biết mình có thích người này không, có thể tĩnh tâm cùng anh nói chuyện trước đây được không. Nhưng cô hiểu rất rõ mình không hy vọng đây là lần từ biệt cuối cùng của cả hai.

Thái Mãn Tâm biết tên đoàn tình nguyện mà Tề Dực tham gia, thỉnh thoảng có một, hai tấm ảnh tập thể trên trang web của họ. Tề Dực cắt tóc ngắn, ở đất nước nhiệt đới sáu mươi độ vĩ bắc, da anh đen hơn, giống hệt đứa trẻ Thái Lan bên cạnh. Tất cả mọi người đều tươi cười dưới ánh nắng, bóng bị thu nhỏ thành những chấm nhỏ dưới chân. Cô không biết Tề Dực có thể lên mạng nhận email hay không nhưng vẫn gửi một bức thư, chỉ có một hàng chữ ngắn ngủi: “Thời tiết oi bức, giữ gìn sức khỏe”.

Một tuần sau Tề Dực mới trả lời, nói rằng mình đã kết thúc nhiệm vụ ở tỉnh Phang Nga[1], sẽ tiếp tục xuống phía nam, đi qua các tỉnh ở phía nam như Krabi, Trang, Hat Yai, Yala[2] đến phía bắc Malaysia và đến Singapore, từ đó bay về Hồng Kông. Nếu tất cả thuận lợi, có thể một tháng sau sẽ đi qua Đồng Cảng.

[1] Phang Nga (Tiếng Thái) là một tỉnh miền nam Thái Lan, bên bờ biển Andaman.

[2] Các địa danh ở Thái Lan.

Anh không nói có gặp nhau không. Thái Mãn Tâm cũng không biết sẽ phải mở đầu như thế nào.

Mùa mưa, tiếng gió cũng nức nở.

Tầng mây cuộn cuộn che lấp những cơn gió mát dịu cuối xuân đầu hạ. Nhưng đất trời tràn đầy sức sống, tất cả lại như mới sau khi được mưa bão gột rửa sạch sẽ.

Vĩ thanh

Gần đến cuối năm, miền nam Thái Lan lại xảy ra nhiều vụ xả súng, tình hình căng thẳng, trong số những người gặp nạn có cả những thương nhân Trung Quốc làm việc ở đó. Các đài truyền hình và trang web thì nhau đưa tin. Chính phủ Thái Lan cho biết đây là sự kéo dài tình trạng căng thẳng ở Thái Lan chứ không phải nhắm vào đối tượng cụ thể. Tình hình trị an ở Yala, Pattani, Narathiwat vẫn chưa được khống chế. Thái Lan quyết định kéo dài tình trạng khẩn cấp ở khu vực này. Sau đó đại sứ quán Trung Quốc ở Thái Lan đặc

biệt nhắc nhở công dân Trung Quốc, cố gắng tránh đến khu vực xung đột. Nếu thật sự cần thiết thì nên đề cao ý thức phòng bị, cẩn thận, chú ý an toàn.

Đã nửa tháng Tề Dực không trả lời email rồi.

Đào Đào gọi điện hỏi có phải Tề Dực vẫn ở Thái Lan, sau đó lo lắng nói: “Nếu chị Mãn Tâm cũng không có tin tức của anh ấy, vậy thì chắc chắn anh Tề đã xảy ra chuyện rồi, không có chuyện anh ấy không liên lạc với chị, phải làm thế nào bây giờ? Cái đuôi vừa đến thăm em đã mang đến tin xấu thế này, đúng là không may mắn”.

“Tôi không nói anh ta xảy ra chuyện, chỉ nói gần đây Thái Lan không ổn định, hình như anh Tề cũng ở bên đó. Chỉ có cô là nói những lời không may mắn thôi!”. Đầu dây bên kia vang lên tiếng cằn nhằn của Hà Thiên Vĩ. Anh ta cướp điện thoại và nói: “Ai bảo anh ta thích làm anh hùng chạy đến đó. Có điều thực ra anh ta cũng không đáng ghét... Mãn Tâm, em không muốn thăm dò tin tức của anh ta sao?”.

Thật sự em không định tạm biệt cậu ấy sao? Em không sợ sau này sẽ không còn gặp lại sao?

Lời nói của chị Trinh vang lên bên tai, Thái Mãn Tâm thấy nhói đau trong lòng, gửi cho Tề Dực hai bức thư, anh không trả lời. Trên ti vi cũng không có tin gì mới. Cô gọi điện đến đại sứ quán Trung Quốc ở Thái Lan, họ nói: “Trong danh sách những người thiệt mạng không có người này. Nhưng cũng có khả năng số liệu có liên quan ở khu vực xa xôi ở miền nam không đầy đủ. Cô hãy liên hệ với tổng lãnh sự quán Trung Quốc ở Songkhla[1]”.

[1] Songkhla là thành phố phía nam Thái Lan, gần biên giới Malaysia.

Tổng lãnh sự quán bận xử lý hậu sự của một số công dân Trung Quốc, đợi hai ngày cuối cùng tìm được người phụ trách. Anh ta cũng không có thông tin chính xác, chỉ nói: “Có thể anh ta đã đi theo tổ chức quốc tế. Nếu không phải mất hộ chiếu hoặc nhập cư trái phép thì cũng không chủ động liên hệ với lãnh sự quán chúng tôi. Còn về danh sách những người thiệt mạng, chúng tôi cần phải đối chiếu với sở cảnh sát các tỉnh, bệnh viện và tổ chức từ thiện”.

Thái Mãn Tâm nhớ tới trên trang web tình nguyện đã từng nhắc tới mấy trường học, trong đó có một trường ở Songkhla. Thế nên tìm số điện thoại rồi gọi sang, được biết đoàn người vẫn ở Thái Lan. Thái Mãn Tâm lấy được số điện thoại di động của người phụ trách. Người nghe điện thoại nói tiếng Anh giọng Đức:

“Dực? Tôi không biết đó là ai. Cô có biết tên tiếng Anh của anh ta không?”.

“Anh ấy là người Trung Quốc, trong đoàn của anh có người Trung Quốc không?”.

“Ok, tôi biết rồi, cô chờ chút”.

Thái Mãn Tâm thở phào nhẹ nhõm. Anh không sao, anh đang ở đầu dây bên kia. Nhưng phải nói gì đây? Cô bắt đầu căng thẳng vô cớ.

“Alo, xin hỏi ai đấy?”. Là giọng của một người đàn ông lạ, nói tiếng Quảng Đông.

“Tôi... tôi là bạn của Tề Dực”.

“Ồ, họ nghe nói tìm người Trung Quốc nên đưa điện thoại cho tôi. Tề Dực à, bây giờ anh ấy đang ở trong bệnh viện ở Singapore”.

“Sao anh ấy lại nằm viện?”. Thái Mãn Tâm lo lắng hỏi.

“Hai hôm trước nhà trường tổ chức thi đấu bóng đá thì xảy ra ném bom. Tề Dực vì bảo vệ hai đứa nhỏ nên bị đám đông đè ở dưới. Vết thương ở tay của anh ấy mới hồi phục không lâu, đây chẳng bị tổn thương, gãy xương. Chờ một chút, tôi nói cho cô biết số điện thoại bên ấy... Alo, cô vẫn đang nghe chứ? Alo, alo?”.

Nghen những câu hỏi của đối phương, Thái Mãn Tâm đã ghen ngào không nói nên lời.

Ở cửa sông Selangor[2] cách Kuala Lumpur[3] hai tiếng đồng hồ ngồi xe là rừng ngập mặn um tùm.

[2] Là một trong ba con sông lớn nhất của Malaysia.

[3] Kuala Lumpur là thành phố lớn nhất và là thủ đô của Malaysia.

“Mấy năm nay rất nhiều cây rừng nguyên sinh bị chặt phá, thay vào đó là những cây kinh tế như dừa, cọ, khai thác đất đai không có kế hoạch, không có lợi cho sự sinh tồn của đom đóm. May mà chính quyền đã bắt đầu hiểu rằng phải bảo vệ môi trường sinh thái, bây giờ những thuyền có động cơ không được vào vùng sông này nữa. Chúng tôi cũng đang hợp tác với Viện Nghiên cứu rừng Malaysia, xem xem làm thế nào để bảo vệ đom đóm và nơi cư trú của các loài chim”. Một người bạn giới thiệu.

“À Kiên nói về nơi này với em, em liền nghĩ nên để anh đến xem”. Tề Dục và Thái Mãn Tâm ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, một con đom đóm nhỏ bé bay vào trong thuyền, nhảy múa không chịu bay đi. Anh ngừng một lát rồi nói: “Thị trấn Bạch Sa của A Hải trước đây có lẽ cũng như thế này”.

“Sa này thị trấn Bạch Sa và Đồng Cảng cũng sẽ thế này”. Cô khẽ mỉm cười.

Cuối cùng Thái Mãn Tâm đã nhìn thấy rừng ngập mặn ở cửa sông. Mặc dù đang ở một đất nước xa xôi nhưng cảnh tượng giống như mơ trước mắt khiến cô tin rằng cuộc sống có thể tươi đẹp hơn sự tưởng tượng của con người.

Trời tối dần, mặt trăng chỉ là một đường cong mờ nhạt sau bóng cây. Đàn đom đóm sáng sáng tối tối càng lúc càng đông. Trong đêm tối yên tĩnh, nghe rõ tiếng nước chảy róc rách. Chiếc thuyền rẽ ngoặt, trước mặt là ánh sáng lấp lánh, dường như nối với ngân hà. Đi men theo dòng sông yên tĩnh là có thể đến được chân trời.

Bạn đang chờ đợi người thương hay đang đi tìm ý nghĩa của cuộc sống?

Bạn vẫn còn quá khứ không thể thoát ra được hay cảm thấy sợ hãi vì tương lai mơ hồ?

Trái tim bình lặng giống như bùn lầy đục ngầu chảy qua lớp cát trắng mịn, qua nhiều tầng lọc rửa, tách bỏ những tức giận, sợ hãi và huyệt hẫng, tất cả lại trở về với dáng vẻ thuần khiết, trong sáng ban đầu.

Trải qua một hành trình dài, cuối cùng đã nhìn thấy cầu vồng và lại một lần nữa có được sức mạnh của ước mơ.

33. Chương 33: Ngoại truyện 1: Giang Hải

Chỉ một mình tôi

Từ phòng tập đến hậu trường phải đi qua một đoạn hành lang không có đèn, không dài lắm nhưng có một khúc ngoặt nhỏ. Ánh sáng từ cửa lớn chiếu vào, để lại một vùng đen tối trong góc khuất. Sau vài lần rẽ ngoặt, những âm thanh biểu diễn trên sân khấu chỉ còn lại những dư âm, bị át đi bởi tiếng cười nói ồn ào của những người chờ biểu diễn.

Cuộc thi hát trong trường đang diễn ra rất sôi nổi. Giang Hải không tham gia thi hát. Anh cũng không phải là sinh viên của ngôi trường này. Ban nhạc của một người bạn được mời làm khách mời hát tiết mục cuối cùng, tay chơi guitar đổ bệnh nặng, thế nên anh bị kéo đến thay thế. Anh đã thu dọn xong hành lý, chẳng bao lâu nữa sẽ về quê. Nghĩ đến việc đây là lần cuối cùng biểu diễn ở Bắc Kinh nên anh không từ chối.

“Quyết định đi thật sao?”. Bạn anh đứng dựa tường, dò hỏi anh.

“Ừ”, Giang Hải cúi đầu điều chỉnh dây đàn, khẽ đáp lại một tiếng.

“Khởi San thì sao? Cùng về với cậu à?”.

“Cô ấy không đi”, Giang Hải vẫn không ngẩng đầu, “Bọn mình không còn quan hệ gì nữa”.

“Hả...”. Bạn anh không biết nói gì.

Giang Hải nhớ lại đêm đông lạnh giá mấy tháng trước, dưới trời mưa tuyết, Khởi San ùa vào lòng anh khóc nức nở. Anh ôm cô, giống như ôm cả thế giới vào lòng. Nhưng bỗng chốc tất cả biến thành mây khói. Thì ra chỉ có một mình anh.

Anh không biết ai đã buông tay trước. Là anh hay Khởi San. Hoặc cả hai đều không có niềm tin và lý do để tiếp tục kiên trì.

Một tình nào mà không có những lúc vui vẻ, hạnh phúc, yêu thương? Nghỉ hè năm thứ ba, họ quyết định cùng về thị trấn Bạch Sa, quê hương của Giang Hải. Ở đó giao thông bất tiện, phải đi tàu gần ba mươi tiếng từ Bắc Kinh đến Đam Hóa, sau đó bắt xe khách đường dài đến Đồng Cảng, đến chỗ rẽ nào đó xuống xe, sẽ có xe ba bánh của người bản địa đưa họ đến thị trấn Bạch Sa.

Khởi San không cảm thấy phiền phức. Cô cũng đã từng cùng bố mẹ đi du lịch đến những thành phố khác, nghe lời kể của Giang Hải, chỉ coi đó là kỳ nghỉ ngọt ngào của hai người. Tuy nhiên ngồi trên toa tàu màu xanh gần ba mươi tiếng đối với cô mà nói dường như quá vất vả. Để không phải vào nhà vệ sinh mùi hôi nồng nặc, Khởi San không uống nhiều nước. Khi đến Đam Hóa cô bị say nắng nhẹ. Đi qua sân ga nóng nực, không khí nóng ẩm của miền nam khiến cô khó thở, sắc mặt nhợt nhạt, vừa đi ra khỏi ga đã nôn thốc nôn tháo.

Giang Hải từ bỏ kế hoạch về thị trấn Bạch Sa trong ngày, tìm một nhà nghỉ cho Khởi San nghỉ ngơi, sau đó đến hiệu thuốc gần đó mua thuốc. Khởi San muốn tắm nhưng mở vòi nước, chỉ có nước lạnh. Cô vặn hết cỡ, hy vọng có một chút nước ấm. Trong lúc chờ đợi cô dùng nhà vệ sinh, lúc đứng dậy muốn xả nước nhưng phát hiện trên tay cầm của bồn cầu có một con ếch. Con ếch này không giống những con ếch ở miền bắc, sống lưng màu xanh nhạt, để lộ một lớp màu vàng, cái miệng phập phồng, đôi mắt đen trở nên nổi bật trên lớp da nhạt màu. Nấp bồn nước hé mở, trong đó có một lớp bọt màu trắng. Sau một hồi suy nghĩ, Khởi San thấy toàn thân ớn lạnh, xua tay đuổi con ếch đi. Quả nhiên nó bật nhảy, nhưng lại nhảy lên mặt cô, bàn chân nhỏ bé lạnh lạnh dính dính, Khởi San sợ quá hét toáng lên.

Lúc quay về, Giang Hải nhìn thấy vòi nước vẫn còn mở, Khởi San đang xua tay gào thét. Anh tưởng rằng vòi nước bị hỏng, vội vàng chạy lại kiểm tra. Khởi San ôm lấy anh từ phía sau, khẽ sụt sịt. Sau khi biết nguyên nhân, Giang Hải đỡ khóc dở cười. Anh vòng tay ôm cô vào lòng rồi vỗ về, khẽ an ủi cô.

Khianh kể với Khởi San về chuyến đi, cô còn có chút phấn khích, cảm thấy mới lạ, nói rằng trước đây mình đi du lịch cùng bố mẹ, ở những khách sạn lớn giống hệt nhau, không nhận ra được sự khác biệt giữa các thành phố. Bây giờ cho dù là nhà nghỉ mà Giang Hải nghĩ rằng khá ổn đối với cô mà nói quả thực có chút sơ sài.

“Em vất vả rồi”.

Khởi San nhắm mắt, khẽ lắc đầu, “Được ở bên anh thì đi đâu cũng tốt”.

Nhưng Khởi San không thể cùng anh đến thị trấn Bạch Sa. Đêm hôm ấy cô sốt cao, nhiều ngày không hạ. May mà mẹ bạn thân của anh là Tề Dực làm việc trong ủy ban thành phố nên đã tìm một bệnh viện lớn để cô điều trị. Khi gọi điện về nhà, Khởi San không hề kêu ca, nhưng giọng nói có chút nghẹn ngào khiến một người nhạy cảm như mẹ cô nhận ra. Bố Khởi San lập tức bay đến Đam Hóa, đợi con gái hạ sốt liền đón về Bắc Kinh. Giang Hải tiễn họ ở sân bay. Bố Khởi San nói năng lạnh nhạt. Khởi San yếu ớt lưu luyến không rời, không ngừng ngoái đầu, nước mắt lã chã.

Về đến thị trấn Bạch Sa, mẹ hỏi người bạn anh đã nói đi đâu rồi, Giang Hải không muốn trả lời, lấy xe đạp đạp ra bờ sông. Nước sông vàng xám chậm chậm trôi, đổ ra biển. Cây cỏ dập dềnh trên mặt nước. Chúng chìm rề dưới đáy sông, không thể tách khỏi mảnh đất sinh tồn, cũng không thể quyết định phương hướng của mình.

Giang Hải nhớ lại lời nói nửa đùa nửa thật của Nguyễn Thanh Mai, “Cô bạn gái nhỏ bé của anh quá tinh xảo, lúc nào cũng phải nâng niu trên tay”. Lẽ nào không phải sao, lẽ nào anh không toàn tâm toàn ý chiều chuộng người mình muốn bảo vệ nhất sao? Nhưng suy cho cùng tất cả những gì anh có thể làm và những gì cô cần cách nhau quá xa.

Tình hình sức khỏe của mẹ không tốt. Giang Hải định khi quay lại Bắc Kinh sẽ bắt đầu tìm việc. Nhưng dường như lương của sinh viên mới tốt nghiệp không thể bằng thính học ở thị trường Móng Cái và Đông Hưng. Năm ấy chú Hưng động viên anh học đại học. Không lâu trước đó khi gặp nhau, chú còn nói A Hải nên học cao. Nhưng qua giọng nói có thể cảm nhận được rằng chú đã nhiều tuổi, hy vọng có một người trẻ tuổi đáng tin cậy giúp đỡ mình.

Dường như không quá khó khăn để lựa chọn. Giang Hải không quá lưu luyến thành phố lớn xa hoa, đông đúc. Chỉ là bông hoa mà anh muốn hết lòng bảo vệ không thể sinh trưởng trên mảnh đất này.

GiangHải lưỡng lự. Anh cứ nhớ đến đôi mắt ướt của Khởi San là không thể quyết đoán đưa ra quyết định. Đợt sóng này chưa yên, đợt sóng sau đã xô tới.

Anh quay lại Bắc Kinh không lâu, bỗng nhiên bị giáo viên hướng dẫn nói cạnh khoe về vấn đề nhân cách của anh, nói rằng du học sinh Việt Nam là Nguyễn Thanh Mai đã từng có quan hệ thân mật với anh chưa có chồng mà đã có con, Giang Hải phải đứng mũi chịu sào. Nếu không điều tra rõ chuyện này thì không thể bịt miệng thiên hạ, vô cũng bất lợi cho việc cử đi học thạc sĩ của Giang Hải. Giang Hải cảm ơn ý tốt của giáo viên, lạnh lùng nói: “Em không làm gì sai, cũng không có gì cần giải thích. Vốn dĩ em không muốn tranh giành, ai muốn đi thì đi”.

Sau khi biết chuyện này, ánh mắt của Khởi San cũng ẩn chứa sự nghi ngờ. Trước lời phủ nhận của Giang Hải, cô tỏ ra không hiểu, “Thế vì sao anh không giải thích với thầy giáo. Vì sao anh từ bỏ cơ hội cử đi học?”.

GiangHải im lặng. Đây không phải là thời cơ tốt để hỏi Khởi San có rời khỏi Bắc Kinh với mình không.

“Có phải là cô ấy lại về Đồng Cảng cùng với anh không? Vì sao kỳ nghỉ nào cô ấy cũng theo anh về nhà?”. Khởi San rất đau khổ, “Em hận bản thân mình vì sao lại yếu ớt như vậy”.

“Em không ngờ lại làm liên lụy đến anh”, Nguyễn Thanh Mai rất áy náy. Bụng cô hơi nhô lên, mang thai ba tháng vẫn chưa ảnh hưởng nhiều đến dáng người mảnh khảnh của cô.

“Chuyện là thế nào vậy?”. Giang Hải lắc lắc chai bia trên tay, “Là thằng khốn nào không muốn nhận à?”.

Nguyễn Thanh Mai lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại. Anh ấy muốn ở bên em nhưng em không đồng ý, liền nói không phải là con anh ấy”.

“Nếu là vậy thì anh đưa em đến bệnh viện”.

Nguyễn Thanh Mai vẫn lắc đầu: “Em muốn sinh đứa bé này”.

GiangHải không hiểu: “Phụ nữ các em đang nghĩ cái gì vậy?”.

“Người đó, anh ấy rất giống, rất giống lão quái...”. Nguyễn Thanh Mai ngồi dựa lưng vào Giang Hải, ngửa đầu ra sau, dựa vào vai anh, đôi mắt nhòa ướt.

“Em theo bọn anh đến Đồng Cảng nhiều lần như vậy rồi, vì sao chưa bao giờ nói với lão quái?”.

“Bọn em không giống nhau”, cô vừa khóc vừa nói, “Anh ấy sinh ra trong gia đình như thế nào. Còn em? Em là một đứa con riêng không được thừa nhận. Lão quái chưa bao giờ thích em. Em hà tất không tự lượng sức mình mà đi tranh giành cơ chứ? Anh cũng đừng nói với lão quái, được không?”.

“Nhưng người đó, suy cho cùng không phải là lão quái...”. Giang Hải vỗ vai Nguyễn Thanh Mai, “Đừng để một đứa trẻ phải gánh chịu lỗi lầm. Điều đó quá bất công với nó. Anh không hy vọng em gái mình đi sai đường”.

Nguyễn Thanh Mai khẽ cười: “Thế còn anh thì sao? Anh đã nói với Khởi San quyết định của mình chưa?”.

“Sao lại nói đến Khởi San, hình như em lúc nào cũng...”. Giang Hải chần chừ.

“Không thích cô ta, đúng không?”. Nguyễn Thanh Mai cười, “Bọn em thuộc loại vừa nhìn thấy nhau đã ghét nhau. Cô ta nghĩ rằng em quá vênh vao. Em thì thấy cô ta quá yếu đuối. Hơn nữa, em không hề coi cô ta là người bạn đời tương lai của anh. Em sẽ giải thích với cô ta chuyện mang thai. Nhưng...”, cô ngừng một lát, “Vì sao cô ta không tin anh? Bởi vì cô ta đã bắt đầu không tin mình. Trong khoảng thời gian cô ta trở lại Bắc Kinh dưỡng bệnh luôn có người quan tâm hỏi han”.

“Thờ ơ đi A Hải”, Nguyễn Thanh Mai đứng dậy và nói, “Hai người bọn anh quá khác nhau”.

Mẹ Giang Hải mất vào mùa đông. Anh Thành chạy ngược chạy xuôi giúp đỡ lo hậu sự. Anh thở dài: “Sau này anh em mình là người một nhà. Trước khi nhắm mắt xuôi tay, điều mà cô cạnh cánh nhất là muốn nhìn thấy cậu ổn định, thành gia lập nghiệp. Sao cậu không đưa bạn gái ở Bắc Kinh về gặp mẹ?”.

GiangHải đánh trống lảng: “Em muốn về Đồng Cảng buôn bán”.

Anh Thành sững người, “Thế bạn gái của cậu thì sao?”.

GiangHải cười: “Thế chị Trinh thì sao?”.

“Cậuthấy anh bây giờ làm việc gì cũng không lâu dài”. Anh Thành lắc đầu, “Người nhacô ấy bắt cô ấy phải tránh xa anh cũng không sai. Bọn anh quá khác nhau”.

Lúcquay về Bắc Kinh cũng là lúc tuyết rơi. Khởi San đứng chờ ở dưới rất lâu, nhìnthấy bóng dáng Giang Hải từ phía xa đã chạy tới, ùa vào lòng anh. Cô khóc khôngthành tiếng: “Sau này anh chỉ có mình em thôi, chúng mình đừng cãi nhau nữa đượckhông, đượckhông anh”.

Quảthực anh chỉ có mình em nhưng ngoài anh ra, em còn có quá nhiều, quá nhiều thứkhông thể rũ bỏ. Giang Hải không nói ra, chỉ có thể ôm cô thật chặt.

“Về ĐồngCảng cùng anh nhé”, anh nói.

“Vâng,em và anh đi thăm mộ bác”.

“Anhmuốn nói là về làm việc, sống ở đó”.

KhởiSan không hiểu, “Lẽ nào không thể ở lại Bắc Kinh sao, anh còn gì lưu luyến nữa?”.

GiangHải nhận ra rằng lúc yếu đuối, mình đã đưa ra một giả thiết không thể thực hiệnđược. Anh vỗ vai Khởi San, “Chỉ nói thế thôi, coi như anh chưa nói gì”.

Mấytháng sau đó là cãi và rồi lại làm lành không biết bao nhiêu lần. Khi bạn hỏi,Giang Hải không biết phải trả lời như thế nào. Nếu nói hai chữ “chia tay” thìquá bình tĩnh thờ ơ. Nói “bọn mình không ở bên nhau nữa” thì quá chua xót, yếuđuối. Thế nên anh nói bọn mình không còn quan hệ gì nữa. Có đúng là vậy không?Quan hệ ấy không phải là một sợi dây tơ hồng có thể cắt đứt được. Nó đã ăn sâu,bám rễ vào sinh mạng của đối phương. Nếu phải cắt đi sẽ đau đớn vô cùng.

Nhưngngoài cách nói như thế, chúng ta còn có thể làm gì được đây?

Anhđiều chỉnh dây đàn rồi gặt đầu với bạn, “Chúng mình cùng khờp lại một lần nhé”.

Giọnghát khàn khàn của các chàng trai vang lên:

Chúngta đều là người phàm trần, sống trên thế gian, suốt ngày bôn ba lam lũ, khôngđược nghỉ ngơi.

Nếuđã không phải là thần tiên thì khó tránh khỏi có tạp niệm, đạo nghĩa ở hai bên,chữ lợi đứng giữa.

Baonhiều nam tử hán nổi giận vì hồng nhan, bao nhiêu con chim phải lìa đàn.

Cuộcđời thật ngắn ngủi, hà tất phải khổ sở như thế, không còn người yêu nữa, biếtkêu oan với ai?

Đãkhi nào em thấy thế giới này thay đổi vì con người?

Cóngười tình trong mộng liệu đã được coi là có cả mùa xuân? [1].

[1] Lờibài hát Bài ca người phàm của ca sĩ Lư Tông Thịnh.

Bàihát kết thúc, ban nhạc chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn. Đúng lúc ấy cô gái vừahát rồi khỏi sân khấu. Một người bạn nói: “Mẫn Tâm, cậu hát hay lắm, nhất định sẽ được giải! Hay là nghe xong bài biểu diễn cuối cùng rồi đi. Nghe nói lần nàymười người ở ngoài chơi guitar, chơi rất hay”.

Côgái mỉm cười: “Đều là chơi guitar để lấy lòng các cô gái như cậu thôi. Mình phảiđi gấp, muộn buổi tập kịch rồi”.

Cô vàGiang Hải đi lướt qua nhau trong khúc ngoặt tối tăm ấy, chạm vào cây guitartên lưng anh khiến dây đàn rung lên khe khẽ. Giang Hải bất giác quay đầu lại,dáng vẻ mảnh mai của cô gái đã hòa vào ánh sáng ở lối ra, chỉ còn lại một đường ánh sáng hẹp.

Anhbước về phía sân khấu. Ánh đèn, âm nhạc, tiếng vỗ tay vang dội. Đây là lần cuốicùng anh biểu diễn ở Bắc Kinh.

Giữatiếng cười nói sôi nổi, bỗng nhiên anh cảm thấy cô đơn, nhớ lại giai điệu vừavang vọng và tiếng hát trong trẻo lúc nãy:

Dẫu rằng trời đất không đo được khoảng cách của chúng ta
Dẫu rằng đã nói em không bận tâm nhưng lại không chịu từ bỏ
Có được tất cả, mất đi một chút cũng không nuối tiếc.
Mất anh nhưng lại mất đi dũng khí đối diện với sự cô độc.
Từng cho rằng sẽ không bao giờ rời xa, sau bao nhiêu chặng đường, hóa ra chỉ có một mình em[2].
[2] Lời bài hát Chỉ một mình em của ca sĩ Vương Phi.

34. Chương 34: Ngoại truyện 2

Nếu không có em

Cùng với sự thay đổi của gió mùa, mùa mưa ở Đồng Cảng đã đến. Buổi sáng vẫn còn nắng chói chang nhưng đến chiều là gió mưa bão bùng. Quán trọ của bà Lục có hai phòng bị đột, Giang Hải và anh Thành mang đồ nghề đến sửa giúp.

Trên đây phơi quần áo của một du khách nào đó có mấy chiếc kẹp nhỏ bằng gỗ gắn những đồ trang trí như mặt trời, cá, ếch, trông thật nổi bật dưới bóng cây xanh mát bên ngoài. Giang Hải không kìm được liếc nhìn.

A Tuấn mang trà mát từ dưới lên, thò đầu ra và nói: “Đó là đồ Mãn Tâm để lại. Đây là phòng cô ấy đã ở”.

Giang Hải đáp lại một tiếng rồi thu dọn đồ nghề, “Sửa xong rồi”.

“Có chuyện này...” A Tuấn hỏi dò, “Không biết khi nào Mãn Tâm quay trở lại”.

Giang Hải coi như không nghe thấy.

A Tuấn lại nhìn sang phía anh Thành với ánh mắt dò hỏi.

Anh Thành hắng giọng: “Mãn Tâm nói tháng tám sẽ đi Mỹ, chắc bây giờ đã sang đó rồi”. Anh nói rồi liếc nhìn Giang Hải.

Giang Hải xách thùng đồ nghề đi ra cửa: “Cô ấy sẽ không quay lại”.

A Tuấn bĩu môi: “Sao có thể thế được. Cô ấy còn nói sẽ đưa chúng ta đi thăm Bắc Kinh, mời chúng ta ăn lẩu, đúng không?”.

Bước ra khỏi quán trọ, trên đường vẫn còn đọng lại những vũng nước. Cả thế giới trở nên tươi mới nhờ trận mưa lớn. Giang Hải ngẩng đầu, mấy chiếc kẹp gỗ khê đựng đưa trong gió.

Bỗng nhiên anh nhớ lại cái đêm trước khi Thái Mãn Tâm đi. Anh đã uống một hơi hết hai chai rượu, hình như vẫn còn tỉnh táo nhưng bước chân thì không nghe theo sự khống chế của bản thân. Vốn dĩ định về nhà nhưng lại đi men theo bờ biển, không hiểu vì sao lại đến quán trọ. Ngẩng đầu nhìn lên, phòng trọ của Thái Mãn Tâm không có một tia sáng. Gọi điện thoại cho A Tuấn thì cậu ta nói đã đưa Thái Mãn Tâm về rồi. Cô phải bắt chuyến xe đường dài sáng hôm sau nên có lẽ đã đi ngủ rồi.

Giang Hải nhắn tin cho cô rồi ngẩng đầu, ngắm nhìn ô cửa sổ đó lần cuối cùng, sau đó hít một hơi thật sâu, đi về nhà. Giống như anh lúc này vậy, không nói một lời, lặng lẽ đi trên đường, không muốn nghĩ đến bất cứ thứ gì.

Bọn trẻ thích nhất là lúc tạnh mưa như thế này. Chúng đi chân đất chạy đuổi nhau trên đường. Xe đạp và xe máy đi qua vũng nước làm nước bắn tung tóe. Thị trấn nhỏ về chiều dần trở nên náo nhiệt. Tuy nhiên bức tranh tươi vui này bỗng trở thành bức tranh đen trắng trong đầu Giang Hải. Anh đi qua con đường nhỏ giữ trường tiểu học và quán trọ, dường như lại nhìn thấy Thái Mãn Tâm đứng dưới ánh đèn đường trắng mờ ở cuối đường, nghiêng đầu mỉm cười đắc ý.

Ký ức về đêm hôm ấy dường như chỉ còn lại vài vệt sáng mờ nhạt. Anh ngủ đến trưa, đến tận khi không khí trở nên oi bức, khiến người ta cảm thấy khó thở. Lúc đứng dậy vẫn thấy đau đầu, Giang Hải không ngừng

chau mày, trong lúc mơ hồ dường như có một bàn tay khẽ vuốt qua trán mình. Lúc cô áp sát người lại còn có mùi hương thoang thoảng của hoa cỏ.

Giang Hải cứ tưởng rằng đó là mùi hương của một loại nước gội đầu nào đó. Khi không muốn cô đơn, anh đã ôm những người phụ nữ khác bằng chính đôi bàn tay ấy nhưng khi tiếp xúc da thịt và quần vào nhau lại không có mùi hương ấy.

Tất cả đều tan biến như thế.

Thái Mẫn Tâm đã đi nhiều tháng. Đúng như anh Thành nói, có lẽ cô đã đến Mỹ. Cô là một cô gái thông minh nhưng ngây thơ, đáng yêu nhưng phóng khoáng. Ở đâu cũng sẽ tỏa sáng. Thế giới của cô lan sang cả bên kia địa cầu, rộng hơn những gì anh thấy.

Trời đất bao la, có ai còn nhớ tới một thị trấn nhỏ bé chỉ bằng một chấm nhỏ trên bản đồ như Đồng Cảng?

Tất cả kết thúc như thế cũng tốt. Ở bên nhau trong một thời gian ngắn ngủi, không có quá nhiều kỷ niệm, sẽ không giẫm vào vết xe đổ, phải một lần nữa gạt một người ra khỏi trái tim mình, để trái tim phải đón đau.

Cùng một thị trấn, cùng một con đường, cùng là những người đến rồi lại đi, ngày nào cũng giống ngày nào. Anh thử để mình tin rằng đây chính là Đồng Cảng quen thuộc của mình, tất cả đều như xưa.

Bây giờ xa nhau vẫn chưa quá muộn.

Anh Thành nhận được ảnh các du khách gửi tới. Anh ấy đưa một tấm cho Giang Hải. Anh và Thái Mẫn Tâm mặc áo, đội mũ hai màu đen trắng, chạm đầu vào nhau cười vui vẻ.

“Chụp xấu quá”, Giang Hải lắc đầu, gạt tấm ảnh đi, “Em không lấy”.

“Đề trên quầy ấy”, anh Thành bĩu môi, “Ở đó có một cuốn sổ nợ bỏ đi, để anh mang chúng đi xử lý”.

Giang Hải không nói gì, gỡ cuốn nhạc phổ bên cạnh, kẹp tấm ảnh vào trong.

“A Hải”, anh Thành nhìn anh, “Mẫn Tâm thật sự là một cô gái tốt”.

“Em biết”. Giang Hải khẽ cười, “Mọi người đều nói như vậy”.

Anh Thành rất hiểu Giang Hải, biết anh không muốn nói đến chủ đề này nên lắc đầu thờ dãi.

Giang Hải im lặng một lúc rồi nói: “Dạo này không có nhiều khách nữa đúng không? Sóng to gió lớn, cố gắng hạn chế ra biển nhé!”.

“Được, được”. Anh Thành chột dạ, vội vàng giải thích, “Dạo trước có khách muốn mang hải sản về, yêu cầu hơi nhiều...”.

“Thế thì cũng không cần phải mạo hiểm trong thời tiết này”, Giang Hải lạnh lùng nói, “Chỗ chúng ta không thể nói là ổn định nhưng không thiếu sự yên bình. Nếu gần đây anh có khó khăn, xem em có thể giúp được gì không. Nhưng có một số chuyện làm ăn chúng ta không được động vào”.

“Cậu...biết rồi à?” Anh Thành cúi đầu, “Anh nghe nói cuộc sống hôn nhân của A Trinh không được như ý, đang định ly hôn. Anh muốn có một khoản tiết kiệm rồi đón cô ấy và con gái về Đồng Cảng”.

Giang Hải chau mày: “Trước đây anh và chị Trinh chăm sóc em, anh còn không hiểu chị ấy sao? Nếu anh nói cho chị ấy biết số tiền này do đâu mà có, chị ấy có yên tâm tiêu nó không?”.

“Là anh quá nóng vội, nhất thời hồ đồ”. Anh Thành thở dài, “Thực ra xa nhau nhiều năm như vậy, anh tưởng rằng có A Trinh hay không cũng chẳng sao. Nhưng không ngờ khi biết có thể cô ấy sẽ quay lại thì anh lại như nằm mơ vậy, đúng là bất chấp tất cả”.

Giang Hải dấm hai cái rất mạnh vào lưng anh Thành, “Chúng ta nghĩ cách khác”. Anh châm một điếu thuốc. Lúc đi không quên mang theo cuốn nhạc phổ trên quầy.

Đối với anh mà nói thì tấm ảnh này là thừa. Khuôn mặt trên tờ giấy mỏng không thể sinh động như ở sâu trong ký ức. Cô khoanh tay, nằm bò trên bàn tươi cười nhìn sang. Cô nhẹ nhàng mang con cua ra bờ biển thả nó đi. Cô bĩu môi như trẻ con lúc vờ giận dỗi. Cô cười lạnh lạnh lúc vui vẻ. Cô ôm một quả dừa to, bước nghiêng ngả trên bờ cát, trán dấm mồ hôi.

Anh chưa bao giờ muốn nhìn cô nhưng không biết từ lúc nào ánh mắt đã hướng về phía cô. Những đường nét trên gương mặt được ánh nắng vàng ấm áp tô điểm, cái mũi cao, đôi lông mi dài và rậm, lúc nào cũng bô lô ba la, hiếm có lúc yên lặng. Trước khi cô bỗng nhiên quay đầu sang, Giang Hải cũng không biết mình đã ngắm nhìn cô bao lâu.

Đi trên đường, chiếc loa trong cửa hàng cắt tóc bên đường phát bài Ánh trăng nói hộ lòng em. Trước mắt Giang Hải hiện lên hình ảnh Thái Mẫn Tâm nhắm mắt hát say sưa. Anh không kìm được ngân nga theo điệu nhạc: “Một nụ hôn nhẹ nhàng, đã làm rung động trái tim anh. Một mối tình sâu đậm, anh sẽ nhớ đến trọn đời”. Đường như lại quay về đêm hôm ấy, họ hôn nhau dưới ánh trăng. Những bụi cây thấp và hoa giấy bên đường mọc um tùm, lan sang cả không gian và thời gian mà tất cả những sự chia ly và nhớ nhung dần xen. Anh nói với mình không được nghĩ nhưng lại không thể kìm lòng. Nếu cô có thể sẽ quay lại, liệu mình có giống như nằm mơ?

Chúng ta lúc nào cũng có thể làm tổn thương những người yêu mình một cách dễ dàng nhưng lại không thể bù đắp những vết thương ấy.

Đã quá muộn rồi. Anh nghĩ, chúng ta đã xa nhau, đã quá muộn rồi.

Có những người bên nhau suốt đời nhưng cũng chưa từng yêu thật lòng.

Nhưng yêu một người, có lẽ chỉ cần một phút thoáng nhìn.

Hôm ấy, khi anh mua vé ở bến xe khách đường dài Đạm Hóa, cô gái đứng trên nói giọng Bắc Kinh. Sau đó cô mua nước mía, ngồi khoanh chân bên đường, dáng vẻ rất vui vẻ, thoải mái.

Giang Hải vừa trở về từ Đông Hưng và Móng Cái. Anh nhìn các sạp hàng ven đường theo thói quen. Bỗng nhiên chiếc mũ trên cái giá bên cạnh bị lấy xuống, để lộ một khuôn mặt trắng hồng, tươi xinh. Nhưng cô không nhìn sang mà vui vẻ đội mũ lên đầu, đặc chỉ xoay đi xoay lại.

Giang Hải bị dáng vẻ vui tươi, giản dị của cô cuốn hút, bỗng nhiên trong lòng trào dâng cảm giác vui vẻ, vô ưu vô lo như lúc còn nhỏ. Khi chiếc xe đi qua rặng núi lấp ló dưới làn mây, cô gái dựa vào vai anh, bỗng nhiên trong lòng anh vang lên một giai điệu.

Giang Hải định ghi nó lại, đặt tên là Hành trình trở về quê hương. Ở cuối đường hầm, đèn sáng nhỏ bắt đầu lan rộng.

Đó là nơi mà anh và cô muốn đến. Nơi có cây cối xanh mướt, hoa cỏ rực rỡ và biển cả trong xanh.

Lời cuối sách

Những ký tưởng đầu tiên về Căn phòng nhưng nhớ thậm chí còn sớm hơn Mùa hạ thoáng qua. Hồi ấy trong đầu tôi chưa có Chương Viễn, Hà Lạc, càng không có Thái Mẫn Tâm, Giang Hải.

Hồi học ở Mỹ, tôi đã tham dự một khóa học làm bánh do trường tổ chức. Giảng bài là một chuyên gia về bánh ngọt làm việc ở nhà hàng cao cấp gần đó. Một chàng trai trẻ trung tuấn tú trong bộ đồ đầu bếp màu trắng tôn lên thân hình cao lớn khiến anh trông giống một vận động viên hơn. Hồi ấy có một bạn đã hỏi, anh có suy nghĩ đến việc tham gia chương trình ẩm thực của đài truyền hình không? Anh chàng mỉm cười có chút ngượng ngùng, nói đó là công việc trong mơ của mình. Anh đã học nấu ăn ở Pháp một năm, muốn tích lũy thật nhiều kinh nghiệm rồi mới thử sức ở lĩnh vực khác.

Khóa học làm bánh kết thúc trong chuỗi câu hỏi của rất nhiều bạn nữ. Anh chàng cười bỏ bộ đồng phục, mặc áo phông quần bò, rồi vui vẻ chất nguyên liệu và đồ nghề vào trong xe. Oa, lại còn là một chiếc xe việt dã nữa chứ.

Hồi ấy tôi đang say mê với việc viết đề cương cho những câu chuyện trên trời dưới đất trong lúc rảnh rỗi không làm được bài tập. Chàng làm bánh tràn đầy sức hút như thế dĩ nhiên là một đề tài không thể bỏ qua.

Nhưng khi ấy, hình tượng này chưa được xây dựng. Anh ta chỉ là một ký hiệu, không có câu chuyện và không gian hoạt động của mình.

Hơn một năm sau, lúc lên kế hoạch về chuyến đi Việt Nam, tôi bị cuốn hút sâu sắc bởi một đoạn giới thiệu về con đường quốc lộ ven biển. Con đường ngoằn ngoèo chạy dọc theo ngọn núi, một bên là biển xanh thăm

thăm, được một tạp chí nào đó đánh giá là một trong “Năm mươi phong cảnh không thể bỏ qua”. Mặc dù cuối cùng chuyến đi xuyên Việt không thành, nhưng tôi đã hòa trộn những tưởng tượng đẹp đẽ nhất trong lòng mình cùng với phong cảnh cận nhiệt đới mà mình đã từng thấy, viết lên bốn chương đầu của Căn phòng nhung nhốt, chính là đoạn từ lúc Tề Dực đến đảo Lệ đến khi hai người xuất phát đến nhà thờ nhỏ trong bản mới.

Sau đó lại dừng lại. Tôi hy vọng nhân vật chính là người có câu chuyện của mình. Nhưng tôi không biết vì sao Thái Mãn Tâm và Tề Dực muốn đến đảo Lệ. Tề Dực đang tìm kiếm cái gì. Người mà Thái Mãn Tâm nhớ nhung là ai. Trong đầu tôi đã nghĩ đến vô số câu chuyện, trong đó có hình bóng của Giang Hải. Tuy nhiên đó mới chỉ là một nhân vật chưa có đường nét rõ ràng. Thậm chí tôi không thể thuyết phục bản thân rằng Thái Mãn Tâm lại khờ khạo đến nỗi vì một người như thế mà bất chấp tất cả để chạy đến thị trấn nhỏ bé xa xôi.

Như vậy lại hơn nửa năm nữa qua đi, lúc ấy tôi đang viết Mùa hạ thoáng qua (hay còn gọi là Câu chuyện song thành). Lúc đi du lịch tôi thường suy nghĩ hướng phát triển của câu chuyện. Mùa hạ năm ấy tôi đến Hawaii, đường quốc lộ chạy xuyên qua đồng cỏ mùa khô héo vàng ở giữa hòn đảo. Tôi ngồi trên xe, cảm thấy rất tẻ nhạt, bỗng nhiên bên cửa sổ xuất hiện mặt biển màu xanh gần như trong suốt. Đó là một màu xanh thuần khiết, đắm say mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Mặt biển và con đường gần như ngang bằng. Những dải màu xanh trùng trùng điệp điệp cứ như sóng sánh dưới chân. Tôi ngỡ ngàng thốt lên một tiếng, con tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, đắm mình giữa khung cảnh ấy. Bờ biển lúc chiều tà, ánh tà dương nhuộm đỏ bầu trời. Tôi nằm trên cầu, ngửa đầu ra sau, nhìn đám mây đen kịt và ánh chiều tà lấp lánh hội tụ với nhau. Nhìn thế nào cũng không thấy chán, đến tận khi mặt biển và bầu trời trong tầm mắt xuất hiện ánh sao.

Cuối cùng tôi đã cảm nhận được một cách sâu sắc tâm trạng khi được đắm mình trong một cảnh đẹp mà không muốn rời xa. Câu chuyện giữa Thái Mãn Tâm và Giang Hải đã xảy ra ở một thiên đường khiến người ta đắm say như thế. Hai ngày sau đó tôi đã miệt mài sáng tác, hoàn thành phần đầu của câu chuyện là “Biển mùa thu”.

Rất lâu sau đó tôi mới thật sự quyết định viết nốt Căn phòng nhung nhốt. Lúc đầu tôi luôn tưởng rằng Thái Mãn Tâm, Giang Hải, Tề Dực và câu chuyện của họ quá mơ hồ, thiếu căn cứ hiện thực. Trong mấy năm sau đó, tôi đến nhiều nơi hơn, đi những con đường xa hơn, gặp những con người khác nhau, tôi hiểu rằng mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình. Theo đúng trình tự, ổn định chắc chắn là một phương thức sống. Tuy nhiên có một số người, con đường mà họ chọn không giống với số đông.

Không thể phân biệt tốt xấu, đúng sai.

Căn phòng nhung nhốt không chỉ miêu tả một mối tình đến bất chợt mà còn nói về một trạng thái sống khác. Sự lựa chọn của nhân vật nữ chính Thái Mãn Tâm nhìn thì có vẻ xa rời thực tế, nhưng kỳ thực đó không phải là sự phân biệt giữa đường chính và ngã rẽ, chỉ là nếu muốn phá vỡ quỹ đạo vốn có của cuộc sống phải cần sự quyết tâm và lòng dũng cảm to lớn, thậm chí là một chút ngông cuồng.

Qua quá trình gọt giũa không ngừng, hình tượng Thái Mãn Tâm và Giang Hải dần trở nên chân thực. Mặc dù ý tưởng về Tề Dực có trước Giang Hải rất lâu, tuy nhiên trong quá trình phát triển của câu chuyện, tính cách rõ ràng của Giang Hải khiến tôi thiên vị anh hơn, khiến anh không chỉ tồn tại trong nỗi nhớ của Thái Mãn Tâm mà còn được người khác nhắc đi nhắc lại.

Tình cảm của Thái Mãn Tâm đối với anh thực ra không hề khó miêu tả. Cho dù đây là tình yêu không hợp lẽ thường, không chân thực như thế nào thì sau khi nó xảy ra vẫn kéo theo hàng loạt phản ứng dây chuyền. Những suy nghĩ không biết ngổ cùng ai, những đầu mối mơ hồ, những nhân tố không dám đối mặt, muốn kìm nén không nghĩ đến nhưng lại không cam tâm từ bỏ. Nỗi bồn chồn bất an của Thái Mãn Tâm khi nhắc điện thoại, cuối cùng hạ quyết tâm nhưng không nghe thấy giọng nói của đối phương. Không còn lòng kiên nhẫn, tình cảm ập ủ trong lòng nhưng chỉ nhận được tiếng ngắt máy lạnh lùng.

Bạn sẽ gửi nỗi nhớ nhưng nơi đâu?

Vì thế, cô ấy quay trở về hòn đảo ấm áp ấy. Dường như mùa hè đã qua đi rất lâu nhưng giữa làn nước trong xanh, cảm giác như mình chưa từng rời xa.

Cuộc đời có rất nhiều điều bất ngờ, có lẽ đến ngã ba tiếp theo sẽ rẽ.

Căn phòng nhưng nhớ đã coi tình yêu là động lực để giải thích cho tất cả.

Thực ra hầu hết mọi người đều không tự chọn đường đi cho cuộc đời mình mà chỉ thuận theo cuộc sống đến bất cứ nơi nào mà nó đến. Điều mà chúng ta có thể làm nhiều nhất chẳng qua là cố gắng để mỗi ngày sống thật ý nghĩa và chờ đợi màn tiếp theo của số phận qua những tháng ngày lặp lại không ngừng.

Tuy nhiên, chúng ta hy vọng thay đổi cuộc sống như thế nào đây? Có phải bạn cũng đã từng có những ước mơ xa rời thực tế và những ảo tưởng viễn vông bị cuộc sống bận rộn nghiền nát nhưng lại bỗng tự lại như trăm sông đổ về một biển trong những khoảnh khắc rảnh rỗi hàng ngày, giống như Sandman (Người Cát) trong phim Người nhện 3 lập tức hiện ra đường nét rõ ràng từ trong những hạt cát hỗn loạn?

Căn phòng nhưng nhớ chính là câu chuyện dạo bước giữa hiện thực và ước mơ.

Năm ngoái có một khoảng thời gian công việc rất bận rộn, toàn thân mệt mỏi, thường xuyên họp xong đã là mười một, mười hai giờ đêm. Cái se lạnh của mùa thu và ánh đèn đường vàng vọt hòa trộn với nhau.

Dường như cuộc đời cứ bị kéo dài như thế. Nửa tháng mà giống như nửa năm. Tinh thần căng thẳng cao độ, rơi vào trạng thái phấn khích ở mức độ nhẹ, đêm thường nửa tỉnh nửa mơ, tựa hồ có thể khống chế toàn bộ cảnh tượng trong đầu.

Có một khoảnh khắc hy vọng thời gian đằng đẵng ngừng trôi, cùng với tất cả những tưởng tượng ngừng kết thành một giấc mơ rực sáng, ấm áp.

Có một đêm, tôi đã mơ thấy cô gái lớn tiếng hát vang dưới bóng cây bên bờ biển, phiến lá to lớn cùng với ánh nắng loang lổ đan vào nhau. Ngày hôm sau ngái ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh sáng loang lổ dưới tán cây hòe, tôi không biết mình đang ở đâu, thậm chí không thể nhớ thân phận, nghề nghiệp của mình.

Trên đường đến văn phòng vẫn có cảm giác không chân thực giống như đang mơ.

Giống như Trang sinh hiểu mộng mơ hồ điệp[1].

[1] Có lần Trang Tử nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn. Tỉnh dậy không biết mình là Trang Tử hay là bướm.

Chỉ có cái cây đã từng xuất hiện trong giấc mơ vẫn xanh mượt um tùm.

Những hy vọng ấy cứ lan ra, là âm thanh của trái tim nở hoa. Tiếng nước chảy nhỏ dần cũng là lúc chúng ta ngừng thì thầm khe khẽ. Thời gian xuyên qua rừng cây, chờ đợi không phải là đằng đẳng.

Những hy vọng ấy cứ lan ra, là âm thanh của trái tim nở hoa. Tiếng nước chảy nhỏ dần cũng là lúc chúng ta ngừng thì thầm khe khẽ. Thời gian xuyên qua rừng cây, chờ đợi không phải là đằng đẳng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-phong-nhung-nho>